"Un roman cu umor nebun!"
EMIL BRUMARU

SÂNGE SATANIC

Cristina Nemerovschi

--- ROMAN ---

ediția a 3-a

HERG BENET
PUBLISHERS

Ascult black metal, sunt ateu, lumea mă crede satanist, sunt bisexual, mizantrop, uneori doar misogin, scriu o carte, beau în fiecare zi și mă droghez în fiecare săptămână.

Mizantropie, droguri, moarte, wild parties, ură, cimitire, incest, alcool, popi, boală, metal, rockoteca, sex cu părinții, depresie, umor negru, sado-măsochism, izolare, crimă, animale ciudate care îți apar în somn… Ce gust au experiențele unui nihilist din 2010? Dacă nu vă este teamă de introspecții nemiloase, pășiți cu încredere în lumea întunecată din *Sânge satanic*. Veți avea noroc și veți găsi calea de întoarcere, sau…?

"Mi-a plăcut cel mai mult verva romanului, atribut esențial al unui debut literar memorabil."

Mircea Cărtărescu

*"**Sânge satanic** e o carte excepțional scrisă, care nu seamănă cu nimic!"*

Doina Ruști

"Cristina Nemerovschi este un Caragiale al zilelor noastre."

Felix Nicolau

ISBN [illegible]
9 786068 335834

Colecția $\sqrt{7}$

HERG BENET
PUBLISHERS
2013

© 2010, 2011, 2013 Cristina Nemerovschi
© 2013 Herg Benet Publishers, pentru prezenta ediţie

Această carte este o operă de ficţiune. Orice asemănare cu personaje, locuri sau evenimente reale este fie întâmplătoare, fie presupune o intenţie artistică din partea autorului, care va fi considerată în limitele stilului literar sau ale genului pamflet. Este interzisă reproducerea totală sau parţială a textelor fără acordul deţinătorului de drepturi de autor.

Herg Benet Publishers
Str. Dr. Burghelea 22, sector 2, Bucureşti, România
www.hergbenet.ro
editor@hergbenet.ro

Ilustraţie copertă: Jeffrey Collingwood
Copertă: TheSpartan Bureau

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
NEMEROVSCHI, CRISTINA
Sânge satanic / Cristina Nemerovschi. - Ed. a 3-a. -
Bucureşti : Herg Benet, 2013
ISBN 978-606-8335-83-4

821.135.1-31

Cristina Nemerovschi

SÂNGE SATANIC

roman
- ediţia a III-a -

HERG BENET
PUBLISHERS

Supranumită de critici "rebela literaturii române de azi", licențiată în Filosofie, cu un master despre L. Wittgenstein, **Cristina Nemerovschi** a debutat în 2010, cu romanul *Sânge satanic*.

Cartea a reprezentat atât un succes de critică, dar mai ales de public, fiind reeditată doar câteva luni mai târziu. În numai un an, *Sânge satanic* s-a impus ca un adevărat fenomen social, consacrând un nou stil în literatura tânără și inspirând numeroase manifestări artistice: poezie, piese de teatru, visual art, muzică. Romanul a primit referințe elogioase, fiind comparat cu opere-cult ale unor autori precum J. D. Salinger, Henry Miller, Irvine Welsh, Chuck Palahniuk, Bret Easton Ellis sau Anthony Burgess, și a fost distins cu premiul Tiuk! pentru debut, cu titlul Cartea anului 2011, nominalizare la titlul Cartea anului 2010, ales printre finaliștii Premiers Romans En Lecture.

Al doilea roman al Cristinei Nemerovschi, *Pervertirea*, a apărut în 2012 la editura Herg Benet. Cartea a fost supusă controverselor încă din primele luni, câteva lecturi fiind întrerupte, temele romanului fiind considerate "imorale, violente și indecente".

Ani cu alcool și sex este al treilea roman semnat de Cristina Nemerovschi, fiind o continuare la *Sânge satanic*. Cartea a apărut în noiembrie 2012, la editura Herg Benet.

nymphette_dark99 este cel de al patrulea roman, apărut în 2013, în colecția Cărțile Arven a editurii Herg Benet.

În prezent, Cristina Nemerovschi lucrează la partea finală a trilogiei *Sânge satanic*.

Proza Cristinei Nemerovschi a fost inclusă în mai multe antologii, atât din România, cât și internaționale.

www.cristinanemerovschi.ro
www.morgothya.ro
www.sangesatanic.ro
www.radicalart.ro

pentru natașa

"Unele spirite par nemiloase pentru că sunt capabile de sentimente puternice și uneori merg dincolo de orice limite; aparenta lor cruzime și nepăsare nu sunt decât consecințe, numai de ele știute, a faptului că simt mult mai intens decât altele." (de sade)

Intro

Mă consolează adesea în nopți gri și fără sfârșit gândul că lumea asta e atât de împuțită, diformă și imbecilă încât, oricât de adânc m-aș afunda în mizerie, oricât aș slăbi strânsoarea și aș ceda iubitei mele, vrăjitoarea neagră care îmi smulge carnea, îmi sângerează organele și îmi ucide încet, perfid și cu precizie neuronii, voi fi oricum, întotdeauna când îmi voi privi reflexia în apă sau oglindă, cea mai minunată ființă care a existat vreodată pe pământ.

1. Rotting christ satanizează măneciul

...I shall not serve

E 5 dimineaţa, ceaţă, frig şi pustiu pe străzi. Ne întoarcem de la rockotecă, eu şi B. Am băut toată noaptea, dar suntem treji, treji şi plictisiţi. Îmi e silă să merg din nou la el acasă, să o văd pe milf, să ne aducă nişte papuci coloraţi în hol ca să nu ne urcăm cu bocancii în pat, să ne întrebe ce vrem la micul dejun. Vreau să fiu undeva singur, dacă nu se poate să fiu doar eu, cel puţin să fim doar noi doi, dar atât. E singura fiinţă pe care aş putea-o suporta azi în jurul meu. Pe restul i-aş electrocuta, le-aş tăia gâtul cu un ciob, i-aş împinge sub roţile maşinilor. Fuck the world.

Fix în mijlocul acestor idei de o mizantropie extremă, B. propune: hai în pula mea în casa de vacanţă de la munte. Întreb dacă stă cineva acolo. Cine pula să stea, e pustie, doar că tre' să luăm cheia de la mama. Zic: păi şi ne-o dă? Păi de ce pula mea nu ne-ar da-o, ne-o dă, şi ne dă şi bani, n-o ştii pe mama? O ştiu, dă-o-n morţii mă-sii. Păi vezi? Hai repede să vorbim cu ea.

Ideea e mişto. Mă şi văd stând vreo lună departe de bucureşti, departe de jegul ăsta, de haosul ăsta, am stat o noapte întreagă în lmc şi m-am plictisit de moarte, am început la un moment dat să headbanguiesc da' m-a luat ameţeala, lipsă de antrenament în pula mea, nici pentru asta nu mai sunt bun, sau poate din cauză că n-am mâncat de două zile, morţii mă-sii, cine mai ştie. Simt că dacă mai rămân aici mă dezintegrez. Adu berea că leşin... la dracu', nici berea nu mai ajută prea mult. Plămânii mei o iau

razna tot mai mult pe zi ce trece, am reînceput să fumez la greu şi scuip sânge de câteva ori pe zi. Nici de R. nu mai am chef, mi se pare mai proastă ca niciodată, mai feminină, mai matură, mai seacă. Ne întâlnim la bere şi îmi vorbeşte de mă-sa. De ce pula mea te-aş asculta vorbindu-mi de mă-ta? Am şi eu mamă. Nu vorbesc de ea niciodată. Nu vorbesc de job. Nu vorbesc de toţi tâmpiţii. E atât de greu să mă faci dacă nu să te iubesc, cel puţin să nu te dispreţuiesc?

N-o mai suport. B. mă întreabă dacă nu vreau s-o chemăm şi pe ea. No fucking way, zic. B. e ok. Nu vorbeşte toate inepţiile, în general vorbeşte foarte puţin, râde mult şi bea aproape la fel de mult ca mine. E aproape perfect. O să devin un nenorocit de poponar, dar asta e, mi se rupe.

Îl întreb unde e mai exact casa de vacanţă. Lângă cheia, zice, la măneciu pământeni. Marfă, zic, da' cu ce ajungem? A, păi pula mea, habar n-am, că eu cu mama mergeam cu maşina. Zice că poate vorbi cu milf să ne ducă până acolo, eu nici nu vreau să aud. Facem autostopul, hotărâsc. E de acord. E foarte entuziasmat, începe să dea cu piciorul în pet-urile pe care le găseşte pe jos. Îmi place mult de el, cred că mi-am dorit dintotdeauna un frate mai mic. Care să-mi semene, evident. B. îmi seamănă. A început tot mai mult să-mi semene şi fizic. Ne îmbrăcăm aproape identic. Fumează marlboro roşu, ca mine. Bea timişoreana. Umblă cu şireturile nelegate la bocanci. Îşi pune un lanţ mai lung şi unul mai scurt. Şi-a tras gaură în sprânceana stângă. Poartă două pentagrame, două capete de mort şi o capră la gât.

Ajungem la el. Sunăm vreun sfert de oră. Ce bou sunt, trebuia să luăm o bere la pet cât aşteptăm pe milf să ne deschidă, zic. Nu fi porc cu mama, zice B. Acuşica vine, probabil se îmbracă cu ceva decent. Decent în pula mea, de parcă nu i-am fi văzut amândoi pizda. Da, da' se gândeşte şi ea că poate suntem cu vreo fată. Asta aşa e, zic. Milf nu-i lesbi. Apare milf. Intrăm. Milf ne întinde două perechi de papuci coloraţi. Ca de fiecare dată. B. îi zice că nu rămânem să dormim, vrem să plecăm la casa de vacanţă. Îi cere cheia. Milf zice că nu ştie unde e cheia. Îmi vine s-o

iau la palme, hai fă gândește, hai că poți. Zice să mergem acolo direct și să spargem ușa. Că nu-i problemă, vecinii îl cunosc pe B și dacă ies belele cu gaborii răspunde ea. Cât pe ce să plecăm, pula mea, spargem ușa, vedem noi, când apare femeia în casă, aia de face curat, și zice că știe ea unde e cheia. O aduce în două minute. Luăm cheia, B. îi cere bani mă-sii. Milf îl întreabă cât vrea să stea. Până ne plictisim, zice el. Păi și școala, ce faci cu ea, întreabă milf puțin absentă, am impresia că o paște un căscat. Dă-o-n căcat, zice B. Îi dă. Plecăm.

Ieșim la făcut autostopu', da' ne dăm seama că e prea devreme. Luăm trei beri la 2 litri, să avem pe drum. Ne așezăm pe o bordură și începem să bem. Mașini nu prea trec. Se mai ridică B. din când în când și face în doru' lelii cu mâna în timp ce bea o gură de bere și se leagănă în mijlocul drumului. Pe măsură ce se face praștie e din ce în ce mai sexy. Pe la 6 jumate oprește o blondă cu o imensitate de mașină albă. Începem să râdem, de blondă, de mașină. B. o întreabă de ce a oprit.

"Păi făceai un semn cu mâna. Am crezut că s-a întâmplat ceva, vreun accident", zice ea, cumva îngrijorată.

E proastă, vai mama ei. Îi spunem că vrem să ajungem la măneciu.

"Păi cum, și vă urcați așa, în orice mașină care oprește?!", se minunează.

Aoleu, ce proastă e. Îi fac semn lui B. s-o lăsăm în pace, dar B. are chef de caterincă, s-a amețit. Îi zice nu, nu ne e frică, ce putem să pățim. Blonda zice că poate ne fură cineva bunurile. Râdem ca dementii. De blondă, de tot, uitasem că e mișto să faci autostopul, dai de toți retardații și asta e super fun. O întreabă unde merge, la sinaia merge. O întreb și eu dacă nu vrea să ne ia până în ploiești. Zice că da, sigur, dacă vrem.

Urcăm. În spate, blonda are niște cârpe, zice că sunt rochii luate de la curățat, dacă putem să nu le șifonăm. Mă urc lângă ele, B. nu mai are loc, blonda îl invită să stea în față, B. se intimidează, până la urmă mă înghesuie și se bagă în spate, nu

înainte de a pune picioarele pline de noroi pe spătarul scaunului blondei. Din greșeală, îi mototolim cârpele. Eh, oricum, ce mai contează, dă-o dracu' de proastă.

Pornim. Blonda dă drumu' la muzică, e hi-q. Să-mi bag pula, zic, lasă, bre, o fi la radio, zice B. Blonda începe să cânte. Are o voce pițigăiată rău. Eu propun să ne dăm jos, luăm altă mașină, în pula mea. B. zice că nu vrea, las' că acu' ajungem, na, ține mp3 playeru', bagă niște satane. Bag rotting christ. Constat că numai rotting christ am pe mp3 player, îl întreb dacă are ceva muzică la țară. Zice că n-are, e calculatorul adus de o vară a lui, manelistă. Zice că n-are nici net, îmi bag pula, zic.

B., fără căști, își dă seama că a început a doua piesă hi-q că are alt refren. O întreabă pe blondă dacă e cumva cd.

"Da, e noul album hi-q", zice, foarte încântată. "Nu-i tare?"

B. o întreabă dacă n-are și altă muzică. Ba da, are. Andreea bălan, blondy și o compilație cu hiturile verii. Văleu, urlă B. Mă sperii și scot căștile.

"Ce-ai bă, a greșit drumu'?!"

B. zice că n-a greșit drumul, îmi face un semn cum că "nici mult nu mai are" și îmi arată la urechi. Mi se face milă și-i dau și lui una din căști. Măcar o ureche să-i fie cruțată. Cum stăm noi așa, ureche-n ureche, desfacem berea, mai dăm o duș că... Mă încălzesc și căcatul din jurul meu începe mai întâi să se destrame în felii groase, astea se desfac într-unele mai subțiri, apoi feliile subțiri apucă să se topească și parcă – parcă – greața devine un pic... Zbang!!! Berea ne sare din mână, sticla cade și bancheta blondei se umple de timișoreana la 2 litri. Înjurăm blonda de mamă, ne-a prăpădit berea.

"Da' ce s-a întâmplat?", întreabă B.

"Un câine!!! Vai, săracu', cred că l-am lovit! A venit de undeva de sus și a aterizat în fața mașinii", se lamentează pe aceeași voce care ne provoacă un râs isteric. Se dă jos. Îi zic lu' B., îmi bag pula în ea de manelistă care ascultă hi-q, dacă a călcat câinele, îi fut una în moacă. Stai, bre, liniștit că nu era niciun câine, n-am văzut eu? De ce să zboare un câine așa la ora asta dintr-

un copac în altu'? În plus, auzi tu vreun schelălăit? Blonda se întoarce.

"Vai, ce bine, n-a fost câine, a fost o pungă! Cât am putut să mă sperii!"

"Da' oare ce miroase așa în mașină? Vouă vă miroase? Parcă a spirt!" Râdem înfundat. B. îmi zice la ureche: "Pula mea, asta n-o fi băut niciodată bere? Auzi, spirt!" A băut zic, da' din aia light cu lămâie. Să știi, zice B.

Pornim. Mai e până la ploiești, pula mea, cine știe ce se mai întâmplă. Bag rotting christu' din nou în ureche. Nu apuc să ascult o piesă cap coadă că...

"Vaiiiiiiiiiiiiii! Am luat amendă!!! Nu se poate! Am luat și la dus!", se lălăie blonda după ce trece de un radar care îi face poză. Nu scot casca din ureche, mi-e lene. Îi fac semn lu' B., fii și tu amabil, zi-i ceva. Mare prostie fac, B. îi propune să ne dăm jos să bem o cafea. Blonda e foarte încântată, mai merge vreo doi kilometri și oprește la un fast-food pe care scrie nonstop. Eu nu pricep ce se întâmplă, iar am oprit, în pula mea, B. îmi face semne obscene să futem blonda, sau ceva cu o lipeală, nu înțeleg nimic. M-a luat frigul, căcatul s-a solidificat la loc, urăsc iarăși tot și vreau să fiu în altă parte, să fiu singur. Ne dăm jos.

Abia acum observ cum e îmbrăcată blonda. Mă apucă din nou râsul. Poartă o rochie scurtă cu model de leopard, haină albă de blană scurtă, colanți mov, ghetuțe cu toc cui și are ceva lucios, un fel de pietricele, lipit pe gheare. Intră în fast-food. B. zice că vrea să-i dea muie. Zic, frate, cum să dai muie la o penalitate din asta, las' că găsim noi o curvă mai normală în măneciu, dacă îi neapărat. Zice că bine. Intrăm și noi în fast-food. Cerem două beri, ne punem la masă cu blonda.

"Vai, dar voi beți bere dimineața?!", se scandalizează.

"Încă nu-i dimineață, e noapte", zic.

Ne privește neîncrezătoare. Își toarnă zahăr în cafea. Ce pizdă tristă, mă gândesc. Inutilizabilă. Încep să vorbesc cu B., d-ale noastre. Blonda ne privește un pic speriată. Își termină repede cafeaua. Noi n-am terminat berile, vrem să ne fofilăm cu sticle-

le, ne vede însă blonda și face:

"Aoleu, da' nu puteți ieși cu sticlele, nu cred că se poate, mai bine întrebați!" O aud barmanii și se uită urât la noi. Dăm berile pe gât și le lăsăm sticlele. Înjurăm blonda de morții mă-sii. Nici B. nu mai vrea să-i dea muie.

Ne întreabă unde să ne lase în ploiești, că ea are treabă în centru. Văleu, cât mai e până-n ploiești, mai face petarda asta sigur ceva pe drum... Pula mea, zice B., dacă ne oftică, ori o omorâm, ori îi dăm muie, ori ambele. Aha, deci tot nu i-a trecut. Ce înseamnă să ai 15 ani.

Autostrada arată bengos, e ca în david lynch, pare că nici n-ar fi în românia, totul e așa dark, chiar goth, copacii sunt desfrunziți, nu-i nici țipenie de om și cerul se crapă ușor de ziuă. E ceață.

Ascultăm în continuare rotting christ și ne ia puțin somnul. Ne luăm de mână. Are mâna micuță și rece, cu inele pe fiecare deget, în afară de alea mari. Îi bag mâna în buzunarul de la geacă. Mă pupă pe obraz. Blonda prinde gestul în oglindă și ne zâmbește înduioșată. Crede că suntem frați. Într-un fel e mișto, mă gândesc, nu se crizează că merge în mașină cu doi sataniști semibeți, care i-au vărsat "spirtul" pe banchetă și i-au umplut mașina de noroi. Sau poate nu știe ce-s ăia sataniști. Când să mă ia și pe mine somnul, căldurică, berică, blecăraie, zbang! Gabori.

Cred că ațipisem puțin, că am ratat momentul în care blonda a fost oprită. M-am trezit fix cu lanterna gaborului în ochi. O întreabă pe blondă dacă a consumat alcool.

Blonda săraca zice că nu, gaborul insistă, spune că mașina miroase a votcă. Alt bou. E bere, bre, ce pula mea aveți. Nu zic nimic. B. e palid rău de tot, mă gândesc ce dracu' are. Gaborul îi explică blondei că a oprit-o pentru că are farurile din spate stinse. Blonda zice că știe că sunt stinse, sunt stricate, așa a cumpărat mașina. Păi bine, întreabă gaborul, și dumneavoastră conduceți cu farurile așa stinse? Să faceți, doamne ferește, vreun accident? Nu v-ați gândit să le reparați? Da' ce-are, zice blonda, că doar le am pe alea din față aprinse, de ce le-aș ține pe toate, și așa e

criză. Gaborul râde, îi dă amendă și pleacă. Blonda e disperată, a doua amendă în dimineața asta. Se dă jos, bate cu piciorul în bordură, se lovește, țipă. Inutilă.

Pornim din nou. Noroc cu gaborul, blondei i-a trecut cheful de hi-q. Oprim și noi muzica, să nu se ducă bateria la mp3-player. Blonda zice că musai să mai oprim, e stresată și îi tre' țigări. Oprim. Blonda își ia un pachet de slims mentolate. B. zice că s-a pișat pe el când a văzut gaborul, are juma' de kil de iarbă în rucsac. Îl întreb dacă l-a avut și-n lmc, și, dacă da, de ce n-am fumat azi-noapte, zice că nu, l-a luat de acasă. Pula mea. Pornim din nou.

Mai sunt câțiva kilometri pân' la ploiești, s-a luminat, avem și bere pe săturate, e bine. Îl iau din nou de mână. Zice că i s-a sculat. De la blondă, zic? Nu știe, cică. Las' că-i bine, zic, îți trece.

Cu puțin înainte de intrarea în ploiești, blonda hop că-i e foame, vrea un sandviș. O înjurăm de mamă. Oprește lângă un fast-food. Ne întreabă dacă nu venim și noi. Nu vrem. Rămânem în mașină. Lui B. i se năzare să facă un joint. Îi zic să mai aștepte, zice că nu mai poate, îi e poftă. Asta e, dau să-l ajut. Țin foița, pune iarba, scoate și niște tutun dintr-o țigară, o amestecă, lipește foița, aprinde țigara, nu vede bine și dă foc la banchetă. Dau cu bocancul și stingem bancheta, nu rămâne decât o găurică minusculă și puțin ars în jurul ei, n-o să vadă blonda. Mai ales că e plin de noroi peste tot. Se întoarce.

Pornim. Întreabă ce țigări fumăm, miros ciudat. Îi zicem că sunt țigări de foi. Vrea și ea. Asta e, ne-am căcat pe noi, se gândește B., o opresc gaborii pe distrusă drogată și ne prind. Îi zic că-i dăm, da' mai încolo. Nu zice nimic, dă drumu' la radio, e un jeg cu housăreală. Pula mea.

Ajungem la intrarea în ploiești, văd benzinăria, da' nu înțeleg de ce blonda o ia pe centură și nu prin oraș, că zicea că are treabă în ploiești. O întreb. Începe să se vaite că a greșit și nu are unde să întoarcă. B. râde, îi zice să ne ducă până în măneciu, să vină pe la noi la un suc și întoarce după aia. Spre disperarea

mea, blonda stă și cugetă asupra ideii. Un gând salvator mă pocnește, îi zic că nu avem geamuri și tavan la casă, e în construcții. Blonda reușește în final să întoarcă. Răsuflăm toți trei ușurați, chiar și B.

Ne lasă în centru. Îi mulțumesc, mă dau jos. Agăț din greșeală rochiile cu lanțurile de la blugi, le trântesc pe jos într-o băltoacă. Le ridic și le pun la loc pe banchetă, blonda nu observă. B. mai rămâne în mașină. Află că o cheamă mihaela. Îi ia numărul de telefon. Îi lasă id-ul de mess, adică ceva de genu' the_saddest_pervert_demon_in_your_fucking_nightmares_that_you_crave_for. Ceva pe acolo. Pula mea, clar l-a reținut blonda.

Îl întreb de ce i-a luat numărul de telefon.

"Să fie. Poate îi dau muie."

Întrebăm de unde putem lua microbuzul până la cheia. Nu *putem, ne zice o babă, merge doar până în văleni. Ne întreabă* unde vrem să ajungem, îi zicem că în măneciu, zice aaa, păi e bine, luați până în văleni și de acolo mergeți, mamă, pe jos, că e aproape. Ne arată autogara, îi mulțumim babei. B. trage din cel de-al doilea joint.

Trecem pe lângă niște gabori, se uită urât că beau bere pe stradă, n-am timp să ascund sticla, în plus tre' să beau altfel mă ia mahmureala, căcatul se agață de mine din nou și fut și ziua asta.

Nu zic nimic, trec mai departe, B. vrea să se ia de ei, nu-l las. Ajungem la autogară. Niște maneliste se uită la noi, își dau coate și încep să râdă. Pula mea, zic, ploieștenii sunt la fel de proști ca bucureștenii, B. zice că da, da-le-am muie.

Vine microbuzul, ne urcăm, nu prindem locuri, așa că ne punem în picioare lângă două babe, atârnați de bare. Microbuzul pleacă brusc, dă într-o groapă, B. varsă niște bere pe o babă, baba protestează, eu râd. B. zice că trebuia să-l luăm pe următorul, mai fumam și noi niște iarbă, babele cască ochii când aud, ca în piesa aia de la fără zahăr, cum dracu' să fumezi așa iarba de

pe câmp, n-ai tutun? Se eliberează un loc la ieșirea din ploiești în capătul mașinii, B. dărâmă trei maneliste și reușește să-l prindă. E lângă o manelistă. Zice să vin să mă ţină în braţe. Vin, mă pun în braţe, zice că sunt greu, mă dau jos și mă așez lângă el, înghesuim manelista. Băgăm rotting christ, manelista ne privește speriată, dezaprobator. Scoate și ea căștile, bagă guță. Râdem. Bem bere.

Ca și cum manelista nu era îndeajuns, bagă manele și microbuzul. Râdem. B. zice să fumăm un joint pe geam. Zic, care geam, că lângă geam e manelista. B. o întreabă dacă nu vrea să facem schimb. Manelista ne privește de parcă a văzut prima dată pe dracu'. Renunţăm la joint. Vine unu', zice să plătim călătoria. Plătim. Scumpă a dracu'. Mai bine făceam autostopu'. B. zice că așa e, și fumam și un joint dacă făceam autostopu'. Se urcă încă o manelistă. Vine lângă noi. Se uită urât, vrea să-i dăm locul. Îi dăm o pulă. Ne bagă coate în spinare. B. ar vrea să-i dea muie și ăsteia. Manelista de pe scaun începe să spargă seminţe. B. îi oferă o gură de bere. Îi zice că merge cu seminţe. Manelista e oripilată. O fi anti-alcool, pula mea.

Ajungem în văleni, ne dăm jos. Desfacem altă bere, aprindem un joint. Pe străzi numai babe. Oprim una, o întrebăm cum ajungem în măneciu. Zice, vai, e mult pe jos, vreo 15 kilometri. Ne arată oricum direcţia. Plecăm spre măneciu, B. zice las' că nu-i așa departe, 15 kilometri e puţin mai mult decât din mangalia până-n vamă, am mers de atâtea ori pe jos, o fi, pula mea, mi-e cam foame. B. zice că mâncăm când ajungem, mai bine ţinem banii doar de băutură. Începe să-mi povestească despre o nuvelă horror pe care o scrie. Sună cam naspa, are clișee. Nu pot să-i spun. O să-i spun totuși cândva, dar mai bine îi spun când e beat. Zice că o să fiu eu personajul principal. Pula mea. Poate că nu e așa de naspa până la urmă.

Trece un camion pe lângă noi, gata să ne calce. Îi arătăm muie, înjurăm. O babă iese la poartă și se oripilează când ne vede. Avem bocanci new rock. O raţă se ţine după noi, B. zice să-i dăm bere. Nu-i dăm. Obosim. Facem popas. B. mă întreabă

de R., zice că trebuia s-o luăm și pe ea, R. e o gagică marfă. Îi zic că m-am plictisit de ea. Zice că n-ar trebui, R. e marfă. Nu știu ce mă apucă, îi spun de D., toată faza cu buda. Zice că sunt un bou. Că o să afle sor-sa. Că o să o pierd pe R. În plus, aia mică e o dobitoacă, e proastă și urâtă pe deasupra, are dinți de iepure. Poate că are dreptate. Nu știu. Momentan nu-mi vine figura lui D. în minte, dacă nu pot să mi-o imaginez poate că e, într-adevăr, urâtă. Pe R. pot să mi-o imaginez oricând, dar trăsăturile ei se schimbă în funcţie de sentimentele mele faţă de ea. Mă întreabă dacă o iubesc pe D., îi zic că nu, adică o iubesc pentru că e sor-sa lui R. Nu trebuia s-o fuţi. Poate că nu. Bem bere. B. zice că s-a ameţit de la iarbă. Nu se vede, zic. A plecat raţa. Mai bine, zice B., ăștia cu camioanele nu vezi cum merg, călcau raţa.

Are chef de chestii serioase, mă întreabă ce gen de gagică cred că i s-ar potrivi. Îi zic că n-are nevoie de gagică, la ce-i trebuie gagică. Zice că știe, dar în cazu' în care ar vrea una, ce fel de gagică ar trebui să-și ia. Dacă dintre astea de le știm noi i se potrivește vreuna. Zic nu știu. Mă întreabă dacă s-ar potrivi cu R. Aici voia să ajungă. Vrea să știe dacă m-aș supăra dacă el și R... Nu mă supăr dacă o fuţi, mă supăr dacă ne desparţi. Îi zic că nu cred oricum că are rost discuţia, ea n-ar sta cu unu' așa mic și dus cu pluta, vrea un gagiu cât de cât responsabil, pe picioarele lui. Se supără. Iese în mijlocul șoselei și face cu mâna la mașini. Îl întreb ce pula mea are, nu voia să mergem pe jos, zice că ba da, da' s-a plictisit de mine.

Mă calcă pe nervi fiţele astea de pizdă nefutută. Oprește un camion. Îl întrebăm dacă ne ia până în măneciu. Are impresia inițial că B. e fată și ne deschide să urcăm. Vede că B. e băiat, nu se supără pe loc, ne întreabă dacă nu avem și fete cu noi. B. zice că avem o blondă bună rău, ăla devine foarte interesat, se zgâiește în jur așteptând probabil să apară o prințesă suavă și ţâţoasă din boscheți, B. îi arată însă pet-ul de bere. Se oftică, până și doi copii fac mișto de el, trântește ușa și pleacă. Mergem în continuare pe jos, mă dor picioarele. B. zice că mai bine ne încălţam în tenișii. Iese altă babă la poartă și ne dă bună ziua. Îi

dăm și noi. Vrea să ne vândă struguri. Eu aș mânca struguri, dar B. zice că e aiurea, nu merg cu bere. Îi zic că îi mănânc doar eu, ce-i pasă. Ne certăm. Că sunt bulangiu că nu vreau să-i dau și lui struguri. Zic, păi n-ai zis că tu nu vrei? Zice că ori mâncăm amândoi, ori niciunul. Baba se satură să ne asculte și intră în casă. Rămânem fără struguri. Îi zic lui B. că se poartă ca o pizdă. Zice că da, parcă mă și pricep eu. Îl întreb ce vrea să spună. Zice că dacă-aș fi mascul adevărat n-aș fute în budă dobitoace de 14 ani. Îl trimit la dracu', nu-i treaba lui pe cine fut eu. E un bou, vrea să dea muie la maneliste. Îmi zice că avea impresia că avem o relație. Da, am avut, s-a terminat acum două minute. Mă îmbrâncește, mă împiedic de-un șanț, cad și îmi scrântesc glezna. Vrea să-și ceară scuze, da' nu mai apucă. Mă ridic și-i trag un pumn în obraz. O iau înaintea lui, deși mă doare glezna. Îi smulg berea din mână. Își aprinde un joint.

Până la măneciu nu mai schimbăm niciun cuvânt.

Casa arată fain, doar că e roz. B. zice că poate ne îmbătăm și o vopsim neagră, să facă milf infarct. Râd. Ne împăcăm. Mă rog, relativ. Intrăm.

Înăuntru e tot făinuț, mobila e un pic cam naspa, dar cel puțin e destul loc. Are 9 camere. Zice să luăm mansarda, e cea mai marfă, pe aia a decorat-o el. Urcăm. E plină de postere cu slipknot și de vreo două cu machine head. Un craniu de bivol într-un colț. Are un pat îngust, un dulap, două scaune și o măsuță rotundă. Din pat vezi dealurile, e mișto. Îi zic că-mi place, rămânem aici. Mă ia în brațe. N-am chef de giugiuleli, dar nu vreau să fut ziua. Îmi dau seama că e foarte feminin, uneori tre' să ai grijă ce-i spui dacă vrei o seară liniștită de băut. Sau poate așa e în orice cuplu, nu contează ce sex ai. Cred că într-o zi o să-i cumpăr flori, în pula mea.

Plecăm după cumpărături. Mergem vreo 10 minute, nu găsim niciun magazin. Vedem o babă, o întrebăm unde e un magazin. Baba zice că mai e mult de mers, da' ce-am vrea să cumpărăm, poate are ea. Îi zicem că bere, baba se oferă să ne dea

vin. Nu vrem. Plecăm. Peste alte zece minute vedem un butic. Intrăm. Întrebăm dacă are timișoreana, cerem 50 de cutii și 10 sticle la doi litri. Vânzătoarea face ochii mari.

"Da' ce vreți să faceți cu ea?"

"S-o bem, ce putem să facem cu ea?", zice B. Mie, cu aerul că-mi divulgă cel mai mare secret de pe planetă: "Să ne-o băgăm în cur". Îl pufnește râsu'.

"Nu vă dau", decide ea sec.

B. înjură, eu încerc să o conving cu binișorul. O întreb de ce nu vrea să ne dea. E prea multă deodată, n-am dat niciodată atâta nici măcar la înmormântări numai la o persoană sau două, zice, în plus nu sunteți de la noi din oraș, poate sunteți scandalagii. O înjur și eu. Luăm doar 20 de cutii, pe care ni le dă în sictir, cu o privire dezaprobatoare, și niște cartofi și pâine. Ajunși afară, începem să râdem. Ce proastă, zice B. Mai mergem alte zece minute până la următorul butic. Luăm 30 de cutii de acolo. Ne întoarcem. Sunt grele, mă doare spatele.

În curte la noi e un bărbat între două vârste. Intrăm. Dă bună ziua, ne întinde mâna, zice că e vecinu' din dreapta, s-a gândit că dacă tot ne-a văzut să treacă pe la un șpriț, ca între vecini. N-avem șpriț, da' îi dăm o bere. Intră, se așază, bea o bere. Mai cere una. Ne întreabă ce mai e pe la București. Ninge, îi zic eu. B. se abține să nu râdă în hohote, din nou.

"Da', păi dacă așa vrea domnu', ninge și-n septembrie. Așa dă domnu', n-ai ce-i face. Să vezi că vine ninsorile și pe la noi", zice.

Aoleu, zic. Bea și berea asta, dar nu pare să se grăbească. Îl întrebăm de nevastă-sa. A funcționat, se ridică să plece, zice că-l așteaptă nevastă-sa, zilele astea tre' să nască. Pleacă.

Găsim calculatorul și ne apucăm să ne uităm la un horror, singurul pe care vara manelistă a lui B. l-a lăsat în casa de vacanță. Surprinzător, uluitor, e fain. Atmosfera e de altfel sublimă la noi, afară șuieră vântul, ușile scârțâie puțin. Bem bere, ar merge și ceva de mâncare, da' ne e lene.

Se aud dintr-o dată bocănituri zdravene în ușă. Prinși de

film, ne speriem. Pe urmă râdem. Oprim filmul și mă duc să văd cine pula mea ce vrea. E o babă.

Fac prostia și-i deschid. Zice că e vecina din spate, a auzit zgomotele în casă și a venit să vadă cine e. Îi zic că noi eram. Îi explicăm cine suntem, nu prea înțelege, îl recunoaște pe B. Intră în sufragerie. Deja mă uit prin jur să văd dacă avem vreun cuțit, vreun par, ca să alungăm baba.

Nepăsătoare față de potențialul pericol, se insinuează cu mers legănat de rață, își lasă bastonul și se așază pe canapea. B. face încă o greșeală idioată pe ziua de azi, îi aduce un pahar de suc pe care l-a ginit în frigider. Vechi de când lumea, dar ei îi place. Baba bea cola și începe să vorbească de isus, că a oprit cică ploile la fix, când să vină inundația să salte casele oamenilor. Să se ducă pe râu în jos toată munca creștinilor. Mă uit încă o dată după cuțite, constat că nu prea sunt ascuțite. Mă minunez cât de norocoasă e baba, ne-a prins relativ treji, altfel ajungeam mâine pe prima pagină în cancan. Ba poate că B. i-ar fi dat și muie, și astfel am fi ajuns violatori de babe. Who knows. Jesus knows, ar zice baba dacă ar ști engleză.

Vorbește ea ce vorbește, bea sucu' și... finally, se ridică: "Mă duc și eu mamă în treburili mele, vă lasă mama singuri, uite-aici țineți mamă o iconiță să vă apere domnu' că lumea astăzi tare mai e rea... Mă duc și eu mamă, u-uff ce mă dor șalili, nu vrei mamă să mă duci până la poartă, mulțumesc mamă, să-ți dea domnu' sănătate mamă, ce să-i faci bătrâneții astea"...

Ce să-i faci. Baba pleacă cu B., eu urc în mansardă și bag rotting christu' la boxe, lemnu' trepidează, super marfă. Îmi dau seama că o să învăț toate albumele pe de rost, de fapt oricum le știam, acu' o să le visez. Se întoarce B., zice să ne mai uităm la film, eu n-am niciun chef, mi-a trecut, m-a ofticat baba, mereu mă oftică ăștia cu dumnezeu, turuie toată ziua și dacă o întrebi de ce crede în asta, habar n-are să-ți spună. B. caută un film porno printre cd-urile manelistei. Mă gândesc că am întâlnit într-o singură zi mai mulți maneliști decât în tot anul, ce să-i faci, vorba babei, așa e când ești pe drum. Încep să râd, B. mă

întreabă ce am, nu-i spun. Mă enervează, e un idiot. Mai are și tupeu să-și imagineze că el și R...

Bătăi din nou în ușă. Zic, mamă, de astă dată poa' să fie și popa satului, îmi bag pula în el și nu-l primesc. Mă duc, deschid. E un popă.

Mă apucă râsul, nu mai pot, mă țin cu mâinile de burtă, mă duc și-mi desfac o bere. Zice că a venit să sfințească aici casa, că a trecut mult timp și nu l-a primit nimeni cu botezu'. Îi zic că nu acum, mai bine mâine. Popa nu se sinchisește, intră cu tupeu, se oprește în living și începe să cădelnițeze. De sus urlă rotting christ, se termină after dark I feel, începe in domine sathana, eu mă prăpădesc de râs. Popa se sperie. Mă întreabă dacă mai locuiește cineva în casă și de ce ascultăm așa ceva. Vine și B. din mansardă, îl vede pe popă, începe să râdă isteric. "cordial existence to those who refuse abstinence/trapped in the swinging hope of eternal pleasure". Ne amintim că am făcut mișto pe drum că în ziare la orice se adaugă atributul "porno", profa porno, mamaia porno, capra porno. Zice B., "Ptiu, ia uite: popa porno!". Popa nu e deranjat de apelativ, sau poate nu aude, încearcă să ne explice că muzica rock e de la satan, noi zicem că știm, dar nu ne deranjează. Zice că foarte rău facem, asta nu e ceva pe care să-l tratezi cu atâta ușurință, o să ne dăm seama mai târziu, prea târziu. Mai cădelnițează el ce mai cădelnițează, B. e ofticat, vrea să-i dea cu ceva în cap, eu îi zic că dă-l în pula mea, lasă că după ce pleacă fumăm iarbă și agățăm pentagrame peste tot, reparăm casa, B. tot e ofticat, da' se calmează. Popa termină. Își strânge căcaturile și se uită la noi. Eu îl întreb dacă mai vrea ceva. Ne privește mirat, începe să se enerveze. Zice că trebuie să dăm și noi ceva că ni l-a adus pe dumnezeu în casă. Îl întreb dacă vrea bere, își face cruce. B., din capul scărilor, urlă:

"Da' du-te, bre, în pula mea de aici, după ce că ne-ai afumat cu jegul ăla de tămâie, vrei să-ți mai dăm și bani??? Noi suntem sataniști, bre, mai bine pleacă cât mai poți! Și-așa n-avem bani, acu' o să-i mai dăm și la popii porno, în pula mea!!!"

Popa se prinde în final că nu e rost de mălai pe aici și dă să

se care. Boscorodește el ceva acolo și deschide ușa de la intrare. În prag... o vacă. Vaca îl vede pe popă, e luată prin surprindere probabil, și începe să facă muuuuu. Pe lângă muuuuu, din bot îi scapă și ceva bale. Popa dă să ocolească vaca, vaca îi ține calea și-i dă înainte cu muuu-ul. Popa ridică crucea spre coarnele vacii, poate crede că a venit cu noi și e satanistă. Începe s-o descânte în legea lui. Eu văd toată faza, sunt terminat de râs, începe să mi se scoale. "fulfilled desire for those who accomplish their sins". E mortală toată chestia, merită filmată. Pe vacă o doare în cur de cruce, începe să se balege pe scări. Popa reușește în sfârșit să ocolească vaca, iese bodogănind pe poartă, e îmbufnat, o babă de vizavi îi strigă sărumâna părinte, popa nu răspunde, zici că fuge de dracu', vaca intră în hol. B. vede vaca și începe să urle, bătând din picioare: "Breee! Iote vaca porno!".

2. Crăiasa zăpezilor nesfârșit de negre

Tu ești Eu, respiri cu plămânii mei, scrii cu neuronii mei, procreezi cu sperma mea. Când sunt în criză de personalitate și nu pot fi Tu, îți dau voie să fii Noi.

Dacă vreodată coșmarurile și cele mai frumoase imagini care mi-au bântuit creierul s-ar contopi ca prin minune luând o singură formă, aceea ai fi tu, regină, vrăjitoare binecuvântată de diavol, amanta lui preferată.

Găsesc în ochii tăi tristețea întreagă a lumii, știu că suferi pentru toate frunzele rupte și merele pline de viermi picate prea devreme de pe cracă, pentru firele de praf care ajung pe mașini și sunt ucise de aurolacii care șterg parbrize la stop în intersecții. Știu că tu ești sufletul universului, că totul există pentru că îl gândești tu, că mintea ta jucăușă naște jegul ăsta de lume în fiecare dimineață pentru a avea un ghem de lână pe care să îl arunce și apoi să-l prindă.

Dacă într-o dimineață, mult prea mahmură, nu ai fi în stare să te trezești la ora obișnuită, lumea ar rămâne într-o noapte fără sfârșit, răsuflările ar împietri, câinii s-ar opri printre mașini, adormiți, iar soarele ar pica în apa mării și s-ar îneca. Și dacă lumea ar pieri în haosul astfel provocat de prea multe beri băute de noi doi împreună, când te-ai trezi ai inventa dintr-o clipire de gene o alta, mai minunată, mai întunecată, alte ființe inutile și alți maidanezi care vor fi călcați sau nu de automobile pe autostradă.

Și totul este exact așa cum ar trebui să fie.

R. neagră, R. pe care nimeni n-o va înțelege și n-o va

cunoaște niciodată, nu mai știu unde și când te-am întâlnit. I know, sounds lame, dar ăsta e adevărul. Cum aș putea să fi uitat cum ai apărut în lumea mea, cum mi-ai invadat cotloanele întunecate și morbide la care țineam cu disperare, cu dinții sângerânzi, în care mă simțeam singur și fericit? Cum ai venit cu inocența, cu zâmbetul și râsul tău, cu nebunia ta copilăroasă și totuși atât de calculată și perversă. Cum am sperat în același timp să te contaminez de tristețe și moarte, ca să mă poți însoți prin viață, să mă poți înțelege și consola, dar și să mă salvezi, așa ca într-o poveste expirată, de demult.

Și, cu toate astea, da, am uitat. Nu știu când te-am cunoscut. Nu știu ce culoare avea părul tău, dacă erai dată cu ruj, dacă erai beată, ce purtai în picioare, dacă purtai pe vremea aia o mie de brățări de care astăzi nu te desparți nici când dormi, nici când faci baie, dacă aveai iubit, dacă era zi sau noapte, dacă eram fericit sau deprimat. Haosul care suntem noi reîncepe cu fiecare azi. Te-aș iubi din nou, de la început, cu aceeași disperare, de fiecare dată. Nu îmi amintesc ziua de ieri, nu știu nici măcar dacă ai încercat să mă ucizi sau să îmi oferi îndelung visata ieșire, redempțiune.

Mă privești adesea cu ochii mari, deschiși, în timp ce dorm. Îi deschid ametit pe ai mei și îți întâlnesc privirea neagră, punctele alea două care stau să fie cuprinse de flăcări, și totuși privire lipsită parcă de orice emoție, ca un hău în care te-ai putea prăbuși dacă nu te ții bine pe picioare și înțeleg poemul ăla cu izvorul nopții, toate poemele scrise vreodată, și bune, și proaste, înțeleg și că am fost damnat să te am, că mi-ai fost dată pentru ca să mi se arate hidoșenia mea interioară. Că ești oglinda care îmi arată de fiecare dată tot ceea ce nu vreau să văd, tot ce încerc să uit, să refuz cu disperare. Apoi, imediat, îmi imaginez că ești moartă. Că ai împietrit așa, cu ochii deschiși, că niciodată nu voi mai putea pătrunde în mintea ta, căci mintea ta nu mai există, că mi-a rămas pentru vecie numai această imagine a ochilor negri mari, deschiși, a buzelor rotunjite, caninilor ascuțiți și nasului un pic turtit.

Ești grădina mea cu toate animalele care au existat de la începuturi, ești un alt eu, ești lumea pe care mi-o doresc, ești proiecția universului în mintea mea, o proiecție ideală, dintotdeauna dorită, perfectă.

Știu că este o platitudine idioată, dar odată ce te-am cunoscut nimic nu a mai fost la fel.

Regină, ai apărut de nicăieri, m-ai obligat să mă nasc din nou, transfigurat, mi-ai spălat sufletul și mi l-ai umplut de păcate de care înainte nici nu știam că există. Regină, amantă perversă și pecetluitoare, vii din neguri adânci și ți-ai găsit adăpost în mine. Sclav, mort, lipsit de substanță, m-am scurs în ochii tăi și acum trăiesc prin respirația și vocea ta. Dacă într-o zi vei hotărî să mă ucizi, am să accept asta cu resemnarea unui orb, cu umilința celui care nu este demn nici să îți îmbrățișeze, aruncat în genunchi, gleznele de diavoliță.

R. are 21 de ani și este iubita mea.

3. Despre mine pe scurt

I. Eu: Facerea (geneza)

în această lume există singurătate atât de multă încât o poți vedea în mișcarea lentă a limbilor unui ceas (c. bukowski, *căderea*)

Vreau să împietresc în clipa de acum. Singur, uitat și fericit. Să reţin mirosul de acum, un miros greu de descris în cuvinte, dar care îmi străbate corpul provocându-mi mii de senzaţii, care îmi arde gâtul ca o palincă tare de ţară, îmi intră adânc în nas asemeni amfetaminei cu miros amărui acrișor, îmi umple mintea de sute de gânduri, care mai de care mai volatile, mai efemere. Toate se sparg în cioburi, toate dispar în miimi de secunde, îmi rămâne doar scheletul lor descărnat. Efemeritatea mi se pare, din nou, una dintre cele mai minunate chestii dăruite – de nimeni – trecătorilor de o clipă pe aici. Vreau să reţin senzaţia de cădere ușoară, libertatea de a nu-mi păsa câtuși de puțin de viitor și de oameni. Singur pe lume, și înfiorător de fericit, ca un demon.

Mă cheamă M. și am 25 de ani. Asta o spun azi, când sunt treaz – dacă pot spune așa, căci nebunia este prezentă și în cel mai neînsemnat gând al meu, mă poartă într-o lume în care termeni precum real și imaginar, adevărat și fals, capătă o semnificaţie cu totul diferită – și am oarece motive să cred că nu mă înșel. Alte dăţi, însă, nu sunt chiar așa sigur. Așa cum nu sunt întotdeauna sigur în ce an suntem. Variaţiile nu sunt spectaculoase; de pildă, tot anul trecut am avut impulsul de a scrie 2009

în loc de 2008, mai ales în a doua jumătate. Ce-i drept, de cele mai multe ori mi se pare că este mai târziu și nu mai devreme. Invers decât căderea. Căderea în trecut, zborul în viitor. Nu-mi place să zbor.

Ascult black metal, sunt ateu, lumea mă crede satanist, sunt bisexual, mizantrop, uneori doar misogin, scriu o carte, beau în fiecare zi și mă droghez în fiecare săptămână. Cum sună asta ca prim rând al unui cv? În care îţi exprimi dorinţa de a fi din nou larvă, de a te întoarce în vremea în care nu existai ca ființă adevărată, în care erai doar un morman de carne și sânge așteptând să primească sens și viaţă. Am din ce în ce mai des senzaţia asta tâmpită că nu a mai rămas nimic. Dar poate că nici nu mai contează.

În ziua în care m-am născut, tata era beat. Plouase și ajunsese la spital ud leoarcă, murdar de noroi fiindcă aterizase și prin două șanțuri, grăbindu-se. Cred că primul lui impuls, care îl făcuse să lase sticla de abia desfăcută pe masa din bodegă și să se grăbească într-acolo, era să o strângă de gât pe mama. În sfârșit fătase nenorocita, încăpăţânata, a ținut morțiș să facă cum a vrut, da' las că o să-i arate el... Când m-a văzut, probabil de emoţie, a avut impresia că am câte șase degete la o mână și un singur ochi în mijlocul frunții și a început să urle că mama l-a fătat pe anticrist. A pocnit-o. A agitat tot spitalul și a fost dat afară. Pesemne că am avut ceva demonic încă de pe atunci. La un an am înghiţit o linguriţă de argint. Mama a crezut că sunt vampir în devenire. La doi ani, am omorât un porumbel. Din greșeală. Mama s-a gândit că voi deveni satanist. La trei ani am trăit experienţa primei bătăi adevărate, am venit acasă plin de sânge, cu vânătăi și cu hainele rupte. Era în prima zi de grădiniţă, iar mama a crezut atunci că voi înfunda pârnaia, când voi mai crește.

La patru ani m-am îndrăgostit. Era urâţică, era în grupa mare și avea șapte ani. Nu pierdea niciun prilej să se atingă de mine, să mă ia în braţe, să mă mângâie și să mă pupe pe obraz. Își împărţea sandvișul cu mine. Ne cuplam la toate jocurile. Mă

ajuta să construiesc diferite chestii din cuburi. Ale ei se dărâmau mai greu decât ale mele. Eu n-am fost niciodată în stare să construiesc ceva rezistent și normal. Îmi lipsea simțul echilibrului, cred. Când uitam un vers dintr-o poezie sau dintr-un cântecel, îmi venea întotdeauna în ajutor. Ne pupam mereu când ne vedeam și când plecam acasă. Am vrut însă probabil să-i testez limitele – plus că anul următor urma să plece la școală și nu aveam să mai fim colegi așa că trebuia să fac ceva radical cât mai repede, să las o urmă – și am pipăit-o peste chiloți într-o zi la toaletă; m-a zgâriat cu ghearele pe față. Am rămas câteva luni cu cicatrici și cu un dispreț pentru pizde care, culmea, încă mai are loc să crească.

Anu' ăla a venit revoluția. Ai mei s-au despărțit. Nu mai aveam iubite, eram singur. Treceam în grupa mijlocie. Începeam să fiu trist, de parcă pierdusem ceva. Încă nu, nu, încă nu.

La cinci ani, se nimerise o zi ploioasă de toamnă în care mergeam cu tramvaiul. Stăteam ca de obicei cu nasul lipit de geamul pe care se scurgeau dârele de apă, formau mici bălțițe, o picătură cădea și o împingea pe alta mai departe, până ajungeau în șanțul de sub geam. Uneori, câte o musculiță nimerea în calea șuvoiului de apă, uneori reușea să fugă și își lua zborul, un zbor puțin derutat, amețit, greu și cleios, alteori se îneca. Îmi părea rău de cele care se înecau, dar nu aveam cum să le ajut, eram de partea cealaltă a geamului. De multe ori aveam să mai fiu de partea cealaltă a geamului, izolat, inutil, prins în capcană de un monstru urât care se bucură că nu pot fi decât un banal spectator. Mă uitam la oamenii care mergeau grăbiți, impasibili, cu multe sacoșe, unii cu copii de mână de-abia luați de la școală, inevitabil precipitați, cu aerul că știu foarte bine încotro se îndreaptă, oameni cu responsabilități, griji și vieți cu un sens solid, bine stabilit. M-a fulgerat, pentru prima dată sub forma asta atât de explicită, venit de nicăieri, poate din picături de ploaie, muște și macazul ce trebuia schimbat la câteva stații, gândul că eu într-o zi nu voi mai fi absolut deloc. Că nu voi mai putea

privi ca acum ce se întâmplă în jurul meu, că nu voi mai gândi, voi fi nimic, va fi ca într-un somn definitiv, dar atât de diferit de un somn obișnuit, pentru că nu voi visa nimic, nu voi mai avea amintiri. Și nu mă voi mai trezi. *EU nu am să mai exist*, și nici nu am să mă transform în altceva, nici nu voi pleca într-un loc mai frumos sau mai urât, ci am să dispar pentru totdeauna fără să las în urmă niciun semn, nicio bucată din mine. Nu-mi voi mai putea privi ghetele, corpul, mâinile, unghiile. Se va termina totul, complet, definitiv și, față de oroarea de a ști acest fapt, nu mai conta amănuntul că asta se va întâmpla mâine, peste trei săptămâni sau peste 65 de ani. Într-o zi, ea, *asta*, va fi realitatea, va înlocui mersul la grădiniță și certurile cu mama legate de mâncare și haine murdare, asta va fi tot, totul. Voi fi nimic, în locul meu va fi un gol și va rămâne așa pentru totdeauna. Știam atunci că nu voi mai uita niciodată, că o voi târî după mine ca pe un secret plin de rușine pe care îl cunosc doar eu pe lume, ca pe o greutate care nu mă va mai lăsa niciodată să respir cu bucurie și nepăsare ca până atunci. La început m-am înecat, am încercat să înghit, dar saliva mi-a rămas în gât, am luat o gură de cico, dar și ăla mi-a rămas în gât. Am început să urlu și să mă zgârii pe față. Voiam să cobor, să fug, în naivitatea mea speram că pot fugi și pot scăpa, că trebuie doar să mă dau jos. Mama a crezut că am luat vărsat de vânt și că m-a apucat febra. M-a dus acasă, mi-a dat multe ceaiuri, e adevărat, temperatura mi-a scăzut. Nu luasem vărsat de vânt. De atunci, m-am gândit la chestia asta cu dispariția definitivă în fiecare zi din viața mea. Când nu m-am gândit, am simțit-o. Am visat-o în nopți de toamnă, de iarnă, am visat-o mereu în ajunul crăciunului când aveam întotdeauna coșmaruri și febră, am visat-o și în cele mai senine și luminoase vise. Era mereu acolo, la pândă, cel mai evident, cel mai imposibil de negat adevăr dintre toate. Poate și cel mai intim și drag, căci nimeni din jurul meu nu părea să-l cunoască. Asta până într-o zi când, aparent, a încetat să-mi pese. Cred că moartea îmi devenise deja ceva familiar și, în locul găurii negre fără fund, vedeam niște brațe albe, strălucitoare, întinse senzual spre mine.

La șase ani am mușcat-o pe mama de-un deget. A fost nevoie să i-l coasă. A crezut că am să devin canibal. Am fugit prima dată de acasă.

În clasa întâi m-am îndrăgostit din nou. De data asta, mi-a dat voie să o pipăi. Avea păsărica moale, caldă și am fost uimit să constat că e aproape la fel cu oricare altă parte a corpului. Nu avea țâțe, doar un fel de sfârcuri. La nouă ani m-au exmatriculat pentru prima dată. Am înjunghiat un coleg în mână cu foarfeca pe care o foloseam la lucru manual. Mama a crezut că am să devin criminal. A început să încuie noaptea ușa la dormitor. Am început să scriu poezii.

În clasa a doua am încetat s-o mai iubesc pe mama. Fosta zeiță și-a revelat partea muritoare. Pentru prima dată, uram ceea ce sunt pentru că, pe atunci, credeam că sunt doar produsul părinților mei.

În clasa a treia am început să ascult rock. Ascultasem și înainte, pe la amici și de prin casetele lui taică-miu. Chestii ușurele, alice cooper, manowar, bon jovi, guns n' roses, cannibal corpse, scorpions, metallica, ac/dc. Cred că eram fan marilyn manson, dar nu îmi mai amintesc exact. M-am îmbătat pentru prima dată într-un cimitir, cu țuică și vin de la bunică-miu, nu mai fusesem în cimitir singur. Am fost prima dată șef de gașcă. M-am ales cu câteva cicatrici, dar și cu un narcisism de care nu am scăpat nici până acum, deși au trecut mai mult de cinșpe ani. Am fugit de acasă.

În clasa a patra am sărutat prima dată o gagică. Adică, nu chiar prima dată, dar ăsta a fost primul pe bune. Era la banchetul de sfârșit al claselor primare. Fusesem la ea acasă și o ajutasem împreună pe maică-sa să facă prăjituri. Pe urmă o ajutasem să își înfășoare șuvițele de păr pe niște cartonașe – tot de la lucru manual – și să le prindă cu elastic. Cred că atunci mi s-a sculat prima dată. Poate nu prima dată, dar a fost prima erecție pe bune. Am mai fost îndrăgostit de ea un timp. Am început să citesc cu disperare, voiam să citesc tot, să știu tot, să am puterea de a face orice pe lume. Voiam să las urme în univers, mă obseda

ideea asta, voiam să-l schimb după dorința mea, voiam să fie al meu și să mă pot juca cu el așa cum am chef.

În clasa a șasea m-am apucat de fumat. În același an, am înjurat pentru prima dată un popă. Se întâmpla în vacanța de vară la țară, la bunicii din partea mamei. Începusem să mă cred satanist. Ascultam black metal. Descopeream trupele pe bandă, nu îmi venea să cred că încă îmi mai poate plăcea una, și încă una, apoi încă una, și încă una, deveneam în fiecare săptămână fan al altei formații. Îmi scriam versurile cu markerul peste tot, pe geci, blugi, ghiozdane, caiete, piele. Am fugit din nou de acasă.

În clasa a șaptea am cunoscut-o pe cea care avea să devină proiecția în trecut a lui R., frumoasă, rebelă, inconștientă, nebună, sfidând tot ce întâlnește în cale și călcând în picioare toate chestiile în care cei din jur cred, revoltată uneori nu pentru că avea un motiv, ci doar pentru că așa îi stătea bine, pentru că era culoarea care o definea. Am fumat iarbă și hașiș pentru prima dată. M-am futut pentru prima dată, dar nu cu ea. Am fost exmatriculat pentru a doua oară. Am bătut-o pe mama pentru că mă atacase cu un polonic și pentru că era beată. Am fugit iar de acasă.

În clasa a opta m-am îndrăgostit prima dată de un tip. Era cu trei ani mai mare ca noi și rămăsese repetent. Ne-am ținut de mână într-o noapte în cimitir și am știut atunci că voi avea cu bărbații o relație mai specială decât cu femeile, pentru că ne putem împărtăși lucruri, putem înțelege, putem simți chestii împreună. Aveam aproape certitudinea că pot spune ceea ce cred direct, fără să mă gândesc să învelesc tot căcatul într-un ambalaj strălucitor cum ești obligat să faci pentru a avea iluzia unei comunicări, chiar și superficiale, cu o pizdă. Eram doar noi. Am avut pentru prima dată sentimentul că pot exista undeva ființe asemeni mie. Am fost, cred, fericit. Am început să citesc filosofie.

Am intrat la liceu. Primul an a fost ciudat, au vrut să mă aleagă mister boboc, dar nu m-am prezentat la bal. Prin iarnă am fost exmatriculat a treia oară. Aveam multe fane, îmi ce-

reau cărți și muzică, dar încercam să stau cât mai departe de ele. Futusem o singură gagică. Scriam poezii și povestiri sf. Am publicat în revista liceului vreo două. Aveam cele mai mari note la română, engleză, franceză și biologie. Spre sfârșitul anului lucrurile au început să se schimbe, am avut prima iubită oficială și mi-am făcut o gașcă. Am fost din nou șef de gașcă și, pentru un timp, cred că am dus o viață foarte normală pentru un adolescent. Normal adolescent behaviour. După criteriile de acum, poate că eram un pic emo, citeam mult, mă gândeam la sinucidere și uneori mă mai tăiam cu lama pentru că voiam să simt, să fiu sigur că trăiesc, să nu fie doar o închipuire și viața în timpul ăsta să treacă pe lângă mine. Făceam asta mai ales în zilele în care mi se părea că sunt adormit, că sunt în transă. Lama era echivalentul unei cafele tari. Voiam durere, pentru că durerea era reală și îmi amintea că sunt aici, acum, și că nu trebuie să pierd clipele care îmi sunt date. Așa știam că nu îmi scapă nimic din ceea ce contează. Reveneam în realitate, aici unde se întâmplă lucruri, unde poți lăsa o urmă. Trecea apoi din nou un timp, adormeam sau cădeam într-o realitate mai profundă și mai intimă, dar știam că trebuie cumva să ies din ea, că e prea devreme să rămân acolo chiar dacă e cam singurul loc unde mă simt acasă. Atunci cumpăram o lamă.

Gagica era virgină. Am stat trei luni întregi, toată vacanța de vară, la bunici la țară. Am citit mult, ne-am plimbat prin toți coclaurii, am încercat să o dezvirginez, dar era încăpățânată. De fiecare dată când vorbeam, îmi dădeam seama că nu are niciun motiv real pentru care să își păstreze căcatul ăla de himen întreg, doar o bucată de piele în fond. N-o făcea nici mai deșteaptă, nici mai frumoasă. Știa și ea că nu are argumente, așa că ocolea subiectul. Voia să rămână virgină doar pentru că era pizdă. I-am citit poezii, am fugit câteva zile la mare, am dormit cocoțați într-un copac în pădure la munte. I-am spus totul despre mine. Mi-am dat seama cât e de proastă. La sfârșitul vacanței, după ce am reușit să o cunosc, să îi învăț pe de rost prejudecățile și clișeele, să îi par demn pentru a fi primul care își bagă pula, să

creadă că sunt altfel și că orice s-ar întâmpla nu o voi părăsi după, ne-am futut, o singură dată. După două zile jumate i-am dat papucii. I-aș fi dat chiar a doua zi, dar mă dusesem cu noaptea-n cap cu unii pe munte să bem.

În prima lună din clasa a zecea am avut doișpe gagici. Am observat însă că era obositor și că nu prea mai aveam timp de citit. Era însă bine într-un fel, eram invidiat și în consecință respectat, și asta era foarte important pe atunci, sau părea să fie. Am fost exmatriculat a patra oară pentru că m-am drogat în budă cu șase gagici, dintre care una era profa de engleză.

Pe lângă gașca din liceu, am început să pierd vremea după ore sau în timpul lor cu găști mai serioase de metaliști. Au venit beții la fel de serioase, comă alcoolică de câteva ori și heroină. Lipseam cu săptămânile de la liceu. M-am mutat pentru un timp cu șeful găștii de metaliști de la universitate într-o garsonieră. Tot în perioada aia m-am îndrăgostit a doua oară de un tip. Am aflat că are hiv, nevastă și doi copii. M-am plimbat cu motorul și am vrut să-mi iau și eu unul. Am făcut chetă, strângeam sume incredibile de bani în numai câteva ore, toată lumea îmi dădea bani, toți se îndrăgosteau de mine, am devenit peste măsură de încrezut, credeam că sunt cea mai specială și mișto ființă din lume, iar restul oamenilor există doar pentru a-mi face mie pe plac, că scopul vieții unora este să ajungă până la patruzeci de ani pentru ca într-o zi să-mi treacă mie prin față în timp ce aștept metroul și să dea naștere în mintea mea unui gând pe care să îl notez în jurnal. Într-un fel, da, încă mai cred asta. Credeam că merit totul, necondiționat, fără restricții. Alt tip s-a îndrăgostit de mine și m-am futut pentru prima dată cu cineva de același sex. Am futut pe urmă toate gagicile din gașcă, ca o compensație, ca să-mi demonstrez că nimic nu s-a schimbat. Chiar și pe una care avea hiv. Am scăpat. Am fost exmatriculat a cincea oară. Era iarna lui 2001 și, deși mai popular ca niciodată, mai adulat și mai râvnit decât oricine, am decis să fac crăciunul și revelionul singur pe munte. M-am rătăcit într-o noapte și am simțit pentru prima dată că asta a fost, acum chiar s-a terminat,

a fost mișto, dar uite că a durat mai puțin decât am crezut eu că va dura. Păream destul de împăcat, din când în când aveam scurte frânturi de revoltă, nu se poate, nu eu, chiar asta să fie tot? Am scăpat, dar am simțit mai mult, mai adevărat, mai puternic decât în toți anii care trecuseră de când credeam că am început să simt. Am știut. Cel puțin așa cred. A fost o stare sublimă pe care, odată trecută, nu credeam pe atunci s-o mai trăiesc vreodată, părea genul de experiență irepetabilă. Dar avea să se întoarcă la mine foarte curând. Și încă o mai face, apare din realitatea aia pe bune, mai intimă, apare ca un câine credincios, dând din coadă, mereu neschimbată, e de ajuns doar s-o chemi.

M-am întors și am început să beau singur și să citesc enorm. Chiuleam și stăteam numai în bibliotecă. M-au exmatriculat a șasea oară, deși începusem să am cele mai mari note la toate materiile, în afară de mate, fizică, chimie și latină. Mama credea că sunt homosexual. Îmi citise jurnalul. Îl arsese. Fugisem de acasă două luni.

Am vrut să încerc ceva diferit, am renunțat la chiulit, m-am dus la școală și chiar am mers la olimpiade. E drept, nu prea eram atent la ore, citeam pe sub bancă, scriam poezii, desenam sau ascultam muzică la mp3 player. Deși schimbarea asta s-a petrecut prin mai, în iunie, la sfârșitul clasei a zecea, mi-au dat și premiu. Evident, am lipsit de la serbare. Am futut în schimb o tocilară virgină. Un premiu mai special. A fost ciudat, a fost mișto.

În vacanță m-am îndrăgostit de o milfă, ne-am futut două luni și am învățat o grămadă de chestii legate de sex. Ne-a prins bărbat-su și l-am bătut. M-am lecuit de milfe pentru un timp. Mi-am făcut a doua prietenă oficială, tot virgină. Cel puțin era metalistă. Ne-am strâns altă gașcă, mai mare. Am mers pe la toate concertele împreună. Mi-o trăgeam cu cea mai bună prietenă a ei, care nu era virgină. A început clasa a unșpea, am fost exmatriculat, am fugit de acasă. Citeam kant și umblam cu critica rațiunii pure după mine peste tot. Mi-am tras în vână prima dată și mi-am dat seama că îmi place mai mult să trag pe nas, așa cum îmi place mai mult să beau bere decât votcă. Voiam să prelungesc senzația cât mai mult, să o dobândesc treptat nu să

mă lovească dintr-o dată, să nu pierd starea în care mă desprind încet de mine cel de toate zilele, nu voiam ceva brusc care să mă arunce într-un fel de somn. Îmi plăceau lucrurile incerte. M-am îndrăgostit de o tipă despre care la prima vedere oricine ar fi spus că este băiat. I-o trăgeam mai mult în cur, ei îi plăcea pentru că ar fi vrut într-adevăr să fie băiat. M-au exmatriculat pentru a opta oară pentru că am făcut sex în cancelarie, într-un weekend. Se amânase olimpiada și clădirea era pustie; rămăsese însă un gardian care nu avea unde dormi.

M-am îndrăgostit din nou de un tip și de astă dată am avut o relație pe bune cu cineva de același sex. Era ciudat, făceam mereu mișto de chestiile sentimentale cum că ar fi gay, gașca mea zicea la orice sms care se termina cu "îmi e dor de tine" că e gay, la orice încercare de a plăti berea unei tipe că e gay, la a-i da să copieze la ore unei tipe că e gay, să nu mai zic cât de gay era dacă îi luai flori sau cadouri de ziua ei, dar, de fiecare dată când mergeam împreună cu gagiul la chefuri și concerte și ne sărutam, nimeni nu zicea că suntem gay. Dimpotrivă, eram true. Nu am pierdut nimic din respectul și admirația găștii, ci din contră. Doi tipi din gașcă s-au dat la mine, ne-am tras-o. După asta, gașca s-a împărțit în două, eu am rămas cu jumătate. N-am înțeles niciodată de ce.

A venit clasa a doișpea. M-am hotărât să dau la filosofie. Știam deja manualul pe de rost. Îmi plăceau pascal, sartre, kierkegaard, hume, augustin, epicur, leibniz și în special capitolul cu ce este omul. Kant și hegel mă intrigau. Am mers din nou la toate concertele. A venit experimentul ela, după care m-am simțit o ființă minunată. Să ai puterea de a face pe cineva să cearâ nota de plată când pare să aibă toate motivele să vrea să mai rămână, când în realitate e o marionetă patetică foarte atașată de viață care nu s-a gândit nici măcar o clipă înainte la sinucidere... cred că e o realizare. M-am împăcat – sau cel puțin am făcut o pace confortabilă și provizorie – cu mama. Credea că îmi voi petrece restul vieții într-un spital de nebuni și îi era milă de mine. Avea dreptate să simtă asta. Știam că va rămâne pentru

totdeauna singură și nefericită, fără să aibă pe nimeni care să o consoleze, pentru că eu nu puteam fi considerat cu adevărat fiul ei. Nu îndeplineam criteriile. Îmi părea rău că nu a mai făcut și alt copil și îmi era milă de ea. L-am reîntâlnit pe tata după mulți ani. Am băut împreună câteva beri și a fost ca și cum aș fi agățat un beţiv care să îmi facă cinste și să îmi povestească niște stupizenii sentimentale. Insista să mergem în bodega lui favorită. Insista cu convingerile lui politice și microbiste. Vorbea despre femei. Nu știa cine sunt, nu înțelegea nimic din mine. Nici nu am încercat să îi spun. Mi-am băut berea și am fost politicos. Nu l-am mai văzut niciodată de atunci. Din spusele mamei, a renunţat la băutură brusc, a început să câștige mulți bani și îmi trimite o dată la câteva luni suficient cât să îmi întreţin un timp vreo cinci amici.

Vara dintre liceu și facultate a fost una dintre cele mai frumoase ever. Am hălăduit prin locuri pe unde nu mai fusesem niciodată, am citit mult, am cunoscut oameni nebuni și interesanți și m-am bucurat că nu-i voi mai vedea niciodată. Mi se părea important doar ceea ce pot lua cu mine din ei, din ce trăiesc și înțeleg alături de alții. Corpurile, persoanele, astea puteau fi înlocuite. Doar eu contam. A fost o vară singuratică. Am scris mult. Am început să cred că nu voi mai iubi niciodată și, dacă voi iubi, nu voi fi cu persoana respectivă. Dar mi se părea ok așa. Credeam în scrisul clasic, pentru care trebuie să fii nefericit ca să poți produce ceva cu adevărat reușit. Credeam în durerea provocată, în temporara lipsă a celei reale. Îmi dădeam seama că sunt din ce în ce mai diferit de restul oamenilor. Deși, aparent, deveneam mai puțin sălbatic, mai așezat, deși începeam să duc din nou o viaţă care ar fi trecut drept una normală pentru vârsta mea, distanța dintre mine și oameni nu fusese nicicând mai mare, prăpastia nu se căscase nicicând mai adâncă. Era un hău peste care nu aș fi îndrăznit să sar, mai ales că nu aveam nici de ce. Îmi era bine singur. Am început să iubesc mult animalele, în special pe cele sălbatice. Am intrat la facultate.

Primul an a fost o dezamăgire, de fapt încă mă mai întreb

dacă nu toată facultatea a fost o dezamăgire, așteptam prea mult, dar în final îmi dau seama că dacă ar fi fost orice altă facultate în locul ei aș fi abandonat-o după numai câteva săptămâni sau chiar zile. Am cunoscut oameni proști, oameni care aleseseră filosofia pentru că avea o singură materie la admitere. Am cunoscut gagici mai proaste și mai urâte ca în liceu. M-am îndrăgostit de o tipă care era studentă și la regie teatru. Am fost împreună vreo lună.

Mi-am păstrat câțiva amici din liceu, printre care și A. – well, pe el îl păstrasem încă din școala primară – și mi-am făcut o nouă gașcă. Am început să mergem la chefuri și să ne certăm groaznic pe teorii și sisteme. Era mișto, era ceva nou. După un timp însă m-am plictisit și am început să beau și cu oameni care nu erau la filosofie. Găseam uneori ceva mai profund în monologul unui homeless beat despre una care a fost iubirea vieţii lui decât în dezbaterile raţionalism versus empirism.

Din anul doi, lucrurile devin puțin neclare. Renunțasem să mai merg la cursuri, mi se păreau o pierdere de timp, profii mă iritau. Treceam din când în când pe la bibliotecă și împrumutam cărţi. Veneam doar la examene. Pe la facultate treceam ca să stau la bodega de lângă. Mama mi-a dat bani de chirie și m-am mutat singur. Gândul că n-am s-o mai văd în fiecare zi, că n-are să-mi mai amintească privind-o în fiecare dimineaţă când îmi aduce micul dejun în pat cât de jos pot cădea oamenii și cât de animalici pot deveni, că n-am s-o văd până la urmă îmbătrânind lângă mine, a fost suficient ca să stau beat și fericit vreo trei săptămâni nonstop. Spun că lucrurile devin neclare pentru că am început să mă droghez foarte mult. Trăgeam absolut orice. Cred că am tras și cremă de ghete. Și dizolvant de ojă, de vopsea și altele. Descoperisem ketamina, era ieftină și relativ ușor de procurat. Și nu vomitam ca de la heroină. A fost o perioadă cu adevărat wild, veneam de la chefuri la examene drogat, le luam, de la facultate mergeam direct în cluburi, ne drogam din nou, agățam gagici, mergeam la ele acasă și ne drogam din nou, de la ele plecam direct în vamă sau pe munte de unde ne întorceam fix

la examene, împuțiți, obosiți, beți și drogați. După ce le luam, mergeam din nou să ne drogăm și să agățăm gagici. Trăiam din banii maică-mii și ai gagicilor pe care le agățam. Mă sărutasem cu tipii din gașcă, dar doar atât. Voiam să țin gașca asta, în plus nimeni nu era cu adevărat de o frumusețe ieșită din comun.

Nu prea mai știu ce s-a întâmplat în rest, până în anul fatidic. Scrisesem un roman aproape întreg, câteva volume de versuri, zeci de nuvele și povestiri. Nu arătasem nimănui, nu publicasem nimic, cu excepția unor mici căcaturi în revista liceului. Nu credeam că găsisem încă gagica care să merite să-i citesc poeziile mele. Dar asta avea să se schimbe atât de repede. Până să-mi dau seama... Eram în anul patru și începusem să o las un pic mai ușor, veneam din nou pe la cursuri. Era vară și aveam restanțe, licența se amâna pe timp nedefinit. Și atunci... s-a întâmplat. Totul a luat foc și totul s-a schimbat. Mi-a fugit pământul de sub picioare pentru prima dată și încă mă mai chinui să revin în poziție verticală, să regăsesc ce a mai rămas din mine. Simt că în fiecare zi care trece îmi explodează bucăți din corp, se evaporă și dispar pentru totdeauna. Și încă mai sper cu toate astea că într-o zi voi fi din nou eu cel întreg, eu cel puternic și invincibil. Cea mai mișto ființă care a existat vreodată pe lume.

II. Eu: ieșirea (exodul)

Enter the gate of eternal lights
Inner world in the depths of the planet
Where the inverted sun never set
...Only certain chosen can enter
*(*mayhem, *psychic horns)*

Probabil că viața mea în momentul de față are toate atributele pentru a fi detestată, my life is shit for others. Pentru mine,

a-mi analiza viața este o chestie imposibilă și falsă. Nu mă pot vedea prin ochii altora. Nu am criterii, nu am principii, trăiesc doar pentru plăcerea de moment, pentru frumusețe, pentru iubire, pentru ură, pentru răzbunare, pentru a desfide legile universului pe care toți orbii le urmează.

Viața mea se schimbă însă, chiar în momentul ăsta în care vorbesc despre ea deja e altceva, deja ceea ce am spus nu mai este decât parțial valabil. Trec din cameră în cameră, din cochilie în cochilie, las ceva din mine peste tot, pielea mi se descuamează și devin din ce în ce mai ușor dar, poate, și din ce în ce mai adevărat.

Nu cred în dumnezeu și în religii; cu toate astea mulți mă numesc satanist.

Trăiesc, așa cum au făcut-o și alții înaintea mea, și pentru ca să demonstrez că nu există dumnezeu, pentru că dacă dumnezeu ar exista, nu ar putea permite o existență ca a mea pe pământ, o sfidare de fiecare clipă, un scuipat pe care i-l arunc în sus, cu fiecare gând ce-mi trece prin minte, cu fiecare vorbă spusă, cu fiecare gest. Dacă dumnezeu ar exista, m-ar ucide. Nu m-ar lăsa să trec prin lume și să demonizez ființe pe care el le-a creat cu cea mai bună intenție.

Sau poate că îi este frică de mine, dar, în definitiv, e același lucru. Dacă îi e frică, e clar un loser.

La fel de sigur este că nu îmi pot privi viața din afară și mă bucur că încă e așa, că deși am citit atâtea cărți de filosofie încă nu am ajuns în faza în care teoretizez chiar și cele mai profunde lucruri, propria-mi existență. Mă bucur că, at least for now, sunt înăuntru, lipsit de pespectivă asupra mea, ce-i drept, dar că încă pot să mai simt lucrurile care mă rănesc și mă răzbun rănindu-le de moarte, la rândul meu.

Dacă aș avea posibilitatea de a schimba lumea și de a o salva, nu aș face-o. Aș da foc cu voluptate universului, așa cum dai foc unei biserici de carton, pentru că de atâtea ori m-a sedus și apoi m-a dezamăgit cu brutalitate.

Încerc să supraviețuiesc zi de zi într-o lume pe care n-o mai consider de mult a mea, care mi-a devenit străină ca un chip pe care îl vezi pentru prima dată în oglindă dimineața, atunci când te aștepți de fapt să vezi cele mai familiare trăsături din lume, ale tale. Cândva, lumea asta a fost și căminul meu, simt asta. De ce am fost expulzat, de ce nu mă mai număr printre cei care se mișcă printre mașini, blocuri și cocalari ca într-un uter care îi apără de ce e în afară, asta încerc să aflu scriind ceea ce scriu acum. Sau poate că nu asta încerc să fac. Pentru că probabil știu. Dacă știu totul, și am avut de atâtea ori certitudinea că știu totul, știu fără-ndoială și asta.

Am o iubită, R., și un iubit, B. Mă văd pe mine reflectat în ei, așa cum și ei supraviețuiesc într-un fel datorită mie, prin mine. Toți trei suntem ca un glob multicolor ce se rostogolește prin lume, lovind indivizi neînsemnați, lăsând o urmă peste tot în calea lui. Minunată.

Nu știu dacă am să vă spun ceva despre mine până la urmă. Firește că numai despre mine am să vă vorbesc, despre ce altceva aș avea vreun interes să vorbesc, dar nu știu dacă am să fiu sincer. Poate că am să vă vorbesc numai despre ce cred eu că ați vrea să vă vorbesc. Poate am să vă mint cu voluptate, pervers, exact în momentul în care par cât mai sincer. Dar oricum, asta nu e treaba mea, și de altfel nici a voastră. Cu atât mai puțin a voastră. Cine sunt eu, n-am să spun acum, și n-am să spun nici la sfârșit. Pentru voi sunt nimeni, la fel de nimeni ca oricare altul.

III. Eu: învierea

adevăratul suflet al omului este negru
și neagră este mintea lui unsă de labirint
aș vrea să summonez toate poemele de ură
și cu un expres al groazei
să intru-n gara ultimă explodând
să aud iadul mugind
să facă eternitatea scurt-circuit
(ștefan bolea – *autobiografia unui preot nihilist*)

Uit adesea că am corp și reușesc să îl ignor complet. Sunt poate cele mai profunde și mai liniștite momente ale mele. Se întâmplă în majoritatea cazurilor când mă droghez, dar se poate întâmpla și când sunt treaz.

Pot supraviețui mult timp fără mâncare și apă. Am încercat. Aș prefera de mii de ori o săptămână fără mâncare în locul perspectivei de a mă privi în oglindă și de a nu mă recunoaște, în locul nebuniei care nu mă lasă să respir și care, poate peste puțin timp, va învinge.

Știam că materialul este cea mai puțin importantă parte a noastră și înainte să experimentez chestia asta, dar nu îmi imaginam că este posibil să o las deoparte cu atâta ușurință. Toate teoriile despre noi, sclavi ai trupului, închiși în trup, limitați, spulberate printr-o singură senzație, printr-un singur moment de înțelegere.

M-am gândit de multe ori că ar trebui să găsesc poziții mai artistice în care să mă pierd în reverii sau suferință. Chinuit de mahmureală, mă gândesc adesea că ar trebui să sufăr într-un mod mai atrăgător, să scriu poezii în timp ce țin privirea în gol și o mână plasată artistic sub bărbie, nu îmbrăcat în chiloți și cu pleata într-o baltă de vomă, așa cum mă trezesc în cele mai multe dimineți. Pentru că, oricum, eu nu mai sunt aici. Să las corpul să mă aștepte nemișcat, dar într-o poziție fascinantă, cel puțin. De-aș putea să-l uit pe vecie prăbușit pe podea, în timp

ce eu îmi urmez visele cele mai năstrușnice, nu aș simți că am pierdut ceva irecuperabil.

Desincronizarea dintre spirit și trup a fost o revelație ca ruptura dintre percepția mea asupra spațiului și spațiul în sine. Am hălăduit până în mijlocul universului, apoi am zburat peste marginile lui, ca un demon purtat de o forță cu mult mai presus decât a mea, în timp ce trupul meu umil m-a așteptat pe un scaun, patetic, chircit și suferind. M-am gândit la Tot, am simțit Totul, în timp ce bietul corp se chinuia cu un mic epistaxis cauzat de trasul pe nas.

Când m-am întors în corp, l-am simțit străin. Deși nu pot să neg că, într-un fel aparte, îl iubesc. A crescut cu mine, mi-a fost martor la cele mai nefericite întâmplări, a văzut totul.

Aseară m-a vizitat un berbec cu două rânduri de coarne. Era imens, atingea cu coarnele tavanul, stătea în două copite. Nu behăia, era cuminte, și totuși nu știu de ce silueta lui părea amenințătoare. Aveam laptopul deschis, lumina era stinsă, căci mă culcasem de câteva ore, iar pâlpâitul arunca umbre prin cameră, berbecul apărea și dispărea. La un moment dat mi-am dat seama că ține o țigară, neaprinsă, în colțul gurii. Prima chestie la care m-am gândit a fost că vrea să-mi ceară un foc. Mă pregăteam chiar să bâjbâi după brichetă, pe urmă mi-am dat seama că, dacă ar fi vrut, și-ar fi aprins și singur țigara. Cred că semăna un pic cu iepurele lui donnie darko. Stătea acolo și mă privea în timp ce încercam să adorm. Părea singuratic, și îmi era un pic milă de el. Mă enerva doar că nu zice nimic, nu face nimic, doar se uită așa la mine. Don't just stand there, for fuck's sake, man, i-am zis în gând.

Nu mai știu dacă și-a luat inima în dinți și m-a abordat până la urmă. Cred că am adormit. Ar fi marfă să îmi fi devenit un fel de alter ego, să fi intrat în mine pe nas și acum eu să fiu de fapt un berbec cu o țigară aprinsă în colțul gurii, un berbec să vă spună toate astea.

Cred că ar fi posibil.

E o chestie mișto să ai o zi întreagă doar pentru tine, numai și numai pentru tine, fără să-ți faci griji în legătură cu ce mănânci, bei, unde te pișii și așa mai departe. O zi doar tu cu gândurile tale. Când ți se întâmplă de câteva ori pe zi chiar, ajungi să te futi pe toate tehnicile de meditație, pe toate pozițiile complicate, lotuși, trandafiri și pula mea în care te învață să stai pentru a intra în comuniune cu adevăratul sine. Procedeul e cu mult, mult mai simplu. Tot ce trebuie să faci pentru a ieși din corp este să fii tu. Nu ai nevoie de nicio tehnică, ci doar de mult curaj. Trebuie să încerci să ignori faptul că ai putea muri. Pentru că, întors dintr-o astfel de călătorie, te poți considera în sfârșit inițiat, victorios. Ai înțeles, ai văzut chiar tu ce înseamnă să mori. Nimic nu îți mai este străin pe lume, nimic nu te va mai surprinde în veci.

Într-o astfel de călătorie mi-am întâlnit Tatăl și Creatorul. Nu cel care mi-a dat viață, acela este un nimeni pentru mine, căci viața fiecăruia este doar un accident pe care îl provocăm noi înșine, ci acela care mi-a dat spirit. Cel care m-a creat după chipul și asemănarea Sa și m-a blestemat să nu fiu asemeni altora, să nu fiu mulțumit niciodată în sens omenesc, dar să fiu fericit în sens diabolic. Cel care îmi îndrumă pașii, care îmi naște cele mai perverse gânduri, cel ce mă face zi de zi ceea ce sunt.

Coboară în tine, nu te speria chiar dacă pereții sufletului tău pe lângă care pășești sunt pătați de sânge. E un semn bun. Continuă să mergi, încearcă să te gândești la tot ce te înspăimântă, gândește-te că nimic nu mai există pe lume, ai fost și tu anihilat și încearcă să-ți amintești cine ai fost. Nu cum te-au văzut alții, ce ai fost în ochii lor, ai străinilor, ci cine ai fost cu adevărat. Ce te-a sfârtecat și te-a construit, din bucăți, din cioburi, ființa care ești acum. Vei vedea că e o călătorie fără sfârșit, cea mai frumoasă și mai interesantă, și întrece orice excursie pe care ai fi putut-o face în învelișul de carne.

Închide ochii. Și continuă să mergi.

Când l-am întâlnit astfel prima oară pe diavol, am tresărit.

Avea chipul meu.

Bine te-am găsit, tată. Te-am visat, fiule. În nopți de iarnă te-am visat, și aveai chipul meu.

IV. Eu: apocalipsa (monștrii)

> *În noaptea aceea am întâlnit iarăși Diavolul, real, viu, apropiat. Îmi amintesc că mă aflam la capătul unei scări de piatră, cu brațele acoperindu-mi capul, iar în fața mea, din umbră și zare, prietenul adolescenții mele, același, izvorând ispite, zâmbind.*
> (mircea eliade, *isabel și apele diavolului*)

Fac parte din categoria de oameni, pe zi ce trece tot mai restrânsă, pe cale de dispariție chiar, care așteaptă noaptea pentru a trăi cu adevărat. Ziua dorm, citesc, scriu, ascult muzică și cel mai adesea beau. Niciodată nu mă uit la televizor, nu vorbesc la telefon sau rahaturi din astea. Noaptea fac în principiu aproximativ aceleași lucruri, dar le fac altfel, noaptea simt cu adevărat. Bețiile din timpul zilei au ceva patetic, sunt îmbâcsite, sunt într-un fel o pierdere de timp. Scrisul este mai superficial, aproape cuminte. Demonii mei dorm, sunt mahmuri. Până și muzica își pierde ceva din farmec pe lumină.

Mi se întâmplă uneori, după vreo zi și o noapte de băut, fumat, prizat etc, să ies pe-afară. Sunt varză, cu greu poți spune despre mine că sunt o ființă vie, propriu-zis nu simt ceva, merg pe trotuar cu senzația că aș călca pe ceață; mai degrabă semăn cu o umbră, abia mă țin pe picioare și mă abțin să nu cad sau să borăsc pe unde apuc. Mă abțin dintr-o obișnuință cel puțin ciudată și în orice caz inutilă; nimeni nu cred că ar observa, darmite să-i pese cuiva. Mă abțin; și atunci mi se face și mai rău.

Mă urc în autobuz, tramvai sau metrou și mă uit la oameni.

Nu cu interes, nu cu simpatie, cu dezgust sau mai știu eu ce. Mă uit la ei ca un nebun, nu mă pot uita în altă parte. Mă uit fascinat, hipnotizat, dar într-un mod și mai bolnav decât o transă. Și în momente din astea am impresia că văd tot ceea ce trebuie să văd, tot ceea ce se găsește acolo; văd Nimicul. Din atâtea tipuri de oameni... când privesc așa, nu pot găsi nimic care să-i facă diferiți unii de alții, în vreun mod esențial, în vreun mod ontologic. Același spirit purtând diferite măști, încercând să ascundă lipsa asta oribilă. Dacă măștile ar cădea, oamenii și-ar arăta fețele găurite, sparte, din care ceea ce era mai important a dispărut sau n-a fost niciodată acolo. E o imagine hidoasă, lipsa asta caracterizează atât de bine specia umană, animale denaturate și scârboase. Uneori, când noaptea a fost și mai rupere decât de obicei, deși mereu e rupere, nici măcar măștile nu mi se par diferite; e una și aceeași pe fața aurolacului din metrou, și a țatei telenoveliste, și a zugravului alcoolist, și a manelistei care se duce la liceu, și a pizdei în țoale business care îți bagă o privire "nu te apropia prea mult de mine, drogatule, satanistule, împuțitule". Dacă se apucă să vorbească, deși în ultimul timp parcă se întâmplă asta tot mai rar, numai moșulicii cu băbuțele mai schimbă impresii pe teme politice, sociale, sau vag filosofice, dar ei sunt tot mai rari, poate mor mai devreme decât acum câțiva ani, o funcționa reforma în sănătate, acum câțiva ani vedeai mai mulți, după revoluție, tot schimbând impresii apocaliptice, în fine, dacă se apucă să vorbească, ies un pic din apatie. Dar din păcate pentru mine nu mai intru în starea de mizantropie anarhistă care să te facă să vrei să le dai în cap. Să te revolte. Să faci ceva pentru a schimba universul, pentru a-i imprima ceva din nebunia, din arderea ta. Era bună. După ea, te simțeai un pic eliberat, parcă berea era mai puțin trezită și era mai rece. Acum...

Îi văd și nu simt nimic. Dar cred că acum am mai multă dreptate. Cum dracu' poți disprețui sau urî niște păpuși, niște măști care nici măcar nu sunt puse deasupra a ceva, ci stau pe o față care a fost smulsă, care poate nu a existat niciodată de fapt, direct pe carne vie. Sau mai degrabă moartă. Cu cât nu-mi pot

dezlipi privirea de pe ei, cu atât mi se face și mai rău. Îmi vine să borăsc, dar parcă aș borî pe dinăuntru. Nu e un borât normal. Borâtul normal nu ia prea mult timp. Cere ceva energie, asta e adevărat; acu' ceva timp mi se părea că pentru a face o treabă bună în ce privește borâtul, adică să nu lași lucrurile făcute numai pe jumătate, trebuie să fii la fel de hotărât ca o gagică atunci când se apucă să fete. Zic și eu. Nu te poți opri din borât, nici din fătat.

Stau și mă uit la tot ce fac, la tot ce sunt și mă gândesc că e tot aia dacă ar fi așa sau altfel. Asta de fapt cred că a început prin facultate când am descoperit, ca urmare a unei acumulări în corpul meu de anumite substanțe otrăvitoare, că întotdeauna și contrariul a ceea ce susținem poate fi la fel de adevărat, dacă te pui într-un unghi diferit. Totul poate fi argumentat, totul poate fi adevărat. Așa că dacă nu există opinii întemeiate mai solid decât altele, epistemologic, le alegem pe alea care se potrivesc personalității noastre, care ne atrag. Totul se reduce la o chestie estetică. E ciudat acum, da' mi se pare că toți care au susținut asta, pentru că au fost destul de mulți care au spus-o înaintea mea, au fost mai mult sau mai puțin poponari. La fel și acțiunile noastre. Mă uit la ceea ce fac și mă întreb de multe ori de ce nu am făcut pe dos. Căci am uneori aceeași înclinație atât pentru un lucru cât și pentru contrariul lui. Ce e cel mai naspa e că uneori îmi pare rău că am făcut o chestie și dacă mă gândesc că aș fi putut face pe dos, îmi dau seama că și așa mi-ar fi părut rău. Și după aia mă întreb cum pula mea să fac în final ca să mai rezist cu mine măcar puțin, o perioadă, ca să mă hotărăsc ce să fac până la urmă.

Aurolacii, de exemplu. Aurolacii din metrou și de pe unde or mai fi ei. Mai nou s-au pripășit unii și în față la suburbia vineri seara. Mereu vin la mine să îmi ceară ceva; la alții nu se duc întotdeauna, la mine e imposibil să nu vină. Știu că le par ciudat, sunt atrași de oameni ieșiți din comun, și în plus le par mai mic față de vârsta pe care o am și se gândesc să încerce măcar din cu-

riozitate. Uneori se bagă și în vorbă. Aproape mereu sunt agresiv cu ei, mai mult decât cu oricine altcineva; mă scot din sărite. Am o senzație de greață pe care mi-o provoacă în general falsitatea, prefăcătoria. Inautenticitatea. Am avut întotdeauna senzația asta, că aurolacii, cerșetorii, "nebunii" de pe stradă și din autobuze sunt în mod esențial falși, prefăcuți, că știu foarte bine ceea ce fac când se dau drept nebuni, că de fapt profesează o meserie ca oricare alta. Și ce mă dezgustă mai tare, ei știu că le iese, știu că "prind", că sunt ceruți pe piață. Ca emisiunile de căcat de la tv. Lumea are nevoie să vadă așa ceva pentru ca să se simtă mai bine, deși în ruptul capului n-ar recunoaște-o. Și sunt agresiv cu aurolacii, mai agresiv cu cât sunt mai micuți și par mai inocenți; mi s-a întâmplat de câteva ori să-i și bruschez. Bine, poate că am făcut-o și pentru a capăta acea privire de reproș și dezaprobare din partea cetățenilor milostivi care priveau scena. Dar asta mai rar. Înjur și bruschez aurolaci și atunci când nu sunt privit. Și pe urmă îmi pare puțin rău. Îmi pare rău și mă gândesc că mi-ar fi fost exact la fel dacă nu aș fi făcut-o, ba chiar dacă le-aș fi dat 50 de bani – evident, nu mai mult. Că pentru mine ar fi însemnat exact același lucru.

Pe urmă îmi dau însă seama că mi-ar fi părut rău oricum.

Uneori mă urc în tren și nu știu unde merg, evident nu-mi iau bilet – dacă oricum nu știu unde merg. Beau, fumez și mă bucur de singurătate. Îmi fac un paravan în creier prin care să nu treacă nimic din ce e legat de alți oameni. Uneori mai scriu poezii. Și îmi e bine. Singurătatea – terenul de joacă al satanei.

Nu am pentru ce să trăiesc. Și îi disprețuiesc profund pe oamenii care au sau cred că trebuie să ai ceva pentru care să trăiești. Nu am avut niciodată; doar m-am mințit că am, a fost o scuză. Dar am terminat cu asta. Când ai pentru ce să trăiești pierzi din vedere tocmai trăitul. Trăiesc doar ca să văd ce iese din asta. Și să mă piș pe mine de râs. Până mor de râs, pe bune.

Nu îmi dau niciun motiv pentru care aș putea să mă preocup de soarta omenirii. Îi consider pe toți niște extratereștri. Sau mă

consider pe mine, ceea ce e fix același lucru. Nu mai semănăm prin nimic, și atunci de ce aș avea compasiune, înțelegere? De ce aș iubi niște ființe care nu îmi spun nimic? De ce le-aș ucide, dacă efortul ar fi prea mare și nu mi-aș demonstra nimic prin asta?

Cu toate astea, uneori ies din casă chiar și fără să am treabă. Ies pentru că vreau să văd, vreau să știu dacă nu cumva, în timpul crizei mele de nebunie nocturnă, lucrurile s-au schimbat. Nu ies ca să mă plimb aiurea decât rareori, și numai când simt o nevoie puternică să fac asta. Ies cu un scop anume, ca să mă duc într-un loc anume, dar de obicei nu este cu adevărat nevoie să mă duc în locul ăla. De multe ori nu mai ajung, căci mi se năzare că a fost o idee stupidă. Tot ceea ce faci fără că viața ta să depindă sau să se schimbe radical din asta e inutil. În plus, întotdeauna se vor găsi alții care să facă chestiile inutile în locul tău.

Partea cea mai nașpa este că toate astea nici măcar nu mă mai amuză. Oamenii au devenit niște specimene atât de penibile, încât nici nu mai are rost să faci mișto de ei. Într-un timp, era fun să îi sar în față unei babe, înarmat cu corpsepaint pe obraji. Acum câțiva ani, baba ar fi sărit înapoi zece coți, și-ar fi făcut cruce de trei ori și ar fi scuipat în sân: Piei, satană! I s-ar fi părut că apariția mea e blasfemiatoare, îi zguduie principiile lumii de căcat în care trăiește. Acum, însă, baba nu mai are o lume. Nu mai crede în nimic, nici măcar în prostiile astea cu ăl de sus. Nu a fost niciodată un spirit cu adevărat religios, chestiile metafizice au fost întotdeauna incomprehensibile pentru ea, dar avea măcar acel ceva care o îndemna, chiar dacă numai în diminețile de duminică, să se gândească la ce este dincolo de lumea materială, dumnezeu era apeiron-ul ei, ceva în fața căruia se pleca cu evlavie și teamă. Acum e doar o marionetă, care ajunge acasă pentru a se uita la telenovela cu țigani, își cumpără mâncare ca să supraviețuiască încă o zi și să mai prindă o emisiune a lui capatos, plătește facturile pentru că nu își poate imagina cum s-ar scurge următorii doi ani, singurii rămași din viața ei, fără dan diaconescu. Nu se mai sperie de mine cu corpsepaint pe față, pentru

că a văzut așa ceva la știri, când au dat imagini de la concertul lui marilyn manson. Mă gândesc serios dacă, în condițiile astea, mai are vreun rost să spui în glumă că ești satanist.

Adevărul e că de ceva timp mă doare în pulă de ceea ce crede lumea despre mine. Ea e acolo, eu sunt aici. Între noi a crescut un geam de sticlă, care distorsionează vorbele mele, atunci când le adresez lor, schimonosește gesturile mele, făcându-mă să par un măscărici sau un monstru. Mă doare însă uneori de ceea ce cred eu despre lume. Îmi spun de multe ori că ar trebui să fiu consecvent și să nu-mi mai pese deloc. Numai că... De fapt nu sunt sigur că îmi pasă de ceea ce cred eu despre oameni, și oricum "cred" nu se potrivește aici; nu pot să gândesc până la capăt făcând abstracție de oameni, de fapt asta e problema. Uneori pot. Oricum e bullshit, și e bullshit mai ales când vine un imbecil și-ți spune că nu ai cum să eviți să te gândești la oameni atâta timp cât te gândești la tine ca făcând parte din regnul lor. Da' poate nu-i așa, poate că până la urmă nu-mi pasă ce cred despre oameni, și poate că nu mă gândesc la ei într-un mod deosebit de cel în care mă gândesc la bere sau țigări. Well, asta e deja flatant pentru ei. Nu cred că soarta omenirii m-a preocupat vreodată atât de mult.

...Berbecul cu două rânduri de coarne s-a întors ieri noapte. De data asta avea pe lângă țigara neaprinsă din colțul gurii – what the fuck, man, încă n-ai găsit bricheta aia? – și o pereche de ochelari de soare chiar în fața primei perechi de coarne. A ridicat o copită și mi-a arătat the devil's horns. I-am arătat și eu, bucurându-mă că am un frate mizantrop.

Uneori mă gândesc că iubirea asta imensă și inutilă pe care o simt pentru propria-mi ființă încurcă totul, face ca fiecare zi să fie atât de greu de dus cu bine la un final dacă nu fericit cel puțin nu tragic, că strică tot ce se mai poate strica. Îmi place să visez la cât de liber aș fi fost fără ea, dar nu reușesc să-mi imaginez până la capăt așa ceva. E ca pătratul fără colțuri, nu pot să prind nicio

imagine de conceptul ăsta. Probabil că o lume în care nu m-aș fi iubit pe mine ar fi fost o lume căreia i-aș fi dat mult mai multă importanță. Poate chiar aș fi învățat să-mi pese, din lipsă de ceva mai bun.

Fuck.

Urăsc tot pe lumea asta.

Da' gata cu atâta teorie care sună a filosofie emo, în pula mea.

4. Pentru R., cu dragoste

te aștept
să ne ciocnim într-o jerbă de oase, flegmă
și sânge
până când craniile pocnesc
și inimile noastre pereche
supurează stigmate de benzină
(ștefan bolea, *crash*)

Din nou, seară de tras pe nas. Și tot restu'. Începem cu iarbă și bere. Suntem șapte, cinci țigări. Două lăzi de bere, votcă și whiskey. Și lapte. Vorbim. Cât mai aiurea se poate, deși știu că asta o oftică de moarte pe R., care ar vrea din când în când o discuție serioasă. O sperie când vorbim așa. Dă-te-n pula mea, caută-ți unu' care stă la discuții serioase în timp ce bagă un joint cu tine. Nu știu ce am azi, nu sunt în apele mele, mi se năzare că o urăsc, că de ea se leagă tot ce e deprimant și sufocant în ultima vreme în viața mea. O fi viața mea de căcat, dar oricând se poate și mai rău. Nu știu, of, începe să mă doară capul. Știu că dacă o înjur, mâine am să-i cer iertare, și nu pentru că o vreau fiindcă n-am cu cine să mă fut sau cine să-mi facă mâncare, ci pentru că pur și simplu o iubesc. A. vine cu ceva despre care zice că-i "bun în draci". Iarbă "îmbunătățită" luată de la ruși. Moldoveni, adică. Băgăm. Din partea mea, nu mi se pare cine știe ce diferență, dar azi parcă nici gustul nu-l mai simt. Oi fi bolnav, în pula mea. Mă plictisesc de bere, o dau pe whiskey și coniac. Vezi că nu te bag în seamă, și, în pula mea, în loc să mă iei deoparte să mă întrebi ce am, în pula mea măcar atâta merit după doi ani, te

apuci să vorbești cu pizda lui S. Îmi mai arunci câte un zâmbet, parcă aș fi o pulă pe care vrei s-o agăți într-un bar. O iau razna. Vine și heroina în cele din urmă. Aș fi vrut să fii tu heroina mea, dar am știut de la început că asta n-o să se întâmple niciodată, ești prea slabă, nu poți fi nici măcar iarba mea, nici stejaru' meu, nici măcar ginul meu tonic, în pula mea. A. iar își trage în venă. Nu înțeleg de ce toți ezită un pic când văd pe unu' că-și bagă în venă, dar dacă trage pe nas e totul ok. Două linii, trei. Încep să mă simt mai bine. Nu bine, ci normal. Ca și cum treptat începe să mi se potrivească corpul în care sunt, să pot să încep în sfârșit să-l folosesc, să mă mișc, să mă simt.

Am știut de când te-am luat că nu o să-mi placă ce o să descopăr la tine. Din prima zi. Aș fi vrut să ți-o zic chiar atunci, ca azi să-ți aduci aminte și să nu mă mai acuzi de inconsecvență. Știam că nu ai cum să fii prea mișto. Dar cu toate astea te-am luat; te-am luat pentru că erai scumpă, pentru că erai ce puteam găsi mai bun atunci. Te-am luat cum îți iei un animăluț și nu ai pretenții mari de la el. Acolo, să fie. Te-am luat ca să-mi aud vocea când aberez.

Vreau ca atunci când stau cu tine să am senzația că stau alături de toți oamenii care mi-au plăcut vreodată, de toți cei pe care i-am admirat, vreau ca toate ființele astea să se îngemăneze în tine, vreau să-mi fii de ajuns. Vreau să fii singurul lucru pe care l-aș lua dacă aș cere nota, aș închide șandramaua și m-aș muta într-un alt univers.

Bag tot ce este pe acolo, pe masă, pe lângă. Iar zâmbet din ăla, zâmbește-i în pula mea altuia, zâmbește-i lui A., îți spun eu că o să-i placă. Mi se năzare că te urăsc, te urăsc. Mă faci să fiu un bou, mă faci să fiu din ce în ce mai mult ca tine, să mă preocupe prietenii noștri de căcat și în ce baruri mai mergem în weekend. Și ce țoale negre ne mai luăm, ce poezii idioate pentru teenagerițe ai mai citit tu pe net. În pula mea, mi-a zis mă-ta că acu' un an, înainte să-ți zic că îți dau papucii dacă te mai uiți la televizor, te trezeai înainte să pleci la facultate și te uitai la nuș' ce telenovelă în reluare, rubi parcă zicea mă-ta că se chema. Mă-ta

de altfel fericită, credea că te faci normală. Da' chiar te urăsc azi, nu știu ce m-a apucat. Îmi vine brusc chef să-ți dedic o melodie de-a lu' eminem, kim, cred că singura pe care o știu de la el, în care o înjură pe nevastă-sa și pe urmă o taie cu drujba sau cu ce pula mea găsește prin curte. Da' n-am de unde eminem. Merge și used to love her. Atâta timp cât o îngroapă pe cățea... e bine.

Sau die, die my darlin'. Ar mai fi... Erau deștepți ăia care dădeau cu acid pe fețele fostelor sau cu orice care lasă urme de nesters. Ce ai zice dacă ți-aș face asta? Ei? Fuckin' bitch! Asta chiar te-ar pune cu botul pe labe! E ca și cum ți-aș lua fața cu mine, atunci când te părăsesc, pentru că, într-un fel, îmi aparține, e expresia a ceea ce ai devenit prin mine. Să nu mai poți să ieși în lume, în baruri, la concerte, să te vadă toți și să te admire, să fii lolita gotică, în pula mea, să te dai mare cu țoalele de piele și motoru' tău luat de la rebuturi pentru care ți-au dat și muie, la pachet. Nu zici tu că să-i lovești pe oameni unde-i doare mai tare? Poftim, na! Aha, țipi, urlă, fă, în pula mea cât te țin plămânii ăia negri ai tăi! Na, ține! Cățea idioată! Doi ani, doi ani întregi! Te-am cărat cu mine peste tot... Cățea împuțită!

Vreau să nu te mai prefaci că mă înțelegi, vreau să accepți că pentru tine voi fi mereu dincolo de rațiune, vreau să mă iubești fără să știi de ce, vreau să nu mai cauți explicații.

"Ți-e bine, iubire?"

"Îhî."

Fuck you. O să încerc să-ți dau definitiv papucii când mă trezesc. Dar trebuie să fiu treaz. Neapărat. Altfel nu se pune.

Vreau să te plimb în lesă, vreau să te pot lovi cu piciorul ori de câte ori am chef. Vreau să decid eu ce trebuie să mănânci și unde ai voie să te pișii.

Vreau să-ți pun țepi pe zgardă, vreau să-ți intre în jugulară, vreau să fii a mea definitiv.

"De ce te uiți așa ciudat la mine?"

Morții mă-tii.

Știu că ești cea mai mișto gagică pe care aș fi putut-o găsi, dar astăzi narcisismul meu te rejectează, vrea să te umilească, vrea

să-mi cerșești ceva, orice.

Vreau să mă înțelegi, vreau să fii reală.

Vreau să nu mă mai plictisesc de tine niciodată.

Vreau să te iubesc mereu ca atunci când sunt drogat. Vreau să-mi fii suficientă.

Ești doar o altă ființă, altă ființă, atât de diferită, alta decât mine. Ai gândurile tale, ai amintirile tale, ai atâtea lucruri pe care nu le înțeleg și-mi sunt inutile. Porți cu tine anii în care eu nu am existat, în care am fost mai mult decât mort, în care nu ai avut nici măcar presimțirea că mă vei întâlni. Cum aș putea trăi împăcat cu anii ăștia în care eu nu am existat? Cât de diferite pot fi lumile noastre, căci în lumea mea eu am fost dintotdeauna prezent?

Te iubesc mai mult decât am iubit vreodată o altă ființă și, cu toate astea, aș da orice să știu că ai murit, că ai dispărut definitiv și că pot fi în sfârșit cine vreau să fiu.

De ce pula mea să te mai suport, să te târăsc după mine, doar pentru că am o slăbiciune pentru tine, că mi-e bine cu tine, că ești haioasă, uneori deșteaptă, nu prea mult, așa, cât să nu mi se aplece, că ești dulce și toată lumea e uimită ce pizdă mișto am? Nu-mi mai ajunge. Nu vreau alta sau altul, dar am obosit. Nu mai putem fi împreună. Îți dau papucii chiar acum.

De mâine dimineață cea mai lungă relație a mea o să fie la trecut. Fuck you.

5. Coșmar

Sunt șarpele cu pene albastre din visul tău idiot și fluturele negru tatuat din visele mele perverse și deprimante.

.
.
.
.
.
.
.
.

Astăzi nu mai cred în cuvinte. Cred în bucăți de vise, în cioburile minții mele, în tot ceea ce distruge, lovește, taie. Cred în noi, mai mult ca niciodată.

6. Lonely day

I.

Fear/And you shall fall
(emperor, *thus spake the nightspirit)*

Iar sport extrem, mersul cu metroul. De la un timp nu știu ce am, cred că mă simt mai bine, poate unde a venit și primăvara, sau măcar a lăsat impresia asta. Parcă e un pic mai mult ca înainte, când eram mai puștan. Oamenii mă fac din nou să îmi vină să borăsc. Uau, poate m-am făcut bine! Ca alex din portocala mecanică. I can hate them once more, I'm cured!!! Mă uit la ei... Nu i-aș omorî, e adevărat, ar fi mult prea blând. Cu adevărat crud ar fi să-i pot face să se privească pe ei prin ochii mei. Dacă aș putea...

Măcar o dată. Ar fi suficient oricum.

Ceva tot s-a schimbat. Sunt mai anemic, nu mai găsesc aceeași putere de a-i dispreţui, aceeași pasiune, aceeași dorinţă de a scuipa pe ei. Sunt mult mai detașat. Sunt varză, ce mai. Fuck me.

II.

Dimineaţă. Mă trezesc, bâjbâi după o ţigară. De când R. s-a mutat înapoi la mă-sa, am voie să fumez în pat. Nu găsesc. Renunţ. Nu am încă suficiente resurse pentru a încerca o periculoasă poziţionare la nouăzeci de grade, adică să mă ridic în

fund. Reușesc totuși să mă întind până la calculator, să-l deschid și să bag niște slayer. Mă târăsc până în mijlocul camerei, mai mult de-a-buşilea și găsesc cu chiu cu vai și o ţigară, storcită pe sub bocanci. Acuma îmi trebe și brichetă. Sau chibrit. Alea sunt precis în bucătărie; asta e, tre' să fac o mică excursie. Fuck, s-au terminat, nu mi se poate întâmpla una ca asta... Mă duc în baie, mă piș, îmi dau cu apă rece pe față. E ca astă vară la mare, când mă trezeam devreme de tot să fac o baie rece rece, când de-abia răsărise soarele și apa era... brrr. E ceva mai bine, încep să deschid ochii, să mă orientez prin casă. Încă nu îmi simt nici o bucăţică din corp, dar oricum nu sunt șanse, asta o să mai ţină până după-amiază sau până beau o bere, două. Tot nicio brichetă. Cum pula mea, aseară îmi aduc aminte că am fumat înainte să adorm. Dar poate nu era aseară, era alaltăieri. Aseară... Oare cum am ajuns aseară acasă, nu mai ţin minte... Ghinion, asta e, îmi iau un tricou pe mine și sun la ușă la V., alături.

"Neaţa, mă, sorry, da' uite am rămas fără un foc. Dacă ai o brichetă, lasă-mi-o și mie până mai încolo."

"Salut, salut, uau, ce bine arăţi în dimineaţa asta, sigur, cum să nu, da' intră, intră, nu se poate, nu te las, uite, ai să răcești, intră, intră, fac o cafea acușica."

"Mă, nu știu, hai mai bine altă dată..."

"Nu, nu, să știi că mă supăr, abia dacă am stat de câteva ori de vorbă... Se poate?... Hai intră, nu mai sta pe hol în picioarele goale pe frigul ăsta, că mi se face rău când mă uit la tine."

Mă uit... pula mea, uitasem să-mi iau bocancii în picioare. Dacă tot nu le simt.

"Bine", zic, "Hai că intru, da' două minute, am ceva treabă."

"Sigur, sigur, ia, fă-te comod."

Îmi arată canapeaua. Mă așez. În loc să se ducă spre bucătărie să facă nenorocita de cafea, se duce la cas și pune niște muzică. Dracu' să mă ia, un fel de portishead, da' mai naspa. Fuckin' fag. Săracu'.

"Îţi place? Dacă nu, pun altceva, nu-i nicio problemă. Știu că tu, cu din astea mai dure... adică se aude de la tine. Nu, nu,

doamne-ferește, nu vreau să mă plâng, nu, în niciun caz, ce, suntem babe... Da' așa, am mai tras și eu cu urechea. Sper să mă ierți..."

"Mda, da, sigur."

Mă uit pe pereți. Sunt puțin nervos că a trebuit să intru să pierd vremea pe la ăsta, dar în definitiv și așa nu aveam cine știe ce de făcut la mine, iar mahmureala de azi e din aia naspa rău. Sunt pe pause până spre seară. Altfel, fainâ garsoniera. Mă rog, un pic cam fițos aranjată, o mulțime de fluturași, inimioare, globulețe pe pereți. Culori din astea, cam imposibile, roz, bleu, vernil, portocaliu... lampioane, prostioare de la king art și totem... Da' în mare așa, drăguț. Cel puțin, destul de original. Mă întreb cum o arăta un bordel de poponari.

"Cafeaua... parcă ai zis ceva..."

"Iartă-mă, sigur", și-și pune o mână pe umărul meu, "cum să nu, în două minute, e instant". Se ridică.

Mă dau mai într-un colț, se aude slayer de la mine. Mă simt mai bine. Mișto obicei, să las muzica tare chiar și atunci când ies prin apropiere, cine știe ce se poate întâmpla. Și mișto și că poponarii de obicei pun muzica încet. Așa, de atmosferă. Și că nu prea sunt maneliști. Mă pufnește râsu'. Poponari maneliști!

"Gata, iubire, ce ți-am zis, uite, un minut". Se așază lângă mine. "Zahăr, lapte, frișcă..."

"Căpșuni", gata să zic. Da' mă abțin. Sau în pula mea, poate am zis. Îmi aruncă o privire din aia, ca de câine pe invers în călduri.

"Puțin lapte, e ok."

Laptele e pe tăviță. Îmi toarnă. Îmi servește ceașca, pe farfuriuță. Îmi atinge degetele. Brusc mi se face așa milă că l-aș lăsa să îmi facă orice vrea el, dacă nu mi-ar fi cam rău. Îmi zâmbește.

"E bună?"

"Îhî."

"Vezi să nu te frigi."

Iar îmi zâmbește. Vezi să nu te frigi tu în locul meu, în pula mea. Să-mi bag pula în ea de brichetă. Și uite, încă n-am aprins

țigara. Noroc că mi-am amintit. Shit, da' n-am luat țigările. De ce pula mea să le iau, oricum voiam să-i cer bricheta până mai târziu, poate chiar speram să mi-o lase de tot. Îmi trece prin cap să-i zic că mă duc până la mine să-mi iau țigările și să nu mă mai întorc, să-l las în morții mă-sii cu cafeaua lui de poponar, băga-mi-aș pula în cafelele de poponari, nu-mi trebuie cafele de poponari, pot și eu să-mi fac cafea de poponar dacă am chef. Da' știu că ar veni și ar suna, îngrijorat că am pățit ceva. Așa că mai bine îi cer o țigară.

"Sigur, sigur, cum să nu, doar că eu fumez mentolate, nu știu dacă tu..."

"E ok."

"Tu cu din astea mai tari, din ce am observat eu..."

D-asta vrei în pula mea să ne futem? Muzică dură, țigări tari, sigur știe că mă droghez, în pula mea, cred că tot cartierul știe. La cât urlam pe balcon... vara fumam iarbă numai pe balcon... râdea R. că d-aia s-au ofilit într-o vară toate jegurile de flori ale vecinei.

Îmi aprinde și țigara acum! Nu, că-i prea de tot. Dau să mă feresc, mă manifest haotic, smucesc din mâini, și chibritul aprins împreună cu țigara neaprinsă din gura mea aterizează pe genunchiul lui gol. Săracu'... se abține să nu țipe.

"Îmi...îmi pare..."

"Stai liniștit, nu-i nici o problemă, uf, auci, se întâmplă... nu, nu, stai să-ți aprind alta", zice speriat văzând că mă aplec și culeg de pe covor țigara cu pricina și o bag în gură. Îl refuz cu un gest ferm din mână. Acum fumez. E bine. De la mine tocmai începe hell awaits. Marfă. Îi zic să dea muzica lui mai încet, că am o durere de cap. Se conformează.

"Uite, dacă nu te grăbești chiar așa tare... Adică știu că ești ocupat, nu vreau să te reții, cu articolele tale, știu că ești prins... Da' vreau să zic... Dacă nu te grăbești chiar așa tare... Adică dacă nu te grăbești rău de tot..."

Tocmai mă pregăteam să-i zic că mă doare curu' sau că am diaree ceva și că nu sunt dispus decât să-l fut eu pe el, în niciun

caz invers, și de preferat altă dată, când a făcut cea mai irezistibilă ofertă de când mi-a deschis ușa până acu':

"... Am niște bere în frigider."

Pula mea, planurile se mai schimbă, mai ales când nu prea le ai.

"Păi cred că da... Aș putea să mai rămân zece minute."

"Super, super, imediat. Carlsberg sau beck's?"

"Ce o fi... de care e."

"Cred că tu bei din astea mai tari... adică așa am eu impresia."

... tari în pula mea.

Primesc un carlsberg. Mi-o desface. Nu că m-aș fi așteptat la altceva. De asta nici nu mai protestez, da' și de frică să nu mai produc cine știe ce accident. Beau o gură. Încă una. Dau pe gât juma' de sticlă. Treptat, ca în desene animate, când unu' înghețat sau împietrit se face la loc om, încep și eu să-mi simt câte o parte din corp, începând cu mâinile, pe urmă picioarele, gâtul, mușchii, restul. Până și cel mai recent tatuaj de pe picior începe să mă usture puțin și să mă strângă. La mine, baieții au ajuns la spill the blood. Slayer rulz. Se termină sticla.

"Ți-a fost sete, dragu' de tine... Stai să-ți mai aduc una. Tot din asta?"

"Da, da... de care-o fi."

Mai primesc un carlsberg. Iar mi-o desface. Iar nu protestez. Începe să-mi fie bine.

"Ce muzică mai ai pe aici..."

"A, da, sigur, iartă-mă", iar mă atinge pe umăr, "Vai ce gazdă sunt, nici nu te-am întrebat..."

"Că eu... cu din astea mai dure...", și mă pufnește un râs... și râd, râd...

Râde și el.

"Uită-te singur, te rog, simte-te ca acasă."

Nu pot, îmi vine să-i zic, cu muzica asta.

Găsesc niște coldplay și niște the killers. Cam naspa, zic, da' altceva chiar nu are... zic, hai să fie. Dau mai încet.

Se apucă să îmi spună ceva despre yoga, că a descoperit-o acum câțiva ani, că e super bine, te simți extraordinar, da' totul

este să renunți la fumat, băut, orice substanță... se uită la mine cu subînțeles, să nu mănânci carne, ouă, nimic prăjit, dulciuri, sare nu prea multă, să mănânci la ore fixe, să bei apă fără dioxid de carbon, să dormi același număr de ore în fiecare noapte... Mă gândesc, păi, în pula mea, dacă faci astea, oricum nu-ți mai trebe nicio yoga. Iar am spus ce gândeam fără să vreau, tre' să fac ceva în legătură cu asta, nu se mai poate... Nu, îmi explică el, astea sunt așa pentru corp, ca să ai un suport bun pentru yoga, ele sunt doar începutul, yoga este pentru echilibrul spiritului... Mi-a plăcut mult cum a spus asta, cu echilibrul spiritului. Așa pățesc, mi se pune pata că spune cineva câte ceva inteligent și inspirat, când de fapt nu-i chiar așa. Da' putea să spună la fel de bine echilibru spiritual, care e un clișeu, și n-a făcut-o. "Echilibru spiritual" scrie pe toate afișele alea idioate cu țâțe care cheamă oamenii la adunări din astea de meditație transcendentală; e o expresie deja, și ăia care o folosesc nu se gândesc la "spirit"; "spiritual" le evocă altceva, oricum "spirit" nu prea le spune nimic. Și "echilibru spiritual" e mai folosit decât "echilibrul spiritului", așa că îți vine mai ușor pe limbă decât celălalt. Și lui nu i-a venit. La mine s-a terminat slayer, a început vintersorg. E bine și așa; totuși mă înjur că puteam să pun slayer de la început, pe tot, nu de la mijloc.

Se termină și berea asta. Cred că nu se aștepta la așa ceva, că îl văd dintr-o dată schimbându-se la față:

"Vai, să vezi... Știi, eu nu cumpăr așa multă bere deodată că cu nu beau nici măcar una întreagă, îmi face aciditate... Țin 2-3 sticle, în caz că vine cineva pe la mine... nu, nu-i absolut nicio problemă, uite cum facem... Eu oricum nu prea am mâncare în frigider, și aș vrea să te servesc și pe tine cu ceva bun... nu, nu accept să mă refuzi, ies trei minute până aici la ăștia jos, iau și niște bere, nici nu știi când m-am întors..."

Nu-i nevoie să te grăbești, stau bine și singur.

"Da? Și mai bine atunci."

În pula mea! Tre' să iau niște pastile pentru asta, e clar.

"Uite, nu încui, să nu te simți sechestrat." Îmi face cu ochiul.

Zâmbesc. Pleacă.

Aștept vreun minut, pe urmă mă ridic repede, ies și intru la mine. Îmi iau țigările, că mi s-a acrit de mentolate și nici nu merg cu berea, pun slayer din nou, de data asta de la început, o să cânte câteva ore bune, dau tare-tare, iau și mobilul. Mă întorc.

Mă așez la loc. Îmi aprind o țigară. Asta parcă e prima pe care o fumez azi, alea au fost o combinație între pastă de dinți și gumă de mestecat, cu aromă slabă de tutun. Mi se năzare să-i cotrobăi lu' ăsta prin casă până se întoarce. Hai că n-o fi nenorocire, oricum ce-o să facă, să mă dea afară? Ha, ha. Ziare, reviste, niște plicuri, facturi, ia uite ăsta e cu întreținerea la zi, morții mă-sii. Mă trezesc căutând bani. Cine știe, poate îi are în așa fel încât nu se prinde... nu se știe niciodată... dacă, de exemplu, are opt milioane șase sute în hârtii de cincizeci și o sută, se prinde el dacă rămân opt milioane două sute... nu cred, zice că i-a cheltuit... mai fain era dacă ar fi băut și el bere. Ar fi stat mai prost cu memoria. Găsesc vreo trei milioane, da' în hârtii de cinci sute și niște mărunt. Mă bate gândul să iau una de cinci sute. Mă mai gândesc. O bag în buzunar. Că, dacă mă răzgândesc, pot oricând să o pun la loc, când e el la bucătărie, îi cer ceva de mâncare, și o pun la loc. Dar dacă e să nu o iau și mă răzgândesc după aia și vreau să o iau, e mai greu. Mai ales că dacă e să o pun la loc, o să știu că fac o faptă bună și nu o să-mi tremure mâna sau mai știu eu ce, o să fiu mai precis. Așa că o las în buzunar.

Mă duc la bibliotecă să mă uit la cărți. Să-i cer cu împrumut. Văd că are ceva kundera, eu n-am citit decât gluma, valsul de adio, ușurătatea și parcă am mai început ceva, dar nu mai știu cum se chema, în vremurile străvechi în care mergeam la bcu. Mai are kafka, da' nu vreau, am citit tot, dostoievski am citit tot, de curând, bruckner...

"Așa, așa, uită-te, dacă vrei ceva să-mi ceri, nu-i nici o problemă", îmi zice din ușă.

"A... mă uitam și eu ca prostu'..."

"Să-mi ceri... îți împrumut cu cea mai mare plăcere."

Mă gândesc... oare la ăsta când "e o problemă"? Când îi pune cineva cutițu' la gât? Oare dacă îi zic, bă, ciordesc și io cinci sute de mii de lei vechi de la tine, dă-te-n mă-ta de poponar, ce, eu beau bere cu tine pe gratis așa, ce crezi că-s io, aurolac care n-are bani de două sticle de bere să și le cumpere și singur, o să zică „păi, stai, că e o problemă"?

Mi-e frică să mă gândesc prea mult la asta... boala mea... până nu mă tratez...

De data asta am scăpat, se pare. Am gândit pe mutește. Poate nu-s chiar bolnav.

"Încă un carlsberg?"

Oare chiar vrea ceva cum ar fi sex de la mine? Poate că nu. Poate că așa se poartă el. Încerc să-mi aduc aminte cum vorbește cu alți oameni, când ne-am mai întâlnit pe hol, când s-au luat retarzii ăștia de mine că fac gălăgie și el mi-a luat apărarea, că e sâmbătă noaptea, că așa face tineretul, dacă nu le place, să se mute în blocuri de pensionari, de garsoniere.

Iar îmi desface berea.

"Mersi". Zâmbesc și eu, ce să fac. Acu', dacă a luat încă șase beri...

Și dacă nu e așa amabil pentru că mă vrea, ci pentru că așa e felul lui, cum pula mea nu obosește? Eu aș face în pula mea febră musculară la limbă tot spunând politețuri din astea, "nici o problemă", "sigur, cum să nu", "plăcerea mea", "simte-te ca acasă"... Nu prea înțeleg care-i faza cu politețea în general, de fapt. De ce te-ai abține să rănești niște oameni care-ți sunt indiferenți?

"Ai văzut... cafea instant, mâncare improvizată, se vede că nu stau cu o fată, deranj peste tot."

Unde pula mea vede deranj, eu oi fi chior, eu nu reușesc. Totul curat lună.

"Tu mai stai cu fata aia simpatică, micuță, brunetă, care se machia puternic? Că n-am mai văzut-o. Mereu ne vedeam la pâine, seara. Păreați că vă înțele..."

"Da, adică nu, mai sunt cu ea, da' nu mai stă aici."

Simpatică, micuță, brunetă. În pula mea, se vede că ești poponar. Restul vecinilor sub 70 de ani erau toți leșinați după R.

Parcă îmi citește gândurile, se apucă să îmi vorbească despre accept. Bine, o ia așa pe ocolite. Că dintotdeauna m-a admirat, că par rebel, răzvrătit, că nu sunt de acord cu societatea în care trăim, care se consideră democratică și open-minded, da' uite cum îi privește pe cei care sunt diferiți...

"În ce fel diferiți..."

Nu vreau să fiu sadic, da' chiar îmi scapă, încă mai aveam imaginea ei în cap. Am vrut să-i dau papucii la cheful ăla nenorocit, dar oare ar fi contat dacă chiar îi dădeam papucii și ea îi primea, oare conta? Eu tot aș fi iubit-o în felul meu idiot și bolnav, i-aș fi supt tot ce are mai bun și tot ce are mai rău în sângele ei infestat de blackeriță și deatheriță, toată prostia și toată nebunia, toată superficialitatea și tot geniul... Fuck you, love you baby, mi-e super dor de tine când îi aud pe alții vorbind... Când beau bere...

"Păi uite, în orice fel. Privesc cu neînțelegere și dispreț pe oricine e diferit. Ia de pildă etnia maghiară sau mai știu eu, minoritățile religioase, catolicii, de exemplu, sau cele de altă orientare sexuală..."

În sfârșit, clișee. O dăm în clișee, inevitabil. "Orientare sexuală". Zi în pula mea, sufăr că sunt poponar și nu pot să mă duc cu iubitul meu într-un bar frumos, intim, romantic, cu lumânările pe masă, să bem ceva mișto, să ne privim dulce în ochi, să ne ținem de mână pe deasupra mesei, nu pe dedesubt. În schimb, pot să fac toate astea cu o pizdă, am voie, dar nu mă încălzește cu nimic, nu mă interesează să le fac cu o pizdă. Sufăr că nu pot să mă duc cu el la mall, să păpăm cartofi prăjiți, să râdem, să ne jucăm la prostii din alea cu mașinuțe sau cu împușcături, să mergem după aia la o comedie așa de duminică la hollywood multiplex, chiar dacă filmul ăla mă costă 500 de mii, două bilete, în loc de 8 mii acasă la mine, cât e cd-ul pe care-l trag, deci de șaizeci de ori mai mult, nu contează, fac cinste numai să pot sta cu el în lume, să ne pupăm pe bot la sfârșit când se aprind

luminile. Să ieșim să-i iau o bere în pub și să-l țin iar de mână. Să mergem prin magazine și să poată intra cu mine în cabina de probă, să vadă cum îmi stau ţoalele pe care vreau să mi le iau, că doar pentru el le iau. Toate astea... Să ne plimbăm prin parc vara, să ne stropim cu apă de la țâșnitoare, să mâncăm vată de zahăr, ce dacă am trecut de treizeci de ani... Să ne sărutăm în stație, când așteptăm autobuzul și nu mai vine. Da, în pula mea, dacă ai zice așa, te-aș admira. Da' vezi tu... ți-e rușine să zici așa, direct. O dai în diverse. Problema ta și a celor ca tine, care sunt o groază, cu mult, mult, mult mai mulți decât ai tu habar, nici nu îndrăznești să te gândești la numărul real de poponari de la noi, habar nu ai, problema voastră este că voi chiar credeți că faceți ceva care nu se cade. Poate nu credeți, da' așa simțiți. V-au intrat prejudecățile lor în sânge. Când vă privește unu' mustrător, vă arde privirea lui, vă pătrunde până în vârful degetelor, în loc să-i arătați muie. Când lipesc handicapații ăia de la noua dreaptă afișe la universitate cu moarte homosexualilor, pe voi vă doare, vă rănește, vi se face rușine de voi, în loc să le scuipați, să râdeți de ei, că sunt cu secole în urmă, că trăiesc numai după căcaturi băgate de alții în capu' lor, că sunt încă în evu' mediu, în pula mea, că voi sunteți cu mult deasupra lor pentru că ați ales să fiți așa cum simțiți și nu așa cum vă spune societatea sau religia. Mamă, m-am înfierbântat. Nici nu observ că de minute bune am o sticlă goală în mână.

"Stai un pic, să-ți umplu berea, nu?". Îmi zâmbește.

Da. Am pierdut un pic din aplomb. Trist e că și voi depindeți la greu de felul în care vă privește societatea. Aveți nevoie de acordul ei... Nu vă simțiți bine excluși, vreți să fiți acceptați, să vă pierdeți în anonimatul ei călduț, tânjiți după asta și suferiți că nu se întâmplă. O să se întâmple, nu mai e mult, o să se întâmple și asta... Or să moară ăștia mai bătrânii cu religia, pe nimeni n-o să mai doară în cur (decât pe voi, da' vouă vă place), fiecare o să facă ce vrea din punctul ăsta de vedere, și oricând vă puteți muta mai la vest, și-așa cum am zis nu prea sunt manelişti printre voi, o să vă placă, o să fiți și voi la fel ca și straighții, băgați în seamă

numai în măsura în care produceţi şi consumaţi. Ei ... şi atunci? Atunci o să vă simţiţi bine în pielea voastră? De ce îmi vine să cred că nu... Poate sunt prost, dar dacă toată faza asta cu societatea e o scuză, că de fapt voi dinăuntru nu vă simţiţi bine că sunteţi poponari, vă simţiţi anormali? În pula mea, nu sunteţi deloc anormali. Asta e problema mea, asta am vrut să zic de la început, că mi se pare că atât voi cât şi ăia care vă înjură sunteţi un produs socio-cultural, vă e frică să gândiţi de capul vostru, să duceţi până la capăt ce aţi ales. Nici vouă nu vă plac la urma urmei poponarii, pentru că e greşit să fii aşa. Aşa gândiţi, în pula mea. Bere.

Sunteţi şi voi ca toată lumea. Conformişti şi resemnaţi. Şi e trist în pula mea, pentru că dacă eşti poponar, deja vezi că ceva e greşit cu a fi ca toţi ceilalţi, nu greşit, dar, mă rog, că se poate şi altfel, că oamenii pot fi foarte neasemănători, şi atunci de ce pula mea nu extinzi asta, nu gândeşti? Vezi ce se întâmplă cu tot din jurul tău. În pula mea, faptul că eşti pe invers e o şansă ca să vezi lucrurile altfel, să vezi că regulile sunt făcute de oameni. Priveşte-le, vezi dacă sunt chiar aşa bune precum crede toată lumea. Dacă tu nu te fuţi cu o pizdă, dacă nu-ţi vine să iubeşti o pizdă, înseamnă că lucrurile nu au fost date într-un singur fel, odată pentru totdeauna, de tataie ăla cu barbă albă.

Mamă, mi-e cald, mi-e rău, am febră. Îmi scot tricoul. Berea asta chiar nu ştiu cum s-a dus. Am intrat iar în starea aia de don't give a shit. Mi-e dor de tine, iubito. Îmi vine să scâncesc ca un căţeluş. Puppy, come here, puppy... În pula mea, cred că mă îmbăt. Erai aşa de dulce aseară. Nu te-ai mai îmbătat de mult atât de liniştit şi după aia să fii fericită. Sau cel puţin să te manifeşti atât de nonviolent, erai aproape pacifistă, flowerpoweristă. Ai pupat pe toată lumea, le-ai zis tuturor că-i iubeşti, pe urmă te-ai urcat pe masă, ai dat din cap un pic, ai alunecat, te-ai lovit ca aia din 10 things i hate about you, ai început să râzi. Şi erai dulce, aşa de dulce... n-ai bătut pe nimeni, parcă nici nu mai înjurai aşa de mult. Cam ca pe vremea când te-am cunoscut eu. Mi se face rău; o să caut pe unu' care să te merite, să te facă fericită, gata, de mâine umblu prin baruri cu un nou scop, îţi găsesc

iubit şi te dau. Îţi găsesc unu' care să te facă să te îmbeţi mereu aşa frumos ca aseară. Te iubesc.

Zice ceva, am pierdut şirul. Îl văd că pleacă. Unde pula mea se duce? A, s-o fi terminat berea... Cum dracu'. Parcă luase şase. Eu am băut numai patru. Atunci de ce sunt opt capace pe jos? Hm. Cred că eu am băut-o...

La bere s-a dus, precis. Mi-e foame. De obicei nu prea mi-e foame, nu prea mănânc. Mai ales când mă gândesc la chestii. La mine, gânditul îmi produce senzaţie de greaţă şi de stomac super plin. Şi nu mai mi-e foame. Da' acum îmi e.

Cât căcat am stat la ăsta? Că iar s-a terminat slayer!

Ies, intru, pun nişte judas priest, mă întorc, mă trântesc pe canapea... Unde rămăsesem... bruckner, da, o să-i cer şi nişte bruckner. Şi kundera. Fără absolut niciun gând în cap, mă ridic, mă duc la bani şi mai iau cinci sute de mii. Ce pula mea... Îmi vine în minte un articol din egophobia, scris cred de ăla de la luna amară, da' nu sunt sigur, despre ce naşpa e românu' manelist, sau aşa ceva, şi scria că de ce nu suntem artişti, mă rog nu mai ţin minte, îmi vine în cap p.s.-ul la articol, cică bulă: şi dacă ramuri bat în geam... bag pula, tai copacu'! Să moară mama de nu-i aşa. Şi râzi, şi râzi... Aşa mă găseşte V.

Uite, să-mi trag nişte luna amară, să nu uit... că veni vorba... au album nou, sau aşa am auzit eu ceva. Da' fain rău: bag pula, tai copacu'! Păi chiar că aşa face românu'.

Încă o bere. Fac socoteala: nouă carlsberg, plus un milion... Beau un pic, da' parcă nu mă mai simt aşa bine... Mă întreabă dacă vreau să mănânc. Nu mai vreau, mi s-a făcut greaţă. Da' V. îmi place din ce în ce mai mult, nu de el mi s-a făcut greaţă. Doar aşa. Îmi aduc aminte când eram mai mic şi căutam site-uri porno cu gagici super grase, strâmbe, cu barbă, cu tot felul de defecte.

Da, în pula mea, şi mie mi s-a întâmplat ce ţi se întâmplă ţie acum. Da' pe mine mă priveau în acelaşi fel în care te privesc pe tine acum şi înainte să umblu prin oraş cu tipi de mână. Aşa că mie mi se rupea de mult. Da' te înţeleg. Aşa cum îi înţeleg pe

pokemonii care au început să poarte țoale negre de puțin timp și țăranii se iau de ei, iar lor le e puțin rușine. Asta e, încă au în sânge nevoia de a fi acceptați, de a nu fi puși la zid. Unii renunță și se conformează. Încet, încet, întâi un tricou colorat, pe urmă niște blugi normali, pe urmă dă-o dracu' de pleată, oricum vreau și eu un job bine plătit, gagicile pac niște toculețe, pac o fustiță, te trezești că ajungi să asculți brit pop sau cesaria evora. Alții se obișnuiesc să-și bage pula și să le placă. Ca mine, care abia aștept să prind o privire șocată când mă machiez la ochi prea tare sau când am prea multe lanțuri. Dacă te gândești, nici unii, nici alții nu avem dreptate. Cel mai corect ar fi să ignori complet rahatu'. Să nu-ți pese. Să te obișnuiești cu mirosul.

Gata, nu știu, cred că berea asta a fost ultima. Nu știu de ce, am așa o presimțire... sună telefonu'. Beton. B. Că să ne vedem diseară în lmc. Zice că a crezut că nu-l mai țin minte... Hm. Zic nu, mă, te țin minte, da' ce pula mea să facem diseară în lmc, că nu-i nici vineri, nici sâmbătă, pula rockotecă, lasă că-i mișto, știe el, că a mai fost și în timpul săptămânii, bine, mă, eu ce să zic, merg pe mâna ta, ne vedem pe la 10 în față. Așa târziu, zice, lui îi e dor de mine. Fuck. Păi bine, mă, da' la cât vrei tu? Păi pe la 7, așa în vreo două ore... Sar în sus. Ce-ai mă, ești bolnav, e dimineață. S-o crezi tu, e 5 și ceva... V. surâde complice, mamă, morții mă-tii, meriți să-ți iau toate trei milioanele, am pierdut o zi întreagă cu tine... B. închide, rămâne așa, ne vedem pe la 7 și mergem în club a, că e miercuri, nu mai mergem în lmc. Aveam eu o presimțire că berea asta a fost ultima cu poponărelu'. Ciao, mă duc să beau cu alt poponar.

Îmi iau la revedere, nu prea mai știu cum, îi promit că trec mâine seară să mai stăm la bere, îmi împrumută șase cărți, să fie, vezi și tu pe care ai chef să o citești, poți să le ții cât vrei, nu-i o problemă, merci mult că m-ai ascultat, parcă mă simt mai bine acum... Te pup, să treci când ești tu liber, eu mai mult pe acasă stau... sper să nu te superi că ți-am răpit atâta timp.

Intru, arunc cărțile pe pat, bag din nou slayer și mă duc să fac un duș.

III.

Sunt așa de trist de mă doare tot corpul. Sunt trist din cauza a tot ce există în univers și nu mă revoltă și nu mă face nici fericit. Sunt trist și mi se pare că dintotdeauna am fost așa, nu mă pot gândi la altă stare posibilă. Sunt trist că mă schimb, sunt trist că pierd bucăți din mine, sunt trist că intru într-o lume din ce în ce mai puțin familiară și că tot ce-a fost până acum a fost degeaba. Dacă nu putem fi tot, într-un anumit moment, dacă nu putem ști totul, poate că nu mai are rost să fim în niciun fel, mi se rupe de jumătățile de măsură. Sunt așa de trist încât nu mă pot imagina netrist.

IV.

Mă simt de parcă stau într-un balon măricel, suspendat de tavan. Sunt singur acolo și cu toate astea aerul e greu, prăfos, îmi intră cu greutate în plămâni. Mă râcâie pe gât. Din balonul ăsta, totul se vede în nuanțe palide. Nimic nu mai e interesant. De aici, arată ca și cum orice alegere ai face, ai putea la fel de bine să te abții – lucrurile vin de-a valma, au o voință prostească a lor care te subjugă, te îngenunchează. Nu le pasă deloc de ceea ce ești. De tot ceea ce ești, oricât de minunate și altfel ar fi gândurile tale. Exiști pentru că așa s-a nimerit.

Mi-e așa de milă de oamenii care mă întreabă ce vreau să fac în viață, ce vreau să fiu într-o zi, când o să fiu mare. Pentru că nu știu ce să le răspund, le văd nedumerirea și apoi mi se face milă. Ce pot să le spun? Nici nu știu de fapt ce anume mă întreabă, cum aș putea să le răspund? Întrebarea asta mi s-a părut dintotdeauna mai profundă decât pare de fapt. Dacă le-aș răspunde pe bune, le-aș spune ceva de genul că vreau să trăiesc fiind cât mai mult timp cu putință Eu, să fac lucruri de care să nu îmi fie o greață insuportabilă a doua zi, să nu mă mint, să îmi

lărgesc mintea pentru a încerca să cuprind lucrurile mișto din jurul meu etc. Dar nu asta vor să știe. De fapt, dacă ar ști asta, s-ar speria și mai tare de monstrul din fața lor. Dar n-ar putea oricum, pentru că nu înțeleg cuvintele astea... Pe zi ce trece mi se pare că oamenii își pierd din ce în ce mai mult capacitatea de a înțelege cuvinte care pentru mine au semnificație. Nu mai există pentru ei obiectul pe care îl denotă cuvintele astea, l-au expulzat din lumea lor. Ineficient. Dacă stai să te gândești, procesul în sine ar fi unul chiar filosofic, să dăm la o parte tot ceea ce nu ne folosește, să facem curățenie prin adunătura noastră de concepte care nu denotă nimic, în fond dacă nu avem la ce să le folosim, la ce bun să le mai ținem, se aglomerează. Însă doar pentru cineva care ar face-o conștient și ar înțelege, ceea ce este exclus în situația de față.

Cel mai tare milă îmi este de ăia care mă știu de mic, părinți, bunici, frați, surori (nu există, dar ce importanță are), verișori, vecini, colegi de școală primară, știu că nu numai le-am înșelat așteptările, asta face oricine până la urmă, dar m-am transformat în ceva cu totul și cu totul de neînțeles pentru ei, dincolo de o simplă dezamăgire sau înșelare a așteptărilor. Simt că de acum înainte cel mai sigur mod de a nu-i răni prea tare va fi să le arăt cât mai puțin și mai vag cu putință din mine, din adevăratul mine, din cel ce sunt în clipa de față...

Și îmi e, în continuare și în reluare, milă.

V.

Iar cu metroul. De data asta, după nici nu mai știu cât timp, simțindu-mă bine. Stau în picioare, rezemat de ușă, și mă simt chiar stabil pe tălpile mele. Îmi simt corpul, pot să mișc ce parte vreau din el și pot să controlez ce parte vreau să nu se miște. Nu mă doare inima, dar îmi bate, ce-i drept, un pic cam repede. Până și fața mi-o simt, pot să o ating. E acolo. Privesc oamenii

de pe scaune și nu îmi vine încă să cred că nu mi se face rău, nu am nici măcar ameteală, sunt conștient de faptul că sunt oameni, că sunt naspa și îi privesc normal. Nu mă apucă nici un fel de ameteală, dar chestia asta este atât de în neregulă încât începe din nou să mi se facă frică. De când nu am mai fost atât de detașat! Ce mi se întâmplă? Dacă așa te simți oare în ziua în care mori? Dacă o să fie azi? God, măcar să am timp să cobor în stația care trebuie, să ajung până în apropierea ei, acolo nu-i nimic, acolo pot să mor, ea o să afle unde m-au găsit și o să știe că veneam la ea... Că m-am ținut de cuvânt și veneam să o iau de la școală așa cum i-am promis. Dar nu, nu, firește că nu se va întâmpla așa, n-am șanse să mai rezist încă cinci stații, la gara de nord stă mai mult decât în celelalte stații, am să cad până acolo. Încerc să mă controlez, să mă simt, îmi spun că n-am dreptate, uite, azi chiar îmi e bine, mi-e normal, azi trece mai repede, stai liniștit, fixează un punct, să vezi că o să fie bine, nu o să se mai învârtă nimic, nici oamenii, nici ușile, azi ți-e bine, da, păi tocmai de asta mi se pregătește ceva îngrozitor, nu-i normal, e și mai grav, când m-am mai simțit eu bine în ultimul timp în metrou... Mă uit la imaginea mea de pe ușa vagonului, sunt alb ca varul; mă încearcă din nou vechea dilemă, o să fie atac de cord sau accident cerebral. Încerc să mă gândesc la ea. Acu' îmi vine să borăsc, așa mi se întâmplă mereu când îmi e rău și mă gândesc la cineva apropiat. Îmi tremură picioarele, mi-au înghețat mâinile, fruntea mi se acoperă de broboane de transpirație, ochii nu mă mai ajută la nimic, parcă văd totul cu creierul, așa, direct, fără a mă mai folosi de ochi. M-am concentrat tot în creier și creierul e partea mea din corp pe care o pot controla cel mai puțin.

Îmi vin frânturi de frânturi de gânduri, amestecate, majoritatea importante, majoritatea familiare, majoritatea chestii care mă fac să-mi fie frică și să-mi fie rău. Știu că nu are nici un rost să încerc să mă gândesc la ceva acum. Ar fi și mai rău, aș constata un fel de ameteală interioară, incapacitatea de a fixa un gând este asemănătoare cu imposibilitatea de a-ți fixa privirea pe ceva.

Fuck. Aș vrea o gură de apă și să ies, să fiu în spațiu larg, să simt aerul, nu vreau să mor sub pământ... Îmi vine să blestem ceva, să strâng în minte fragmente de ură, dar universul e o chestie prea insignifiantă, prea mică și fragilă pentru a primi cantitatea enormă de venin pe care l-aș scuipa eu acum în el dacă aș ști că asta m-ar vindeca. Îmi vine să plâng, dar mă abțin, știu că asta mi-ar face și mai rău, ar fi o confirmare pentru mine că într-adevăr mă simt rău, plânsul e un semn concret, nu poate fi numai în imaginația ta, îți simți lacrimile, ți le guști, nu mai ai cum să te minți zicându-ți că ți se pare că îți este rău. Simt cum ard, cum mă topesc, dacă scap și de data asta de unde să mai găsesc energie să mă întorc acasă, n-am să mai ajung niciodată acasă, asta e, într-un fel nu am nimic așa de scump acasă. Mă uit la oameni, să vedem, să încercăm, poate, poate... Nimic. De fapt și mai rău. Mă apucă o ură amestecată cu dispreț și invidie. Îmi aduc aminte de vremurile neverosimile în care eram și eu sănătos, puteam sta în metrou liniștit și cugeta la ale mele, sau pur și simplu sta și mă odihni. Îmi întorc privirea și fixez clanța de la ușa dintre vagoane. E chiar lângă mine. O ating. Dacă te ții pe picioare cât de cât, dacă te ascultă corpul, dacă încă îți vin în minte frânturi de gânduri coerente, pe care le recunoști ca fiind ale tale, dacă inima încă îți bate de bine de rău, nu este ca atunci când mori, nu? Mă gândesc că ar trebui să fie cumva altfel, că nimeni nu poate muri conștient de sine, dacă ar fi conștient, ar încerca să facă ceva, să fugă, poate... Mă gândesc că nu mori niciodată așa din senin, că știi cumva înainte. Ceva se schimbă, ceva se schimbă așa cum n-a mai făcut-o niciodată până atunci. Încerc să-mi controlez bătăile inimii, totuși ar trebui să am putere asupra chestiilor astora... Parcă e un pic mai bine, știu că dacă aș bea acum o bere, mi-ar trece, dar ar fi doar ca și cum aș lăsa-o pe altă dată.

Leșin. O să leșin. Dintr-un moment într-altul.

Îmi privesc mâinile, asta de obicei îmi face bine. Sunt palide, slabe, cu mici încrețituri, sunt cele mai cunoscute mâini din lume, de dimineață m-am dat cu ojă peste oja mai veche și le-am privit mult timp. Văd că le pot mișca, mă înțep cu unghiile în palme, simt înțepătura, e bine, încerc să vizualizez tot ce există sub pielea de pe ele, oase, vinișoare, sânge. Într-o zi nu au să mai funcționeze, ca orice aparat expirat, vor fi moarte, moarte, nefuncționale, inerte, și așa pentru totdeauna. Degeaba... la ce bun să mai prelungim așteptarea asta a inevitabilului, o zi, o săptămână, să ne facem atâtea griji, de multe ori îmi vine să las totul baltă, să fug, să fug... Să pot și eu să mă odihnesc, să scap de frica asta stupidă, irațională, nu mai pot... În altă parte îmi este imposibil să mă ascund, am încercat, am tot încercat... peste tot aproape am încercat și nu am reușit. Vreau să dorm, vreau acum aici să mă întind pe jos, să dorm, dar nu aș putea să adorm de frică.

A trecut o stație.

VI.

Te văd de la mama dracu', eu care văd atât de prost la distanță. Stai pe iarbă, cu picioarele cruciș și fumezi. Tutun, cred. Bei o cola light. Asta e, mai bei și tu cola din când în când, ești în curtea facultății. Vorbești cu niște... fete. Cred. Nu știu cum le-aș putea numi, nici animale, ar fi prea mult, mie îmi plac la nebunie animalele. Mă rog, niște bucăți de decor prost, lipsit de inspirație, ieftin.

Mă observi și tu când ajung lângă gard. Încă mă mai clatin un pic.

"Sal, iubi, te pupic dulce!"

"Sal."

"Uite, el e amicul meu, M., v-am spus eu..."; zâmbește și trage un fum. "Trebuia să vină de acu' juma de oră, da' nu-i nimic, am mai aflat și eu cu ocazia asta ce se mai întâmplă pe la cursuri, veniți cu noi la bere, da? Nu stăm mult."

"M., îmi pare bine."

"A., încântată de cunoștință."

"C, îmi pare bine, R. ne-a povestit despre tine..."

Da, bănuiesc. "Amicul??" Whatever, R.... Și eu la 21 de ani... Mereu găsesc scuza asta stupidă. În fond, știu foarte bine că nu e validă. Eu, la 21 de ani eram eu, ea la 21 de ani e ea, când o să aibă 25 nu o să fie eu, nici măcar nu o să se simtă ca mine. E altcineva. Deși, cândva...

"Păi, hai, mișcarea, o mai frecăm mult aici, pe uscat? Hai, hai!"

Gagicile se conformează. Se vede că sunt obișnuite s-o considere goth goddess, ce ar vrea și ele să fie dacă nu ar fi atât de îngrozitor de urâte, evident nu urâte în sensul normal, habar nu am dacă sunt urâte, mi-am pierdut din fericire de foarte mult timp criteriile obișnuite în ceea ce privește frumusețea feminină, dacă nu ar fi atât de false, de lipsite de sine, niște imitații de măști, niște copii de măști, dacă ar ști ceva pe lume, ceva cu adevărat al lor, dacă ar gândi. Gânditul, fie el și o secundă pe oră, face minuni pentru frumusețe.

Nu mă miră că e idoliță pe aici, altfel e evident că nu ar sta cu așa ceva, cu maimuțe din astea. S-ar plictisi.

Ce dracu' fac, de ce mă duc acum cu maimuțoaicele la terasă, parcă văd ca într-un film cu teenși plictisitor, pe care nu reușesc să-l duc până la capăt, că vreuna se va da la mine, doar R. a zis "amicu'"...

"Bergenbier?"

"Bergenbier."

Suntem serviți, nu fără ocheadele de rigoare, curioase și oripilate.

R. duce sticla la gură și sticla rămâne mai ușoară cu vreo 300 de ml.

"Și, cu ce te ocupi? R. e cam secretoasă în ce te privește."

Mi-o imaginez pe gagică-mea ca pe o chestie care "secretă", produce lichide, nu știu, cuvântul ăsta, secretoasă...

Ignor întrebarea.

Termin berea.

"Am ceva bun la mine, cine vrea? Mergem la budă..."

Ketamină, presupun, ea are oarecare reticențe în a umbla cu

heroină la ea, mai ales prin facultate. Repede, maimuțoaicele, ca să-i câștige simpatia, cum e, nu e tare, ce efect are, cât ține, ce poți să pățești, de cât timp ia...

Mai cerem bere. Alea n-au băut nici un sfert de sticlă, da' mai cer și ele. Ce, să zică R. că-s pămpăloaice? Mă ridic să merg cu ea la o liniuță. Mai trage o dată de alea, așa, din colegialitate.

"Nu, R., lasă, pe bune, altă dată, acu' avem și referatul ăla până mâine..."

La budă, scoate un caiet, răstoarnă prafu' din cutiuța pentru farduri pe el, face șase liniuțe, deși eu mă așteptam la una singură de fiecare, rulează o bancnotă de cinci sute de mii și hai să tragem. Mă pufnește râsu' când îmi aduc aminte de faza din filmu' ăla, london, în care jason statham dă cocaina pe jos – era să zic heroina, da' mi-am amintit contextu', adică o petrecere a unora bogați și fițoși – da' nu dă câteva liniuțe, dă o grămăjoară serioasă și o gagică, blondă și bună, a, nu-i nimic, tragem de pe jos, gagica în fustă scurtă evident, și mă gândesc, fuck, dacă am fi dat-o noi pe jos în buda din cămin, ce făceam, o prizam din pișat? Îi zic și ei, râde și nu poate să tragă că se înecă. Îi zic să aștepte, mă duc să iau berile de la terasă.

"Gata, așa repede?", se interesează bruneta mai plinuță. "Și R.?"

Le explic cum vine situația, că o să mai întârziem vreun sfert de oră, schimbă priviri cu subînțeles între ele, probabil se gândesc că drogurile au fost o scuză ca să mergem să ne-o tragem, în fond ele nici nu le-au văzut, drogurile, oricum cui îi pasă... Barmanița se uită chiorâș că plec cu sticlele.

Mă întorc, numai patru liniuțe. Zic, ce faci, le-ai dat și tu pe jos de atâta râs? Le-am dat o pulă pe jos, le-am tras, da' nu știu parcă n-am nimic, păi, zic, oi fi tu prea trează acu', mai așteaptă, că nu te grăbește nimeni, dă și mie aia să trag. Trag și eu două. Ne urcăm amândoi pe pervaz, ne ținem de mână. Bem bere.

Mă întreabă dacă m-am futut cu B.

"Nu încă."

"Aha. Așa mă gândeam și eu."

Ultima dată când B. mă sunase să ieșim, când mă recuperam

eu cu niște carlsberg la vecinul meu poponar, am luat-o și pe ea. Spre dimineață îmi venea să borăsc, și am ieșit cu el afară, la aer. Ne-am pus pe jos, în față la club a, și m-a ținut de mână, m-a mângâiat pe păr, din astea, când a ieșit și ea să vadă cum mă simt. S-a apucat să-i facă bietului copil scene de gelozie. Că sunt cu ea de doi ani, că nu sunt deloc pe invers, bullshituri din astea, de parcă ăla era orb. I-am zis că nu e treaba ei. S-a răsucit, a intrat înapoi în club, și în două minute era sus, cu geaca și rucsacul, gata să fugă după un taxi.

"Oricum, dacă îți place mai mu..."

"În pula mea, nu începe iar... Știi doar ce am vorbit de la început. E stupid să ne certăm când tragem. De fapt mi-am mai schimbat între timp părerea, e stupid să ne certăm oricum, oricând, pierdem timpul, și așa stai cam puțin cu mine, știu, școala, mă-ta, sor-ta, jobul..."

"Știu și ai dreptate."

Tuști jos și mai trage o linie.

"De fapt asta voiam să-ți zic, că îmi pare rău că am plecat așa atunci, eram cam beată. Te-am sunat a doua zi, da' nu ai răspuns, m-am gândit că ori ești supi, ori ți-e rău."

Da, eram la el, știu. Ne făcea mă-sa șuncă pane, clătite cu dulceață și tarte cu fructe, primele tarte de casă cu fructe pe care le-am mâncat. Și ne întreba dacă nu ar fi bine să ne ia două-trei beri ca să ne refacem, fii-su avea ore după-amiaza. Am rămas la ei și la prânz când au avut friptură cu cartofi prăjiți. Super măsa. Mă făcea cam nostalgic, îmi aminteam când eram și eu în liceu, și mie îmi făcea maică-mea clătite uneori, îmi lua prăjituri când se termina trimestrul fără corijențe, când aveam peste 7 la purtare... da' mai mult când nu aveam corijențe. Mă-sa avea însă în plus o pereche de super țâțe. Am stat pe urmă în camera lui pe jos, am fumat și am ascultat muzică. Am vorbit mult, părea că înțelege multe dintre prostiile pe care le turnam eu. Poate chiar înțelegea, nu știu, mi-era frică să cred asta, încă îmi e, nu vreau s-o cred, sunt aproape de tot convins că am să fiu tare dezamăgit când am să aflu că nu-i așa, știu că nu are cum să fie

așa. Și cu ea mi-am făcut aceleași iluzii la început... Și am văzut că mă sună R., da' n-am avut nici un chef să-i răspund.

Trag și eu linia care a mai rămas.

"Ideea e că, nu știu, așa fac eu, când mă enervez de ceva nu pot să mă abțin, să mă prefac în regulă, când mă doare de fapt, trebuie să spun ce simt..."

"Știu, știu, iubire, vino-ncoa."

Ne sărutăm. E dulce ca de obicei, e scumpă, e cea mai frumoasă gagică pe care am văzut-o vreodată, dacă aș vedea-o în clipa asta și nu aș cunoaște-o, aș înnebuni, mi-aș dedica tot timpul încercării de a o vrăji, de-a o face să fie a mea. E super felul în care se mișcă, așa smucită, țăcănită, felul cum înjură, cum scuipă, cum trage din țigară, cum trage pe nas, cum dă din pleată numai pe ce-i place ei, cum plânge în somn, cum cade mereu pe stradă când e beată, de trebuie s-o târăști practic după tine, cum râde din toate prostiile, cum nu îi e niciodată rușine să fie ea.

E așa cum ar trebui să fie toată lumea și cum n-o să fie niciodată decât ea.

E fericită, liniuțele au efect. Râde și țipă ca un bebe. Că e ușoară, e fericită, nu-și simte mâinile, uite ce mișto fac mâinile ei, se mișcă singure. Vrea să facem ca alea din thirteen, să ne dăm palme, și să ne bucurăm că nu simțim că ne dor obrajii. Refuz categoric. Mă înțelege. Râdem și ne luăm în brațe.

"Te iubesc."

"Me too."

Îmi aduc aminte că eu i-am zis primul că o iubesc, după doar trei zile și vreo șaizeci de beri. Ea mi-a zis după juma' de an, după câteva jointuri.

Îmi spune că mai are jumate de sticluță la ea, dacă vreau, mai facem liniuțe. Mai bine mai bem, îi spun, și facem liniuțele mai pe seară, undeva mai liniștit, că aici e cam naspa, și tre' să luăm și ceva în care să le ardem, e mai complicat.

Ieșim.

Mă simt super super bine, a fost frumos, sunt gata să răs-

pund binevoitor și maimuțoaicelor, orice m-ar întreba. Au trecut vreo patru minute de când am plecat.

Mă pun la masă și mă trezesc că vreau mult de tot să fiu singur cu ea, să pot să-i vorbesc, mă trezesc că vreau să fie la fel ca acu' doi ani. Știu că ar putea fi, nu s-au schimbat prea multe. În cel mai rău caz, ne-am strofoca puțin, atâta tot.

"Mi-a părut bine, sincer, acu' noi plecăm."

Râde și se supune. Plecăm. Lăsăm berea. Da' nici nu o plătim. Să se descurce alea, dă-le dracu'. În fond, suntem două specimene prea speciale pentru a nu percepe taxă celor cărora le dăm din timpul nostru prețios de specimene speciale. Fugim pe străzi, evident nu obosim. Îmi zice apropo de asta că vrea să urce pe munte drogată, să nu obosească, zic nu se poate, e periculos. Zice că iar n-o mai interesează dacă moare, nu-i mai e frică, e fericită. Are dreptate. Râdem de toți, de tot universul, de toate ideile stupide în care unii cred, ne pupăm. Râdem, râdem mult și fugim. Azi ne-am luat zi liberă.

7. Nepotul Satanei

Propelled by the
Damaged frontal lobes
The obtuse humans
Roam in somnambulism
Towards the deaf walls
Kneel and pray to nothingness there
I order all symbols crumble
I order the consumption of all churches
(mayhem, *deconsecrate*)

Mă sună pe la 3 la prânz A. să mă cheme la un chef de pokemoni mai spre seară. E în centru, îmi spune, argument nu foarte esențial, or să fie de toate, mai zice, de toate cum n-am mai pupat noi în ultimul timp, de la iarbă la heroină, argument mai hotărâtor decât primul, și băutură, asta e bine, și în plus pokemonii sunt faini, mă asigură el, nu-s chiar pokemoni, unii sunt de facultate. Bine, mă, merg, îi spun. Adică vin. Păi, singur? Singur, cu cine pula mea să vin? Bine, mă, trec să te iau.

Pe la 10 îmi spune că "s-a cam făcut" și nu mai vine să mă ia, ne vedem acolo. Bine, mă, zic, asta e. Da' vii, mă, în pula mea, vii sigur, nu? Vin, bă, dacă zic că vin, vin. Să știi că dacă nu vii chiar îmi bag pula și nu mai vorbesc cu tine sau cu R. În pula mea, trebuia acu' să-mi aducă aminte și de ea. O sun. Îi zic să vină cu mine la un chef la A. Zice că-i pare rău, ea ar veni, da' a fumat și e cam ametită, e la niște prieteni buni, nu, nu-i știu, i-a cunoscut azi. Până dăm să ne întâlnim, până ajungem, se supără A., se gândește că nu mai venim; ea oricum e cu motoru', cine pula îl

conduce, nu, tu nu poți, nu te las, mai bine du-te tu și vorbim mai încolo dacă mă mai trezesc. Asta e. Mă îmbrac și plec.

Atunci l-am întâlnit prima dată pe B.

Pokemonii lui A. numai de facultate nu erau. De fapt cel mai mare era într-a doișpea, da' era o raritate pe-acolo, fiind frati-su unuia de-a noua. Restu' erau colegii ăluia de-a noua. Când am ajuns, A. se dădea uța pe balustrada de la balcon, sub privirile năuce ale gazdei, care se temea cel mai mult că o să cadă, o să moară și or să vină gaborii și or să afle ai lui că a dat bairam cât erau ei la țară, la înmormântarea lu' bunică-su sau a lu' bunică-sa, n-am înțeles prea bine. Da' când m-a văzut s-a dat jos, chiar liniștit. Nici măcar nu l-am rugat, sau mai știu eu ce. Ne-am pus să bem întâi și să băgăm un joint cu pokemonii, așa, să facem cunoștință. Am dat mâna cu vreo doi, după care m-am plictisit să mă întind și le-am tăiat-o. Le-am zis că n-are rost nici să-și spună numele, oricum dacă tot ne îmbătăm le uităm. Am fost nașparliu, dar cu toate astea cred că le-a plăcut de mine. După vreo oră se adunaseră toți în jurul nostru. Parcă eram amândoi o muie de oracol, ăla din delphi, în pula mea. Doar că noi n-aveam virgină. Puștanii aveau tot soiul de probleme: ce să mai faci, cum să te mai exprimi, nimeni nu te înțelege, toți te cenzurează, te pun la colț, e mai rău ca pe vremea voastră. Voi puteați să fiți măcar originali, că nu se făcuseră încă toate chestiile mișto pe lume. Dau să le explic că încă de pe vremea lu' morrison se făcuseră toate chestiile mișto pe lume, asta ca să vorbesc pe limba lor, că de fapt îmi venea să zic că încă de pe vremea romanilor se făcuseră, și că de asta s-a dus dracu' imperiul, că nu mai aveau ce să facă și începuseră să se plictisească, ceva de genu' ăsta citisem eu demult, era o explicație pentru scepticism, stoicism târziu și hedonism, în pula mea se pare că până la urmă am spus-o că sare un pokemon de colo, da, am văzut și eu caligula marfă film, zic în pula mea ăștia mici n-ar trebui să fumeze atâta iarbă că o iau razna, care că ăștia o iau razna și când sunt treji și se dau cu rolele, ce noi nu ne burdușeam cu iarbă în liceu, îi apără A., da da' ăștia au calculatoare, au net, au

mai multe filme, mai multă muzică fainâ, pot să o ia razna mai rău ca noi, da' de unde că toți suntem la fel, și oricum ce ne-ar păsa nouă, dă-te-n pula mea, a fost o părere, uite eu când aveam cinșpe ani nu puteam așa ușor să vorbesc cu unu' din america să-l întreb ce trage sau ce crede despre naziști, și ce pula mea vrei să spui că asta-i face periculoși, e o prostie, cu atât mai bine că vorbesc, ajungi labagiu dacă nu vorbești cu alții și după aia te duci să omori oameni pe stradă, și dacă vorbești cu unii și ăia sunt de acord să omori oameni pe stradă fără să considere că ești labagiu, ba dimpotrivă, că ai coaie?, dă-te, bă, că exagerezi, te-ai certat cu R. iar în pula mea, și oricum nu vezi că nu-i treaba noastră, nu-i nici măcar un subiect interesant, bine mă că ești treaz, d-aia călăreai balustrada aia mai devreme, ți-ai găsit acuma să te faci serios, evident că sunt treaz, mă jucam, ce pula mea doar mă știi de atâta timp. Mă uit în jur și mă pufnește râsul. Puștanii stăteau tot în jurul nostru, tot la un joint, da' tăceau din gură aproape toți. Se holbau la noi. Ne ascultaseră și se făcuseră și ăștia serioși. Și, brusc, a început să-mi pară rău. Să-mi pară rău că iar fac așa, că mă implic când discut cu cineva apropiat, că îmi pierd cinismul, ironia, că mă iau în serios pe mine, că iau în serios chestia despre care vorbim, deși tocmai asta e special la chestia respectivă, că nu trebuie luată în serios, că facem dialectică, că exersăm, și scopul e nu să învățăm ceva, să aflăm ceva, ca ăia ai lu' socrate, ci să ne simțim mișto știind că putem gândi încă. Să ne bucurăm că până la un punct ne înțelegem unii pe alții. Până la un punct, firește. De ce să te certi, de ce să dezbați, de ce să îți susții cu atâta implicare punctul de vedere, dacă toți simțim și gândim paralel, dacă oricum, niciodată, nu ne vom înțelege, nu vom privi în mintea celuilalt așa cum privim într-a noastră. Și cam la asta se reduce și trebuie să se reducă o discuție, dacă nu chiar totul, la caterincă și atât, și mi-am spus-o de mii de ori. Începuse să-mi pară rău că venisem. Ce pula mea caut eu aici, dacă nici măcar nu mă distrez? Doar că beau pe gratis? Well... dacă te gândești, e totuși un motiv destul de bun. M-am ridicat să-mi iau o bere și-o votcă.

Se ridică și vine după mine unul din pokemoni, își ia și el bere, și arată că vrea să continue discuția, dar că i-a fost târșă să se bage între "oameni mari". Îmi spune că-l cheamă B. Eu îi reamintesc că nu țin minte nume.

"Pe al meu o să-l ții", spune și zâmbește.

E simpatic, are tricou cu slipknot, să stau de vorbă și cu el, ce-o să se întâmple. Fix la câteva minute după ce mă gândisem că nu mai fac asta niciodată. S-a întâmplat exact ce nu voiam. Puștiul, evident, luase în serios tot ce vorbisem noi, crezuse chiar că ne-am certat. Și îmi era chiar imposibil să-i arăt de ce cred că totul merită vorbit doar de dragul de a vorbi, că nu există nimic pe care să-l iei în serios, vorbești numai ca să vezi dacă nu găsești oameni care gândesc ca tine, care au atitudine compatibilă cu a ta, cu care să bei în viitor. Cum să-i explic asta, când eu aveam cu vreo cinci, șase ani mai mulți decât are el acum și tot refuzam să o cred. Și-n pula mea, după câte văd, încă o mai fac. Când îmi scap de sub control, ca acum. Se apucă să mă întrebe dacă nu îmi vine niciodată să dau în cap la oameni, dacă am văzut filmu' ăla, am ascultat chestia aia, ce cred despre... da' lua totul în serios, mai mult decât oricine cu care am vorbit în ultimul timp. Parcă eram cu doi, trei ani în urmă, la un seminar la facultate. Tu spuneai totul la mișto, și ăia săreau în sus, se implicau, se luau la trântă pentru idei. Doar că puștiul era mai simpatic. Și nu chiar așa de prost. Într-un fel știa, sau așa simțeam eu, că dacă ar vrea, s-ar putea desprinde de toate chestiile astea pe care le vede importante, și să le privească din afară, impersonal, și să compare cele două perspective. Că într-o zi o să-și dea seama și o să-mi dea dreptate, mai are doar câteva decepții de suferit, câteva sinucideri ratate de experimentat, câteva piese de ascultat, câte ceva de citit, câțiva oameni de cunoscut... Asta mi s-a părut întotdeauna că au puștanii în plus față de ratații de vârsta noastră, și avem și noi, eu și A., și o să avem mereu. Că suntem cam bătrâni ca să mai pierdem acum ceva din ceea ce suntem; că am fost proști, naivi, creduli, pe urmă am devenit deștepți și înțelepți, și acuma suntem metaînțelepți, când privim

și înțelepciunea de la distanță, ne pișăm pe ea, scopul nostru în viață este să facem mișto de toate lucrurile care există, ca și cum nu am avea nici o treabă cu ea, pentru că așa vrem noi. Puștiul însă perora foarte prins de ceea ce spunea – ceva despre noua dreaptă – și brusc mi-a trecut prin cap că e un dobitoc și îl cred mai mișto decât este pentru că îmi place ceva la el, inelele, piercе-urile, ochii, felul cum ține țigara sau mai știu eu ce altă prostie nesemnificativă. Trebuie să fac ceva ca să îi tai elanul, pentru că mă irită. Ca să-l șochez, îi zic fără nicio introducere, offtopic, că sunt poponar. A reacționat însă ciudat. A zâmbit cumva îngândurat și a zis: "Simțeam eu că azi e ziua mea norocoasă." Încă îmi mai amintesc foarte clar cuvintele astea ale lui. Încercasem doar să-l șochez, să-i arăt că lucrurile sunt mai complexe, că dacă formăm un grup de oameni cu idei asemănătoare, cu atitudini comune, care purtăm țoale și accesorii la fel nu înseamnă că suntem identici, ci foarte, foarte diferiți. Zâmbetul ăla cumva resemnat m-a speriat pe mine însă, așa că m-am dus să-mi mai iau bere.

Cu berea în mână, m-am retras într-un colț. Nu să mă gândesc la puștiul ăsta în mod anume, dă-l în pula mea, poate s-a prefăcut, sau poate-l apucase admirația pentru ceva ce am spus și nu conta chiar dacă aș fi fost poponar, fuck him. M-am gândit la toți ăștia mici în general. Până și la pizdușele lor, ceea ce e o noutate, în general când iau în considerare o categorie umană, când o analizez, nu iau în calcul păsăricile. Și m-am întristat rău de tot, putea fi și de la iarbă, acuma nu știu, da' aproape că-mi venea să plâng. Până nici copiii nu mai sunt fericiți cum erau cândva, nu trăiesc fără griji față de viitor cum am trăit noi cândva. Să trăim clipa rău de tot, până ne doare și ne facem varză, de nu mai alegem nimic din noi, da' ni se rupe pentru că mâine nu există tocmai pentru că știm că aproape orice am face el o să existe oricum, că nimeni nu ne întreabă dacă îl vrem sau nu. Îți pui problema mâinelui doar atunci când existența lui devine cumva incertă, dubitabilă, în pericol. Puteai să vezi asta și fără ca ei să deschidă gura, doar din privirile hăituite pe care

le aruncă în jur. Încă de acum se gândesc ce or să fie când or să fie mari, și se gândesc nu cu curiozitate, asta ar fi ok, ci cu grijă, cu preocupare, chiar cu un fel de teamă. Le e frică până și să bea mult, iar ăia care o fac beau stresați, atât de stresați că se îmbată super repede și li se face rău. Se gândesc întotdeauna la mâine, că mâine trebuie să fie treji că au nu știu ce de făcut... Sunt mai maturi decât noi, cel puțin decât mine și decât A.

M-am trezit dintr-o dată groaznic de obosit. Aș fi vrut să dorm sau să fac ceva cu adevărat nebunesc. În pula mea, zic, iar o iau în serios... Iau toate căcaturile ca și cum ar fi pe bune. E o boală mai nouă, trebuie să mă lecuiesc. Are dreptate A., până la urmă ce, e treaba noastră? Mi se face brusc dor de R. Ea nu crede că nimic nu merită luat în serios; bine, ea e aproape pokemoană, chiar dacă-i metalistă și satanistă... Sau tocmai pentru că-i metalistă și satanistă. R. crede că există pe lume chestii pentru care merită să trăiești. Totuși, față de un om normal, e mama nihiliștilor. Așa că probabil totul este o chestie relativă, poate că într-o zi vom găsi oameni și mai țăcăniți decât noi, și mai teribiliști.

Pe urmă am dat-o pe chestii mai grele și nu prea mai știu ce s-a întâmplat. E fragmentat, ca întotdeauna. Mi s-a pus o gagică în brațe și am îmbrâncit-o. După, am căutat-o să îmi cer scuze, dar am confundat-o cu alta – semănau toate groaznic de tare – i-am cerut scuze ăleilalte și aia mi le-a primit, crezând că sunt pentru când i-am smuls sticla de votcă din mână ca să sting berea. Aia pe care am îmbrâncit-o se cărase. Era fericită, făcuse de la A. rost de id-ul meu de mess. Îmi aduc aminte că ascultam slayer și pantera, pe urmă a băgat A. și niște deicide, ăia mici toți voiau amon amarth și A., care preluase postul de dj, se încăpățâna să nu le bage. Mai grav, se autoproclamase stăpân pe masa cu sticlele de băutură, toți trebuiau să-i ceară lui când voiau ceva. Trăgeam pe nas ceva cu gust de heroină, dar nu știu exact ce era, altceva decât ketamină. Era puțină, așa că făceam liniuțe foarte subțiri și scurte și trăgeam noi doi, cu rândul. Copiii nu s-au băgat la asta, cu excepția, la un moment dat, a

gazdei și a unei gagici. Pizda s-a făcut praștie și a leșinat în budă. Au lăsat-o acolo până dimineața. Unu' a borât pe ea. În momentul ăla, spune el, a mișcat. N-o văzuse inițial, era amețit, și a crezut că a dat peste coșul cu rufe murdare și că l-a împrăștiat pe jos. Unu' a încercat să o târască în dormitor, terminând prin a o înjura că e grasă. La un moment dat, se zice, nu mai avea puls. Vreo doi au făcut un pariu dacă e epilată la pizdă și au încercat să stabilească spre finalul chefului adevărul, dar nu i-a lăsat A. care, foarte beat, a sărit la bătaie crezând că ăia violează gagica leșinată. Mi-a povestit B. că A. alerga prin casă cu o linguroaie de lemn în mâna ridicată amenințător spre toți care mai rezistaseră până la ora aia, urlând: "În casa mea, nimeni nu violează pe nimeni!" Unii au încercat să îi explice că nu e casa lui și s-a enervat foarte rău. A avut o tentativă să îi elucideze unui chefliu minor o chestie cu traiectoria planetelor și a folosit câțiva litri de ulei din bucătărie pentru a trasa cerculețe pe fața de masă din sufragerie. Pe urmă a ținut un discurs despre ateism, culminând, ca de alte câteva zeci de ori, cu A. cocoțat pe masă, zbierând: "Și dacă există, dacă există, ce? Îmi bag pula în el de dumnezeu, să mă sugă de coaie!" Da, A. face un pic cam naspa când e beat.

Nu mai știu cum am ajuns acasă, probabil că pe jos, că am o tonă de noroi pe bocanci; cred că m-am și rătăcit. Spre seară m-a sunat B., să ieșim în club la o bere, să continuăm discuția. Mi-a spus că m-a visat. Că eram împreună pe munte și era iarnă, și noi ne rătăcisem, dar eram foarte fericiți, pentru că ne enervaseră cabanierii și gașca noastră. M-am dus, nu m-am dus, ei? Hm. Take a guess. Și, în definitiv, de ce nu m-aș fi dus? What the fuck.

Rev

"Fă în pula mea odată poza aia, ce stai cu aparatu' în mână ca vita? Mai mă ții mult așa că nu-mi mai simt coaiele!"

"Stai că mi-au înghețat mâinile pe bere."

"Să mă fut, hai înăuntru. Facem altă dată poza."

Se conformează. Intrăm înăuntru, e cald și miroase naspa. A bocanci, a mulți bocanci, a sarmale și a vin fiert. Nu-mi place vinul fiert.

Oare e grav că n-am visat niciodată petale de trandafiri? Roz? N-am visat nici altă culoare. Visez în schimb sânge, mult sânge, visez sânge chiar și când sunt treaz.

Scaunul se clatină puțin, încerc să văd dacă pot să-i fixez piciorul mai scurt, dar observ că nu stau pe un scaun, ci pe un dulăpior de bucătărie. Se învârte și capul, se amestecă mirosurile de vin fiert, de scorțișoară, oare de ce toți îl fac cu scorțișoară și ce le-o plăcea să bea vin fiert, parcă ai bea ceai.

"Mai bagi o linie?"

Nu știu. Mai vreau. E revelion, în pula mea. Îmi rămâne praf alb pe nas și B. începe să râdă. Vine și mă linge pe o nară.

Afară scârțâie zăpada. Dacă aș fi doar puțin amețit, imaginea asta mi-ar trezi amintiri, mi-ar naște noi gânduri, aș scrie poate poezii. Dar ar conta? Cum ar putea conta? Ce simt însă acum e tot o poezie. E chiar poezia. Vrei, fă, să te fut?

O mână cu unghii roșii îmi pune în față o farfurie cu sarmale. Sunt vreo opt sarmale. Îmi e puțin foame, dar știu că nu sunt în stare să mănânc, nu pot să ajung la farfurie cu furculița. Nici n-are rost să încerc. Poate mai târziu. În vreun sfert de oră o să pot aprecia distanțele. Asta dacă nu mai trag încă o linie. În definitiv, de ce nu, e revelionul.

Vin niște distruși să cânte colinde. Îi zic lui B.:

"Sssă – dăm – ai – și – lo."

"Nu le dăm, bre, droguri, cum pula mea să le dăm droguri", râde B. cu gura până la urechi. "Ia, poate o portocală, ceva", zice.

Deja ne înțelegem. El mănâncă sarmale. Îi cade pâinea pe jos, o ridică și continuă să mănânce. Mănâncă vreo zece sarmale. Pizdele s-au izolat de noi doi, nu mai pot să stea în aceeași încăpere cu niște drogați jegoși. Sunt niște glume proaste și așa, cine pula mea are nevoie de ele?

În afară de B., nu cunoșteam pe nimeni când am ajuns aici.

Partea bună e că ne drogăm pe rând. În prima zi ne-am drogat împreună, pe urmă am hotărât să o facem pe rând. Din prima zi nu mai țin minte decât că ne pișam împreună pe zăpadă, încercam să desenăm conturul unui iepure galben, mă rog, al meu ieșea mai roșiatic, mai maroniu, pipi de mahmureală. Al lui ieșea alb-gălbui, băuse de dimineață mai multe beri. Pe urmă știu că am dormit puțin, îmbrățișați, în curte. Ne-au găsit când au ieșit să facă grătar. Ne-au dus în camere și ne-au pus cu picioarele pe sobă. Am dormit după multe săptămâni ca un bebeluș. De a doua zi ne-am drogat separat. Acu' suntem la ultimele liniuțe, au mai rămas doar cât să mai tragă el de trei ori și eu de două. Oricum nu contează, mâine seară ne transportă ăștia acasă, la București. Mâine s-a terminat și revelionul.

Încep să râd. Se oprește cu furculița într-o sarma și îmi zâmbește. O șuviță îi cade peste ochii verzi-căprui.

M-am întrebat deja dacă îl iubesc mai mult ca pe R. Nu știu. N-am aflat.

Sunt foarte conștient, treaz, n-am mai fost de mult așa. Parcă totul îmi este absorbit de piele. Văd tot ce se întâmplă în jurul meu, reține detaliile, reține inflexiunile vocilor, cele mai inutile cuvinte, iar în camera asta, de când am venit, se spun aproape numai cuvinte inutile.

S-au așezat să joace cărți. Se ceartă. Cred că se distrează, acolo, în lumea lor.

E revelion. Da, și pentru ei e revelionul. E pentru toată lumea. Până la urmă, revelionul nu e nimic, e o chestie abstractă.

Nu știu de ce am ieșit diferit. Mama nu a mâncat nimic special cât a fost borțoasă, nici măcar nu a băut, nu s-a drogat. A preacurvit, dar asta nu se pune. M-au dat la creșă, m-au hrănit; e drept, ai mei au divorțat, dar jumătate din amicii mei au părinți divorțați. Cel mult, ar fi fost un motiv ca să ajung metalist și-atâta tot. Prin ce accident am ajuns ființa care sunt azi, de ce n-aș putea, în nicio lume cunoscută mie, să stau liniștit lângă aragaz să joc cărți, cu un păhăruț de plastic cu vin fiert în mână,

lângă o gagică pe care să cred că o iubesc, deși nu o cunosc aproape deloc, deși ființa ei adevărată, atunci când își dă masca jos, nu înseamnă nimic pentru mine? Care este blestematul motiv pentru care trebuie să-mi scărm rănile până sângerează, să încerc toate chestiile despre care am cea mai vagă bănuială că mă vor face să sufăr, să cobor adânc în mine și să mă întorc cu un suvenir?

Întotdeauna mă întorc cu un suvenir.

În continuare joacă cărți. Din când în când, mă privesc cu milă. Ei pe mine. That's a good joke indeed.

Mă duc în cameră. Nimeresc într-alta. Doi și-o trag. Niște viermi. Se fut în cel mai convențional mod cu putință, își șoptesc cele mai conformiste cuvinte, gagica o să geamă când crede ea că a trecut suficient timp cât să creadă ăla de deasupra ei că a avut orgasm. Vai, beibi, ești tare. Urlă la mine amândoi să ies afară. Dau din mâini ca nebunii. Ies, în pula mea, ce, aveți impresia că dacă ies eu o să vă placă mai mult să vă futeți?

Nimeresc în alta. O pizdă se uită la televizor. Îi zic, hai și tu la balamuc, să facem iureș, ce pula mea, e revelionul. Începe să plângă. Mă deprimă. Îmi amintesc că am venit în mașină cu ea și zicea că s-a despărțit de unu'. Ies. Mai intru o dată să mă holbez la ea, să mă asigur că nu e R. Ce pula mea să caute R. aici, R. e la mare, cu cortul. Totuși, nu strică niciodată să fii sigur. Nu-i R. Asta e mai grasă.

Iar nu nimeresc camera mea. Vreau să ajung la mine, să mai trag o liniuță, două. B. mă întreabă ce caut. Camera, îi zic. Îmi întinde aparatul foto. Zic, bă, ești bou, camera aia în care dormim, pula mea. Începe să râdă. Mă conduce în camera noastră. Încuie ușa.

Scot praful și fac câteva liniuțe. Ultimele. Tragem împreună. B. descuie, iese și se întoarce cu câteva beri. Încuie ușa din nou. Da, pula mea, să nu cumva să ne prindă ăia că bem.

Mai tragem o pereche, de data asta se bagă și el mai ca lumea. Oricum sunt pe sfârșite. Începe să se dezbrace. Nu mă întreb de ce pula mea face asta, în cameră e foarte cald. Se apropie

de mine și îmi mângâie o șuviță decolorată de păr. E puțin ruptă la vârfuri. Păr degradat, cum se spune în reclamele la șampoane. Aș fi vrut să fiu mai frumos. Mai perfect.

Din hol se aud voci:

"N-ai voie, ce-i asta, trebuia să dai atu dacă n-aveai la culoare!"

"Ia uite, cine vorbește, tu ai trișat tot jocul!"

"Și tu, dacă ai văzut că trișează, nu puteai să ne spui?"

"Ce te ataci, e logic, ține cu ea, e nevastă-sa!"

"Ei, calmați-vă, calmați-vă, mai luați o sărmăluță?"

"Eu îmi bag picioarele și nu mă mai joc. Nu-i corect!"

"Are dreptate. Așa să trișeze măcar toată lumea, dacă e pe trișatelea."

"Eu nu trișez niciodată. De zece ani de când joc cărți, n-am trișat nici măcar o singură dată!"

"Da, nici eu. Firește."

"Bre, l-a văzut careva pe M.? Ia uite, i se răcesc sarmalele. Păcat de ele, le vrea cineva?"

"Totuși, am putea lua jocul de la capăt."

B. a ajuns la cureaua de la blugi. Începe să se descheie. Realizez pentru prima dată în ultimele ore că sunt drogat ca dracu', sunt foarte drogat. Mai drogat ca ieri. Am senzația că din părul lui încep să zboare molii. Un fel de fluturi mici, maro. Ne sărutăm. Are buzele moi, la fel ca prima dată când le-am atins. Acum sunt doar puțin mai reci. Moliile zboară spre tavan, pe deasupra capetelor noastre. Îmi dau pentru a nu știu câta oară seama de o chestie ciudată. Când ești foarte aproape fizic de cineva, îți pare străin. Când vrei de mult timp să te săruți cu cineva, și când în sfârșit o faci, e prea aproape, nu se întâmplă acel ceva din imaginația ta, nu e niciodată la fel de special ca în fanteziile tale. Credeai că vei simți mai multe atingând anumite buze, mângâind anumite părți ale corpului cuiva și, de fapt, simți ceea ce ai simți cu oricine altcineva. E într-un fel ca atunci când privești muntele, trebuie să te îndepărtezi puțin de el ca să îl vezi cu adevărat impresionant. Acum, nu sunt buzele lui B.

cele pe care le ating, sunt doar buzele cuiva. Partea bună e că, în amintirile pe care le vei avea după, chestiile astea vor deveni din nou la fel de speciale precum ți le-ai imaginat. Îmi scot hanoracul. Pe urmă tricoul.

"Și totuși, ție nu ți-e rușine? Ar trebui să ții cu mine, sunt nevastă-ta!"

"Ba eu țin cu cine are dreptate!"

"Atunci la noapte să dormi cu ăla de are dreptate!"

"Hei, hei, stați așa, se poate? Te enervezi pentru atâta lucru?"

"E o prostie. Chiar a ținut cu ea!"

"Da, ne-ați tras în piept pe toți."

"Da, mă enervez, cum să nu mă enervez. El așa face cu toate lucrurile. Nici când mă înjură ai lui, nu-mi ia apărarea!"

"Hai te rog eu nu mai plânge... Strici cheful!"

"Da, da, chef... De cheful meu cine are grijă???"

"Măi, dar luați totul în tragic... A fost doar un joc de cărți, v-ați luat de la vin sau ce? Știam eu că trebuia să pun mai mult zahăr."

"Nu, stai liniștit, vinul e bun. El e problema!!!"

"Hai, te rog eu mult, calmează-te. Gata, a greșit și el, iartă-l!"

"E revelionul, ce naiba! Mai sunt câteva minute!"

A ajuns acum la cureaua mea. Are logo-ul de la finntroll pe ea. E împrumutată. Mi-o desface încet, în timp ce mă sărută. Îl mângâi destul de reținut și mă întind să mai iau bere. Pare să se simtă ușor jignit de prezența cutiei de bere între noi doi. Mi-e sete. Ne lingem din nou. Parcă mi s-a făcut poftă de sarmale. O să mănânc la anu'.

"Artificiile, la cine sunt artificiile? Hai, repede, ia și brichete suficiente!"

"Cine are un ceas exact? Da' să fie exact, exact?"

"Ia uite ce artificii mișto la ăia de vizavi, vezi?"

"Da, iubi. Las' că avem și noi!"

"Bre, pocnitorile, nu uitați pocnitorile! Le-ai luat?"

"Aoleu și ne prinde anu' nou așa cu sarmalele începute pe masă, sunt ceva formidabil băieții ăștia doi! Nu știu altceva decât bere, bere toată ziua."

"Chiar așa, unde sunt? M.? Unde ești, bre? B.? Alo? 'Steți în casă?"

"Sigur au ieșit pe afară! Îi găsim ca ieri prin zăpadă."

"Hai, să ne grăbim, hai mai repede cu artificiile. Las' că îi găsim noi până mâine. Apar ei, după băutură."

"Heiiiii! Mi-ai luat artificiile, dă-mi artificiile!"

"La mulți aniiiiiiiiiii!!!! La mulți ani!!!"

"Stați, bre, că-i fără un minut!"

"Dă-l în morții mă-sii de minut! La mulți aniiiiiiiiii!"

"La mulți aniiiiiiiii!"

M. și B. sunt la căldurică. Anul ăsta nu vor da cu pocnitori. Sau poate or să dea de dimineață. Camera începe să se învârtă tot mai mult, tavanul devine din ce în ce mai gri. Din revelionul ăsta îmi voi aminti gustul liniuțelor – ca și din revelioanele ultimilor ani – un pic amar, asemănător cu al picăturilor de desfundat nasul, o piele catifelată și albă, un tatuaj neterminat cu un unicorn fără corn și gustul acrișor al buzelor lui. Habar n-am de ce are buzele acrișoare, zice că n-a băut vin fiert.

8. Mi s-a spart o țeavă

Dintre toate modurile de a ucide îmi place cel mai mult strangularea. Este însăși negarea esenței vieții, a aerului, a respirației, a actului reflex pe care toată lumea îl face fără să se întrebe de ce – respirația. Strangulatul, înecul, trasul în țeapă, tortura lentă, jupuirea, mutilarea sunt moduri sublime de a ucide, care reușesc să păstreze frumusețea, farmecul și semnificația simbolică a morții. Toate modurile în care ucizi lent au o valență contemplativă, iar contemplarea aduce iluminarea. Uciderea lentă e asemeni unei rugăciuni. (lucian mareș, *jurnalul răului*)

4.49 am. Soneria sună. Mă întorc cu fața în sus, nu îmi dau seama momentan dacă mai trăiesc sau nu. Îmi văd corpul mișcându-se, dar nu reușesc să mă agăț de niciun gând. Dacă nu gândesc, oare mai sunt eu? Ce înseamnă să fiu eu? Nu mă simt chiar beat, dar...

"Alooooooo? Domnu' M.?! Deschideți vă rog, este foarte urgent!"

Măi să fie... Ce pula mea, asta e vecina de sub mine. Pula mea, arde ceva? Am adormit cu țigara aprinsă, să-mi bag pula...

"Alooooo?! Domnu' M.!!!! Curge ceva la mine!"

Mă, să fiu al dracului, ce pula...

Deschid ușa. Îmi dau seama că sunt complet gol. Ochii babei se opresc fix pe coaiele mele. Îmi place, mereu când sunt trezit brusc din somn sunt exhibiționist. Mai ales că baba, fiind

nefututã, va avea fantezii cu mine mult timp de acum încolo.

"Domnu' M., vai, dar sunteți dezbrăcat, domnu' M., trebuie să faceți ceva, mie îmi curge pe perete! Sigur dumneavoastră sunteți de vină!"

Firește, da... eu provoc scurgeri din astea... mai ales că sunt gol.

"Ce vă curge... mai exact?!"

"Apa, ce să-mi curgă?!"

"Aaa."

"Verificați, vă rog mult. Sigur vi s-a fisurat ceva."

Da, curu'. Ce pula mea să se fisureze. Îmi amintesc brusc faza din palahniuk, cu ăla cu intestinele înghițite de țeava de scurgere din piscină. Firește, încep să râd.

"Dar nu e deloc de glumă!!! Eu înțeleg că dumneavoastră, tineretul, numai de glumă vă arde. Mie însă îmi curge!"

"Ce vă curge? Aaa... apa". Încerc să mă abțin. Nu reușesc. Pufnesc la răstimpuri regulate în râs.

Intrăm împreună în baie. Baia e mică, de garsonieră. Se atinge cu țâțele, sau cu ce a mai rămas din ele, de burta mea. Nu mi se scoală. A, stai... o am deja sculată. Visam la excursia în care am dormit cu R. și D., minora perversă, sora lui R., în brațe, într-un singur sac.

"Poate totuși puneți ceva pe dumneavoastră, niște slipi măcar."

Serios?! Ești sigură că asta îți dorești?

Nu îmi răspunde. Firește. Perversa dracu'!

Verific țevile. Adică mă fac că le verific, nu știu unde i s-a pus pata nebunei că s-a fisurat. Nu trece mult și mă lămurește chiar baba:

"Acolo, sus, la bazin! Trebuie să vă urcați pe scaun și să verificați!"

Mă, dă-mă dracu! Nu ți-a ajuns, ai? Vrei să-mi vezi curu' și coaiele de jos?

Exhibiționismul biruie oboseala și mahmureala. Iau cel mai solid scaun și mă urc să văd. Fisura pulii... nu se vede nimic.

"Nu văd nicio fisură!"

"Vai de mine și de mine... Cum să nu fie nicio fisură?? Dacă mie îmi curge pe perete? Miroase a igrasie! Vă invit să vedeți!"

Nu, lasă... Te cred pe cuvânt.

"Da, eu vă înțeleg și regret că v-am provocat probleme. Dar nu cred că fisura e de la mine. Poate de mai sus."

"Ia, dați-mi mie scaunul. Mă urc să văd."

Se opintește cu greu în scaunul de metal, foarte rezistent. Am futut-o pe R. în toate pozițiile imposibile pe scaunul ăsta. Reușește să se urce în genunchi. Îmi întinde mâna. Galant, ce pula mea să fac, o ajut să se ridice în picioare. Acum stă cocoțată pe scaun, fix cu poala rochiei de casă, un fel de combinație între rochie de plajă și capot, deasupra nasului meu. Are varice și celulită. Și pielea lăsată. Miroase a cafea ieftină, a spirt și parcă a băsini sau medicamente, nu pot fi sigur.

"Pfuiiiii... ia uitați, domnu' M.!!! Câtă inundație!"

Unde, în pizdă? Mă gândesc că pe moment, purtat de val, am zis asta cu voce tare. Se pare însă că nu.

"Aici, ia puneți mâna, numai un pic."

Păi cum pula mea să pun mâna? Tre' să te dai tu, vaco, întâi jos, nu?

"Ia, veniți aici sus, vă rog frumos."

Ce să fac. Îmi iau inima-n dinți și mă urc alături de babă pe scaun. Întâi cu un picior, apoi cu celălalt. Sunt mai înalt ca baba cu vreo două capete. Nu mă gândesc la fisura din bazin. Mă gândesc dacă babei i-ar plăcea să stea capră.

"Uitați, aici, puneți mâna lângă mine. E ud!"

Păi e ud, cum pula mea să fie.

"E ud, domnu' M. Trebuie să faceți ceva!"

Deh...

Încep să mă scarpin în cap. M-aș scărpina și la coaie, dar deh...

"Chemați un instalator să repare fisura, urgent!"

Repara-ți-aș eu fisura definitiv. Sunt convins că dacă te-ar fute cineva ai uita instant de apă pe pereți.

Baba coboară. Cobor și eu în urma ei. Nu am unde să pun și al doilea picior, pentru că stă încă lipită de scaun, care la rândul lui e lipit de chiuvetă. Îl țin sprijinit de scaun. Din păcate, e o atitudine de superioritate care nu îi convine.

"Eu să știți că nu glumesc. Apăi eu să știți că vă dau în judecată. Asta e a douăzecea oară când mă inundați. Eu sunt femeie bătrână. Dumneavoastră toată ziua cu petrecerile, cu fetele, firește că vi se sparg țevile!"

Ha? Ce pula mea vrea să spună? Ce legătură...

"Uite, săptămâna trecută, în loc să verificați scurgerile, ați plecat la mare, la distracție, în vama veche, parcă eu n-am văzut la televizor..."

"M-ați văzut pe mine?!!"

"E, nu chiar pe dumneavoastră. Pe alții ca dumneavoastră. Erau îmbrăcați în negru ca dumneavoastră, cu cercei și cu părul mare, de nu mai știai care e femeie și care e bărbat."

Mă, dă-mă dracu'. Asta s-a uitat la actualități și a văzut pentru prima oară rockeri.

"Adică dumneavoastră plecați așa, vă puneți palma în cur și gata??! Întâi trebuie să vă asigurați că totul e în ordine la locuința dumneavoastră!"

Bă, să fiu al naibii...

"Bine, dar..."

"Ei, hai, hai, lăsați vrăjeala! Credeți că eu mai am 15 ani? Ați plecat, nu v-a mai interesat, acum trebuie să plătiți!"

Bine, fă, da' zi odată ce poziție preferi, vreau și eu să mă culc.

"O amendă eventual."

A, ok. Mai bine amendă.

"Și de unde ați avut dumneavoastră bani de mare??? Ia uitați-vă, eu am fost profesoară de liceu, și de abia îmi ajung banii de mâncare și un pachet de țigări. Pe când dumneavoastră, jurnalist, abia ați terminat facultatea, numai în petreceri o țineți. Petreceri e puțin spus... câte nu mi-a fost dat urechilor să aud de jos de aicea..."

"Bine, dar tot nu înțeleg."

"Ce să nu înţelegeţi??! E, vă faceţi acum că nu pricepeţi, da, ce să zic, sunteţi nevinovat. Să vă intre bine în cap, noi aici suntem o asociaţie de locatari cu credinţă în dumnezeu, cu frică de dumnezeu. Eu atât am avut de spus!"

"Bine, dar..."

"Ce bine, care bine... Aia e muzică pe care o ascultaţi dumneavoastră? Aia e de la diavol! Şi alea sunt discuţii?! Auzi, doamne fereşte: ce te-ar face să te sinucizi?!! Asta vorbeaţi ieri seară."

"Păi bine, dar... dumneavoastră de unde ştiţi?"

"Auzi, de unde ştiu! Păi prietena dumneavoastră vorbea tare de tot, spunea că se închină numai satanei!!!"

"Aaaa... R.! Nu trebuie să o luaţi în seamă."

"Cum, domnu' M., adică cum să nu o iau în seamă? Adică şi apa de pe pereţi ce este????"

"Păi ce să fie... Apă?!"

"Pfffffff. Apă?? Este apa diavolului, domnu' M.!!"

Mda, poate a citit isabel şi apele diavolului, o fi fană eliade. Mi-a trecut şi erecţia. Nu mai sunt în stare să gândesc nimic, să simt nimic. Înţeleg că baba e altă specie. Dacă eu aş fute-o pe babă, şi dacă ea ar mai avea ciclu, am da naştere unor genii. Pentru că abominabilul este puternic şi se poate transforma în ceva minunat. Aş fi ca un lup procreând cu o găină pestriţă.

"Deci nu îmi răspundeţi? Foarte bine, eu să ştiţi că mâine chem sanepidul!"

"Dar ce treabă are cu apa?"

"Păi cum ce treabă?! Dumneavoastră nu vedeţi că aveţi gândaci pe pereţi?!"

Mă pufneşte din nou râsul, dar mă abţin. Îmi dau seama că o să plece în câteva minute, că este evident că nu a găsit aici la mine ceea ce căuta, dar este trist că nu o să ştiu niciodată dacă s-ar fi pretat la o partidă de sex sălbatic pe maşina de spălat, pornită, evident, din baie. Încă o posibilitate care îmi va rămâne o necunoscută pentru totdeauna, îmi va rămâne închisă. De ce a venit baba în toiul nopţii? O îngrijora soarta pereţilor? Auzise prin vecini că fut tot ce îmi calcă pragul? Şi dacă da, cum ar fi

vrut să o fut? Firește, în așa fel încât să pară împotriva voinţei ei. Ea venise cu griji concrete.

Realizez că ar trebui să trag o pereche de pantaloni pe mine și să iau o bere din frigider. Baba se pregătește de plecare. Deschid ușa, baba iese, nu înainte să mă amenințe cu sanepidul, administrația blocului, protecția consumatorului. Îmi spune că nu contează că, de fapt, apa a venit pe conductă de mai sus, eu sunt vinovat pentru că am plecat la mare, la distracție. Eu mă gândesc că, în definitiv, are dreptate în felul ei. În fond, e o babă. Babele știu întotdeauna ce spun.

Rămân singur. Sunt deosebit de excitat. De parcă baba ar fi fost un simplu intermezzo, cu atât mai excitant cu cât amână deznodământul, în filmul meu erotic cu cele două surori incestuoase și lesbiene în devenire, cel puțin în imaginația mea – așa credeam pe atunci. Dau drumu' la laptop și mă apuc de labă.

9. Droguri

I. We're all so fucking innocent

Sunt teribilist. Știu bine că sunt teribilist. Sunt foarte teribilist și închin sticla asta de timișoreana pentru toți teribiliștii din lume.

Nu numai că nu i-am dat papucii, dar am și uitat de ce voiam să îi dau. Asta n-are legătură cu ce spuneam mai înainte, că sunt teribilist. Evident, nu de asta cred că sunt teribilist. Sunt teribilist pentru că primul lucru pe care îl fac când mă trezesc este să mă privesc în oglindă și să-mi spun something nice, o primă declarație de dragoste pe ziua respectivă, de bun venit, bun găsit. Îmi zic bună sau ceva de genu'. Sunt teribilist pentru că atunci când fumez acord atenție felului în care expir fumul. Sunt teribilist pentru că dau o șansă de a mă cunoaște numai oamenilor care mă atrag fizic, într-o mare diversitate de moduri. Sunt teribilist pentru că îmi place să îmi aud vocea atunci când înjur. Pentru că fac baie cu spumă și fac baloane de săpun. Sunt teribilist pentru că sunt bisexual. Sunt teribilist pentru că îmi plac numai oamenii care seamănă cu mine. Pentru că mă cred cea mai mișto ființă care a existat vreodată pe pământ. Sunt teribilist pentru că scriu, adică, viceversa. Sunt teribilist pentru că sunt ateu, anarhist, nihilist, narcisist. Pentru că nu-mi iau niciodată bilet când merg cu ratb-ul. Sunt teribilist pentru că citesc des poe, baudelaire, wilde, huxley, villon, crowley, sade, esenin, kierkegaard, nietzsche, schopenhauer, dostoievski. Sunt teribilist pentru că îmi plac poeziile lui bolea, pe care mi-ar fi

plăcut să le fi scris eu. Sunt teribilist pentru că încă nu m-am săturat să mă doară lucrurile care se întâmplă în viața mea. Sunt teribilist pentru că niciodată nu mă învăț minte, pentru că am să fac la infinit aceleași greșeli, pentru că mă încăpățânez să nu mă schimb. Pentru că m-am îndrăgostit de ioana baetica după ce am citit fișă de înregistrare. Sunt teribilist pentru că sunt imatur și mă preocupă cam tot ce-i preocupă pe cei care sunt cu zece ani mai tineri decât mine. Sunt teribilist pentru că savurez plin de extaz momentele în care îi sperii pe oameni, îi descumpănesc, îi revolt sau îi rănesc. Sunt teribilist pentru că vreau să mi se vadă tatuajele. Pentru că am aruncat televizorul pe geam. Pentru că nu citesc ziare, nici măcar pe net. Pentru că nu am un job. Pentru că o ard prin bibliotecă. Pentru că am prieteni cu bani. Pentru că fac baloane din gumă de mestecat de fiecare dată și le sparg cu cât mai mult zgomot posibil. Pentru că în mintea mea conceptul de apartenență la o societate miroase ca o bășină din aia naspa. Pentru că îmi place să merg la concerte în loc să ascult muzică numai acasă. Pentru că îmi irosesc timpul citind, ascultând muzici și dând din pleată, gândindu-mă la lucruri care nu produc bani sau măcar bonuri de masă. Sunt teribilist pentru că uneori mai plâng.

Sunt teribilist. Am rămas inocent.

II. Getting high

Oare visele și călătoriile în care te pierzi sau te complaci while you're high (nu-mi place să spun trip, toată lumea spune așa, aș vrea să am un termen all mine, pe de altă parte trebuie să recunosc că nu găsesc unul mai potrivit ca ăsta) sunt influențate mult de filme? În mod normal aș zice că da, de filmele care ne ating cumva, ca și de muzică, cărți, oameni. Dar mi se pare că e mai mult de atât. Filmele sunt imagini, și visele și tripurile sunt imagini. Mereu am avut tripuri vizuale, nu am avut unele

în care să mă gândesc la ceva, adică tripuri filosofice, în care să dezvolt vreo idee, cum fac de pildă când fumez iarbă. Chestiile pe care le ai când fumezi iarbă nu sunt chiar tripuri. Semitripuri. Iarba, ca berea, mă face să aberez, să insist cu câte o tâmpenie de care până atunci nici măcar nu eram conștient că există în capu' meu. Iarba o face să mi se pară importantă, și mă trezesc că mă implic într-un căcat, și bag argumente, mă supăr, încerc să mă conving de ceva, mă cert. Cu tripurile e altfel; la mine, tripurile sunt imagini și cam atât. Au sens, uneori. Dar sunt numai și numai imagini.

În ultimul timp mă uit aproape numai la horroruri. Și tripurile au început de la o vreme să semene cu filmele astea. Trag pe nas și mă trezesc fugind de nebun prin păduri, pe deasupra zboară păsări cu gheare imense, de metal, văd în depărtare un copac cu o căsuță în vârf, ca în wrong turn, pe jos frunze veștede îmbibate în sânge... deși propriu-zis nu astea sunt preocupările mele, nu au nimic de-a face... Nu mă fugărește nimeni cu toporu', pentru că tripurile mele nu sunt violente. Sunt doar triste ca oricare alte tripuri. Așa cred, cel puțin.

Încerc să-mi fac un top al celor mai înfricoșătoare lucruri care mi s-ar putea întâmpla. Pe primul loc este să nu-ți poți controla mintea atunci când vrei să o faci. Pe locul doi, la fel. Și pe trei. În rest, sunt o ființă neînfricată, braveheart, ce mai.

Într-un timp încercam să nu mai ies, sub niciun motiv, pe balcon. Mă atrăgea foarte mult golul de dedesubt și, cu toate că nu aveam gânduri sinucigașe, cel puțin nu în momentul ăla, îmi imaginam cât de ușor este ca într-un moment de neatenție să îți fugă mintea... și gata. Să te arunci din curiozitate, să vezi cum va fi când vei lovi asfaltul, cât de mult vei fi în aer, cum va fi zgomotul izbiturii, dacă vor ieși oameni la geamuri sau nu, dacă te vor recunoaște, dacă vei muri imediat sau mai încolo. În plus, ca majoritatea lucrurilor când ești drogat, aruncatul de la balcon nu părea mare lucru. Între a intra înapoi în casă și a-ți lua o bere din frigider și a te arunca în gol nu părea să fie decât o diferență de nuanță.

Poate din cauză că fug atât de mult de starea în care îți controlezi mintea, și-mi iese ușor chestia asta, mă sperie când mă gândesc că ea mi se poate întâmpla oricând, chiar și atunci când nu vreau. Mi s-a și întâmplat. Te faci muci și după aia te apucă frica. Că vrei să îți controlezi creierul, că nu știi unde o se ducă și ce o să facă. Te apucă o frică din aia tâmpită.

Ieri seară. Stăteam pe budă. După ce trăsesem. M-am gândit să încerc. Să văd dacă îmi pot controla mintea în timp ce sunt drogat. Nu puteam nici să fixez un punct de pe faianță, să numi iau privirea de la el. Gândurile mă bombardau pur și simplu, erau frânturi fără legătură, ca și cum creierul meu ar fi fost o casă în care se dă o petrecere monstru și diverși necunoscuți bagă capul pe ușă, își toarnă ceva de băut, iau un fursec și apoi se cară. Intrau unii, ieșeau alții. Doar pe puțini îi cunoșteam. Nu apucam să vorbesc nimic cu ei. Râdeau și plecau. Casu' o luase razna, începea câte o piesă și după câteva secunde se oprea și începea alta.

Am avut să treacă efectul cât mai repede, să am acces la mintea mea, să găsesc descuietoarea. Simțeam că îmi fuge tot ce-i al meu, că rămân doar un imens obiect încăpător în care se adună tot ceea ce se întâmplă pe lume. Nu puteam controla ce să păstrez și ce nu. Aveam senzația că la un moment dat va exploda. Persoanele și cuvintele se perindau prin mine într-un ritm din ce în ce mai alert. Mi s-a făcut rău. Am borât. Efectul n-a trecut. Bineînțeles. A. îmi dă numai strong shit.

Amicii mei se droghează de ani buni și nu au probleme din astea. Și nici nu s-au plictisit încă. A început să li se pară din ce în ce mai natural. Și mie, de altfel. Dar o mai dau uneori în din astea... De prima dată când am tras pe nas m-am gândit ce naspa ar fi să te faci și imediat după aia să vrei să-ți treacă, să te sperii de efect... că ți se face rău... tre' să stai liniștit, enjoy the ride. La fel e și când te cerți cu cineva și ești drogat, se duce dracu' tot. Adică nu te trezești, că tocmai asta e, da' vrei să te trezești. Și de asta mi-am dat seama de la primele experiențe de prizat.

Toți din jurul meu se pare că reușesc asta. Te uiți la ei... Stau

trântiți care pe unde apucă, cu ochii închiși și cu un zâmbet oarecum incert pe buze. Se ridică, mai încearcă să zică ceva, nu reușesc, sau nu se înțelege ce zic, deși ei sunt convinși că au zis normal, sar peste cuvinte, după care îi apucă râsul și se trântesc la loc. Cum mai face A. "d-s-mi-re", care numai eu știu că înseamnă dă-mi, bă, și mie o bere. Și eu vorbesc la fel, nu se înțelege nimic. Și mă uit contrariat, sunt sigur că am expectorat toate cuvintele care sunt în capul meu. Asta e, nu poți să ții ritmul, îți vin multe chestii în minte. Pe urmă, când trece și încerc să refac tot șirul, să le repet, niciodată nu reușesc. Îmi rămâne doar sentimentul dominant pe care îl aveam atunci, și pot să spun de pildă în ce fel m-am gândit la lucruri, ce perspectivă aveam, nu însă și în mod concret la ce m-am gândit.

III. Înăuntru

Ai făcut rost de câteva sute de mii și îmi spui că vrei să ne vedem să băgăm vreo juma' de sticluță. Doar noi doi, cu obsesiile și iubirea noastră, cu nebunia sublimă și sentimentele abjecte de care ne rușinăm a doua zi, întotdeauna.

Mergem de mână până la câțiva metri de farmacie. Ne despărțim aici, eu urmează să te aștept campat inutil pe un gard și să urmăresc de la depărtare senzaționalul tău număr de teatru, repetat pe viu de atâtea ori, urmând să intervin telefonic la un moment dat... dar să nu ne precipităm. Îți tragi bluza în jos, un decolteu sexy nu strică niciodată, îți compui cea mai inocentă față cu putință și începi să plângi. Intri înăuntru și trântești ușa după tine. În timpul conversației cu nefericitul, ții mâinile încordate pe măsuța pe care o are-n față, scoțându-ți sânii cât mai mult în evidență.

"Cu ce vă pot ajuta, domnișoară?"

"(suspine înecate) Câinele meu bobi (suspine, scâncete) moareeeeeee!"

"Cum... Dar nu se poate... Trebuie să vedem ce putem face! Ce a pățit? "

"A fost mușcat de un... un (suspine sfâșietoare) un l-lup!!!"

"Vai! Cum, unde?"

"Eram la țară cu părinții... (suspine, sughițuri) I-am văzut prea târziu, se bătuseră deja și lupul l-a mușcat pe bobi! Și lupoaica, și ea... "

"Cum?? Au fost doi lupi?"

"Nuuu... vreo patru cred!" (suspine disperate)

"Vai de mine, în amiaza mare, ce-am ajuns, autorități incompetente în țara asta... bine că nu ați fost atacată de haită!... Dar luați loc, prin ce coșmar trebuie să fi trecut, să vă aduc un pahar cu apă, stați jos aici, vă rog. Ce rasă este câinele dumneavoastră?"

"L-l-up!!!" (suspine îngrozitoare)

"Lup? Ciobănesc german adică?"

"Da! L-l-l-lu-lup!" (lacrimi nestăvilite)

"Ce vârstă are, pardon avea... mă scuzați, are?"

"Șapte luni!!!!!" (hohote de plâns)

"Regret nespus... totuși poate poate mai sunt ceva șanse. Unde este animalul acum?"

"Acasă."

"Dar respiră, are convulsii, vomită, sângerează? Care sunt simptomele?"

"Moooaaaareeeeeeeeeee!"

"Luați vă rog, beți apă, așa... Calmați-vă, eu vă înțeleg foarte bine, într-adevăr... așa un ghinion, un cățel atât de tânăr, păcat!"

(hohote)

"Vă rog, vă rog, încercați să vă calmați"... "Suntem în pauză, reveniți în jumătate de oră, da, da, nu, nu am închis, este pauză de masă, așteptați afară vă rog!" ...Babele cu două mâțe în brațe se execută bombănind.

"Poate că totuși ar trebui să văd câinele. Putem încerca să îl pansăm, iar dacă este într-adevăr atât de grav, îl vom opera.

Totuși, timpul este elementul cheie, trebuie să acționăm imediat, altfel șansele lui de supraviețuire scad considerabil... "
(suspine ușor reținute)

"Locuiți departe?"

"N-nu."

Punctul culminant – și cel mai riscant – al show-ului: sună telefonul lui R. O înjur în gând că nu știe niciodată când să se oprească, spune mereu povești prea gogonate, e drept, oamenii o cred întotdeauna, și totuși...

"Alo, da? A muriiiiiiiit??!" (hohote, agitație, farmacistul se apropie, îi pune o mână pe umăr, eu văd toată scena și mă abțin din răsputeri să nu pufnesc în râs auzind-o în telefon)

"Aaaa... cum? Eutanasiat??!!" (hohote sfâșietoare)

"Păi și cum, să cumpăr ce? Ce-i aia? Keta-cum?! Bine, o să încerc. Dar ce face? Spune-mi că nu suferă!" (suspine disperate)

"Era verișorul meu, este student la medicină veterinară. O să-l eutanasieze!!!!!!!" (lacrimi disperate, fața ți s-a tumefiat, ai nevoie de o batistă, iar farmacistul, galant, nu întârzie să se facă util)

"Dar... Este convins că nu există altă soluție? De fapt, cu siguranță, dacă verișorul dumneavoastră studiază medicina..."

"Mi-a zis că vomită ghemotoace de blană cu sânge... I-au curs vreo 10 litri de sânge... Moareeeeeeeeeee!"

"Nu știu, în cazul ăsta, firește, băiatul are dreptate. Cel puțin, animăluțul nu va mai suferi. Regret, îmi pare foarte, foarte rău."

Și deznodământul...

"Mi-a spus că are nevoie pentru eutanasiere de o substanță... De fapt are, dar nu este suficientă pentru bobi (suspine). Keta-keta nu mai știu cum."

"Ketamină, da, da. Regret însă, dar se eliberează numai cu rețetă... De fapt este pe lista substanțelor care nu vor mai fi comercializate decât cabinetelor veterinare."

"..." (un nou val de hohote)

"Nu, nu, calmați-vă, nu este cazul... Să vedem ce putem face! Ați putea să îl sunați pe vărul dumneavoastră și să mi-l dați

la telefon, poate?"

R. se execută. O mică schimbare în plan, dar așa este mai palpitant, iar liniuțele noastre vor fi mai puțin amare, poate chiar dulci.

"Salut, uite, vorbește tu aici la farmacie, că eu nu mă pricep."

Farmacistul îi ia cu timiditate mobilul din mână și începe să mă descoasă. Ce cantitate am nevoie, la ce cabinet lucrez, în ce an sunt student, care este starea câinelui atacat. Îi răspund calm, cu un aer ușor blazat, să nu par nerăbdător sau suspect. Sunt credibil, experiența își spune cuvântul.

"Uitați aici, domnișoară, poftiți o sticluță de ketamină, va trebui să i-o injecteze vărul dumneavoastră, vă scriu aici și dozajul."

"Mu-mul-mulțumesc." (iar suspine)

"De fapt, știți ce? Cred că mai bine vă dau sticluță mare, asta s-ar putea să nu fie suficientă pentru un ciobănesc, chiar și pui... Uneori, câinele nu moare de prima dată, adoarme, dar se trezește, ca și cum ar fi fost doar anesteziat... "

(hohote)

"Mă scuzați, n-am vrut să fiu crud... Voiam de fapt să spun că... "

"Cât mă costă?"

Pe R. a început deja să o mănânce nasul la vederea sticluței magice.

"A, nu... nu îmi datorați niciun ban! Așa o tragedie, îmi pare tare rău ca s-a ajuns la metoda ultimă. Să știți, dacă veți dori vreodată un alt pui de ciobă... "

"Mulțumesc."

Zâmbete, R. înfășcă sticluța, farmacistul îi dă și o seringă, în cazul în care verișorul student rămâne în pană. Când iese pe ușa farmaciei, trântind-o din nou, aproape că țopăie de bucurie. Mie îmi e milă de farmacist, se vede că iubește animalele și că-i pare rău de câinele care în mintea lui cu siguranță există și în scurt timp nu va mai exista.

O iau de mână și ne grăbim spre metroul din crângași.

Ajunși acasă, începem să facem inventarul: seringă, lumânare, brichetă, sticluță... ne lipsește o doză de bere. Coborâm să luăm. Luăm vreo 10, să fie. Dăm pe gât o cutie, ne-o pasăm unul altuia, impacientați, febrili, vrem să se golească mai repede, nu apreciem berea ca în alte dăți. În sfârșit, doza e goală. Îi facem o gaură pe o parte cu cuțitul și băgăm lumânarea înăuntru. Aprindem lumânarea prin gaură. Desfacem sticluța de ketamină, tragem în seringă și o punem la "prăjit" pe fundul cutiei de bere, deasupra lumânării. Așteptăm. Din când în când, o mai mărunțim cu cartela pe cea care deja s-a făcut. Camera deja s-a umplut de un miros binecunoscut, ușor înecăcios, puțin acrișor. Lumânarea se termină și se stinge și o schimbăm.

În sfârșit, cantitatea e gata. O răsturnăm pe o revistă și începem să o mărunțim cu cartela. Râcâim bine cutia de bere să nu pierdem nimic. În sfârșit, începem să facem liniuțele. Ne certăm. R. le vrea lungi și subțiri, eu prefer mai degrabă grămăjoarele. Ne încăpățânăm, fiecare vrea în stilul propriu, eu o fac curvă proastă, ea mă face poponar dobitoc și într-un final ajungem să le facă fiecare pe ale lui așa cum preferă.

Între timp ne împăcăm, niciodată nu tragem pe nas când suntem certați. Ne pupăm și tragem câte două liniuțe fiecare. Ea pleacă la baie să se pișe. Eu aștept să își facă efectul. Iese din baie, dar începe să pășească în gol, pe loc, cu intenția vădită de a se îndrepta spre mine. Nu reușește. O înțeleg. Întotdeauna obiectele, spațiul, par să se depărteze, reperele obișnuite nu mai funcționează. Îmi amintesc că prima dată când am tras am avut o revelație pornind de la asta, am devenit subit subiectivist și m-am convins că universul nu există decât ca proiectare a minții noastre, că spațiul și timpul sunt în noi și le putem da realitate după bunul plac. Citeam și berkeley în perioada aia.

Cade în fund. Mă duc să o ridic sau să o pup, nu știu prea bine, și sfârșesc alături de ea, întins pe podea. Visăm.

Înainte să plec, îmi vine în minte un singur gând. Oare am putea scrie un roman a cărui acțiune să se întâmple în viitor, cu noi ca personaje principale, în care, ca în portretul lui dorian

gray, ficțiunea să se prelingă în realitate, să îi ia locul chiar, să ne putem îndrăgosti după cum îl scriem, și tot ce modific în roman să apară pe urmă și în viața noastră? Să trăim în realitate după regulile pe care le stabilesc în roman, să ne iubim în viitor așa cum va scrie acolo?

Cad. Firește, cad, întotdeauna cad. Cad într-un gol imens, negru, ca un con cu vârful în jos, dar niciodată nu ating vârful conului. Ca și cum coșmarul nu ar fi strivirea finală, ci însăși căderea nesfârșită. În vise, întreaga mea viață ar putea fi doar o cădere, fără un sens, doar cădere și atât. În realitate...

Simt cum se mișcă universul cu mine, îi simt vibrația, suflul de ființă bătrână, care gâfâie, sigur are probleme cu tensiunea. Și cu plămânii, poate. Mă gândesc că noi doi, așa cum stăm unul lângă altul, perfect simetrici, căci iubirea ne-a șlefuit ca pe două scoici, făcându-ne aproape identici, suntem plămânii universului. În fiecare lună, când îți vine ciclu', scuipă sânge și devine suspect de tuberculoză. Dacă noi vom muri, universul se va asfixia. Firește, de asta ne ține în viață, ne hrănește zilnic cu porția de angoase și moarte. Are nevoie de noi.

Vreau să-i vorbesc. Vreau să îi spun că am aflat că noi suntem axa lumii, în jurul căreia se învârt caii, mașinile, păsările. Vreau să îi spun că noi nu vom muri niciodată. Nu avem cum să murim, pentru că ne iubim, pentru că universul ne iubește. Totul este făcut din iubire, iar iubirea este înțelegere și cunoaștere. Știu că numai în astfel de momente sunt aproape de adevăr, pentru că Adevărul nu este pentru ochii muritorilor, adevărul este ca black metalul, ai nevoie de pregătire înainte de a te apropia de el. Iar noi nu mai suntem muritori, am trecut dincolo. Și noi suntem iubirea. Și adevărul. Noi suntem universul. Vom trece peste un timp în particulele de aer, vom muri și vom învia în flori, ne vom topi în picături de ploaie torențială. Vreau să îi spun toate astea, și nu ar fi decât o minusculă firimitură din înțelegerea mea din acest moment. Îi privesc însă ochii roșii, umezi și îmi dau seama că nu ar avea rost.

Ea știe.

10. I'll be brian slade, you'll be curt wild

...And one day, the whole stinking world would be theirs.
(*velvet goldmine*, 1998)

Am mai spus că sunt îndrăgostit?

De când l-am cunoscut pe B., simt că mi-am regăsit o parte din mine pe care o pierdusem acum mult timp. Așa cum este adevărat că nu ne folosim decât o parte din creier, eu în ultimul timp nu îmi folosisem decât o parte a eului. Nici măcar nu e nevoie să conștientizez asta, e suficient că mă simt din nou complet.

Uitasem mult din mine, uitasem cum este să fii fericit pentru că există și o altă ființă, în afara ta, pe lume, o ființă căreia vrei să-i spui totul, să-i arăți totul. Împreună cu care vrei să înțelegi universul și tot căcatul ăsta.

Nu mi s-a părut niciodată ciudat, nefiresc, că mă pot îndrăgosti și de persoane de același sex. Am știut dintotdeauna că sunt o ființă complexă.

Uneori, când mă simt în stare de o mică fărâmă de empatie, îi înțeleg aproape pe cei care care tresar cu repulsie auzind de poponari. Cred că și pentru mine a existat o perioadă, foarte demult, în preistorie, în care am gândit așa. Probabil că ideea mi s-a părut și mie naspa cândva, înainte de a începe să gândesc cu propria mea minte. Oricum, nu îmi mai aduc aminte de vremurile alea. Mi-am dat seama foarte curând că este o mare tâmpenie să crezi că te poți îndrăgosti doar de o specie de ființe.

Să-ți programezi să te îndrăgostești doar de pizde. Cred că te poți îndrăgosti de orice pe lume, dacă ești îndeajuns de sincer, dacă te cunoști bine și ți se rupe de ceea ce se face și ceea ce nu se face în societate. Nu te îndrăgostești și nu te fuți cu gândul de a perpetua specia, asta e o chestie pe care puțini au coaie să o recunoască. Mi-am dat seama că mă pot îndrăgosti și de persoane de același sex așa cum mă îndrăgostesc de pui de căței, de papagali albaștri sau de flori de ciubotica cucului (căutam ceva exotic, nu sunt pervers). Însă de cele mai multe ori nu mă interesează să-i înțeleg pe ăilalți, să le justific în vreun fel prejudecățile. Orice prejudecată este o idioțenie, care nu mă interesează, e o chestie care n-are loc în balonul suspendat de tavan în care îmi petrec tot mai des zilele.

Nu îi disprețuiesc pe straighți, dar mi se pare o dovadă de prostie să spui cu atâta convingere că tu nu ai putea niciodată să te fuți sau nici măcar să te îndrăgostești de ființe care nu sunt de sex opus. Iar ideea că homosexualitatea e un lucru rău mi-a devenit cu atât mai respingătoare de când am început să urăsc falsitatea creștinismului. Toți cei care fut pizde știu că nu fut pizde doar ca pizdele să fete copii. Și totuși, îi acuză pe poponari că fac sex doar de plăcere, nu pentru a procrea. Care-i diferența și unde e falsitatea? Tipic pentru maneliști și creștini. Uneori mă gândesc că e chiar un pleonasm. Manelist creștin e cam același lucru cu o blondă proastă.

Nu mi-am propus să fiu bisexual din perversitate, poate e chiar unul dintre puținele lucruri pe care pleava viermuiască le numește vicii pe care nu le-am făcut la început pentru aura sa de rebeliune, anarhie și satanism. Nu, asta chiar m-a lovit așa, dintr-o dată. Și dacă mi s-ar da ocazia să retrăiesc ziua aceea din nou și să pot evita momentul fatidic, aș scuipa cu pasiune pe această șansă. Sunt ceea ce sunt, mai pervers, poate, dar și mai detașat decât restul vițeilor care nu se hotărăsc să dea drumul din gură sfârcului mustos, nesfârșit de abundent care este oala prejudecăților comune. Neîntărcații.

Când l-am cunoscut pe B., chiar nu mă așteptam să se întâmple asta. Am crezut la început că vreau un frățior mai mic în care să-mi injectez ideile, în care să observ transformarea diabolică, odată intrat sub influența mea. Am mai crezut că, poate, nostalgic, vreau să mă întorc în timp și să-mi contemplu pentru o ultimă dată adolescența pierdută. Odată ce m-am îndrăgostit însă – da, m-am îndrăgostit – mi-am dat seama că nu am pierdut adolescența. Mi-am dat seama că suntem de aceeași vârstă, că tremurăm un pic când ne ținem de mână și că încă mai privim în spate când aprindem țigara în curtea liceului, ca să vedem dacă nu cumva se uită diriga pe fereastra cancelariei. Poate că e meritul lui că am regăsit senzațiile astea. Poate e doar al meu, iar el a fost ca un semafor pe lângă care treci, indiferent pe moment, cu mașina, iar după cinci minute îți provoacă o criză de epilepsie.

E adevărat că am lăsat în urmă părțile de care îți amintești cumva cu silă ale adolescenței. Nu mă interesează dacă pizda cea mai râvnită din liceu întoarce sau nu capul după mine. O văd așa cum este în realitate, un tampon care așteaptă doar să fie umplut de sloboz, o masă de grăsime, sânge stricat și piele deocamdată bine întreținută, mai grav, o văd așa cum va fi peste zece ani și mă apucă un râs diabolic, scuipându-i o înjurătură printre dinți.

Nu mă interesează să-i impresionez pe cei din jur. Nu îmi tai blugii pentru ca ei să zică uau, ce rebel ești, nu mă tatuez pentru că asta este o dovadă de tupeu. Pula mea, sau poate că da.

Știu că fără B. nu aș fi regăsit atât de intens toate astea. Chestii de mult uitate, dar chestii pe care le-am iubit atât, dintr-un moment care pentru mine a însemnat poate cea mai importantă răscruce care mi s-a oferit până acum. Puteam, cândva demult, să aleg să fiu la fel ca ceilalți. Să fac totul cu moderație, să nu ascult muzică atât de bolnavă, să beau doar câteva beri în fiecare seară, pe urmă o dată la două seri, pe urmă o dată la trei, să am o gagică, două, trei, să citesc numai ceea ce îmi trebuie pentru "dezvoltarea profesională", să îmi înăbuș de fiecare dată

lacrimile pentru că e feminin să plângi și să scrii poezii. Să îmi bandajez fiecare rană dobândită în loc să îi scurm zi de zi puroiul, pentru ca supurația să nu înceteze niciodată, să mă hrănesc din această supurație cu poftă, ea să fie rațiunea mea de a trăi zilnic. Am refuzat însă pentru că, dincolo de asta, am întrezărit ceva cu mult mai minunat, am întrezărit șansa de a fi o ființă întreagă, necrâmpotită, care nu suspină după frânturile de sine pierdute pentru totdeauna.

I.

Chef după trei săptămâni de absență. La A., evident. The usual stuff. Toți mă găsesc mai slab, mai morbid, mai tăcut. Fuck them. Cheful are tot ce are de obicei un chef la A., muzică *dată super tare, băutură cât cuprinde, țigări, iarbă, ceva pastile,* un pic de heroină, mai nou absint că de, toți în fire, în lmc și în vamă o ard pe absint, trebuia să ne conformăm și noi măcar pentru ăștia mici, lume multicică, vreo doișpe treișpe de-ai casei și vreo opt nou-veniți. Surprind încă de cum intru priviri care îmi amintesc de a mamei când voia să îmi spună că a vorbit la mine la școală, știe tot, o să am iarăși corijențe, o să fiu exmatriculat, sunt singurul cu nota cinci la purtare, dar nu îndrăznește să-mi spună asta, nu vrea să sparg nimic sau să îi fac vânătăi pe mâini din nou. Le ignor.

Beau câteva beri. Privirile se adâncesc, cresc, se înmulțesc, în fine, îmi este pe măsură ce ne apropiem de miezul nopții din ce în ce mai greu să le ignor, mă irită din ce în ce mai tare. Dacă ea ar fi aici... dacă ea ar fi aici, ar face un mișto la greu de ei... futuți în cur care nu dădeau doi bani pe ea înainte să se întâmple asta, unii chiar nu puteau să o sufere, alții râdeau de ea, o credeau proastă, superficială... S-au trezit dintr-o dată că le lipsește.

Fuel for hatred; mă cuprinde ura amestecată cu dezgust, se ridică tot mai sus, mai puternică, e bine, îmi e cald. Ura mă

încălzește de jos în sus, invers decât o tărie dată rapid pe gât. Mă uit la toți: pentru prima dată simt aceeași silă și pentru ei ca și pentru majoritatea oamenilor, nu mi s-a mai întâmplat, în definitiv se presupunea, ei, A., presupuneau că mă simt bine aici, făcând ceea ce facem de obicei. Astăzi însă privirile astea tâmpe mă fac să văd lucrurile așa cum sunt sau așa cum cred în momentul ăsta că sunt de fapt. Mă jignește îngrozitor că ei cred că ea s-ar fi putut sinucide din motivul ăsta, doar din motivul ăsta, că o cunosc de atâta timp și habar nu au cine este cu adevărat R.

Îmi imaginez ce s-ar fi întâmplat dacă R. ar fi murit pe bune. La ce s-ar fi gândit ăștia. Îmi imaginez e prost spus, fac mai degrabă o încercare de a-mi imagina inimaginabilul. Firește, nu ar înțelege nimic, nu ar simți mare lucru, ar simți ceva, dar n-ar ști ce să facă cu sentimentele astea, încerc să văd ce aș simți eu... o lume fără tine, pentru totdeauna fără tine și totuși cu amintirea ta atât de tangibilă, adulmecabilă, cu toate gândurile mele care sunt așa cum sunt pentru că într-un fel sau altul le-am raportat la tine, eu exist așa astăzi pentru că tu ai existat așa ieri. Dar ei, ei... fuck, poate că ar trebui să plec acum cât mai e timp, acum înainte să mă cuprindă ura asta cu totul, să mă înghită, deja nu știu dacă o mai pot stăpâni, să fug cât mai departe de ei, de sentimentul ăsta străin de vinovăție care mi se năzare atunci când îi privesc, nu, nu mă simt vinovat față de tine, ci față de ei, așa, antefactum. Ca și cum aș plănui cea mai atroce crimă din istoria universului.

II.

sunteți închiși, sunteți pierduți, dar poate că greșesc/ nu sunt prea sigur că tot ce simt e omenesc (ipr, *diavol și zeu*)

Și crește, și încă mai crește. Ce dracu' caut aici, dintotdeauna

m-am simțit atât de străin, de neînțeles, cu mult mai neînțeles decât în mijlocul mulțimii, acolo nu se pune problema să fii neînțeles pentru că nimeni nu se gândește la tine, aici însă își fac o imagine despre tine pe care o vor păstra indiferent ce vei face tu, indiferent cât de mult ceea ce faci tu sau spui va contrazice imaginea asta facilă și inutilă și detestabilă din momentul ăsta. Îmi amintesc că la început unii dintre ei mi-au părut atât de proști încât am zis că voi sta cu ei așa ca să mă distrez, ca să am pe ce să îmi ascut ghearele, îmi aduc aminte că niciodată nu i-am luat în serios și totuși, așa cum fac de fapt mai mereu, nu m-am putut abține să nu le dau părți din mine, în definitiv sunt cei cu care am băut și m-am drogat cel mai mult în ultimele șase luni, fuck, juma' de an, și pe urmă stai și te întrebi ca prostu' ce ai făcut ani întregi, unde pula mea i-ai aruncat, nu-ți mai aduci aminte aproape nimic din ei, nimic interesant, nimic profund în afară de câteva sentimente pe care oricum le-ai fi avut.

Fuck. Trebuie să opresc toate astea, nu că aș avea ceva mai bun de făcut cu mine, nu pentru că ratații ăștia nu merită prezența mea, ceea ce e cât se poate de adevărat, ci pentru că trebuie să scap de greața asta oribilă, de nodul ăsta din gât ca să mai pot bea în continuare. Da-v-aș muie în inimă.

Cum poți să fii atât de cretin, de terminat înainte de a fi început vreodată pe bune și în loc să faci ceva în legătură cu asta, să fii disperat, să-ți crăpi capul de pereți, în loc de asta tu să stai ca vita și să mă judeci pe mine? Sau pe ea? Sau pe oricine care măcar știe cu ce se mănâncă chestia asta pe care o trăim, căcatul ăsta. Și crește, și crește, încă mai are loc să crească.

Au fost clipe în care m-am simțit ca acum, poate singurele care au meritat vreodată. Au fost multe. Și într-un timp trăiam numai pentru ele, în restul vieții doar le așteptam. Când știi că ești înăuntru, că înțelegi, că simți totul, știi că nu vrei să te trezești, pentru că trezitul ar fi ca o palmă, ca un scuipat, ca o bătaie de joc pentru tine care ai simțit toate astea, care ai fost acolo unde ar alege să stea probabil dumnezeu dacă ar exista. Oricum, în momentele alea nu te gândeai la trezire, pentru că

nu îți puteai imagina că ar mai putea fi ceva după asta, că ai mai avea cum să supraviețuiești după ce ai înțeles atâta, după ce ți-ai răspuns într-o singură clipire la toate întrebările la care așteptai răspuns, pe care le-ai gândit vreodată, și nu te deranja câtuși de puțin că asta e, aici se termină, aici e capătul liniei. Părea chiar singura variantă posibilă. Firește, întotdeauna încercam să nu las clipa să-mi scape, voiam să o prelungesc, s-o eternizez, fuck, știam că nu se poate și totuși... mi s-a părut întotdeauna că merită să mori încercând, de fapt așa și era să se întâmple de mai bine de vreo zece ori... da, și îmi ieșea prelungirea asta, nu știu cum, aveai senzația că nu mai ai ce să simți gata ai terminat de simțit totul pe lumea asta și de aflat totul și încă se mai putea atunci începeam să mă sperii mi se părea că pic într-un vârtej fără fund așa mai visam uneori când eram mic asta e am fost fascinat dintotdeauna de cădere de coborâre niciodată nu m-am visat zburând, mă speriam, dar eram atât de fericit, știam că a meritat să mă nasc, să exist, să iau parte la căcatul ăsta scârbos numai pentru acel moment indescriptibil, așa voisem dintotdeauna să trăiesc, asta încercasem în toate modurile artificiale să simt, de ce să mă mai trezesc când oricum era evident că sunt la capătul drumului, sunt complet.

Și de fiecare dată m-am trezit, împotriva voinței mele. Și nu numai asta, dar treptat începeam să uit. Să-mi scadă din ce în ce mai mult febra până ajungeam la temperatura oamenilor normali, țineam minte că s-a întâmplat ceva, dar parcă din ce în ce îmi era mai greu să-mi amintesc ce anume, oricum ceva îmi rămânea, o consolare, acolo. Și mai rămânea și repetarea irepetabilului care, spre fascinația mea continuă, se întâmpla. Cu heroină, cocaină, iarbă, bere, votcă, palincă, țuică, coniac, ketamină, aspirină, absint, ură, muzică ș.a. Supraviețuirea mă deranja însă, îmi rănea orgoliul așa cum îmi rănește ochiul imaginea ăstora din cameră acum, privindu-mă pe furiș, judecându-mă în gând sau șoaptă, punându-mi etichetă, găsindu-mi poate poreclă, compătimindu-mă. Sau pe ea, ceea ce îmi e egal, îmi produce aceeași senzație acută de vomă.

A. vine și mă întreabă dacă mă simt bine. Mă privește și el ciudat, nu, în fond îl aveam și pe el în minte când mă refeream la "ei", este o mâncare asemănătoare de pește. Vreau să îi spun tot ce gândesc acum, ca pe vremuri, și mă opresc, e inutil. Dacă se putea cândva, nu înseamnă că se mai poate și acum.

Poate că ăsta e motivul pentru care mă imaginez stând din ce în ce mai des într-un balon suspendat de tavan. Am iluzia că, dacă aș intra într-un cerc perfect închis, în care să fiu doar eu singur, eu izolat, eu rupt, aș putea să regăsesc globul ăla adevărat în care, odată ce pătrunzi înăuntru, înțelegi tot.

Soneria... A mai venit încă unu'. Oare cui i-o mai folosi încă unu'? Mă amuzau înainte fețele noi, era ca și cum A. și-a mai luat ceva mobilă nouă de când am trecut eu ultima dată, mă relaxa într-un fel. Azi nu. Probabil nu va mai fi la fel niciodată de ce pula mea am venit poate că până la urmă cel care greșește sunt eu... nu mai știu nimic se anunță o nesfârșită durere de cap pe care numai o cantitate mare de bere o poate amâna pentru mâine dimineață când va fi mai ușor atunci va fi treaba mea voi fi singur acum însă nu vreau durere de cap vreau să stau aici și să înfrunt privirile astea cu un zâmbet cinic pe buze mi se pare cea mai inspirată și mai adevărată declarație de dragoste pe care i-o pot face ei în felu' ăsta. Shit... uite-l pe B.

III.

Softly, he said, I'll mangle your mind
(*velvet goldmine*, 1998)

Intră cu un mers un pic timid sau mai degrabă nesigur, se uită prin cameră, am o bănuială că mă caută pe mine. Dau să mă ridic, dar mă răzgândesc. În urma lui vine A. cu o privire de parcă l-ar fi pocnit cineva în cap. "Bună, te-am căutat... te-am sunat... m-am gândit că poate... adică n-ar fi rău să bag un cap,

aveam ceva timp…" "Ei bine, m-ai găsit." Ne uităm unu' la altul ciudat, oricum noi înțelegem ceva din privirile astea, ei nu. A. mă ia deoparte să-mi explice. B. a trecut aproape în fiecare seară pe aici, te căuta în pula mea, ce dracu' vrea, puteai să-mi spui și mie că v-ați făcut tovarăși în halu' ăsta eu credeam că avem aceeași părere despre pokemoni, anyway la început l-am primit i-am explicat ce-a pățit fata ta și s-a lămurit că nu ești pe aici și că nici n-o să fii prea curând dar al dracu' copil tâmpit n-a încetat să vină m-am trezit cu el și noaptea următoare. Fuck, i-am zis să se ducă dracu', mă rog cât am putut eu de frumos, dar să vezi drăcie a apărut iar a doua zi. L-am dat afară și de atunci nu i-am mai deschis da' l-am văzut de pe balcon. Adică l-ai lăsat la ușă? Da, și al dracu' dement stătea câte două ore… acu' câteva zile a venit beat mi-a pocnit în ușă după care s-a apucat să plângă. Și nu i-ai deschis? Îmi aruncă o privire de genu' "da' ce am eu față de prost?"… Ascultă dacă vrei bairame cu minori și minore să le ții la mă-ta acasă nu la mine știi foarte bine că ăștia cheamă mereu gaborii, da? Crezi că asta îmi lipsește? Și în pula mea pentru ce la urma urmei de abia îl cunosc… mai e și metalcorist! Mă abțin, mă abțin, mă abțin… Cred că s-a făcut foarte cald în cameră de când a apărut B… În final nu mai pot… Îmi ies din gură exact cuvintele pe care le gândesc. Îi spun să se ducă în morții mă-sii, că eu oricum venisem așa să-mi iau un fel de rămas bun, am vrut să fiu nu știu un fel de corect cam ăsta e cuvântul să le spun că n-o să mai trec o vreme pentru că vreau să beau singur să mă gândesc nu are legătură cu ei nu m-am plictisit de chefurile lor probabil că o să mă întorc când o să mă simt în stare, dar… mi-am dat seama că nu aș fi fost eu în final eu nu-mi iau rămas bun așa de la niște tâmpiți niște străini, în fine nu mai plec cu strângeri de mână ci cu pula băgată și vorbesc serios, și plec chiar în minutul ăsta. Se uită la mine. Pe urmă începe să mă îmbrâncească. "Stai, stai acuma, nu exagera, poftim, mai beau o sticlă și m-am cărat. Hai, dă noroc și tu, o să fie ultimul pe anul ăsta… poftim, dă și cu B." ..."Ieși în morții mă-tii până nu-ți sparg sticla aia în cap, mișcă-n morții mă-tii

'tuți"... "Mamă, da' ce grăbit ești… stai să-mi iau geaca… sugeți pula la greu, da, voi toți, da, nu mi-e milă deloc de voi, poate doar pentru că v-ați născut… haha, și tu, da, și tu și tu"… "Ia labele de pe aia, cumpără-ți singur bere."

Mă îmbrâncește un necunoscut în holul de la intrare, pe urmă deschide ușa să mă dea afară, îi fut una bine de tot peste bot, sar mai mulți, mi-o iau și eu, asta e… B. e și el îmbrâncit, se smucește, eu sar să-l apăr, iar dau, iar primesc. "Ieși în morții-mă-tii să-mi bag pula am terminat-o cu tine am vrut să te ajut nu vezi ai ajuns varză, varză... nu te mai recunosc de mult." ..."Ai și tu răbdare nu vezi că am ieșit cu stângu' stai să mai intru încă o dată să ies cu dreptul", îi zic, aș, de unde. Mă îmbrâncește cu putere și încuie și asta a fost. Gata. Ne trezim amândoi pe hol, beți, liberi, fără geacă, adică doar eu fără geacă. Nu mai are rost să sun după ea, o să o arunce A. pe geam, așa că ne grăbim să ieșim să fim noi ăia care o prind. Vecinii deschid ușile în timp ce grohăim pe scări, fețe speriate, sigur unii dintre ei au chemat deja poliția, mă bucur, foarte bine, să vezi ce pățește A. Sunt surescitat, încălzit, beat și mă simt foarte liber, a fost cu mult mai sinceră despărțirea asta decât tot ce plănuisem eu. Am făcut în sfârșit un lucru de care mă simt mândru. Înjur, urlu, scuip, mă piș pe un perete, pe urmă pe scară, pe urmă pe ușa de la lift.

B. vine lângă mine și mă ia în brațe. E cald, miroase a bere și tremură puțin. Mi se destind toți mușchii pe care-i pot simți, uit de tot, uit de A., uit că suntem prieteni de când ne-am cunoscut, adică de șaișpe ani, uit că am rămas fără bani și cu un chef nebun de băutură, uit că îmi sângerează tâmpla de la inelele unuia, uit de ea, uit că pe ea și doar pe ea ar trebui să o iubesc, uit de fețele lipsite de expresie, uit tot. Uit până și de geacă.

11. Lolita goth junioară

Tot drumul de cincizeci de minute făcut cu troleibuzul nu am putut să mă gândesc la altceva. Am încercat, mi-am tot rechemat în minte articolul pe care trebuie să îl scriu diseară și care e important, sau așa încercam cel puțin să mă amăgesc, important, da, foarte important, important și interesant, și vreau să o fac, vreau să continui, în sfârșit am găsit ceva de făcut care îmi aduce bani de buzunar și care îmi place în măsura în care asta se poate, da, așa e... Nimic. Abia prindea contur și se și dezintegra în firimituri imperceptibile. Tu... Și atât. Tu. Privirea, mirosul tău, căldura pe care o emani, o căldură mai degrabă metafizică pe care eu o simt în vocea ta, în ochii tăi atunci când ceva te fascinează. Te simțeam în același timp extraordinar de departe, idee pură pe care voiam să o păstrez așa, să nu prindă ființă din voința proprie, ci numai atunci când vreau eu să o facă. Și cred că am mai zis undeva: mirosul tău de fum de țigară, spumă de păr și ce pula mea o mai fi. Să mergem să kilărim luna diseară, iubito.

Ieri am ieșit prima dată la bere cu D. Poate că ar trebui să spun că ieri am futut-o prima dată – și poate ultima – pe D., dar încă mai sper că asta nu s-a întâmplat în realitate. De fapt nu știu, nu e vorba că mi-ar părea rău, ci doar că nu sunt convins că s-a întâmplat așa cum îmi amintesc eu. D. este surioara în vârstă de 14 ani a lui R. – D. este virgină, D. era virgină, D. este gotheriță și puțin emo, ca orice puștoaică de 14 ani, deși refuză să accepte asta, spune mereu că-i urăște pe emo. D. este foarte frumoasă și, privind-o, îmi dau seama instantaneu de ce m-am

îndrăgostit de sor-să. În D. găsești, abia mijit, tot ceea ce în R. stă să se ducă dracu'. Tot ce e de neînțeles pentru alții. Cu toate astea, D. mai are mult până să ajungă rebelă, nebună și atrăgătoare precum sora ei cu părul negru cârlionțat și nasul turtit.

D. este cea mai țăcănită ființă din lume, D. e un copil inocent și răsfățat. D. îți poate fute din senin o palmă, după care te ia în brațe și te pupă. Este la fel de sălbatică și neîntinată de social ca și cum 14 ani ar fi trăit pe un continent dispărut, și ea ar fi singurul vestigiu rămas, singurul semn al unei civilizații pe care n-o vom cuprinde cu mintea niciodată.

D. s-a îndrăgostit subit de mine. Cumva prevăzusem asta. A găsit calea perfectă de a-și eclipsa și zgândări surioara, pe care în secret o urăște, dar și de a fi eroina unei aventuri pentru care va fi cu siguranță invidiată de toată clasa a 8-a b a școlii generale nr. 49.

În fine, am avut o zi întreagă senzația că iau parte la o piesă de teatru, cu accente telenovelistice, totuși destul de plăcută, mai ales că și beam în timp ce jucam. Habar n-am cum reușesc să fiu un exemplu pentru ăștia mici, de ce dracu' se țin după mine. Realitatea era că mă simțeam bine alături de ea, îmi aduceam aminte de liceu. Deși ea încă nu e la liceu.

Stăm la o bodegă penală din drumu' taberei. Suntem pe la a 8-a bere. Eu am băut o tonă de votcă înainte. Nu aveam chef să ies. R. a fost chemată de urgență la job, iar eu am rămas să o fac printre altele și pe dădaca cu D. Suntem șase masculi beți și o puștoaică frumoasă și virgină. Fiecare încearcă să îi monopolizeze atenția, se întrec care mai de care în remember-uri de întâmplări cu coaie din adolescență – cel puțin așa cred ei.

De când a apărut D. la masa noastră – by the way, puștoaica e la a 3-a bere și eu nu am nici cea mai chioară idee cum aș putea să o fac să se oprească, dacă va fi nevoie să se oprească – au fost aruncate pe masă numai povestiri cu beții demente, bătăi cu ursu' pe munte, maldăre de pizde pe care le-a avut fiecare, fugit de acasă, certuri cu părinții, aventuri cu garda, pârnaie, ce droguri a încercat fiecare și câte și mai câte.

Puștoaica ascultă amuzată și se vede clar pe fața ei că este

foarte conștientă de ceea ce se întâmplă. Evident, nu crede o iotă, dar zâmbește condescendent. Le acordă circumstanțe atenuante. Este drept, și-a luat o rochie nouă, are și corset pe sub ea, s-a machiat tare cu dermatograf negru și și-a spălat părul lung și fermecător. S-a parfumat. Are pielea albă, de copil care a crescut și nu mai vrea să fie copil. Are un miros ce aduce puțin cu cel al sor-sii, dacă nu ar fi un pic mai banal, mai comun, mai lipsit de nebunie. Sau poate e doar impresia mea. I se pare firesc să se bată toți la propriu pentru atenția ei. Dacă nu acum, atunci când? Și dacă nu noi, atunci cine? Și găsesc că are dreptate, dacă aș fi fată aș fi exact ea. Sau, at least, exact ea mi-aș dori cu ardoare să fiu.

I se face foame, cere pizza. Devin sclavul ei, nu-mi pasă, mă duc trei stații cu autobuzul și-i cumpăr pizza vegetariană. Mănâncă doar un sfert de felie. E obsedată de siluetă. Crede că R. e plinuță. Pe sub corsetul subțire din dantelă al rochiei negre i se conturează sânii mici și rotunzi. I se întăresc sfârcurile din când în când, după care revin la normal. Am încercat să o observ cu atenție, să îmi dau seama când anume i se întăresc. Am ajuns la concluzia un pic ciudată că se întâmplă chestia asta atunci când S. spune bancuri.

M-am gândit astăzi că iubirea poate fi de două feluri. Te îndrăgostești de ființe care îți seamănă, în care îți adori de fapt propriul narcisism, și iubești și ființe cu totul și cu totul diferite, în care iubești ceea ce nu poți avea și ceea ce nu poți fi. Nu știu care e mai mișto. Știu că eu am experimentat-o în special pe prima. Cred că a doua e cumva mai altruistă și mai sinceră, dar, în același timp, e și o recunoaștere a faptului că nu îți ești ție de ajuns, că nu ești totul pe lume. Și nu pot fi de acord cu așa ceva.

Sticlele goale de bere se adună pe masa noastră și încep și apropo-uri: sigur nu am treabă prin altă parte? D. poate veni cu ei la un chef și eu să o recuperez de dimineață. Sau pot veni și eu, dacă nu am să-i suflu o vorbă lui R. despre cum a fost inițiată minora în diverse activități pentru care oricare din noi ar înfunda pârnaia. Chiar mă gândesc uneori, e bine că m-am futut și

în cur, am oarece pregătire pentru situații neprevăzute de genul ăsta. Pârnaie and shit.

D. zice că nu vrea să audă de niciun chef fără mine. Îmi aruncă niște priviri ușor perverse, atrăgătoare în orice caz. Nu prea o bag în seamă. E o ființă foarte sexualizată, în ciuda vârstei și în ciuda inocenței. Își atinge des buzele și își trece mâinile cu unghii lungi prin păr. E doar o fetiță pentru mine, dar e atrăgătoare din cauză că e sora iubitei mele. Mi-ar putea fi cumnată și am face sex în trei. Da, fuck, oare de ce mă gândesc la asta... Oare cum era R. la 14 ani? Am văzut poze cu ea, dar din poze nu îți dai seama. Din poze nu poți simți mirosul ei, oare și la 14 ani mirosea a spumă de păr, fum de țigară și ce pula mea o mai fi? Nu știu, de fumat fuma, dar cred că folosea altă spumă de păr. Sau nu folosea deloc. Era și mai creață în adolescență – ce haios, de parcă acum nu ar mai fi adolescentă – și îi plăceau cârlionții pe care azi îi urăște. Era tot zeiță, probabil, dar a altei lumi. Cu toții trăiam pe atunci într-o altă lume, una pe care cât de cât o puteam înțelege.

Îmi imaginez din când în când, în special când schimb sticlele de bere, când termin una veche și încep una nouă – e un feeling aproape la fel de mistic ca atunci când schimbi anii, de revelion, o bere nouă pe care abia o începi este plină de neprevăzut, de promisiuni – tot felul de scene erotice cu D. Știu că mă iubește și m-ar lăsa să îi fac absolut tot ce vreau, și ăsta e un căcat destul de excitant. M-ar lăsa să îi fac și chestii care să o doară, iar în arsenalul meu de fantezii porno cu ea intră o grămadă de chestii care să o doară. Vreau să țipe, vreau să sângereze, vreau să aibă cu mine cele mai marfă orgasme pe care le va avea vreodată.

Îmi vin în minte ipotezele lui geo dumitrescu: Câteodată mi-ar plăcea să ai mai mult de paisprezece ani,/să fii mai puțin inteligentă și mai degrabă castă,/... Cert e că aș fi tentat la maximum/să te am - cu complicitate și fervoare.

Continui să beau, deja nu mai aud bancurile, aluziile din ce în ce mai perverse față de puștoaică, privirile îngrozite ale barmaniței care nu are tupeul să refuze să-i mai aducă bere fetiței.

Deh, e criză. D. mă fixează cu privirea și mă sperie ochii ei negri și mari. Are ochii lui R. R. însă nu m-a mai privit așa de când... De când s-a schimbat totul, de când unul din noi a ucis tot ceea ce am avut inocent. Nu mai știu cum am făcut-o, pentru că trecutul nostru comun s-a șters aproape complet. Ca și cum ar fi o pagină dintr-un atlas pe care îl deschid zilnic sute de oameni, de pe care scrisul își pierde treptat culoarea, forma, până când paginile ajung în final să se crape și să se rupă. Dar poate că, într-o zi... într-o zi îmi voi reaminti. Voi găsi pe undeva, printr-un buzunar al unei haine pe care n-am mai purtat-o de mult, o copie a paginii uzate, o copie a paginii noastre, în care voi citi totul.

Cu alcoolul fremătând în cap, ușor deprimat, gândindu-mă la articolele care încă nu mi-au fost publicate și care nu știu dacă vor mai apărea, ofticat de situația poeziei, a filosofiei și a scenei metal din românia, mă ridic și mă duc la budă. Mă piș și dau să mă întorc cât mai repede la cea de-a opta bere. La ușa budei, însă, întâmpin un obstacol – D.

Stă fix în fața mea și mă privește cu cel mai senzual zâmbet pe care l-am văzut în ultimul timp. La dracu', e chiar porno zâmbetul ăla. Și e doar un zâmbet.

Mă gândesc că vrea să intre în budă să se pișe. Vreau înainte de a-i ceda buda să fac un gest frumos – în definitiv e o persoană frumoasă, care mă inspiră, în special în clipele în care seamănă cu sor-sa – așa că schițez o reverență și îi sărut vârfurile degetelor care îi ies din mănușa decupată. Îi dau drumul lăbuței și pun mâna pe clanța de la bodegă. Puștoaica însă se lipește de mine și mă ia în brațe.

Începe să mă sărute pe gât, îmi linge lobul urechii, cerceii. Fuck. Își apropie buzele de ale mele. Îi pun mâinile în jurul mijlocului. E mai subțire decât R. E și un pic mai scundă, stă ridicată pe vârfuri în timp ce ne sărutăm.

Mă sărută stângaci, o lipesc de ușa budei, îi pun mâinile pe sâni și îi bag limba cât mai adânc în gură. O apuc de ceafă și îmi imaginez că e un pui de pisică care lipăie lapte. Începe să geamă,

din bodegă iese S., vrea să se pișe, ne vede, se duce să se pișe pe iarbă, la vecini.

O sărut vreo zece minute. În ultimele două, îi bag mâinile pe sub rochie, încerc să ajung la țâțe, dar îmi ghidează degetele spre chiloți. Pula mea... Încerc să mă abțin. Îi strâng sânii în mâini. Sunt mici și foarte reci. Îi frec sfârcurile între degete. Puștoaica tremură. Seara ia un cu totul alt curs. Asta e... Are chiloței de dantelă, cu un model asemănător cu cel al ciorăpeilor goth cu păianjeni. În loc să intru în bodegă, deschid din nou ușa la budă și o trag pe D. înăuntru. Încui.

Reușesc să-i scot de tot corsetul. Sânii ei seamănă foarte bine cu ai gagică-mii, doar că sunt puțin mai mici și mai puțin rotunzi. Așa îi avea și ea la 14 ani. Sunt sigur de asta. Mă simt pervers, dar nu pentru că sunt pe cale să fut o puștoaică de 14 ani, care este și sora iubitei mele, ci pentru că e ca și cum aș fi călătorit înapoi în timp și aș fute-o pe R. la 14 ani. R., care la 14 ani nu era a mea. Ca și cum devin, dintr-o dată, atemporal. Ca și cum R. l-ar înșela cu mine, azi, pe gagiul ei de atunci.

O mângâi peste tot pe unde ajung. Îmi e lene să-i scot ciorapii, așa că îi sfâșii în dreptul pizdei. Are labiile mai mici ca ale lui R. Moi și catifelate. Încep să le frec ușor, în timp ce îi caut lindicul, care se dovedește a fi mult mai greu de găsit decât la R. Poate că, până la urmă, sunt puțin diferite. Îmi desface șlițul și începe să mă atingă un pic stângace. Ne sărutăm în continuare și mă întreb dacă mă va lăsa s-o fut fără prezervativ. Mă mai gândesc și că mi se trezește berea. Poate că o bea S. Geme și continuă să-mi bage limba în gură, din ce în ce mai adânc. Mă gândesc cum o fi fost prima dată pentru R. Nu mi-a spus niciodată. Nici măcar cu cine. Mi s-a sculat de tot, și cu toate astea nu sunt deloc prezent aici. Probabil aș putea să o fut câteva ore bune până să-mi dau drumu'.

De câteva minute nu mai e o străină. Nu mai e doar o puștoaică teribilistă. E sora lui R., și e sexy, și mă excită și încep să o cunosc. Mă place și ar vrea să facă orice cu mine. Vreau să rămână ca acum, mereu ca acum și să-mi fie mereu prin preaj-

mă. Le vreau pe amândouă, așa diferite și totuși identice.

O așez pe capacul jegos al budei, îi depărtez picioarele și încep să-i ling pizda fix în momentul în care S. bate la ușă și mă întreabă dacă poate să-mi bea berea, că e neîncepută și e păcat să se trezească. Simt o undă de invidie în întrebarea lui. De parcă nu el ar bea berea aia. De parcă nu eu ar trebui să-l invidiez pe el.

Continui să o ling și ea continuă să geamă. Are cam același gust pe care îl avea și R. la început, cînd i-am dat limbi pentru prima oară. Nu mai știu cînd a fost asta. Sigur eram beat. De câteva ori își scutură violent tot corpul, de parcă ar sta pe zăpadă, iarna, dezbrăcată, în picioarele goale. Mă excită din când în când, atunci când mintea mea nu fuge în trecut, captivată de trecut, copleșită, subjugată de tristețea asta imensă, indescriptibilă a lucrurilor care au fost și nu vor mai fi niciodată. Nu se vor mai întoarce niciodată. Nu e chiar o pizdă, e mai degrabă o jucărie scumpă, dulce și perversă. Îi bag două degete înăuntru, e strâmtă și udă. Vreau să o fut, dar intermitent, fragmentar, doar o mică parte din mine o dorește cu disperare pe D. Cealaltă parte, mai importantă, mai intimă, îmi spune că lucrurile astea sunt definitiv lipsite de semnificație. Îmi spune să fug. Să nu mă mai întorc nici eu niciodată.

Îmi arde brusc o pereche de gheare peste față, nu înțelege de ce m-am oprit.

Cred că poți să înnebunești doar de tristețe. Poți să înnebunești de tristețe și în timp ce te fuți.

O ridic în picioare, o trag de păr violent și o îmbrâncesc în peretele budei. Îi bag și al treilea deget în pizdă. E din ce în ce mai udă. O țin strâns de încheieturi cu o mână și nu îi dau voie să mă atingă. Îmi imaginez că am niște lanțuri groase cu care îi prind mâinile, că o atârn ca pe o purcea eviscerată într-un cârlig, în timp ce-i ridic și-i desfac picioarele. O mușc de gât, de umeri, îmi înfig caninii în brațele ei subțiri. Îi las semne peste tot. Vreau să știe, să simtă, să-și amintească. Să mă simtă mereu în ea. Gagica lui A. bate la ușă și mă întreabă dacă am 100 de mii

pentru țigări, cu împrumut. În timp ce cuget dacă să îi răspund ca să plece, și dacă e mai bine să o înjur ca să se ducă dracu', sau dacă acest lucru mai degrabă va complica problema, fiindcă se va plânge la A. că a fost înjurată de porcu' de M., și A. va bate și el în ușa budei, puștoaica se eliberează din degetele mele, se lasă în genunchi și începe să mi-o sugă.

Niște proaste din bodegă bat la ușă că vor să se pișe. Nu le răspund. Am reușit în final să mă concentrez, să fiu aici și să trăiesc momentul. Nu aș vrea să îmi sugă pula nimeni alta acum. Nu aș vrea nici măcar să fiu la masă și să termin berea.

Poate că D. mă iubește mai mult. Poate că D. e fix ceea ce am nevoie, ceea ce caut.

Lumea s-a pișat pe iarba vecinului, toată seara.

De futut, nu ne-am futut în budă, ci acasă la R., unde am futut-o și pe R. acu' doi ani și ceva. Cu toți ursuleții ăia în pat. D. cu ciorapii rupți de mine, în pat, cu pizda udă, cu mănușile din dantelă pe care nu apucasem să i le scot, înconjurată de un morman de jucării de pluș, cu taică-su sforăind în camera de alături în timp ce ea gemea pervers și destul de tare, ar fi fost o priveliște memorabilă chiar și pentru mine, dacă nu aș fi fost atât de beat. Dar n-am niciun chef să scriu despre asta. E lame să povestești scene de sex. În plus, cum e și firesc, nici nu mai țin minte mare lucru.

12. La ore

Blood, fire and pain
A fight with daemons in your Soul
A black flame that burns inside
(nargaroth, *i still know*)

Îi spun că mă duc într-un bar de lângă coșbuc să beau vreo 4-5 beri și să-l aștept.

"Aș veni cu tine, habar n-ai cât de mult vreau să vin cu tine. Dar trebuie să merg azi, ăștia nu mă mai trec prezent, au zis că-și bagă pula, deja am o grămadă de absențe și n-am cum să mai falsific scutiri."

"Da, bre, nu-i bai. Te aștept."

Ne luăm un minut în brațe, suficient cât să mă înnebunească parfumul lui pentru câteva ore bune de acum încolo, să îi simt pielea catifelată și bronzată și mușchii foarte ușor conturați. Pornesc spre bar.

"De fapt, știi ce?", se întoarce B., "Hai în pula mea cu mine la ore!"

Mă amuză pespectiva. Hai s-o facem și pe asta.

Partea naspa e că am încercat de cinci ori până să reușesc să asist și eu la o oră întreagă.

Prima încercare a avut loc la geografie.

Profa avea părul tuns scurt, roșcat, părea nefututã, evident, dar asta deja e ceva ce te aștepți oricum intrând pe ușa liceului, nici nu cred că își pune cineva problema că profele trecute de patruișcinci de ani s-ar fute. Anyway. Nu era urâtă, nu chiar urâtă, ți-o imaginezi în tinerețe, în urmă cu treizeci de ani, stând

picior peste picior la un cenaclu literar și băgând vreo doi labagii virgini în boală. Avea niște țâțe încă oarecum valabile.

"Bună ziua, doamna profesoară. Aș avea și eu o rugăminte, el este M., vărul meu mai mare venit din buzău și nu are unde să stea câteva ore, ai mei fiind plecați. În plus, este foarte pasionat de geografie, în liceu a ajuns la faza pe țară la olimpiadă. Acum câți ani? A... păi nu știu... acu' câți, mă? A, așa, acu' șase ani... Da, și v-am ruga dacă se poate să stea și el astăzi la oră cu mine în bancă."

Profa era cât pe ce să zică da, dar a pus-o dracu' și mi-a aruncat un zâmbet care se voia probabil a fi seducător. Nu am putut răbda, de fapt nici acum nu știu prea bine ce mi-a venit, i-am făcut cu ochiul și am scos apoi limba la ea. B. era fețe-fețe, nu mai știa unde să se ascundă. Cu toate astea, cu greu își reținea un hohot de râs.

"Dar bine, măi, golanilor, așa am ajuns??? Să facă doi copii mișto de mine, să își bată joc, eu care am terminat facultatea cu 10, ieșiți imediat afară! Astăzi ai absență! Auzi, vărul de la buzău! Sunt sigură că este de fapt un derbedeu din gașca cu care îți pierzi timpul în loc să vii la ore. Dispăreți amândoi din fața mea!!!"

Ieșim pe hol și ne căcăm pe noi de râs, ne ținem de pereți.

Trece directorul. Eu, neștiind că e directorul, scot limba și la ăla. Directorul se uită indignat la mine și își ridică ochelarii pe nas. Pare că vrea să îmi spună ceva, firește să îmi facă o observație, dar se răzgândește, înclină capul și merge mai departe.

"Bă, ăla era directorul!", B. se ține cu mâinile de burtă.

"Aaa... n-am știut. Păi de ce nu zici așa?" ...Mă ridic pe vârfuri și zbier cu toți plămânii: "Muie, băăăă!"

Directorul nu catadicsește să se întoarcă să ne învrednicească cu o privire. Probabil că va fi B. învrednicit chiar cu mai multe, când va fi chemat în cancelarie mai târziu, pentru a explica incidentul. Momentan, nu îmi pasă. Nici lui B. nu-i pasă.

Mai încercăm o dată să intrăm. De data asta are engleză, și cu siguranță profa de geogra a informat-o pe asta despre ce

pericole ar putea-o paște astăzi din partea lui B., care a introdus golani în liceu.

Intră timidă și ne adresează un impersonal "Hello guys."

Clasa: "Hello teacher!"

Pe mine mă pufnește râsul și îmi amintesc că nu m-am pișat și că ar fi bine s-o fac, așa preventiv, cine știe ce chestii haioase se mai întâmplă. B. însă îmi face semne să mă abțin și să rămân pe loc.

"Doamna profesoară, voiam să vă rog...."

"Da, cunosc, e verișorul tău și vrea să asiste la oră. Am fost informată", ne aruncă un zâmbet ușor complice. "Pe mine nu mă deranjează, sper doar ca lecția să nu fie plictisitoare pentru el."

Îmi vine să-i spun că în niciun caz nu va fi plictisitoare, cu așa sâni... Dar reușesc să mă stăpânesc la timp.

Începe și ora. Ăștia își deschid cuminți caietele, se ridică în picioare să vadă mai bine la tablă... Nu și B., care își ridică picioarele încălțate cu bocancii new rock pe spătarul fetei din față. Ea o ia ca pe un compliment, e tulburată și nu mai poate fi atentă la lecție. Începe să-mi placă din ce în ce mai mult de el, e frățiorul mai mic pe care mi l-am dorit dintotdeauna. Nici măcar nu vrea să impresioneze pe nimeni. Așa e el.

Profa e foarte sexy. Arată de vreo 22-23 de ani, deși probabil că are ceva mai mult. Are niște balcoane uriașe, pe care și le-a mai și scos în evidență cu o bluză albă foarte decoltată, strânsă cu o curea roșie în talie. E bună. Ca profă în schimb e cam varză. Nu are personalitate. Și ca gagică, de altfel. Dar cel puțin e bună.

"Who can tell me which one is Shakespeare's most famous work of all? Yes... anyone? Come on, it's very easy."

Pe dracu', ce să știe ăștia? Ia întreabă-i dacă are eva kent floci și sub ce formă se prezintă, or să știe imediat să-ți răspundă. Da' cu shakespeare, mai greu.

Trec cinci minute. B. știe că răspunsul corect e romeo și julieta, ba nu, romeo and juliet, dar n-are chef să răspundă. Adevărul

este că, la cât de retardă e turma, dacă le-ar arăta B. profilor tot ce știe, n-ar mai putea scăpa de eticheta de tocilar. Oricât de rebel ar fi, cu așa note... Așa că de cele mai multe dăți se abține, cu picioarele urcate pe spătarul scaunului din față, molfăind între dinți o țigară neaprinsă. Din când în când se joacă cu o șuviță de păr. Cred că și eu m-aș uda dacă aș fi în locul puștoaicelor.

Cu gândul dus aiurea, nu știu ce îmi vine și mă ridic din bancă. Îmi dau pleata pe spate și mă apropii de catedră.

"Acu' ce mă fac? Uite că începe!", pare să spună privirea disperată a profei.

Cu mișcări ușoare, mă aplec și îngenunchez în fața ei. Continuă să stea pe scaun și îi iau mâna în mâna mea. I-o țin ridicată.

"I am too sore enpierced with his shaft
To soar with his light feathers, and so bound,
I cannot bound a pitch above dull woe:
Under love's heavy burden do I sink"

E transpirată de emoție, zâmbește un pic strâmb. Continui:

"Is love a tender thing? it is too rough,
Too rude, too boisterous, and it pricks like thorn"

S-a ridicat de pe scaun și își face vânt. Eu continui să o țin de mână:

"If I profane with my unworthiest hand
This holy shrine, the gentle fine is this:
My lips, two blushing pilgrims, ready stand
To smooth that rough touch with a tender kiss"

Clasa nu are nicio idee ce îngăim eu acolo, dar e peste măsură de amuzată de scenă. Chicotesc, își dau coate. Câțiva s-au ridicat din bănci ca să vadă scena mai bine. Unu' a scos camera și filmează ca să pună pe youtube cum o vrăjește un tip pe profă.

Deodată, fix în mijlocul următorului vers, mă opresc, o privesc insistent, după care mă reped cu mâinile fix în sânii ei, în timp ce o sărut prelung. Clasa e în delir. Ovaționează, urlă, vreo doi mai nebuni s-au urcat pe bănci și zbiară de parcă naționala și mutu au dat gol.

Ea își schimbă culoarea pometilor din roșu rozaliu în roșu vânăt. Mă îmbrâncește și fuge în lacrimi pe ușa pe care o trântește de perete.

Clasa a înnebunit. Mă roagă să rămân și la celelalte ore, mai ales că urmează mate cu o profă a dracu' și surdă. Le promit că o mai frec ceva timp pe aici. Sunt fericiți, câteva gagici încearcă să îmi obțină numărul de telefon sau măcar id-ul de mess.

Ieșim în pauză, fumăm. Sunt curios dacă profa va povesti în cancelarie ce a pățit la oră. Înclin să cred că nu. Probabil că deja și-a luat catrafusele și a șters-o acasă, pretextând o durere atroce de cap. Pizdă fără personalitate. De fapt, ce i-ar fi plăcut să facă ar fi fost să iasă cu mine la un suc să vorbim despre shakespeare. Ei i-aș fi vorbit despre kierkegaard. În fond, e posibil să fim cam de aceeași vârstă. Dar are impresia că am umilit-o în fața clasei, deși nu asta a fost deloc intenția mea, am vrut doar să fac un gest frumos. Mai puțin partea cu balcoanele, dar nu știu ce m-a apucat. Se mai întâmplă.

Intră profa de mate. E bătrână cu spume. Genul de prof pentru care parcă nu vine niciodată vârsta pensionării, oricât de mult ar aștepta elevii tocmai acest moment, nu, el continuă să amâne pensionarea pentru a le face în ciudă, pentru a-și mai târî bășinile încă un an și încă un an prin viața lor.

"Doamna profesoară, am și eu o rugăminte. Vedeți, el este vărul meu și nu este din București, tocmai a venit de la gară, nu am unde să-l las câteva ore. Ar putea asista doar astăzi la oră? E foarte pasionat de matematică, în special de trigonometrie..."

"Ce s-a întâmplat?!"... Vorbește foarte tare și își apleacă urechea înspre interlocutor.

"Pai vă rugam, dacă se poate, verișorul meu să stea astăzi la oră, cu mine în bancă, nu vă vom deranja cu nimic, nici nu veți ști că suntem aici."

"Da' cine este domnul?"

"VE-RI-ȘO-RUL meu. Din buzău."

"Aaa... fratele dumneavoastră. Poftiți, domnule, poftiți, vă

rog, luați loc."

Clasa zumzăie, știe că se va întâmpla ceva și de data asta. Eu în schimb am de gând să stau cât de liniștit se poate, îmi e milă de bătrână. Ei dau în clocot, așa cum se întâmplă întotdeauna când proștii se află în fața unei persoane slabe, cu un handicap, cu o inferioritate și în general care se poate apăra mai greu.

Dracu' își vâră însă coada. Urmăresc vreo cinci minute demonstrațiile ei, nu înțeleg o iotă, mă apucă nostalgia, îmi amintesc de anii de liceu și de cât de mult chiuleam la mate, cum am ajuns să dau la filosofie și multe altele. Scot mp3 playerul pentru că mă agasează vocea babei. Bag marduk. Cât timp baba stă cu spatele la noi, dau ușor din cap. Bag o cască și în urechea lui B. Ne distrăm, ne-ar mai lipsi o bere. Ăia râd de se pișă pe ei. La un moment dat, baba se întoarce spre noi:

"Sssttt! Ia faceți liniște puțin!"

Ăia sunt deja pe jos, pe sub bănci, de atâta râs. Noi, cu câte o cască în urechi, suntem absenți.

"Ce-i zbârnâitul ăsta? De unde vine?"

"E muzică, doamnă", spune un tocilar din prima bancă.

"E de la băieții din spate. E din aia, rock", se bagă în seamă cu solicitudine tocilarul.

Îmi dau și eu jos căștile, văd că baba vine spre noi.

"Muzică? Nu, nu e muzică, aia am auzit-o, ce, credeți că eu nu știu ce faceți acolo? Ehe... am ochi la spate. Dar altceva se aude, ca un traforaj. Lucrează ăștia afară. Să ne lase în pace, că noi avem oră aci." Se îndreaptă spre geam, îl deschide cu intenția de a aprostrofa muncitorii care sapă în fața liceului, dar surpriză, nici urmă de muncitori.

Noi, care ne-am prins în sfârșit despre ce e vorba, dăm marduk-ul mai tare.

"Ssstt! Iar se aude! Măi, ce-o fi asta?"

"E muzică, doamnă!", zbiară clasa.

"Ei, muzică, cum să fie muzică, e altceva, un zbârnâit așa. Fiți cuminți, că mă întorc imediat."

Atâta au așteptat. Baba, în grabă, a lăsat catalogul deschis

pe catedră. Toți au dat buzna, care mai de care să își motiveze absențele. Iese un adevărat război între chiulangi, care vor să își încercuiască absențele, și tocilari, care vor să știe ce note au mai luat atât ei cât și rivalii.

Noi stăm în continuare în bănci cu marduk-ul în urechi. La un moment dat, vedem că intră profa, zbierăm la clasă să lase catalogul, dar ăia sunt prea prinși în dispută ca să ne bage în seamă.

O văd și ei dintr-o dată pe profă și, în loc să fugă în bănci, încep să tragă și mai tare de catalog, din două părți. Două echipe cu număr aproape egal de membri. Coperta cedează și foile se împrăștie pe jos. Baba e disperată. Începe să urle, ia foile de pe podea și fuge cu ele în brațe pe hol.

Mă doare burta de râs, ăia mici m-au înconjurat din nou, sunt entuziasmați. În curând o să devin idolul liceului. Savurez succesul, dar, prevăzător, îi spun lui B. că ar fi mai nimerit să ne tirăm până se sună la o țigară în curte, să nu cumva să ne trezim cu represalii. Fix când o ștergem noi cu vreo șapte puștoaice după noi, prin spate, pe ușa clasei intră directorul, cu profa de mate și cu catalogul rupt.

Scandalul s-a stins. Încercăm să intrăm și la ora de fizică. Asta chiar e o scorpie, îmi spune B. Batem discret la ușă, nu ne răspunde nici dracu'. Intrăm. Înăuntru, hărmălaia de pe lume. Vin câteva pizdulici și îmi spun că profei i-a fost frică să mai vină azi la oră, ca să nu facem mișto de ea. Și aveau lucrare! Sunt în culmea fericirii cu toții, mă înconjoară, mă ating, deja mă și imaginez purtat pe brațe ca un erou. Încerc să-i calmez, le spun că n-am făcut nimic special. Toate sunt ude de emoție, iar ciutacii pendulează între invidie și emulație. Dacă m-aș strădui, aș găsi ceva de futut pe aici, dar mă abțin. Îl am pe B.

Ora trece foarte mișto, noi stăm cu bocancii pe catedră și fumăm în clasă. Fumează și câțiva mai cu tupeu. Băgăm marduk în continuare, dar nu prea are cine să-l aprecieze în afară de noi doi și un punkeraș sfrijit, care dă timid din cap.

Se sună încă o dată. Vine româna, mai stai, îmi spune punkerașul, profa e cool. Mai stau, ce pula mea să fac, după română vorbesc cu B. să ne tirăm în bodegă să bem ca porcii.

"Bem", zice. "Bem toată alocația, dă-o-n pula mea."

"Bine", zic.

Intră maiestuoasă, are în jur de 50 de ani, dar sunt fermecat încă de la prima privire. Arată ca o amazoană îmbrăcată în costum de călărie și, cu tot aerul băiețesc al înfățișării sale, are și ceva gotic, sau poate doar mi se pare. Poartă ochelari și are părul scurt, blond închis.

"Cine ești dumneata, tinere? De fapt, știi ce, nu mă interesează, cu aerul ăsta romantic d' autres temps, autres moeurs poți fi oricine, mă bucur că ai ales să asiști la ora mea", îmi spune, după care mă ignoră complet, se așază la catedră și deschide o agendă.

Sunt deja îndrăgostit. Mă bâlbâi și transpir. Iau loc și nu îmi pot dezlipi privirea de pe fața ei.

Îi întreabă ce au mai făcut, ce planuri de vacanță au. Dacă a mai scris cineva pe blog sau în jurnal. Le recomandă filme și muzică. Le povestește o mică istorioară din viața ei, când căuta în librărie orbitor-ul lui mircea cărtărescu și peste tot i se recomanda de ce iubim femeile și, enervată, i-a zis până la urmă vânzătoarei: îmi bag piciorul în de ce iubim femeile, oricum nu-s pe invers.

E superbă. Vezi în privirea ei că are o istorie, că a simțit multe chestii, în vocea ei regăsești iubiri trecute, suferință, extaz, multă melancolie. În același timp, e și foarte adaptată la prezent, poți spune că e aproape de gașcă. Vreau să îmi fie mamă. Vreau să îmi fie iubită.

Clasa e la arghezi. De fapt, nu e la nimeni. Îi întreabă dacă vor să recite ceva. Nimic, pauză. Ce dobitoci. Mă întristează nespus, văd că și pe ea o doare. Se lansează într-o cuvântare, deloc plicticoasă, despre însemnătatea lecturii. Le explică faptul că, dacă ar citi, în special poezie, vârsta pe care o trăiesc acum li

s-ar părea cu mult mai frumoasă. Ar ști să se exprime mai bine. Le spune că poezia ar putea fi la fel ca o melodie la modă care le place lor. Idioții cască. Ce tembeli... Dacă aș fi prof și aș vedea în ce hal au ajuns ăștia mici de azi, fără ca eu să am câteva mii de ani, ci doar cu vreo 10 mai mult ca ei, cred că m-aș împușca. Și ea... oare ce o face să continue, să mai vină la ore și să încerce să scoată un suspin estetic dintr-un porc sadea numai bun de pus pe grătar? Ce mai speră, în ce mai crede? Se vede de la o poștă că nu vine pentru cele unșpe milioane pe care le primește pe card la sfârșitul lunii.

Îi mai întreabă încă o dată dacă nu vor să recite.

"Chiar așa, nimeni, nimeni? N-a învățat nimeni nicio poezie? Nici măcar un fragment? Niciun vers... bine, să înțeleg că nu vă place arghezi, să încercăm atunci cu blaga..."

Nu respectă programa școlară, un bullshit anyway, cu ore nesfârșite de stat pe eminescu. Predă ceea ce îi place. Predă cu pasiune și vrea să le trezească interesul.

Fără să vreau, într-un moment de reverie, încep să recit. A fost o pornire pe care nu am putut-o controla, pur și simplu nu am fost conștient în momentul în care am deschis gura și au început să curgă versurile. De fapt, nu e de mirare, în ultimul timp gândesc cu voce tare... și totuși de ce m-am gândit la aceste versuri?

"Îmi voi ucide timpul și visurile, deci.
Cârpi-voi pe-ntuneric mantaua vieții mele.
Drept mulțumire ști-voi că cerurile reci
Vor strecura prin găuri lumina unei stele.
...
Pe coate cu luceferi, spoit pe piept cu aur
Și tatuat cu fulger, să nu-nving? să nu lupt?"

Habar n-aveam că, după atâta timp, mai țin minte versurile astea. Cred că le-am recitat cu exactitate, așa cum au fost scrise. Sunt în transă, sunt îndrăgostit, continui:

"Să bat noroiul vremii, cu ochii-nchiși. Hlamida
Să-mi scoată-n drum nerozii, rânjiți, din cârciumi beți.

Ca fluturii, ce rabdă să-i poarte-n praf omida,
Să rabd și eu în mine, povară, două vieți?"
Și închei, privind-o în ochi:
"De ce nu pot să nu știu, de ce nu pot să n-aud
În ce stă rostul zilei și prețul de-a ți-o trece?
Deschide-mi-te, suflet, prin șapte ochi de flaut,
Și cântecul și viața și moartea să le-nece."

E încântată, îmi spune că am talent și că ar trebui să dau la atf. Mă întreabă ce facultate am terminat, îi spun. Zice că absolvenții de filosofie o fac în general să se întristeze, dar că nu e cazul meu.

Îmi aduc aminte... Pe vremea aia, puteam alege să fiu orice. Oricine. Mă complăceam în "nu știu cine sunt, nu știu ce vreau, nu știu de ce trăiesc" pentru că era o atitudine care mă atrăgea, atât, care îmi sporea farmecul personal. Mă jucam cu toate chestiile dark, care pe ceilalți îi speriau de moarte. Eram mai liber ca acum. Acum nu pot fi decât eu. Deja mi-am desenat niște coordonate, nu știu dacă mai pot fi oricine mi-aș propune. Atunci am fost cu adevărat zeu. Azi sunt doar un insignifiant demon. Am să iubesc adolescența forever.

Îi mai recit și celebrul psalm, care îmi plăcea mult în liceu:

"Te drămuiesc în zgomot și-n tăcere
Și te pândesc în timp, ca pe vânat,
Să văd: ești șoimul meu cel căutat?
...
Singuri, acum în marea ta poveste,
Rămân cu tine să mă mai măsor,
Fără să vreau să ies biruitor.
Vreau să te pipăi și să urlu: "Este!"

Încerc să simt tot, în timp ce recit. Mă gândesc că a trecut atât de mult timp de când am avut conflicte interioare pricinuite de existența sau inexistența divinității. E bine că măcar le-am avut. Instinctul rebeliunii m-a împins însă devreme în brațele negației, iar fascinația lui lucifer, rebel ca și mine, o fascinație de natură estetică și nu epistemologică, m-a acaparat. Îmi imagi-

nez însă cum este să vrei să știi. Uneori, răspunsul la întrebarea "Este?" poate fi la fel de definitiv ca și cel la întrebarea dacă suferi de o boală incurabilă și nu mai ai decât câteva săptămâni de trăit. Îmi spunea un amic în anul unu de facultate că el citește cu un singur scop: vrea să afle dacă există sau nu dumnezeu, și în funcție de răspuns va ști cum să-și trăiască viața. Dacă nu există viața de după moarte, va scrie mult, ca să lase o mărturie a ceea ce a fost. Dacă există, va trăi exact așa cum îi vine, pentru că sufletul e nemuritor și nu-l va pierde niciodată, îl va lua cu el și după moarte, înseamnă că el este suflet, iar sufletul este esența lui, deci despărțirea nu va veni niciodată, moartea nu există. În plus, îi plăcea mai mult imaginea iadului.

Mă gândesc că merită să-i fie recitată și o poezie de dragoste. Pe un ton ușor trist, fără emfază, îi spun:

"Tu ți-ai strecurat cântecul în mine
Într-o dup-amiază, când
Fereastra sufletului zăvorâtă bine
Se deschisese-n vânt,
Fără să știu că te aud cântând.
....
De ce-ai cântat? De ce te-am auzit?
Tu te-ai dumicat cu mine vaporos -
Nedespărțit - în bolți.
Eu veneam de sus, tu veneai de jos.
Tu soseai din vieți, eu veneam din morți."

Privește pe geam. Înghite din ce în ce mai des și, deși nu văd bine până la catedră, cred că are ochii umezi. M-am emoționat și parcă aș bea o bere.

Ora se termină, clasa nu mai ajunge astăzi la blaga pentru că profa e mișcată, cineva i-a recitat trei poezii aproape întregi. Aș fi vrut să mai țină. Să o aud și pe ea citind ceva. Să ne dea lucrare, adică să le dea lor lucrare, și eu să îi scriu un eseu. Habar n-am despre ce. Despre muze.

Se ridică, le dă bună ziua și se îndreaptă cu toții spre ieșire. Chiar în dreptul ușii, este dărâmată de punkerașul sfrijit care dă

buzna afară, să fumeze. Se reculege și părăsește clasa – împuțită, cu tabla mâzgălită, cu linoleum-ul dezlipit – mândră și demnă, ca și cum și-ar fi îndeplinit menirea pe ziua de astăzi.

O ajung din urmă. Îi cer numărul de telefon și o invit la cafea. Îmi spune că nu poate, are ore până seara.

"În plus, tinere, cred că ar trebui să bei cafea cu persoane de vârsta ta", spune.

Nu are nimic arogant afirmația asta, e doar un sfat.

Refuză invitația, dar îmi dă adresa de mail. Îi promit ca, în mai puțin de un an, să îi trimit primul meu roman. E foarte încântată.

Plec, și din urmă mă învăluie un miros de lăcrămioare sau trandafiri sălbatici, o aromă de poetesă sau curtezană din alte veacuri. Din alte lumi. Nu cred că pentru cineva ar putea exista o muză mai seducătoare.

Îl culeg pe B. și mergem să ne îmbătăm ca porcii.

13. Sunt jurnalist?

I. Middle-Earth

M-am angajat ca jurnalist. Scuze. Rewind. M-am angajat, crezând că o să fiu jurnalist. Prima mea vizită la noul – și primul – loc de muncă nu a fost nici măcar dezamăgitoare. A fost desprinsă dintr-un film cu proști. Mă pufnea în permanență râsul și, ca stavroghin, aveam tot timpul impulsul de a face lucruri ridicole, hazlii, cum ar fi să scuip flegma din gât fix pe cravata directorului general al companiei, care se făcea că mă intervievează. Mă gândeam dacă voi nimeni acul cravatei sau substanța galbenă și cleioasă îi va ateriza pe unul dintre buzunarele cămășii. Sau să iau ceașca de cafea de pe biroul secretarei – mai târziu am aflat că detesta să fie numită astfel – și să i-o răstorn, așa, fierbinte, pe fusta curățată și apretată impecabil.

Da, se făceau că mă intervievează. Mă întreabă ce autori prefer... Încep să-i înșirui, ușor încurcat, am foarte mulți autori preferați, încât întrebarea asta mă pune mai mereu în încurcătură, este ca și cum cineva m-ar întreba ce trupe metal prefer. Mă concentrez și încep să înșirui... mă oprește la cel de-al doilea.

"Destul, destul... De altfel, pentru mediul online este irelevant."

Consternat, mă gândesc că deja am dat-o cumva în bară.

A doua întrebare este legată de salariu. M-aș mulțumi cu 8 milioane? Dau să îi spun că e cam puțin, că mă consider mai valoros, mă foiesc un pic pe scaunul rigid și profi pregătindu-mi

cuvintele, când mi-o taie:

"Atunci nu mai avem ce discuta, pierdem timp prețios. De mâine vă aștept la birou. Mi-a părut bine", și îmi întinde mâna.

Îngăim un "și mie la fel", după care secretara, cu cel mai fals zâmbet al unei nefutute pe la vreo patruzeci de ani, mă îndeamnă să ies pe ușa cu geam termopan.

Ajuns în stradă, m-ar pufni din nou râsul, dacă prima mea grijă nu ar fi să îmi iau țigări. Îmi aprind una și reflectez. Bine, dar... Nu vor să știe dacă am terminat vreo facultate? Dacă am mai lucrat? Eventual să îmi ceară un text propriu, ca probă? Decid să savurez în tihnă țigara și să aștept continuarea poveștii ăsteia ridicole, continuare care va avea loc chiar mâine.

O sun pe R., îi spun că m-am angajat. E în culmea fericirii. Zice că vom avea acum în sfârșit banii noștri, vom putea pleca în weekend-uri unde vrea pula noastră și nu vom mai sta ca aurolacii. În plus, îmi spune iubita mea R., programul e lejer, 8 ore pe zi. Trec numaidecât. Mai ales că scrii, adică faci ce îți place. Ce ar putea merge rău?

Totul, dar mi-a luat trei luni ca să îmi dau seama.

II. Black Gate

Deschid ochii buimac, văd că îmi bate soarele în geam, dar nu pot să pricep ce caut treaz la ora asta. Sigur m-am trezit în camera mea, în viața mea? Nu sunt altcineva? Panica îmi dă târcoale ca un tigru înfometat unei gazele unsă din cap până în picioare cu untură de hipopotam.

Reușesc pentru moment să o alung și încep să recapitulez: da, am băut aseară, da, am stat cu toată lumea, eram destul de fericit, mi-am tras-o cu R. în budă, și ea era fericită, toată lumea mă bătea la cap să fac cinste, până la urmă am dat câteva beri, mă tâmpeau că sunt norocos că în sfârșit mi-am găsit jo... FUCK! FUCKING SHIT! M-am angajat! Acu' ar trebui

să fiu la muncă. Mă uit la ceas: da, de aproximativ... trei ore și jumătate!

Sar din pat. Firește, ieri m-am îmbătat ca porcu' în loc să mă gândesc să îmi spăl niște haine pentru astăzi la birou. Trag în picioare niște șosete împuțite și desperecheate. Caut cea mai puțin jerpelită pereche de blugi și în final găsesc una ruptă doar puțin în cur, între picioare și în genunchi și pătată un pic pe un crac de lichiorul de cireșe cu care se făcuse mangă minora perversă. Mă spăl pe dinți, mă gândesc că nu are rost să mă bărbieresc, totuși sunt jurnalist, nu un futut de băgător în seamă la vreo bancă. Cu tricourile însă am o problemă gravă. Pe lângă că sunt toate groaznic de transpirate, sunt, fără excepție, numai cu morți, sânge, oase, cranii și pentagrame. Scotocesc după ceva mai puțin negru, și nu găsesc decât o bluză de pijama, albă cu fluturași, cumpărată acu' mulți ani de mama, pe care R. a recuperat-o, împotriva voinței mele, din gunoi, zicând că e cute. Să-mi bag pula. Tata răniților, protectorul găozarilor, vecinul care nu m-a apostrofat niciodată pentru că i-am furat bani de pe etajeră, intră din nou în scenă.

"Salut! Am și eu o problemă..."

"Ah, ce plăcere, te-ai gândit să îmi faci o vizită așa de dimineață. Foarte frumos din partea ta! Intră, tocmai făceam clătite cu miere."

Îi explic pe scurt că sunt în mare grabă, m-a pus dracu' să îmi iau "servici" și de patru ore trebuia să fiu la birou. Îi cer un tricou cu împrumut. Nu are, are doar cămăși. Poponar... Deh, așa am ajuns, să dezbrac poponarii. Cum nu prea am de ales, accept o cămașă. Roșie. Firește, va arăta complet d-a-mpulea cu blugii rupți și cu bocanci, dar, cum am spus, nu prea văd alternative. Să îmi cumpăr un tricou doar pentru job iese complet din discuție.

"Să mai vii pe la mine, să nu mă uiți. La orice oră, chiar și noaptea. Ușa mea este mereu deschisă pentru tine. Păcat că nu poți să aștepți clătitele", îmi strigă în timp ce eu trântesc ușa garsonierei.

Pula mea, a început bine ziua. Mă schimb și plec în fugă.

Ajung la sediul "companiei" transpirat vai steaua mea, de abia mai respir, am băgat juma' de pachet de țigări pe drum, m-au prins două haite de controlori, bine că n-am buletinul niciodată la mine, de fapt nu-l mai am deloc, m-au dat jos, m-am urcat în alt troleibuz, m-au prins și acolo, o gagică s-a dat la mine, era naspa, o babă m-a înjurat că port piercing, niște maneliști m-au făcut emo (!), am îmbrâncit un moș și mi-a părut rău, dar ce să fac, e prima mea zi de jurnalist.

Intru pe ușa companiei. Adică, dau să intru. Observ niște aparate de taxat ca la metrou.

"Pe cine căutați?", mă întreabă o gagică.

"Pe nimeni, am venit la lucru."

"Aaa, poate nu știți: de astăzi accesul în instituția noastră se face numai pe bază de cartelă."

"Bun, și de unde o pot procura?"

"Păi nu puteți. Șeful dumneavoastră de departament trebuie să v-o înmâneze, împreună cu instrucțiunile de folosire."

"Deci astăzi nu pot intra?"

"Nu puteți. Decât dacă îi dați un telefon șefului dumneavoastră să coboare jos, să vină să vă ia de jos."

Îi explic faptul că m-am angajat ieri și încă nu știu cine este șeful meu, deoarece am fost intervievat doar de managerul general. Nu înțelege. Mai încerc o dată. De data asta înțelege un sfert... sau cel puțin așa credeam:

"Păi dați-i un telefon șefului dumneavoastră să coboare jos!"

"..."

"Sau un sms."

"Păi tocmai v-am spus, nu știu cine este șeful meu..."

Îmi aruncă o privire care spune: bine, și atunci ce morții mătii cauți aici? Se decide în final să mă ajute. Dă chiar ea telefon directorului general al companiei.

"Bună ziua, domnul V.... Este aici un tânăr, spune că se numește M. și susține că este angajatul dumneavoastră, dar nu

are cartelă și eu nu-l pot lăsa să pătrundă în instituție pe propria mea răspundere personală! Decât cu cartelă se poate, așa am fost instruită. Cum? Nu-l cunoașteți? Atunci am să chem paza! A, cum arată? Păi cum... este înalt, slab, poartă o cămașă roșie, are părul lung, poartă un cercel în sprânceană... Da, părul lung, cercel, a, îl cunoașteți? Da, da... sigur. Am înțeles, îi voi comunica."

Mă anunță oarecum plictisită că "decât astăzi" pot intra pe blat, trebuie să sar peste aparat sau să trec pe dedesubt, iar de mâine voi primi cartela.

Îi dau un bună ziua la fel de plictisit, mă ridic într-o mână și sar cu ușurință peste aparat. Mă privește mustrător, ca pe un pușți care tocmai a spart un geam. Îmi bag pula și chem liftul.

III. Mordor

În lift îmi dau seama că nu am reținut etajul. Întreb o proastă, proasta habar nu are. Cobor la întâmplare și o iau pe scări, gândindu-mă că poate am să văd un decor familiar, de la interviu. Pula. Toate etajele sunt identice. Termopane, gresie, pereți albi și dozatoare de cafea. O gagică, venind în fugă, dă peste mine și îmi fute un cot în stomac.

"Iartă-mă, păpușel, fug la ședință! Sunt în grabă, scuză-mă că te-am lovit! Ești nou pe aici?"

Profit de ocazie și o întreb la ce etaj se află firma y. Îmi spune că la etajul la care lucrează chiar ea. Mă întreabă la ce revistă voi lucra. Îi spun. O văd că zâmbește ușor la început, după care începe să râdă de-a binelea.

"Păi bine, măi păpușel, măi, dar ai întârziat 6 ore!! Ce șefă crezi că sunt eu? Chiar așa, mă subminezi din prima zi?"

"Mă subminezi" ăsta îmi pare îngrozitor de fițos în context, dar aleg să trec cu vederea. Poate e totuși o gagică mișto, poate știe să scrie, nu degeaba o fi redactor-șef la două reviste...

"Hai, fuga-fuguța, mergi și așteaptă-mă în birou, vin în jumătate de oră și te pun la treabă de te rup."

Îmi face cu ochiul și se îndepărtează. Tot în fugă.

Mă gândesc cu ușoară greață că tocmai am fost protagonistul unei scene leșinate și clișeice dintr-o comedie romantică de duzină.

În birou, întuneric beznă. Mă împiedic de un ghemotoc de cabluri. Mă sprijin de un scaun la nimereală. Pe urmă observ că pe scaun stă o gagică micuță rău. Îi cer scuze. Îmi zâmbește în treacăt și se întoarce febrilă la tastatură. Frumos, mă gândesc, e prinsă de articolul pe care îl scrie. Dădea de fapt o comandă pentru pizza.

Dau cu întârziere bună ziua. Nu îmi răspunde nimeni. După ce îmi mai acomodez ochii cu întunericul, observ că sunt șaișpe persoane în birou, șase fete și zece băieți. Pentru că nu știu ce aș putea să fac, observ un calculator liber în cel mai retras colț al încăperii și mă așez la el. Îl deschid. Nu pornește. Mai încerc o dată. Nimic. O întreb pe cea mai apropiată gagică dacă știe ce are calculatorul de nu pornește. Vede că îi lipsește un cablu și îmi împrumută unul. Calculatorul pornește, eu mă gândesc deja că am o aliată în birou, aproape că îmi vine să mă duc din nou până la ea să facem cunoștință, dar mă abțin. E destul timp. Pornește calculatorul, dar constat că nu am mouse. Nu mai vreau să deranjez pe nimeni, toți par foarte absorbiți în ceea ce fac, așa că îmi atârn rucsacul de spătarul scaunului și ies să fumez o țigară.

Fumez vreo patru până când o văd venind. Îi ies în întâmpinare și îi explic ce s-a întâmplat, am găsit un calculator, dar nu are mouse...

"Asta e naspa, să știi... pentru că n-o să-ți dea nimeni o componentă pentru calculator fără să faci mai întâi cerere la secretariat, care trebuie aprobată de directorul general și de șeful de la resurse umane. De obicei, până vine durează câteva luni."

Îi explic că, de fapt, am nevoie doar astăzi de un mouse, pentru că de mâine îmi aduc șoarecele de acasă.

Pare să răsufle ușurată. Intrăm împreună în birou, de data asta toate capetele se ridică și o întreabă pe G. (ăsta e numele ei) cum a fost la ședință, dacă vrea cafea, dacă are chef să iasă la o prăjitură după program, adică peste o oră. Mă apucă din nou o greață față de atmosfera pupincuristă, dar rezist eroic și o întreb dacă ar putea să îmi dea o temă pentru un articol, pe care să i-l aduc mâine dimineață, dacă tot am întârziat astăzi la muncă atâta.

Mă privește de parcă i-aș fi cerut să-mi facă o muie.

"Păi, păpușel, eu nu propun teme, nu te îndrum cu nimic. Aici nu împărțim banii, fiecare e pe picioarele lui, să fie clar!"

Îi explic, cât pot de calm, că este prima mea zi și nu cunosc revista, că aș avea nevoie de câteva sfaturi din partea ei legate de target, cel puțin.

Se mai înmoaie un pic.

"Scrie pentru mâine un articol haios despre madonna. Dar să fie, cum să zic, obiectiv. Chiar dacă nu îți place de ea", și aruncă o privire dezaprobatoare spre blugii mei rupți și spre bocanci.

Îi mulțumesc, îi urez prăjitură plăcută după program, îi salut în trecăt pe toți (nimeni nu îmi răspunde, aveam să aflu mai târziu că de un astfel de tratament au parte cei despre care nu se știe încă sigur dacă vor rezista în redacție sau sunt doar câteva zile de probă) și ies pe ușa de termopan.

14. Sunt jurnalist!

I.

Unul dintre motivele pentru care te încearcă această scârbă este că ai șefi care te pun să pui virgulă între subiect și predicat și cu care ai probleme dacă nu execuți un astfel de ordin. (F. B., jurnalist)

"Ai greșit titlul. Îi lipsesc două virgule", mă ia încă de cum intru prin termopan și nu apuc nici să zic 'neața.

Mă gândesc că este imposibil, știu foarte bine ce i-am trimis pe mail.

"Unde anume?", întreb, hotărât să fiu astăzi răbdător.

"Aici, uite: ai scris "'Madonna nu îmbătrânește frumos'."

"Da, și?"

"Păi cum și?! Corect era: "Madonna – virgulă – nu îmbătrânește – virgulă – frumos". Adică ai omis două virgule. Bine că l-am citit cu atenție și am corectat înainte să-l urc pe site."

"Și l-ai urcat așa, cu virgule?"

Mă abțin cu greu din râs.

"Evident, dacă așa e corect. Sau ai vreo obiecție?"

Îmi las rucsacul la calculator și ies la o țigară.

Mă întorc după zece minute și o văd bombănind.

"E plin de greșeli articolul tău. Ce facultate ziceai că ai terminat? Aaa! Filosofie! Se înțelege atunci. Nu ești deloc atent când scrii, din câte văd. Ai greșit multe cuvinte."

"Cum ar fi?" întreb din ce în ce mai iritat, îmi dau seama că varianta ce se prefigurează este ca până la ora 6 când se termină programul să mă prezint la director și să îi spun că nu pot lucra cu așa o agramată idioată.

"Ai scris "copiii madonnei nu înțeleg" cu trei de "i"!"

"Și cum ar fi trebuit?"

"Cu doi, evident. Ai scris "vreo" din "vreo câțiva ani" legat! Se scrie "vre – liniuță – o". Este "impostaze compromițătoare", nu "ipostaze", cum ai scris tu. Ia uite aici: "s-a îndrăgostit" este scris cu "î" din "i". Tu nu știi că nu se mai folosește varianta asta?"

Încerc să-i explic că se folosește în anumite cazuri, dar îmi dau seama că nu are rost. Ea-i extraterestră. Doar câteva ore mai târziu aflam că extraterestra agramată este doctorandă la jurnalism – la stat – și că a și publicat (cu succes) dizertația cu care a luat nota maximă la master, despre carisma andreei marin în mass-media.

În consecință, îi dau voie să corecteze articolul așa cum crede de cuviință. De curiozitate, intru pe site, văd articolul editat de G., doctorandă la jurnalism, și m-aș lua cu mâinile de cap dacă mi-ar lipsi simțul umorului. Așa, mi-o imaginez luând muie de la un doberman și îmi trece.

Îmi dă temă să scriu despre conflictul dintre mihaela rădulescu și andreea marin. Și să fiu, cică, obiectiv. Încerc să îi explic că mai degrabă aș aborda o altfel de temă, întrucât nu sunt la curent cu pitzodivele astea, deoarece de opt ani nu mă mai uit la televizor și nu citesc ziarele. Îi propun să fac un reportaj despre perlele de la bac. Se uită la mine de parcă i-aș fi cerut să scriu despre sezonul de împerechere a urșilor.

"Și de ce crezi tu că niște tineri de 15-16 ani, care intră pe siteul nostru în căutare de distracție, ar accesa un articol pe tema asta??!"

Îi expun motivele mele. E haios, e instructiv, e din mediul lor. Nu este de acord. Crede că materialele trebuie să pornească de la monden și să se termine la sex. Cădem la un compromis

și mă apuc de un articol despre avantajele și dezavantajele piercing-ului în zone intime.

După numai jumătate de oră, sunt chemat la director. Îmi explică faptul că G. este nemulțumită de mine deoarece am creat o adevărată anarhie în birou.

"Nu trebuie să îi subminezi autoritatea în fața celorlalți. Dacă ea zice că pisica are șase picioare, apoi șase are, dă-o-n morții mă-sii de pisică! Ce naiba, înțelegi și tu, doar ești bărbat! Sau trebuie să-ți fac o schemă?"

Părăsesc biroul spășit. Îi cer scuze lui G. Pare încântată că m-am dat pe brazdă și mă invită la o înghețată cu caramel în pauza de masă.

Jurnaliștii au devenit automate de dat știri albe. Cei care citesc aceste scrieri depersonalizate, încropite pe șabloane prefabricate, de funcționari plictisiți, cu gândurile hălăduind la alte lucruri care li se par mai importante, nu mai înțeleg nici ce și nici de ce se întâmplă un anume fapt în lumea în care trăiesc. Rateu. (F.B., jurnalist)

II. "Și cine ziceai că a scris procesul lui kafka?"

După o săptămână, deja am devenit foarte familiari. Nu îmi mai este antipatică. Îmi este milă de ea, așa cum îmi este de majoritatea oamenilor. Când nu-i urăsc. Nu mă simt deloc frustrat că o idioată are un salariu de trei ori mai mare ca al meu și că are dreptul și chiar obligația să îmi dea ordine. Știu că o proastă, mai devreme sau mai târziu, va fi nefericită, pentru că nu poate înțelege lumea în care trăiește și de fiecare dată lumea o va pocni usturător peste față, o va surprinde neplăcut, îi va spulbera pervers pateticele speranțe și iluzii de madame bovary de anul 2009.

O scot și la bere – ea bea apă plată sau suc natural, neacidulat – tot de milă. De futut, nu pot s-o fut. Din când în când, rar ce-i

drept, îmi mai este milă și de mine.

Am ajuns să ne facem reciproc confesiuni. I-am povestit despre primele dăți în care am încercat să mă sinucid. Mi-a mărturisit că ziua cea mai neagră din viața ei a fost când a aflat că cerealele pe care le consuma cu sfințenie la micul dejun aveau calorii cât pentru două persoane.

Îmi dă voie să întârzii aproximativ o oră jumate', chiar și două, dimineața. Ceilalți au voie cel mult un sfert de oră. La calculator mă așteaptă în fiecare zi câte o surpriză: nu mai merge tastatura, cineva mi-a furat mouse-ul (adus de acasă), căștile mele sunt într-un birou din capătul celălalt al holului, cineva mai gras mi-a rupt spătarul la scaun, femeia de serviciu mi-a aruncat hârtiile de pe birou, printre care era și diploma de facultate în original, pentru că o încurcau când ștergea praful, responsabilul cu problemele tehnice mi-a umblat prin calculator și mi-a "decongestionat" (as in "golit complet") folderele ca să am viteză mai mare etc.

Astăzi G. îmi cere ajutorul. Are nevoie pentru facultate (doctorat) de o listă cu cele mai influente cărți. Zic "Ce fel de cărți?", "De literatură. Romane", îmi răspunde.

Bine, zic, dar literatură din ce perioadă... poate fi medievală, modernă, postmodernă, și câte și mai câte. Iar ți-ai găsit să faci pe deșteptul cu mine? Să vezi ce ți-o iei!, pare să spună privirea ei enervată.

Mă calmez și încerc să o ajut pe bune. Spre ghinionul ei – deși faptul avea să fie irelevant, cum urma să îmi dau seama mai târziu – toată discuția noastră se desfășoară în gura mare, de față cu ceilalți colegi de birou.

"Ce cărți ai notat tu până acum, ca să nu le repetăm?", zic.

"Păpușel, dacă n-am fost explicită: cărți din astea foarte tari, deci care sunt baza literaturii, pe care le vor citi oamenii și peste 1000 de ani".

O să mai citească pula cărți peste o mie de ani dacă toți ăștia ca tine fac boraci, mă gândesc.

"Zi-mi niște titluri, să mă prind", insist eu. Bine fac.

"Doamna bovary – asta e scrisă de un francez, nu mai știu cum îl cheamă, oricum cred că ai auzit de ea, e cea mai tare carte, orele – nu știu de cine e, dar s-a făcut film după ea cu nicole kidman, amantul – habar n-am cine a scris-o, dar e o carte faimoasă oricum, cu sex, și după asta parcă s-a făcut film, incest – iar n-am idee cine a scris-o, n-am citit-o, da' am auzit că e tare, frida – asta e aia cu salma hayek, mândrie și prejudecată – asta e de minunata jane austen, gheișa – aia cu chinezi, pe aripile vântului – asta parcă e tot de jane austen, da' nu sunt sigură, de ce iubim femeile – asta a scris-o un român, patapievici cred, jurnalul lui bridget jones – e aia cu renee zellweger, rațiune și simțire – asta a scris-o tot geniala jane austen, anna karenina – asta e de dostoievski, romeo și julieta – de shakespeare, aaaa... nu știu, mai zi și tu... aia după care s-a făcut filmul the devil wears prada... aaaa gheișa, da' parcă asta am mai zis-o o dată... nu știu, ajută-mă și tu."

Situația e mult mai tragică față de cum mă așteptam. Mă înecă un râs de zile mari, dacă mai debitează o perlă n-am să mă mai pot abține. Totuși, masochist, insist:

"Bine, dar tu trebuie să alegi literatură feministă, feminină, sau de orice gen?"

Din nou îmi aruncă priviri furioase.

"Păpușel, nu știu cum e la voi la filosofie, dar dacă ai fi făcut jurnalism ai fi observat că toate cărțile bune și care contează sunt feministe."

Măi, să moară capra vetei... Zic:

"Bine, să zicem că sunt de acord, dar hai să mai băgăm și alt gen, nu doar pentru femei sau de femei, măcar așa, pentru diversitate. Uite, de exemplu, trece procesul."

Se uită la mine ca la felu' paișpe. Îmi dau seama că nu a auzit de asta.

"A lu' kafka."

Elucidată dintr-o dată, își notează asiduu titlul cărții – probabil – pe laptop.

"Și de cine e scrisă procesul lui kafka?"

De data asta mă uit eu la ea trăsnit.

"...Că trebuie să trec și autorul, nu doar titlul cărții. Dar dacă nu știi, nu e o problemă, dau eu un search pe google."

Gata. Mi s-a luat. Nu mai vreau să fiu jurnalist în veci. Mă gândesc, bine că m-am retras de la facultatea de jurnalism după doar un semestru, dacă toate erau ca asta nu aveam în cine să îmi bag pula la propriu patru ani.

Cu toată bunăvoința de care sunt în stare, îi explic cum stă treaba, ocazie cu care constat că nu auzise nici de marquez, llosa, sabato, tolstoi, fowles, faulkner și mulți, mulți alții. A luat foc.

"Ce, puțică, tu crezi că aici în birou ești mare și tare? Să-ți dai aere de astea? Aici ești TO-LE-RAT de mine, să-ți intre în cap. De unde să știu eu toate procesele tuturor, cine le-a scris și așa mai departe! Să îți cunoști lungul nasului dacă vrei să mai rămâi în biroul ăsta!"

Mă pregătesc să ies prin termopan pentru că nu știu cât timp îmi mai pot reține înjurăturile și hohotele de râs. Nu găsesc deloc în jur priviri aprobatoare. Toți mă acuză că am fost porc și am jignit-o pe G., care, la urma urmei, e o tipă așa de treabă, mereu îi învoiește când vor să plece la 17.45. Și da, pare sf, dar nimeni nu știe cine a scris procesul.

III. Vakulovski, anna lesko și eminescu

Astăzi îmi "sugerează" să scriu un articol despre situația intelectualilor din republica moldova. Zice:

"Și ca să fie cu adevărat interesant, nu lăsa deoparte factorul uman: scrie despre ce s-ar fi întâmplat dacă eminescu sau anna lesko, doi artiști de seamă de peste prut, ar fi fost cenzurați de autorități. Ce ar fi fost cultura română fără ei? Hai, spor, păpușel, eu am fugit la mac să beau o cafea că sunt leșinată de somn. Nu urci nimic pe site, să fie clar! Mă aștepți să văd articolul mai întâi!"

Wtf? Glumește? Nu, firește, nu are simțul umorului, iar singurele bancuri pe care le-am auzit din gurița ei sunt scârbos de feministe.

Anna lesko și eminescu???

Mă duc la o țigară. Mă agață o gagică. E drăguță. Ne luăm câte o cafea și fumăm împreună vreo jumate de pachet. Îmi spune că rezistă cu greu în atmosfera de aici, că e totuși a patra redacție la ea din ultimii trei ani și că este cea mai comodă.

"În fond, unul din cele zece articole "de consum" îl poți face fix despre ce vrei tu și cum vrei tu, și asta e mare lucru. Îți câștigi dreptul ăsta. În alte părți nu se întâmplă așa. Toate articolele sunt la comandă", spune T.

Un motiv în plus să renunț la ambiția asta prostească de a fi jurnalist. Mai bine zugrav. Gunoier. Deratizator.

E blondă și drăguță și îi dau întâlnire după program.

Mă întorc în birou. În douăzeci de minute am terminat articolul. Sunt destul de mândru de ce a ieșit, atinge puțin și sfera politică, dar per total este foarte accesibil... din păcate, nu aceeași părere are și G.

"Ce căcat este ăsta? Te rog frumos să îmi explici și mie ce este căcatul ăsta!!!"

Termopanele se zgâlțâie ușor.

"Articolul despre intelectualii din moldova."

"Ce căcat intelectuali??? Cine curu' meu este alexandru vak.. vaku..vakuvski ăsta???"

"Alexandru vakulovski este un tânăr scriitor din republi..."

"Să mă piș pe el!!! Cui îi pasă?? Cine a auzit de el? Eu una n-am auzit!"

Firește, asta îl face cel puțin la fel de celebru pe cât e și kafka, mă gândesc.

"Poftim??? Cum mama mă-sii îți permiți?"

Fuck, zisesem cu voce tare. Nu-i nimic, mai fac o umilă încercare de a-mi apăra articolul care mi-a luat douăzeci de minute din viață și pe care nu-l consider deloc slab.

"Și ce contează cetățenia, ce mă iei tu pe mine cu cetățenia! Eu vreau să văd unde ai scris despre anna. Aia e vedetă, nu vakuvski ăsta!!!"

Ce-i drept, n-am scris despre anna. Nici despre eminescu. Mai fac o ultimă încercare...

"Să nu te mai aud! Consumi resursele firmei absolut DEGEA-BA! Degeaba! Numai aiureli! Du-te la academia cațavencu dacă ai chef să faci băşcălie pentru intelectuali."

Dar, zic, articolul chiar era despre intelectuali.

"Intelectuali? Pff! Nu știu, păpușel, ce înseamnă în mintea ta intelectuali! Intelectualii sunt oamenii care apar la televizor și captează atenția publicului larg fără să-și arate pizda. Andreea marin este intelectuală, gabriela firea este intelectuală, oana cuzino, mircea radu, dan diaconescu, ion cristoiu, ăștia! Nu anonimii tăi! Ei, hai acum, așa e la început, mai greu... Uite, lasă-l pe ăsta, o să-l rescriu eu de la zero, ce ai scris tu oricum e de aruncat la gunoi. Scrie despre tinerii care își încep viața sexuală prea devreme".

O întreb ce înseamnă prea devreme.

Înainte de optsprezece ani, îmi răspunde implacabilă ca zeița răzbunării, scăpărând flăcări din priviri, gata oricând să arunce cu fulgerul nimicitor în capul celor care se dedau la mângâieri păcătoase înainte de împlinirea vârstei legale.

Cu gândul la chiloțeii cu dantelă neagră și la corsetul goth foarte decupat al minorei perverse, D., surioara de 14 ani a iubitei mele R., îi explic că nu mi se pare deloc exagerat de devreme să faci sex înainte de 18 ani.

"Daaa... păi sigur! Ești bărbat, gândești cu pula! Dacă ai fi fată, ai vedea cât de frustrant este la douăzeci și doi de ani să fii părăsită pentru una de șaisprezece!"

Aha, deci asta era problema ta, curvă proastă.

Și scriu articolul. În el, explic cât de penibil este pentru o pizdă să îmbătrânească, să ajungă la 22 de ani, să îi cadă sânii până la buric, să se umple de celulită, să i se albească rădăcinile firelor de păr, să nu își permită să se trezească dimineața lângă

cineva fără să-l pună pe fugă. Coșmarul ei să fie să rămână fără fard de pleoape și fond de ten. Sau fără bani pentru o ședință de masaj anticelulitic. În timp ce alea de 16 ani merg în cluburi și la concerte, se îmbată și și-o trag până dimineața, mănâncă pizza și șaorma în miezul nopții, ea nu își poate face program de weekend pentru că trebuie să fie la sală. Să se gândească numai la bani, ca să își poată permite rochii care să-i facă talia mai subțire, tocuri care să îi alungească picioarele, țoale în culori deschise pentru că negrul ar face-o să arate de 35 de ani, creme care să-i întinerească fața buhăită în ciuda faptului că nu fumează, nu bea alcool, fuge de apă minerală și sucuri acidulate pentru ca abdomenul ei să pară cât mai plat, nu se culcă mai târziu de 10 seara, se demachiază mereu înainte de culcare, face în fiecare dimineață 100 de abdomene, nu se fute fără prezervativ, nu mănâncă grăsimi și dulciuri, bea ceai antiadipos, face duș cu apă rece pentru ca sânii să nu i se lase și mai rău, râde de cade din pat la comedii romantice pentru că a auzit că asta face bine la ten, face vara plajă doar între 9 și 11 dimineața la ultraviolete și ia purgative. Scriu toate astea, fără să omit nimic. E atât de previzibilă. Parcă citesc pe fața ei tot ce aș citi și într-o revistă de pizde. Vrea un tip așa, pe la 30 de ani, implicit cu casă, mașină, cont în bancă, vilă la munte, părinți foarte de treabă și un viitor de excepție. Care, eventual, să se și fută. Și să fie drăguț. Și sexy. Și cu simțul umorului. Și, când în sfârșit îl găsește, după o vânătoare care a durat ani buni, e în sfârșit în culmea fericirii, nu pentru că s-ar fi îndrăgostit, nu pentru că este în starea aia mișto în care nu se mai simte atât de umană și de demnă de milă, ci pentru că i se pare că viitorul ei de parvenită începe să prindă contur. Și nu înțelege cum, din ce motiv obscur, individul se tirează fără ca măcar să aibă bunul simț să-i plătească cafeaua frappé consumată pe terasă la motoare...

L-a citit. Și o săptămână n-a mai venit la birou. Eu am stat pe mess toată ziua și am scris poezii. Am scris multe articole pe care le-am pus pe blog. A fost cea mai mișto săptămână din viața mea de jurnalist.

IV. Pe mail

Astăzi, duminică, de dimineață, pe la 7.15, primesc un mail de la ea. Îl redau integral. Greșelile sunt conforme cu realitatea și comportă o asemănare voită cu personajul în cauză, nimeni alta decât șefesa mea preaiubită, cu o aluniță șăgalnică în colțul gurii. Cel mai probabil falsă. Iată mesajul:

"Cautam redactori talentati, seriosi si cat se poate de profii! Daca vrei, sa lucrezi in presa on-line, vrei sa-ti construiesti, o cariera, in jurnalism, si nu a-i mai lucrat, la vre-o publicatie, incepe cu noi. Cerem de la tine: creativitate, originalitate, punctualitate. Avem experienta, in domeniu, si aici, ve-i lucra numai cu profesionisti! Ve-i avea parte de o experienta, cu adevarat occidentala. La noi sau construit, numeroase cariere, in jurnalism, in special in cel on-line. Numai astepta si alaturate noua. I-ti oferim: salariu atractiv, atmosfera prietenoasa. Contactea-za-ne acum si numai sta pe ganduri! Locul tau i-ti poate fi, luat cat de curand, de alt cineva, intimp ce tu, stai pe ganduri. Persoana de contact: g.v@yahoo.com. Grabestete! E o sansa Unica care t-i se ofera, o singura data in viata."

Asta de m-ai sus e un mesaj de promovare. D-al si tu, mai de parte. Da, un mass te rog. Baga spam. A si, vezi daca e scris corect, mie i-mi mai scapa uneori, destul, de rar, cei drept, unele greseli. Desi nu cred ca acum e cazul, la-m corectat de vre-o sapte ori. Ma-m trezit la 5 pentru mailul asta!

Ai grije sa nu m-ai intarzi luni peste 9.30 ca te i-a mama dracului, fi atent! Eu una sa sti nuti mai apar curul, fi atent. Atat a-m avut, de zis. Un wek-end, cul. G."

Am dat mass la toată lista din messenger cu mailul integral al distrusei și ne-am crăcănat de râs tot weekendul. L-am printat și l-am luat cu noi în bodegă, la bere, să mai râdă și alții. Când ne-am plictisit să-l tot recitim și când l-am învățat deja pe dinafară, l-am lipit în budă la bikers. La bărbați. De fiecare dată când intram să ne pișăm, stăteau unii și citeau și se crăcănau și ei de

râs. Asta e ce se cheamă un act de caritate reușit, cred.

Partea cea mai faină a fost luni. Ce-i drept, am întârziat cam mult, am ajuns pe la 2, trecuse binișor de 9.30. G. s-a arătat foarte supărată, m-a apostrofat, eu am dat imediat fuga la țigară pentru că deja mă pufnea râsul când îmi aminteam discuțiile de pe mess legate de mailul ei superagramat. Cred că înainte să mă apuc de "jurnalism", îmi imaginam că așa scriu țesătoarele, strungarii, centuristele, zidarii, fotomodelele, lăutarii, moașele și andreea raicu. Cum ziceam, partea cea mai faină a fost luni:

"Ascultă, eu trebuie să plec vreo patru ore la o ședință. Cum n-ai fost aici, n-am reușit să răspund la mailurile de angajare. Aruncă și tu un ochi pe ele și pune-le deoparte pe alea bune."

Mă gândesc: foarte tare, mă pun pe treabă. Citesc câteva mailuri. Redau:

"Buna ziua, stimata redactie. Ma numesc N, am apsolvit facultatea de jurnalism si filosofie Spiru Haret din Bucuresti, cu nota 10,00 (zece). M-ar interesa foarte mult postul care dumneavoastra il scoate-ti la oferta. Precizez ca am o experienta de peste 5 ani in presa scrisa, in special la posturi de radio pentru tineret, unde am fost remarcata si mi s-a propus emisiunea mea propie. Am realizato cu suces si a fost un adevarat hit de marketing. Sper ca experienta mea propie si personala sa m-a recomande pentru jobul dumneavoastra. Cu multimiri pentru timpul acordat, N."

Hmm. Mai bag câteva perle amicilor pe mess. B. zice că se cacă pe el de râs, la propriu. Și B. nu a "apsolvit" nicio facultate, e de abia în clasa a 9-a.

Next...

"Am ajuns in posesia e-mailului dumneavoastra prin intermedium-ul unui prieten apropriat comun mie. Ma bucur ca va pot fii de folos si sper ca eu v-oi fii cea aleasa. Numele meu este B. F. D. G. , in prezent locuiesc cu sotul meu in Iran, dar voii putea venii in Romania in eventualitatea in care voi fii eu fericita castigatoare a postului. Precizez ca nu am asteptari salariale exagerate. Aici, in Liban, am tot ce imi trebuii, dar imi lipseste

adevarata mea vocatie, cea de jurnalista. Am terminat doua facultati cu profiluri umanist la facultatea Romano-Americana. Am talent la literatura, fapt confirmat si de profesoara mea din scoala generala 8 din slatina. Scriu in prezent o carte de memori. Cu respect, B. F. D. G."

Poate măcar ştie s-o sugă, mă gândesc, deşi asta ar putea fi irelevant pentru G. Trec la următoarea. Spre imensa satisfacţie a pornirilor mele misogine, toate e-mailurile provin de la fiinţe de sex feminin.

"Bună ziua, draga mea G. Am citit e-mailul tău cu un zâmbet nedisimulat pe chip, care nu mi s-a şters nici până în momentul actual. Ştiu că eu sunt exact persoana de care ai nevoie. Ador să îi ajut pe cei din jur şi cred că aş putea lucra pentru voi în timpul meu liber, fără a pretinde o compensaţie materială. Ştiu că eşti probabil în căutarea unei persoane care să lucreze full-time dar, în cazul în care ai nevoie de materiale suplimentare, mă ofer cu cea mai mare plăcere. Dă-mi un semn şi eu îţi voi trimite orice articol îţi doreşti. Mii de mulţumiri pentru şansa oferită, F. ps: îmi cer scuze pentru eventualele greşeli de gramatică. Nu am absolvit decât 10 clase."

E singurul mail fără greşeli de gramatică.

Next:

"Buna ziua. Ma recomand, D. S., jurnalista cu experienta de peste 12 ani in presa mondena, specializata pe teme de mare tiraj, scandaluri, barfe, dezvaluiri. Va pot pune la dispozitie decat o mica parte din timpul meu, intr-u-cat nu dispun momentan de prea mult spatiu pentru noi proiecte. Atasez cartea mea de vizita scanata, va rog, suna-ti-ma. Este in interesul si spre binele dumneavoastra."

Pfff. It's getting better and better. O chem pe T. să parcurgă mailuri cu mine, e o chestie de mare angajament. Dacă am avea şi câteva beri în birou, ar fi o zi excelentă. N-am mai râs de mult cu atâta poftă.

Câteva gagici ne-au trimis şi mostre de compuneri. Cele mai frecvente teme: scandalul monica columbeanu vs. oana zăvoranu, dispariţia elodiei, ascensiunea emisiunii lui cătălin măruţă, de ce sânii siliconaţi sunt mai sexy. Un fragment dintr-un articol pe această din urmă temă:

"Orişice bărbaţi nu nu mai din România preferă sâni marii. Silicoanele vin în întâmpinarea aşteptărilor femeilor din peste tot în lume. Astăzi, orice femeie, chiar şi cea mai insignificantă, poate devenii o Divă, din cauza şi nu mai din cauza silicoanelor. În plus cu silicoane, bărbatul nu o v-a mai înşela. Este un fapt dovedit. Femei şi fete, a venit ora, să arătăm de ce suntem în stare, războiul silicoanelor a început. La arme." Feminista pulii. T. se îneacă cu ciocolata caldă.

Mă întreb de ce nu am niciun mail de la vreun personaj masculin, doritor să dezvolte o carieră în jurnalism. E de înţeles însă. Îţi trebuie un număr foarte redus de neuroni ca să poţi lua în serios un mail atât de penibil precum cel trimis de G. Sunt chiar uimit că nu găsesc nici măcar un mail adresat lui G. care să înceapă cu "Marş fă la pizda vacii de unde ai plecat, la băşina caprei, fir-ar capul tău al dracu' de analfabetă, uite cine scrie în ziua de azi la ziare, în fine, la alea penale, dar chiar şi aşa. Aţi ajuns voi pizde distruse să faceţi şi altceva în afară de să staţi pe spate şi să fătaţi boraci şi să gătiţi fasole cu slană şi costiţă afumată. Aţi venit în bucureşti să scăpaţi din noroaiele unde v-a fătat curva de mumă-voastră. Dacă aţi fi măturătoare, aţi fute ordinea universală, aţi băga-o în tomberon, că singurul vostru neuron funcţionează pe invers. Dacă aţi fi vânzătoare, ne-aţi intoxica cu parizer putrezit. Dacă aţi fi târfe, ne-aţi băga în spital, ne-aţi suge pula de-a-ndoaselea. Dacă aţi fi învăţătoare, am renunţa la şcoală şi ne-am băga calfe la florin salam. Dacă ai fi doctor, ai confunda diazepamul cu anticoncepţionalele. Dacă ai vinde ziare, ai cenzura revistele porno, am ajunge să facem laba pe fata de la pagina 5, ţi-am da foc la chioşc. Dacă ai scrie reţete de bucate, am ajunge cu toţii anorexici. Vai capul tău, vezi că nu eşti bună de nimic, cât de greu o fi să scrii un anunţ de angajare? Du-te fă şi suge pula la schnauzeri." Dar, de fapt, nu ştiu de ce mă mir că nu găsesc un astfel de răspuns, adresa mea de mail tocmai a fost

suspendată, plus că mi-au tăiat și netu'.

V. Apolinic sau dionisiac?

Are 35 de ani și lucrează la un site de muzică, pop în principal, pentru că e mai comercial, deși se crede rocker. E clar cel mai nesuferit coleg din redacție. De fapt, cred că e cel mai nesuferit din redacția oricui. Nouăzeci la sută din timpul pe care îl petrece la calculator caută pizde. Se uită la pizde, cu limba scoasă, cu un firicel de salivă scurgându-i-se prin colțul drept al gurii. Când îl deranjezi din căutarea pizdelor, ridică capul și îți aruncă o privire tâmpă, mârâie ceva și se întoarce la laptop.

În zece la sută din timp, spionează conversațiile pe mess, salvează pasaje compromițătoare și se prezintă cu ele la directorul companiei. În timp ce acesta le parcurge, el stă și așteaptă cu aceeași privire tâmpă, limba scoasă și firicelul de salivă scurgându-i-se din colțul drept al gurii. După ce directorul termină de citit și își drege vocea, individul se ridică cu aerul unui cățel care așteaptă o mângâiere pe cap. De obicei, o primește la sfârșitul lunii pe card.

Astăzi are o dilemă gravă. Rar de tot i se întâmplă să recunoască când nu știe un cuvânt sau nu este sigur asupra unei structuri gramaticale. De obicei, o folosește greșit, fiind ferm convins de mirobolanta, cuprinzătoarea cultură generală pe care a acumulat-o de-a lungul existenței sale ieșite din comun în care, după cum spune, a futut peste 600 de gagici, chiar și pe loredana groza, după ce i-a luat un interviu. Și o va fute și pe inna, ne promite.

Intră la noi în birou, pune mâna discret pe un cur, pe o țâță, colegele sunt leșinate, nu știu exact de ce circulă impresia asta absurdă ca respectivul arată bine, deși după mine nimic nu e mai neadevărat. Și mie îmi plac și bărbații. Mă rog, nu de vârsta lui, dar oricum... Grav este că și el crede în adevărul acestei impresii, comportându-se în consecință.

Acum însă este neliniștit, își trece din zece în zece secunde limba peste buze. În final, se decide să ceară sfatul:

"Știe cineva ce înseamnă apolinic și dionisiac? Am întâlnit într-un text... Nu știu cum să traduc. Are cineva idee ce înseamnă?"

Spre enorma și inexprimabila mea surprindere, o tipă din birou chiar are o idee, e drept foarte vagă, despre semnificația termenilor. Începe să îi explice. Îl bagă complet în ceață. Intră și ea cu el în ceață.

Încurcă apolinic cu dionisiac... Își dă seama de greșeală, dar nu mai știe cum să îi explice mai departe. Îl confundă pe apollo cu zeus. Eu mă încăpățânez să nu intervin, savurând confuzia. Aproape că am orgasm.

"Aaaa... Ce ciudat, nu mai auzisem de asta niciodată. Eu credeam că apolinic vine de la apă, ceva legat de apă, de apometru", spune individul.

Eu încep să râd. Se uită urât la mine și mârâie scurt. Cu siguranță voi fi din nou chemat în biroul directorului, iar subminez autorități pe aici. E drept, dacă s-ar face un concurs în care cel mai prost și mai incult să câștige, nu știu pe cine mi-aș risca banii, lupta ar fi strânsă.

Trebuie să explic cumva râsul debordant, puțin isteric, așa că îi spun:

"Ca să înțelegi mai bine, poți avea în vedere deosebirea dintre poezia clasică și cea romantică, aia clasică fiind, să zicem așa, apolinică, iar aia romantică...", încerc eu o abordare. Mă întrerupe:

"Aha, citisem eu undeva că eminescu a fost bețiv și poponar! Uite și dovada! Chiar tu ai spus-o, se închina la zeul bețivilor, era clar alcoolic."

Clar.

Îi funcționează mintea într-un stil mai aparte. Nu mai adaug nimic. Până la urmă, mă gândesc că mult mai receptivi sunt bețivii și aurolacii de pe stradă, ăia măcar sunt suficient de

dereglați încât să gândească cu propria lor minte, cât mai au din ea.

Gagica care i-a oferit explicațiile preliminare se redresează și aduce problema cunoașterii luciferice și paradisiace la blaga. Îi explică vreun sfert de oră. E un pic pe lângă, dar cel puțin a mai citit câte ceva. Cred că am să o scot la un suc. Deși, după pasiunea cu care încearcă să îl lămurească pe individ, nu sunt un mascul pe placul ei, probabil.

Trec douăzeci de minute. Tipul a ascultat cu mare atenție, a privit mai tot timpul în decolteul ei. Pentru concentrare, firește. I-a curs încontinuu salivă din colțul drept al gurii. A udat spătarul scaunului pe care își sprijinise bărbia. Formulează în sfârșit concluzia succintă a discuției:

"Păi și tu susții că îl putem vedea pe lucifer? Dar ăsta nu e dracu'?"

Gagica își cere scuze și pleacă, tristă, la budă.

După doar cinci minute în care s-a învârtit prin birou, spionând conversațiile de pe mess ale celor care au avut coaie să nu închidă ferestrele de ym în prezența lui, își dă seama că are o altă problemă. Cum se scrie "întruna", legat sau dezlegat?

Încep disputele. Întotdeauna se scrie cu cratimă, spune o gagică de la site-ul cu conținut erotic pentru bărbați. Nu, nu este adevărat, mereu se scrie într-un cuvânt, spune G., doctoranda la jurnalism. Alții susțin că uneori se scrie legat, alteori dezlegat, în funcție de genul substantivului lângă care este folosit. O singură colegă intuiește adevărul, spunând că uneori "întruna" semnifică "încontinuu", dar o dă în bară exact în ce privește esențialul:

"Când semnifică "încontinuu", "întruna" se scrie întotdeauna cu cratimă", spune ea sigură pe sine. Tot absolventă de jurnalism.

Eu încerc iar să îi scurtez chinul – mă gândesc uneori că aș fi făcut o carieră frumoasă ca eutanasiator, deși de cele mai multe ori sunt chiar foarte sadic:

"Reține și tu exemplul ăsta că e easy: "îmi bag pula întruna într-una". Așa o să știi când e legat și când e cu cratimă."

Pe urmă îmi dau însă seama că nu i-am explicat tocmai când e legat și când cu cratimă. Încep să râd.

Privește în jur nedumerit, nu se aștepta ca regulile gramaticale să fie într-atât de complicate. Exemplul meu însă îi aduce aminte de ceva mult mai important: a lăsat la downloadat un film porno. Zice că mai sigur o să evite să folosească cuvântul buclucaș și rebel în viitor, și dă fuga la film.

În urma lui suspine, gemete, dispute aprinse: cine a avut dreptate și cine nu. Pe urmă hotărăsc să îi ia un cadou ca să îl împace. Eu ies la o țigară ca să râd în voie. Și să respir ceva mai puțin impregnat cu putoarea asta de prostie. Aș bea o bere.

VI. O capră

Azi toată redacția a hotărât să punem bani ca să îi luăm cadou lui G. S-a tras la sorți și sorții au fost nemiloși cu o tipă, care urmează să se plimbe pe la toată lumea cu un coșuleț în care noi să punem bani.

Toți dau cam a cincea parte din salariu, banii din care ar fi trăit vreo zece zile, sau banii pe care eu i-aș fi băut cu ai mei în prima parte a unei seri.

Ajunge și la mine. Îmi întinde coșulețul. Iau în glumă o sută de mii din coș și îi bag în buzunar.

"Ce faciiii?" se scandalizează gagica.

"Păi am rămas fără țigări."

"Pune banii imediat la loc!!!!"

"Stai calmă, a fost o glumă!", încerc să o liniștesc, de fapt nici nu știu prea bine ce mă apucase. E roșie la față și sigur are tensiunea periculos de ridicată.

"Glumă de aurolac, de satanist", concluzionează plină de dispreț.

Așa o fi, mă gândesc. Țin minte când ne mai distram cu chestia asta, ne făceam că furăm bani de la cerșetori care se pre-

tindeau orbi sau în tren, de la naș.

Îi dau și eu 20 de mii. Vechi. Se uită la mine ca și cum nu ar înțelege despre ce e vorba.

"Cum, tu doar atât vrei să dai???? Dar e vorba despre G., e șefa noastră! Dacă nu-i iei lui G. cadou, cui îi iei?"

Pizdei pe care o fut, mă gândeam să-i zic, dar m-am abținut.

"Și nu e corect față de noi, ăștia care am pus câte două milioane jumate", adaugă.

Îi explic că eu nu prea sunt de acord cu linsul șefilor în cur și că după mine un cadou trebuie dat numai unei persoane la care ții, în niciun caz din obligație.

"Ei, asta-i acum! Tu nu trăiești în societate? De unde vii tu?! Există niște reguli și trebuie să te conformezi. Aici faci parte dintr-un colectiv și noi avem reguli, să știi", mai spune.

Îmi vine să o înjur și să îi țin o teorie despre anarhism, dar mă gândesc că mai bine tac dracu' și se termină mai repede balamucul, ca să îmi văd de treabă. Mă pune naiba și îi propun o chestie:

"Uite, facem așa atunci: nu dau niciun ban, dar în schimb o să-i iau eu un cadou, ceva ce cred că i se potrivește."

Gagica mă privește cu mare neîncredere, dar, până la urmă, vrând nevrând, este de acord.

"Ar fi bine ca, pe lângă cadoul propriu-zis, să îi iei și un buchet de flori. Ai putea să îi iei 23 de trandafiri gen."

Sau o mașină, gen. Gen. Pula mea, gen. Să vă fut în gură de "jurnaliști" retarzi, gen.

"A... Și, cel puțin mie așa mi se pare corect, ia-i un cadou care să se apropie de suma pusă de fiecare, adică două milioane jumate gen."

Bine, gen. O să-i iau o pulă gen, da' nu știu unde găsesc așa ieftin.

Partea bună e că pot lipsi câteva ore de la birou, ca să caut cadoul. Profit de asta și plec imediat.

Firește, mă opresc mai întâi la bodega din colț și mă tratez cu o bere gen, deși e 10 dimineața. Taman bine, pe stomacul gol,

o să mă simt un pic ca în vamă. Îmi iau o halbă și o dau pe gât. Deja parcă toată chestia asta cu jobul e mai ok după o bere, vezi numai partea haioasă din tot ce se întâmplă, faci mai ușor haz de necaz. Astea fiind spuse, mai beau una. Mă uit în portofel, am șase milioane, bani căcălău, totuși nu cred că am să-i cumpăr ceva scump, pentru că e o dobitoacă și decât să-i cumpăr ei o țoală sau un căcat de bijuterie, mai bine îi cumpăr lui R. gen, fiindcă o iubesc. Mai beau o bere. Parcă mi se face puțin foame. Pula mea, ia să mănânc o pizza gen. Cer pizza și încă o bere. Termin de mâncat și mi-e prea lene să mă ridic să merg după cadou, așa că mai cer o bere. Plătesc și plec. Gen.

Văd că deja e pauza de masă, lumea iese din "companie" în cârduri-cârduri, aliniați unii în spatele altora, se îndreaptă spre mac. Cred că ar fi mortal de haioși văzuți din avion. Fuckin' corporates. Iau autobuzul trei stații și mă duc la un magazin care are și prostii pentru gagici. Văd un inel finuț de argint, mă gândesc că i s-ar potrivi lui G., deși țăranca poartă aur, dar eu oricum n-am chef să îi iau ceva ce i-ar plăcea ei, o să îi iau ceva ce îmi place mie. Întreb cât costă. Două milioane, îmi spune vânzătoarea. Scump în pula mea. Next... Văd un pic mai încolo și un inel cu cap de lup. E megamarfă, mă gândesc să mi-l iau mie, îl cer. Îl probez, e mic. Zice că nu are mărime mai mare. Îmi trece un gând super mișto: i-l iau gagică-mii!!! O să fie foarte fericită. E două milioane jumate, dar nu contează, am primit și cutiuță din aia bengoasă la el. De abia aștept să i-l dau lui R.

O sun. O întreb ce face, zice că se joacă pe calculator cu sor-sa. Îi spun că o iubesc mult. Mă întreabă cu cine am băut așa de dimineață. Îi povestesc faza de la birou, îi zic că am băut lângă job câteva beri și acum sunt în căutarea unui cadou pentru șefă. Îi zic și că i-am luat și ei ceva mișto, care o să-i placă mult și că după program ieșim la o bere unde vrea ea. Tace vreo două minute. Îmi dau seama că plânge. Ce dracu' ai, o întreb. Zice că și ea s-a îmbătat, a băut cu sor-sa câteva beri în timp ce se jucau. Îmi spune că mă iubește și că ne vedem diseară.

Am închis. Mi-e dor de ea. Vreau să vină seara mai repede.

Am obosit de la atâta căutat... Văd pe geam, în spatele magazinului, o bodeguță super marfă, ce-ar fi dacă aș mai bea o bere? Dă-l în pula mea de cadou, bine că i-am luat lui R. inel cu cap de lup. Mă mai uit o dată la el, e foarte mișto. Îmi aduc aminte că s-a îmbătat odată și a început să urle la lună. Sunt lupoaica blestemată, zicea.

Berea e super bună, beau două. Mă uit în portofel, mai am 3 milioane 200 de mii. O grămadă de bani, îmi ajung. Oricum nu vreau să-i iau lu' aia ceva scump...

Încep să mă gândesc din nou la R. Mă întreb cum ar fi arătat iubirea noastră dacă am fi fost dependenți de heroină. Heroina e mai tare decât ketamina. Oare ne-am fi ros unul pe altul, ne-am fi mâncat mațele, ne-am fi băut sângele sau, devenind dependenți, ne-am fi iubit mai mult și am fi încercat să tragem de celălalt, să îl scoatem la suprafață? Nu știu. Iar o iubesc, iar nu mă pot gândi la altceva, iar mă doare că nu sunt pentru ea tot ceea ce și-ar putea dori, fuck, n-o să fiu niciodată, o să ajung o ființă neîmplinită care nu mă mulțumește nici pe mine și nici pe ea, voi fi undeva la mijloc între două idealuri și vom continua să fim din ce în ce mai nefericiți. Mai beau o bere. Adevărul e că mă simt din ce în ce mai bine, e fain să chiulești de la job în miezul zilei și să stai la bere.

Cu greu mă despart de terasă, plătesc și intru din nou prin magazin. Mă gândesc că la gagici proaste le plac jeguri din alea de prins în păr, clame, cum pula mea se cheamă, și eșarfe, baticuri. Întreb o tanti unde e raionul de eșarfe. Mă cam clatin și tanti nu mă ia în serios. Eu insist. Mi se năzare că nu știe ce înseamnă eșarfe și îi explic "așa ca niște fulare, da' mai subțiri". Ca să scape de mine, mă îndrumă către raionul de pijamale. Pula mea, cum să-i iau lui G. o pijama... deși ar fi fain, dacă ar fi o tipă cu simțul umorului. Văd în schimb o cămășuță megamișto, super fainâ, cu o veveriță pe ea. Neagră. Întreb cât costă, numai 700 de mii. Marfă, zic, i-o iau lui R. Aleg o mărime medie, o mai sucesc, o mai învârt, o cumpăr. Sunt foarte fericit. O să-i stea minunat. O să fie sexy. Întreb vânzătoarea unde e raionul

de eșarfe. N-avem de eșarfe, îmi zice, da' încearcă la accesorii de păr. Genial, zic. Ăla e chiar alături. Mai am 2 milioane 340 de mii, bani căcălau. Mă uit la clame. Toate sunt ca de țigănci, ceea ce e logic în definitiv, pitziile se trag din țigănci. I guess. Văd o clamă naspa așa, da' verde, lui G. îi place verdele. Întreb cât face. Vânzătoarea e tot țigancă. Firește. Sau pitzi, nu-mi prea dau seama. 400 de mii, îmi zice. Aoleu, scump, în pula mea. Mă mai uit, văd și niște mărgele. Tot verzi. Întreb cât fac, alea sunt 800 de mii. Să-mi bag pula, dă-le dracu'! Văd într-un colț și eșarfe. Până să caut o eșarfă verde, astea măcar sunt mai ieftine, 200 de mii una, ochesc într-un colț un batic albastru cu cap de mort. Uai, ce fain, mă gândesc, R. are baticuri cu cap de mort negre și roșii și n-are niciunu' albastru. Cât face? 200 de mii. Îl cumpăr. Sunt fericit. Sunt foarte fericit, mă uit la ceas, în câteva ore o să ne întâlnim și o să-i dau toate cadourile, o să se bucure, o să țopăie și o să mă pupe. Sunt atât de fericit încât uit să îi cumpăr lui G. eșarfă.

Ajuns în stradă, îmi aduc aminte că am uitat să îi iau eșarfa, dar îmi e prea lene să mă întorc să i-o iau. Parcă mă încearcă o foame. Pula mea, ce-am obosit, cum o fi să fii pizdă, să mergi la cumpărături în fiecare weekend în loc să stai la bere?! Horror. Mă opresc la un butic, îmi cumpăr chipsuri. Mănânc puțin, mi se face sete. Intru în alt butic și îmi iau o cola. Mai am 2 milioane 90 de lei. Stau cu punga de chipsuri și cu cola în mână în stație și mă gândesc ce pula mea îi iau lui G. Văd niște controlori care dau să se urce în autobuz și strig din toți rărunchii: Șaseeee, se urcăăăă controloriiiiiii! Vreo opt maneliști sar imediat jos din autobuz. Controlorii au rămas cu buza umflată sau în cel mai bun caz au mai prins doar vreo pizdă întârziată. Sunt mândru de mine. Am făcut o faptă bună, haiducească, chiar dacă pentru maneliști.

Cuget în continuare ce să-i iau lui G. Pula mea... Chiar n-am idee. După eșarfă îmi e lene să mă mai întorc. Încep să merg aiurea pe stradă, poate îmi vine o idee. Multe idei îmi vin în timp ce mă plimb. E drept, asta se întâmplă întotdeauna

noaptea. Nu-i nimic, bine că măcar e înnorat. Văd un magazin de calculatoare și îmi amintesc că mi-ar trebui un mouse pentru acasă, ca să nu mă mai plimb de două ori pe zi cu mouse-ul după mine la serviciu și înapoi. Intru. Văd un mouse foarte fain. 600 de mii. E d-ăla șmecher. Îl cumpăr. Mă gândesc să-i iau ceva lui G. de la magazinul de calculatoare, dar sunt în pană de inspirație. Plec cu mouse-ul și continui să mă plimb. Trec pe lângă un fornetti și mi se face poftă, îmi iau fornetti cu brânză. Ajung în dreptul unui magazin cu articole de copii. Uaaa... are jucării de pluș. Intru. Reflectez că ar merge să îi iau lui G. o jucărie, deși știu că nu s-ar bucura. Aia numai copilăroasă nu e, deja e ofilită. Văd un elefant uriaș, e superb. E gri cu botu' roz, e super fain. Mă uit la el, ce bine ar arăta la R. în pat... lângă rață, maimuță, urs, tigru, șoarece, mâță, cățel cu pete, vacă bălțată, clovn, pui de găină și ce mai are ea pe acolo. R. e copilăroasă. R. e marfă. Nu pot să rezist, întreb cât costă elefănțoiul. Un milion 300 sute, îmi spune vânzătoarea. Scump, da' e fain. Mă mai uit la maimuțoi, pentru G. nu au nimic mișto. Nu pot să rezist tentației. Mi-o imaginez pe R. când o să mă vadă cu elefănțoiul în brațe, cum o să urle de bucurie. Cum o să mă pupe. Pula mea, nu i-am luat niciodată atât de multe cadouri... Cumpăr elefantul. Mă uit în portofel, mai am 90 de mii. Las' că e bine. Mă gândesc să țin vreo 50 de mii pentru un trandafir, să-i iau lu' G. un trandafir, unu' îi ajunge, dă-o dracu' de curvă agramată. Văd eu într-un colț o capră. Da, o capră. E fainâ, e micuță și are și țâțe, e fată. Mă pufnește râsul, i s-ar potrivi capra lui G. Întreb cât e capra. 40 de mii. Ptiu... ce brodeală, la fix. E semn că mu-sai tre' să cumpăr capra. O cumpăr. Îi zic să mi-o pună într-o punguță de cadouri, dar îmi dau seama că nu mai am bani, tre' să țin 50 de mii pentru trandafir. Vânzătoarea, de treabă, îmi dă gratis o pungă de cadouri. E mișto punga, doar că e cam îngălbenită, ruptă într-un colț și șifonată. Pula mea, i se potrivește de minune lui G.

Iau capra cu punga, elefantul în brațe și plec. Mă opresc la o florăreasă. Ieftin băiatu', hai la fata, ieftin îți dau, îmi zice. Asta

e bine. Mă uit la flori, pula mea. Văd într-o vază și trandafirii, mă uit mai bine, nu-mi vine să cred. Printre trandafirii roșii e unul aproape negru! E cea mai frumoasă floare ever. Are pe margini petalele de un roșu foarte închis, iar în mijloc bobocul pare negru. Nu-mi pot lua ochii de la el, e superb. Deja îmi vine o poezie în minte, pentru R. evident, cu "inima ta de vampiriță e neagră cu roșu pe margini ca trandafirul unei florărese grase pe lângă care am trecut în drum spre biroul în care îmi împrăștii zilnic creierii pe monitor". Trebuie să-l am, trebuie să-i iau lu' R. trandafirul ăsta! Întreb țiganca cât face. 100 de mii, boieru', zice. Încep să negociez, îi recit versul abia compus. Exclud "grase". Îi zic că vreau să o cer pe gagică-mea, cu care sunt împreună de 12 ani, din clasa a doua, de nevastă. Îmi dă trandafirul cu 50 de mii. Îmi tremură inima când îl scoate din vază ca nu cumva să fie rupt, să nu fie adevărat, să nu fie atât de negru pe cât mi s-a părut. Răsuflu ușurat, trandafirul e ok.

Plec. Trec pe lângă o bodegă. Mă gândesc că sunt un bou, trebuia să-i mai recit un vers florăresei și mi-l dădea gratis, și acum aș fi avut și eu bani de înc-o bere. Asta e, sunt bou și îndrăgostit. La câțiva metri de sediul firmei unde e redacția, îmi amintesc că nu i-am luat floare lui G. Muie, G. Ești o nașparlie. Să mă fut pe cadoul tău, din cauza lui n-am eu acum bani de-o bere.

Tocmai când îmi căutam cartela ca să intru, așa, flowerless, adică doar cu trandafirul pentru R., dar ăla nu se pune, văd pe gardul unei curți de vizavi o buruiană cu flori mov. Tii, ce brodeală, mă gândesc. Traversez și rup o bucată de buruiană. E marfă. Seamănă cu G., așa, etno. Și merge cu capra.

"Vaaaaaai! Ce multe cadouri mi-ai luat! Vedeți, măi copii, măi, sataniștii nu-s ei așa ai dracu' cum crede lumea! Vai, mi-ai luat un trandafir, ce frumos, aș fi preferat alb, da' e frumos și ăsta! Vai, mersi, dă să te pup!", se entuziasmează G., care a primit deja cadoul din partea colectivului din biroul 5.

"Aaa... ah... păi nu, adică pupă-mă, da' să vezi... astea nu-s pentru tine, sunt pentru gagică-mea...", îngăim, nu fără o undă

perversă în glas.

Îi pică fața, colțurile buzelor o iau în jos, mă gândesc că, pula mea, poate începe să plângă. Mă grăbesc să adaug:

"Dar, firește, am și pentru tine ceva!", și îi întind punga ruptă cu capra, care, pe lângă că e mototolită, acu' e și udă de transpirație. Îi întind și buruiana. A dracu' buruiană nenorocită, fix în momentul ăsta se scutură, deși abia e ruptă de câteva minute. Îi cad petalele pe balerinii grena ai lui G.

Desface punga nerăbdătoare, sigur se așteaptă la ceva scump și finuț.

"O CAPRĂ?????!!!!"

"Da" zic, super entuziasmat.

"Mi-ai luat o CAPRĂ????"

"Da", zic, încă o dată. "E capră, adică nu-i țap, uite, are și țâțe, acolo, le vezi?". Mie îmi place capra, să-mi bag pula. În plus, din cauza ei am renunțat la o bere.

"M. mi-a luat o capră", le zice colegilor, parcă nevenindu-i să creadă. Ăia zâmbesc tâmp, nu sunt siguri dacă e de bine sau de rău că a primit o capră. Unu' mai retard începe să aplaude. Gagica care a strâns banii mă privește mustrător. "I-ai luat o CAPRĂ?", pare să spună.

Mă pupă, îmi zâmbește fals, pune capra pe birou, îmi zice să servesc un fursec și un pahar de suc. Mă îndrept spre fursecuri. Îmi pun pe un cartonaș câteva prăjiturele, îmi torn un pahar de suc. Sunt fericit că totul s-a terminat cu bine, lumea e mulțumită, răsuflu ușurat. Tocmai când să pun sticla jos, se ridică brusc de la calculator, își duce mâinile spre frunte și izbucnește într-un plâns isteric, de nefutută.

"MI-A LUAT DE ZIUA MEA O CAPRĂĂĂĂĂĂĂ!!!!", urlă ca scoasă din minți, după care părăsește în fugă biroul. Pașii ei se aud pe culoar și, din ce în ce mai vag, cuvintele: "Asta sunt eu pentru ei, o capră!!!! O nenorocită, o împuțită de capră!!!!!!"

Râd și mă înec cu un fursec. Colectivul s-a prins în sfârșit că e de rău ce am făcut, așa că mă privește cu dezaprobare. Se întorc la calculatoare și decid să mă ignore.

Mi se face foame. Mă gândesc că am rămas fără bani și o să plec direct la bere de la birou, așa că rad toate prăjiturile. Las una. Beau tot sucul. Colegii continuă să mă privească cu dezaprobare.

Se întoarce după jumate de oră, cu ochii roșii. Suspină din când în când. După zece minute se face șase. Mă ridic, strâng cadourile lui R., le zic pa și dau să plec. Mă întorc să mai iau și ultima prăjitură și să o mai privesc. Stă cu spatele la noi și plânge din nou.

A doua zi a stat acasă. O colegă din biroul vecin a zis că nu din cauza caprei. I-a venit ciclu'.

R. a fost foarte încântată de cadouri – în special de elefănțoi – și a plâns. Mereu plânge când e drogată.

15. Cum au invadat șerpii vama veche

Trec însă de multe ori, surd și orb, pe lângă mine, dus și întors,
mă simt și acum așteptând vacuumatic și fără scop,
visez pesimist în fiecare zi șapte vaci slabe,
stângaci și bizar ca Jumătate-om-călare-pe-jumătate-iepure-șchiop
(geo dumitrescu, *despre certitudini*)

Poezii despre șerpi, șopârle și viermi. Asta am scris timp de o săptămână. Am avut o săptămână super, în care am fost șef la propriul meu calculator, mi-am ținut căștile pe urechi nouă ore din cele nouă pe care le-am petrecut la birou. M-am sărutat cu tipa blondă, T. Avea gust de fructe de pădure, probabil pentru că tocmai băuse ceai. I-am pus mâna pe sânul drept. Ea mi-a pus mâna pe fund. În weekend am plecat în vamă, unde s-a îmbătat și mi-a zis că mă iubește.

Am încercat să stau departe de droguri și de R. A fost o săptămână neașteptat de liniștită, fără momente profunde, cu stări aerisite, lejere, superficiale, aproape feminine. Am scris toate prostiile care mi-au trecut prin cap. Mi-am imaginat cum ar fi viața fără ea. Da, aș fi superficial, da, aș fi un bou, m-aș simți al nimănui, aș bea cu toți retarzii, m-aș lua la bătaie din te-miri-ce, mi-aș irosi ideile în dispute din care a doua zi nu îți mai amintești o iotă, aș face sex absurd, la nimereală, fără să simt nimic decât o amorțeală în picioare și poate cârcei, dar aș scăpa de greața și febra și leșinul și sufocarea și bătăile nebune de

inimă pe care le am în preajma ta. Mi-am trimis tot ce am mai profund și mai diabolic în vacanță.

Mi-am reînnoit sângele, și de data asta mi s-a părut că pot rezista și la temperatura normală, că nu îmi mai arde viscerele, că îmi curge lin și aproape cu blândețe, diavolul s-a putut lipsi de mine o săptămână, m-a lăsat orfan, dar totuși fericit.

Am băut la pirați și la epavă, am jucat table pe plajă, am făcut baie noaptea în mare și am invocat sonete pentru vrăjitoare la lumina lunii pline, ne-am jucat de-a vârcolacul și fecioara (asta chiar s-a lăsat cu chestii destul de perverse), ne-am trăit mahmureala ținându-ne amândoi de mână, complet orbi la lucrurile din jur, cu soarele bătându-ne în cap, fără a avea energia să ne adăpostim într-un loc cu umbră. Am văzut oprind pe mare un blid uriaș, verde, din care au coborât extratereștri albaștri, cu care am purtat o conversație interesantă spre seară. Am dormit zgribuliți în cort. Ziua am dormit îmbrăcați la soare și ne-am bronzat cu o dungă lată pe gambe, între blugii ridicați și bocanci. Au râs de noi familiști și pitzipoance, le-am arătat muie și am borât pe masa unui cocalar care asculta manele la telefonul mobil. Ne-au fugărit până la bulgari punkerii cărora le furasem o sticlă de doi litri de ciucaș și în final ne-am împrietenit și am discutat despre nietzsche. Ai fost, pentru două nopți și două zile, zeița mea, dar zeița opusă lui R., ai fost zeița luminii și a iubirii, zeița blândă care te ține în brațe când, beat, gemi în somn.

Șerpii îmi dau târcoale, mă ocolesc în cercuri din ce în ce mai apropiate, îmi ating cu limba despicată glezna julită mai devreme, fugind printre buruieni. Sunt șerpi, sau sunt lupi? Să aprind focul, să îi văd mai bine. Au dispărut. Șerpii minții mele, fantomele de care încerc să fug încă din copilărie. Nu sunt șerpi, sunt părinții mei. M-au abandonat pe o stâncă, pradă zeului malefic care urmează să mă ia în stăpânire. Fecioara sacrificată, lăsată pradă monstrului care o va devora, pentru ca ei să își găsească liniștea, să își continue simulacrul, umbra de existență, mai patetică decât bășina unui hamster.

Șerpii s-au urcat deja pe mine, îmi cântă un cântec de leagăn. Bine ai venit, tată, bine te-am găsit, mamă. Pe unde ați umblat toți acești ani? Da, știu, ați avut viața voastră. Și eu am avut-o pe a mea, ce-i drept, să nu vă imaginați că am stat să vă aștept să mă luați acasă. Monstrul nu m-a devorat în întregime. A fost un monstru blând, doar m-a lins puțin în cur. Ah, vorbesc obscen? Îmi cer scuze. Monstrul m-a... alintat. A fost un părinte bun. De la el am învățat să ucid ființe mici, ființe fără apărare. Să le chinui și pe urmă să le ucid. Să le aleg în special pe cele de sex feminin, să anulez posibilitatea procreării, să scutesc lumea de încă un furuncul, încă un coș scârbos pe pielea ei impecabilă și parfumată. Da, am ales să salvez Zeița și să calc în picioare viermii. Și voi sunteți tot niște viermi... Veniți acum, la ceas de apus, să cereți îndurare diavolului. Ce ați făcut voi pentru el? Ce ați făcut diabolic, demn de slava întunecată a lumii? V-ați dus viețile îmbâcsite în mijlocul altor viermi, care v-au impus norme morale, care v-au făcut programul ceas de ceas, din clipa trezirii și până adormeați și rămâneați singuri cu visele voastre, măcar atunci, la adăpostul altor priviri, ați fi putut avea curajul să fiți Voi. Ființe lașe, care nu meritați măreția întunericului.

Mamă, șerpoaică sublimă, am fost atât de mândru să fiu puiul tău. Ți-am ieșit din pântece demn ca nimeni altul, am luat lumea în primire și ți-am adus-o, cadou, la picioare. Ai refuzat-o, pentru că tu dintotdeauna ai fost cam lipsită de imaginație.

Tată, tu, alter ego-ul meu, ai vrut cândva să te ridici la înălțimea creatorului, să iei în stăpânire tronul celui mai diabolic dintre împărați, să îți tai în bucățele mici supușii, după bunul plac. Ai fost rege și ai fost cea mai minunată ființă de pe pământ. Aș fi putut fi cândva atât de mândru de tine. Poate că am și fost. Apoi însă ai cunoscut-o pe cea mai frumoasă șerpoaică din univers și ai căzut pradă balelor ei care te-au făcut să uiți cine ești, sâsâitului ei care te-a îndemnat să îți renegi condiția diabolică. Ai fi putut fi asemeni mie, tată. Dacă nu ai fi decăzut printre viermi, te-aș fi luat, în clipa în care aș fi părăsit lumea asta, să îmi stai la stânga alături de adevăratul și abominabilul, perversul Tată.

Șerpii mă încolăcesc, mi se urcă pe brațe și pe față, sunt reci și grei, dar au un miros atât de familiar, strânsoarea lor îmi amintește de casa în care am crescut, de orele impuse de somn după-amiaza și de plăcinta cu mere și cartofii copți iarna. Șerpii sunt mirosul de brad de crăciun, uitat de atâta timp. Și da, sper că este ultima dată când mă gândesc la asta, nu vreau să fiu o ființă slabă, nu vreau să îmi amintesc lucruri care poate nu mi-au aparținut niciodată. Ce a fost copilăria mea? A existat? Am fost cândva cu adevărat inocent, sau, în adânca-mi perversitate, îmi proiectez asta în minte, îmi creez un spațiu pe care îl consider pierdut, numai pentru a mă admira apoi în răutatea mea primordială? Cum aș putea să renunț la ceea ce sunt acum, la tot ce am înțeles vreodată, pentru o himeră? Ceva ce mi-aș fi dorit cu ardoare să am, dar care, cel mai probabil, nu a fost al meu niciodată. Am furat copilăriile altora, oameni cărora le-am supt sângele, le-am retrăit amintirile, mi-am imaginat cum ar fi să fie ale mele.

Nu am avut copilărie, nu am părinți. Este cea mai la îndemână – cea mai sigură – variantă. Sunt cel mai singur și mai bătrân din neamul șerpesc.

Când va veni sfârșitul lumii – care nici măcar nu trebuie să însemne sfârșitul lumii în sensul în care voi înțelegeți asta, oricum viermii nu își pot imagina extincția individuală, pentru a putea lua încă o gură de aer și de hrană coclită ei trebuie să își imagineze că toată specia de viermi va dispărea în aceeași clipă, nu, sfârșitul lumii pentru mine înseamnă sfârșitul meu, căci eu sunt lumea mea – voi urla de bucurie, mă voi îmbăta și voi juca un străvechi joc popular rusesc, voi păși pe creștetul lumii și o voi scuipa între ochi. Îi voi spune că am învins. Și că, în sfârșit, plec. Nu îi mai sunt sclav, am aruncat lesa cât de departe am văzut cu ochii. Și am să-i mai trag încă o flegmă între ochi, de rămas bun.

Voi dispărea singur. Lumea va scrie despre mine cântece, va

compune poezii. Nu va mai avea nicio importanță. Nici măcar nu am să mai pot fute pizdele care vor saliva citind toate chestiile care mă vor avea ca personaj principal, cel mai uman dintre toate spiritele malefice care au vrut să aducă omenirea pe marginea prăpastiei.

...Poate că am râs degeaba. Poate că și eu, la rândul meu, am cunoscut șerpoaica care în scurt timp mă va face să uit cine sunt și care este rostul meu în infimul răstimp care mi-a fost dat pe lume. Poate că tu, vrăjitoare neagră, vei fi căderea mea, adevărata cădere, nu cea pe care o visez seară de seară. Mamă, amantă și soră, tu ești adevăratul demon alături de care am fost pedepsit să îmi smulg inima și să mi-o mănânc la ceaiul de seară, cu un șervet elegant pe genunchi.

Dacă mă vei cruța, promit să te iau cu mine, să îmi fii pentru totdeauna Regină în infern. Un infern pe care îl vom decora după bunul plac, cu mănuțe de copii pe post de lămpi, cu limbi lungi de vampir pe post de întrerupătoare de lumină, cu sâni și fese în loc de covoare, peste care tu vei păși mândră, ca o adevărată diavoliță încoronată. Vei fi cea mai frumoasă, șerpi albaștri ți se vor încolăci printre pletele negre și crețe, ghirlande de organe umane îți vor împodobi rochia neagră de dantelă.

Gata că deja aberez.

16. La secție

Minora perversă a fost luată de poliție și a ajuns la secție. Nu dețin prea multe amănunte momentan, dar sper că mă voi eluci da din mers, mai precis odată ce voi sta de vorbă cu cineva de la secția unde este reținută puștoaica. R. îmi zisese ceva la telefon de genul "aia mică a vrut s-o taie pe mama cu satârul, vezi poate o iei tu de la secție, eu am cursuri de motor, ne vedem mai târziu cu toții să bem și îi fut idioatei câțiva bocanci în gură de o las fără dinți".

"Sunteți rudă cu domnișoara?", mă întreabă burtosul, mângâindu-și ușor firele din barbă și râgâind un iz vag și trezit de bere.

"Nu."

"Atunci nu vă pot spune nimic... Așteptăm să vină unul dintre părinți să completăm un interogatoriu. Ei locuiesc în București?"

"Uneori."

"Domnișoara urmează cursurile unui liceu?"

"Nu."

"Este la școala generală încă?"

"Da."

"Dar în general este așa de violentă?"

"Da."

"Are tulburări de comportament?"

"Da."

"Are probleme la școală?"

"Da."

"Și acasă?"
"Da."
"A fost abuzată de părinți?"
"Nu."
"A mai rănit pe cineva?"
"Da."
"Grav??!"
"Da."
"Pe cine? Cineva apropiat?!"
"Pe mine."
"Ah... deci sunteți rudă cu dumneaei până la urmă?"
"Nu."
"Prieten apropiat atunci?"
"Nu."

Sunt iritat și în același timp al naibii de amuzat. Simt că fac parte dintr-o comedie expirată, dar mă tem că dacă o prelungesc mult se va transforma într-o piesă absurdă. Vreau doar să o văd pe D. Odată ce am să o văd, aș fi în stare de orice, chiar și de crimă, pentru a o lua cu mine să i-o returnez vie și nevătămată soră-sii, pe care azi o iubesc.

"Totuși, aș vrea să o vizitez."

"Nu puteți. Vedeți dumneavoastră, domnișoara nu mai este aici. A fost transportată la altă secție pentru interogatoriu."

Simt că am nevoie de o țigară, o bere și puțin aer. De fapt, nu eu am nevoie, ci gaborul. Mai aveam puțin și îmi înfigeam mâna în beregata lui și-l lipeam de perete. Îmi și imaginez cum și-ar fi bulbucat ochii, cum ar fi scăpat un nou râgâit deșănțat de bere la pet.

Fumez rapid și mă întorc. Grasul se uită la televizor la măruță.

"Și la ce secție a fost mutată?", întreb pe cel mai calm și pacifist ton de care sunt capabil.

"Aaa... păi vedeți dumneavoastră, asta e confidențial."

"..." (da-ți-aș muie, vedea-ți-aș copiii luați în pulă de o șatră de țigani, vedea-ți-aș nevasta sugând o pulă de urangutan etc.)

"Dacă ați fi fost rudă sau un prieten de familie, alta era situația... Așa, nu vă pot da informații. Ați putea fi complice la crimă."

"Crimă?!"
"Eh, știți dumneavoastră, limbaj polițienesc..."
"..."
"Totuși, ce vârstă au părinții ei?"
"Nu știu."
"Nu îi cunoașteți?"
"Nu."
"Nu i-ați întâlnit niciodată?"
"Nu cred."
"Atunci... nu o cunoașteți chiar așa de bine pe domnișoara?"
"Ba da."

"E o contradicție la mijloc...", admite pe un ton aproape filosofic și se întoarce la măruță, scobindu-se între dinți.

Mă așez pe un scaun, decis să îi testez răbdarea, curiozitatea și apetitul pentru telenovele și iubiri scandaloase.

"De când o cunoașteți pe domnișoara? De mult timp?"
"Suficient."
"Bine, și nu i-ați întâlnit niciodată părinții?"
"Nu cred."
"Nu ați avut curiozitatea?..."
"Nu."
"Dar știți dacă are frați?"
"Da."
"Mai mici?"
"Nu."
"Mai mari?"
"Da."
"Băieți?"
"Nu."
"Fete?"
"Da."
"Mai multe?"

"Nu."
"Una singură?"
"Da."
"La liceu?"
"Nu."
"La facultate?"
"Da."
"Lucrează?"
"Da."
"Are și ea probleme de comportament?"
"Categoric."
"Se înțeleg bine cele două?"
"Nu."

Dau să mă ridic și să ies la încă o țigară. Măruță cu jegul de happy hour (cre' că așa se cheamă) se apropie de sfârșit. Probabil că și burtosul își va lua curând tălpășița spre zări mai luminoase, dinspre care răzbate promisiunea unui lung, lung șir de beri. Deschid ușa și mă ciocnesc nas în nas cu A.

"Aaaa, te găsesc aici, ce surpriză! Unde e gagica?", întreabă. "M-a sunat R. disperată, mi-a zis că tu ești pămpălău și nu ai să te descurci, e nevoie de o mână de bărbat s-o aducă pe aia mică acasă."

"Bună ziua, v-aș ruga să vă identificați", începe grasul.

Spre imensa mea surprindere – la dracu', îl știu pe individul ăsta de pe vremea când încă se mai pișa în pat noaptea și ținea în ghiozdan ascunsă o suzetă și totuși din când în când mă mai poate lua pe nepregătite – A. scoate o carte de identitate. Mă uit la poză... mă mai uit o dată și încerc să mă abțin. Mă întorc să nu mă vadă burtosu' că râd.

"A! Sunteți tatăl fetei... Asta schimbă lucrurile. Cât mă bucur, speram să se rezolve toată povestea asta până la ora închiderii turei mele. Poftiți, vă rog, domnișoara este aici."

"???"

Iese și se întoarce cu D. D. dă să-l pocnească, grasul se ferește cu abilitate, are experiență cu deținuții agresivi.

"Ce pula mea pui, bă, maimuță, mâna pe mine? Îți fut una de te las jos!" și începe să râdă isteric. E dulce. E murdară pe față de niște negreală, se vede că a avut o noapte grea. Cred că iar o să mi se scoale.

Grasul se îndepărtează temător, făcându-ne semne vagi cu mâinile în jurul capului, mie și lui A. Mă privește compătimitor.

"Bine, dacă și dumneavoastră sunteți așa concis... Nu ați vrut să îmi dați niciun fel de amănunte. În plus, văd că vă cunoașteți cu tatăl fetei, deși mie mi-ați spus că nu știți cine sunt părinții. Eu aveam ordin să spun necunoscuților care nu se legitimează că domnișoara a fost transportată..."

"Vezi să n-o transport eu pe mă-ta când o prind", și iar începe D. să râdă ușor isteric.

"De ce mă jigniți, domnișoară? Eu îmi fac doar meseria. Dumneavoastră aveți probleme grave dacă ați ajuns aici. Să ridicați mâna la mama dumneavoastră, ființa care v-a crescut, care v-a dat viață, pentru care trebuie să aveți cel mai mare respect... Îmi pare rău pentru șocul prin care trebuie să fi trecut soția dumneavoastră", se adresează gaborul lui A.

"Ci-ci-neeee?"... A. iese din rol.

"Soția dumneavoastră. Mama fetei, victima", zice grasu'.

"Ce soție, n-am soție! Aaaaa... da, mama fetei vreți să spuneți, a da, soția, da, așa vine, mama ei e soția mea cum ar veni...", se fâstâcește A. și-l pasc și pe el niște hohote de râs. Mă gândesc, ce idee și pe R. să-l trimită pe A. să se dea drept tat-su lu' asta mică, într-adevăr, eu sunt pămpălău, dar A. e bătut în cap.

Ieșim toți trei afară și ne pupăm. Niciunul din noi nu vrea să știe prea multe despre celălalt. Eu nu sunt curios cum a făcut A. rost de un act de identitate cu numele lui D. pe el. Mai exact cu al lu' taică-su' lui D. D. nu este curioasă cum am ajuns amândoi aici și cum am aflat că pe ea a luat-o garda. A. nu este curios ce făceam eu acolo și cât mai aveam de gând să aștept până să salvez puștoaica. D. nu se întreabă dacă eu și A. ne-am împăcat și suntem din nou prieteni. A. nu se întreabă dacă eu și D. suntem

împreună și ce părere are R. de chestia asta. Nici eu, nici A. nu suntem curioși să o interogăm de ce a vrut să o omoare pe mă-sa (bine, asta oricum e cel mai puțin interesant subiect). Ne este suficient că suntem aici toți trei, că încă ne iubim, că am face chestia asta de fiecare dată când unul din noi ar da de belea. Ne este suficient că ne cunoaștem, într-un fel în care nimeni nu ne cunoaște, și nu dăm doi bani pe adevăratul mod în care oamenii normali sunt de părere că se cunosc. Chiar mă pufnește râsul când mă gândesc oare de unde a știut A. prenumele lui ta-su ei... noi nu vorbim niciodată chestii din astea.

Ne ținem de mâini, râdem și poștim o țigară.

"Hai în pula mea să ne tirăm până nu vine taică-miu de-adevăratelea", se prăpădește de râs D.

O pup și îmi dau seama că ea este singurul lucru inocent, suportabil și coerent în viața mea azi. O țin de mână și îmi imaginez că are cu opt ani mai mult, că e cinică și realistă, că e puțin curvă și așa va rămâne și de acum încolo, că nu a fost virgină până acum câteva săptămâni, că e studentă la filosofie, că are părul ondulat și miroase a fum de țigară, a spumă de păr și a ce pula mea o mai fi. Uneori nu reușesc. Atunci îmi dau seama că le iubesc într-un fel pe amândouă.

17. Oameni fără fețe

in vain you were born, in vain you will die
(satanochio, *the national john doe)*

nu e nimic glorios în nașterea noastră
e ca și cum o cățea ar făta o palmă de lut
cu ceva foc în priviri
(ștefan bolea, *rpg)*

Aștept în stație să se facă verde la semafor. Îi văd – o masă multicoloră, scârboasă, împuțită, care se mișcă haotic, cu încetinitorul. Ca o meduză gelatinoasă, dar meduza este o creație de o frumusețe divină în comparație cu ei. Au ieșit de la metrou și așteaptă, ca mine, doar că pe celălalt trotuar, să se facă verde. Se face, într-un final.

Pornesc mișcându-se înspre mine, ca un vierme scârbos cu mii de capete, care mai de care mai hidos. Trebuie să mă uit în jos sau drept în față în timp ce traversez, ca să nu am sentimentul că vin fix spre mine, să mă înghită. E un spectacol înfiorător, au ceva din grețoșenia unui grup imens de leproși. Verdele a fost pentru ei ca un semnal că trebuie să se miște, trebuie să trăiască, dar, acolo unde sunt ei, nu există viață, nu există mișcare, ci doar târât pe burtă.

E seară și au ieșit de la joburi. Au chipuri impersonale, chinuite, poți să-ți imaginezi cu ușurință ce gândește fiecare. De ce te-ar interesa însă? Nu este nimic dincolo de ochii morți care te privesc cu ură, cu frică de iepure hăituit, nimic interesant, nimic promițător. Par preocupați, își fac de lucru cu telefonul

mobil, cu ziarul de seară, cu o scamă de pe sacou, cu punga cu cumpărături.

Uneori, dintr-un masochism pur, ridic ochii și îi privesc în timp ce vin spre mine. Trec ca și cum nu văd nimic în fața lor, sunt conduși de o forță oarbă, este ca o invazie de roboți dintr-un sf prost regizat. Nu suport priveliștea astea, așa că îmi las din nou ochii în pământ. E mai safe.

În autobuz sau metrou au aceleași priviri goale. Se feresc unii de alții, au privirea unui nebun care ascunde cu precauție într-o groapă în nisip un dop scâlciat de plută. "Nu te apropia de dopul meu!"... Te întrebi dacă au simțit vreodată ceva. Țin minte când mă enerveam pe câte un prost sau o proastă, în școala generală și pe urmă în liceu, mă consolam gândindu-mă că e ok, oricum pe ăștia n-o să-i iubească nimeni niciodată, or să-și trăiască surogatul ieftin de viață singuri, or să moară singuri. Așa și era, și până la urmă soarta asta au avut-o într-adevăr toți. Acum, când mă enervează cineva nu mai am răbdarea să îmi imaginez asta, mi-i închipui direct cu creierii scurgându-li-se pe geamul termopan cel mai apropiat, iar pe pizde mi le închipui luând muie de la diferite animale, cât mai fioroase. Înecându-se cu o pulă de hipopotam, sau ceva pe aproape.

Vederea voastră îmi aruncă cioburi ascuțite în ochi, aș prefera în unele zile să îmi contemplu propriul trup sfârtecat în locul imaginii ăsteia grețoase. Purtați haine impersonale, doar pentru a vă acoperi corpul. De care vă e rușine, pentru că nu se încadrează în niște tipare false, făcute de alți sclavi, asemeni vouă. Mergeți acasă să schimbați hainele de sclavi pe care le purtați cu haine de sclavi de schimbul 2. Ieșiți să vă întâlniți cu alți sclavi, cu alte păpuși trase de sfoară, cu care veți discuta, în limbajul de sclavi, lucruri de sclavi. Veți bârfi, cu invidie de sclavi, șeful de plantație. Veți bea o coca cola sau o bere de sclavi și veți servi o pizza sau o salată de sclavi. Mai grav este că nimeni nu trage sforile. Marionetele au fost lăsate libere, numai că nu își dau seama de asta. Dacă ar vedea că păpușarul a luat o pauză și a plecat

să se odihnească, ele s-ar panica și ar intra sub pat. Ar aștepta păpușarul să se întoarcă, pentru că singure nu pot improviza un scenariu.

În fiecare zi, în fiecare zi, în fiecare zi... Vreau să-mi șterg imaginea asta de pe retină, să mi-o smulg din cap, să mă gândesc la altceva.

Stau în stații grupuri-grupuri, se vrăjesc cu colegii de birou. N-am înțeles niciodată cum te poți împrieteni cu cineva pe baza simplului și insuficientului fapt că stați amândoi în aceeași încăpere zi de zi. Dar poate că voi nu știți altfel. Ați fost învățați să vă împrieteniți cu colegii de grădiniță, cu vecinii de bloc, cu colegii de bancă, de cămin, pe baza noțiunii de proximitate. E singurul mod în care vă puteți face prieteni. De altfel, pe ce alte criterii v-ați putea împrieteni? Nu aveți personalitate, sunteți seci, goi, sunteți cele mai urâte ființe din lume.

Nu e nevoie să le vezi viețile larvare ca să le cunoști. Aici nu e niciun mister.

E simplu să-ți imaginezi vaca țâțoasă cum se trezește dimineața și se aranjează, se machiază, își calcă bluzițele roz sau vernil pentru a fi admirată la birou. Își alege cu mare atenție o pereche de ciorapi, a căror culoare să fie identică sau pe aproape cu a pantofilor și care să nu aibă niciun ochi dus. Își face balerinii cu cremă, balerinii împopoțonați cu o fundiță în vârf, de școlăriță puberă, în ciuda faptului că ea arată ca o vită pe cale de expirare, la limita termenului de valabilitate. Bea o cafea ca să fie fresh și eficientă, să dea suficient lapte cât să se încadreze în normă.

Îți imaginezi catârul cum sare din pat, cum se bărbierește, să nu cumva să afișeze la birou un aer neglijent. Se dă cu after shave ca să miroasă mișto, în cazul în care e ziua unei pizde care aduce bomboane și trebuie să o pupe pe obraz. Să nu o zgârie, căci s-ar compromite. Se clătește cu apă de gură, preventiv. Își face pantofii cu botul lung și întors în sus, semn al eleganței, cu cremă. Ia un taxi. E praf pe stradă. S-ar pune pe pantofi. Lasă bacșiș, să creadă șoferul că e un domn. Nu-l va mai întâlni niciodată, dar n-ar putea suporta să se vorbească despre el că ar

fi un zgârcit, unul venit de la țară. Chiar dacă taximetristul ar vorbi lucrurile astea cu alți taximetriști pe care catârul nu-i va cunoaște niciodată.

Vaca se întoarce acasă după zece ore de program în care a supt pula sau s-a făcut că o suge. A dat lapte. O doare puțin ugerul. Îi aplică un masaj circular. Se întoarce în garsoniera ei închiriată pe un preț usturător, fiindcă e în centru, așa cum și-a dorit dintotdeauna. Își manâncă iaurtul degresat cu ochii beliți la un idiot aflat în televizor. E singură. Nu o iubește nimeni. Cum ar putea să o iubească, dacă ea nu există, ea nu e nimeni, nu e o ființă cu gânduri și sentimente. Se dă cu demachiant cu miere și aloe vera și se privește în oglindă. I-a mai apărut un rid. O apucă grija că mâine poate nu va fi în stare să dea suficient lapte, că va apărea poate una mai tânără și mai lăptoasă și ea va fi concediată.

Catârul se întoarce acasă după 11 ore de program în care a luat muie. De la șefi și de la cine s-a nimerit. E furios că a mai trecut încă o zi în care a luat muie. Scoate o bere din frigider și se relaxează uitându-se pe un site porno. Sau belește ochii în televizor. La mijlocul berii, își dă seama că n-ar trebui să o bea pe toată, pentru că a doua zi trebuie să se trezească la 6.30 să își calce cămașa și pantalonii și să își lustruiască pantofii. Varsă restul de bere în chiuvetă. E singur. Știe însă că e doar o situație temporară, până când va avansa în carieră. Atunci... Atunci va avea lumea la picioare, pentru că toți catârii care avansează în carieră au lumea la picioare, știe asta din experiență. Adoarme cu gândul la pizdele pe care le va avea peste câțiva ani, când va promova, când nimeni nu își va mai aminti de unde a venit, când mirosul de capre, lângă care a copilărit, va fi perfect acoperit de after shave-ul pe care nu uită, sub nicio formă, să și-l aplice în fiecare dimineață. Pizde mișto, pizde ca la televizor, blonde și înalte, pfff, ce pizde...

"Alegeți statutul de călători corecți. Vă mulțumim."

Nu ați trece niciodată prin viața voastră fără bilet. Deși nu

sunteți siguri că există, măcar, controlori. Nu v-au ieșit în cale, până acum, niciodată.

Nu vă place nimic. Nu aveți preferințe în materie de filme sau muzică. Ascultați ce se dă la europa fm, cel mai impersonal radio, sau la pro fm, sau la kiss fm. Vedeți filmele care se bagă la mall, la hollywood multiplex. Nici măcar pe alea, pentru că nu vă puteți concentra la acțiunea filmului, deoarece stați cu gândul la câți bani aveți în buzunar, dacă vă ajung să îi luați un suc pizdei din dreapta, sau la ce replică să dați după film, ca să-l impresionați pe petardul care vă însoțește. Nu aveți preferințe în materie de haine. Cumpărați tot ce vedeți la alții. Nu vă place nicio mâncare, aveți doar grijă să aibă cât mai puține calorii. Gusturile în materie de sex vi se schimbă de la un an la altul, în funcție de ce e promovat la tv. Vreți boraci, pentru că persistă în voi un spirit atavic care vă îndeamnă să nu refuzați un dar venit de la dumnezeu. O amintire palidă din copilărie, când mergeați să îl ascultați pe popa în sat.

Nu mai pot simți milă pentru voi. Poate că nici n-am de ce. Existența voastră nu e nimic în ea însăși, ne servește nouă pentru a scrie cărți, pentru a compune muzică și a face filme în care să râdem de voi. În care să ne delimităm cu silă de voi, să vă aruncăm de pe noi cu un bobârnac scurt, așa cum arunci un muc aterizat din greșeală pe cămașă. Pe care să le savurați, fără a înțelege că voi sunteți eroii principali, să râdeți fără a înțelege că râdeți de voi, din spirit de turmă. Ca unu' care își mănâncă propriul creier și laudă bucătarul pentru mâncarea extrem de gustoasă. Sunteți o ciornă pe care ne exersăm ustensilele. Niciodată nu vă veți vedea așa cum sunteți în realitate. Așa cum vă vedem noi.

După voi, nu va rămâne nimic. Veți trece prin lume mai neînsemnați decât o bășină. Nu veți avea nici miros, nici sunet. Vor veni alții în locul vostru, care vor accepta cu cea mai mare bucurie jugul lăsat liber. Și-l vor trece cu mândrie în jurul gâtului, vor ține spatele drept știind că au intrat în rândul lumii. Se vor lăuda la părinți că au găsit un jug liber. Părinții vor muri

împăcaţi.

Şi ei vor trece la fel de neînsemnaţi. Şi tot aşa, până la sfârşitul timpului, până când satan se va plictisi şi va opri spectacolul ăsta grotesc. I se va face şi lui greaţă într-un final de atâta mediocritate, de fiinţe atât de imbecile şi va spune: tăiaţi! Şi veţi dispărea din scenă, la fel de discret precum aţi intrat. El... ei bine, el găseşte întotdeauna cu ce altceva să se amuze.

*eu sunt un vestit producător de chibrite**

*(ştefan bolea, *omv)*

18. Câini morţi

Bloody nights for all the saints who used to shine so bright
between this world and eternity there is not a single fight
...in the valley of death, thy kingdom gone, it vanished in the mist
(marduk, *bonds of unholy matrimony*)

Mergeam ieri cu maşina pe autostradă. Stăteam în dreapta şoferului, era o noapte ciudată, deşi august, mirosea a tei şi era frig. Genul de noapte pe care o aştepţi când mori de cald vara, vrei un strop de vânt ca să poţi în sfârşit respira. Ei bine, tocmai pe o astfel de vreme respirabilă, eu am avut primul atac de panică din ultimele două luni. Aproape uitasem cum e. În urechi nu îmi mai răsunaseră zgomote ciudate, nu mai ameţeam din senin şi mă puteam mişca fără ca lucrul ăsta să mă îngrozească, în ultimul timp. Până ieri... Aveam geamul deschis şi eram într-o reverie într-un fel romantică, în gând îmi sunau versuri încă nescrise de nimeni, eram îndrăgostit de tot ce vedeam, de copaci, de câmp, de câini morţi, de curve ieftine şi diforme.

Şi, la un moment dat, fără nicio introducere, fără niciun semn, m-a pocnit. A venit brusc, mi-a pus în gât binecunoscutul nod de care nu mai pot scăpa, lumea mi-a fugit de sub picioare şi totul s-a întors cu susul în jos. Mi-am lipit fruntea de geamul rece, încercând să îmi stăpânesc bătăile inimii şi respiraţia care se oprise. Fără rost însă. Mi-am dat seama dintr-o dată cât de mulţi oameni pe care îi cunosc există pe lume. Mi-am dat

seama, pentru prima dată din adolescență cred, că am părinți. În clipa următoare mi s-a accentuat nodul din gât, încât orice încercare de a înghiți a devenit inutilă. Nu mai respiram.

Oare cum putem uita, oare cum de lucrurile astea pot să dispară din mintea noastră cu atâta ușurință? Cum pot să stau departe de ființe care, cândva, chiar dacă într-o altă viață, au fost întreg universul meu? Când eram mic, cea mai mare tragedie era când mama se lovea în timp ce făcea curat prin casă. Înjura și arunca cu obiecte. Uneori, mă nimerea în cap și plângeam. Ea credea că plâng pentru că m-a lovit. Nu plângeam de asta. Plângeam pentru că era ea nefericită, se lovise, plângeam pentru suferința celei pe care o iubeam atât. Unde s-au dus iubirile astea, senzațiile astea, cum pot fi aceeași ființă, dar cu alte sentimente, unde dracu' este tot ceea ce am fost?

"Vomiți?", mă întreabă îngrijorat partenerul meu de drum.

Nu, nu vomit. Cât de ușurător ar fi să poți să dai afară așa, dintr-o singură mișcare, tot ceea ce îți face rău, tot jegul ăsta, toată împuțiciunea, să o scoți din tine odată pentru totdeauna. Să o lași undeva, într-un tufiș, dintr-un sat al cărui nume nici măcar nu l-ai reținut. Să te urci pe urmă în mașină și să pleci renăscut, o ființă cu totul nouă, purificată, până la următoarea întâlnire cu alte angoase, alte obsesii, pe care la rândul lor le vei vomita pe o altă autostradă, în alt sat necunoscut plin de ființe feline, care nu au griji, care trăiesc purtate de vânt și de instincte, ființe cu care mi-am dorit dintotdeauna să semăn.

Toți oamenii ăștia... Au însemnat atât de mult pentru noi cândva. Unde sunt acum? Și, mai ales, cum mi-am permis să îi uit, să îi ignor, să îi izgonesc din universul meu? Pe mulți îmi promisesem să nu îi uit niciodată, să nu încetez niciodată să îi iubesc. De ce i-am izgonit, de ce i-am lăsat în urmă? Da, poate nu meritau să rămână în ființa mea. Dar chiar și așa... Să renunț la ei e ca și cum aș renunța la o parte din viața mea, pentru că sentimentele sunt dictate de oameni, sentimentele se reduc în final la persoanele care le-au dat naștere.

Știu că ei nu gândesc așa. Eliberați de prezența mea diabolică, malefică, au reintrat în rândul oamenilor normali. Au devenit ființe fără fețe, fără spirit, niște numere într-un registru de contabilitate. Nu își pun întrebarea de ce nu au mai auzit nimic de mine. Ei gândesc deja ca oamenii normali, au preocupări de rutină, nu își permit luxul de a reflecta la sentimente și lucruri din trecut. Fuck, a fost cândva și o pizdă căreia i-am zis pentru prima dată că o iubesc... A fost și prima bătaie, primul sărut cu un tip, primul chef la care m-am îmbătat crunt. Gașca cu care am fugit prima dată de acasă. Învățătoarea din clasele primare. Baloanele sub care m-am sărutat la banchetul de sfârșitul clasei a patra cu Z., cea mai bună prietenă a mea. După-amiaza în care am ajutat-o să facă negrese și lămâițe și i-am pus părul pe bigudiuri.

Ei sunt însă mult prea prinși în lumea lui aici și acum, au prea multe griji, prea multe preocupări, sunt obosiți, maturi. Ei scapă de nebunia asta care mă cuprinde pe mine, ei s-au consolat, s-au resemnat. Întrebările esențiale nu au ce căuta în lumea lor. Eu trebuie însă să duc toate astea cu mine și, din când în când, atunci când mă aștept mai puțin, când am simptomele unei fericiri banale și călduțe, să mă lovească atât de brutal. Da, eu nu voi fi niciodată cruțat. Toate cadavrele de câini morți, loviți de camioane, decapitați, cu labele aruncate prin tufișuri, mi se vor întipări mereu în creier și își vor continua o viață ciudată acolo, o viață diferită, continuând să fie morți, pentru totdeauna morți.

Am avut pentru a nu știu câta oară revelația că sunt singur pe lume, că eu am ales să fiu așa și că, de fapt, nu am vrut. Am fugit și n-am știut precis de ce anume fug. Am ajuns undeva de unde nu mai pot găsi drumul, nu mai pot reveni printre oameni, sunt condamnat, prin propria mea prostie și prin propriul meu orgoliu, să rămân mereu lup. Am pierdut toate iubirile pe care le-am avut vreodată. De ce nu le pot și uita?

Dacă aș putea să îmi deschid creierul și să arunc ceva de acolo, dacă aș avea o unică șansă de a schimba acolo ceva, aș împărți amintirile în suportabile și restul. Restul l-aș separa, l-aș

închide într-o cameră pe care aș scrie cu litere mari, roșii, DO NOT ENTER. Măcar aș ști care sunt cele inofensive, cele prin care mă pot plimba fără să întâlnesc monștri, nu căcatul ăsta de acum, amestecul ăsta grețos în care ești pândit la fiecare colț, în care demoni te mușcă, te sfâșie. Aș intra în camera aia numai când aș fi pregătit. Poate că n-aș mai intra niciodată.

S-a întors și mirosul ăsta pe care îl urăsc atât de mult, mirosul fricii, al panicii fără de scăpare. Mi-am dorit dintotdeauna să fug, știu, e o prostie, dar asta e prima senzație care te încearcă, știi că nu ai cum să scapi de fantomele minții tale, dar primul impuls e să fugi din locul unde te afli când te lovește. Am coborât din mașină, dar ea era încă acolo, pentru totdeauna acolo. Nu voi fi vindecat niciodată. Uneori doarme, dar de plecat nu va pleca niciodată.

N-am vomitat. A trebuit să îmi port frica care mă sugruma, care mă făcea să îmi doresc să fi sfârșit deja cu toate astea, din benzinărie în benzinărie, încercând zadarnic să înghit măcar o gură de apă, trăgând aer în piept cu forța, inutil, căci oricum îmi rămânea în gât, ca și cum acolo aș fi avut un balon care sugea tot aerul și se umfla tot mai mult. Suportând cuvinte binevoitoare care mă făceau să sufăr și mai tare. Am purtat-o până acasă, în vizuina mea jegoasă și uitată de lume, unde mă pot ghemui în fiecare seară în poziție de fetus și pot plânge și pot urla și pot înțelege tot.

Diavol bătrân, plângând după un paradis din care a fost izgonit cu mult înainte de a se naște. Care a fost paradisul meu și de ce, tată, mi l-ai luat? Primește-mă înapoi, voi renunța la orgoliu, la tot, voi fi sclav și fericit. Nu mai pot rătăci prin toate lumile astea străine, nu mai pot lupta. Vreau să mă întorc acasă.

19. Pizde

Vară, la mare, la soare, fix din pulă.
(ionuț chiva, *69*)

Am disprețuit dintotdeauna pizdele. Și ceea ce prețuiesc ele mai mult, în afară de bani și pizdă: copiii. Seamănă foarte mult. Nu văd niciun motiv pentru care copiii sunt "minunea lumii", cum ridicol s-a exprimat cândva o proastă cu care am avut neplăcerea să consum câteva beri. Nu văd de ce ar trebui să îi respect doar pentru că sunt ființe neajutorate și pentru că altora le par simpatici. Copiii vor deveni după un timp oameni, oamenii pe care îi urâm atât de profund, care ne sufocă secundă de secundă. Și isus li se pare altora simpatic cu bărbuța lui rebelă, dar nu este un motiv ca eu să-mi fac cruce. Da, și copiii – scuza, justificarea faptului că trăiesc a expiratelor, în viața asta pe care deja au ratat-o, îngrășându-se prea mult, sau pierzând atenția unui miliardar care le-ar fi putut oferi o viață de vis, pentru că viață de vis este aia în care ai bani pentru a-ți îngriji pizda, astfel încât să fie cea mai râvnită pizdă din univers. Pizda ca recompensă. Ai produs bani, primești pizdă. Ai fost eficient, chibzuit, ți-ai luat mașină și casă, e momentul să primești pizdă. Ai fost înțelegător, mi-ai dat voie cu fetele la mall, și apoi în club, primești pizdă. Mi-ai luat salată și suc natural, primești pizdă... și ce pizdă! Rasă, parfumată, sclipicioasă... Bagă-ți-o în cur. Nu vreau pizda ta falsă și pocită, nu vreau să fiu sclavul unei găuri pe care tu o scoți la licitație în fiecare seară în club, pe bulevard, chiar dacă ar fi gratis mi-ar fi scârbă să o ating. Nu vreau pizdă.

Și da, fă, e adevărat. Ai țâțe-pizdă-cur și dimensiuni updatate ca la carte, dar nu mă exciți. Și nici pe alții. Singurii care pun botul sunt ăia care nu prea au văzut pizde la viața lor. La ce să mi se scoale? La niște țâțe penale, rotunde și umflate, reducere la trei mii de euro bucata, două într-una, cu care sunt bombardat de fiecare dată la televizor, când merg în bodegi cu televizor, țâțe care nu mai prezintă niciun interes, au devenit la fel de banale ca un nas sau niște sprâncene pe care le vezi la oricine pe stradă? La un cur amărât, doar pentru că nu are celulită și coșuri momentan? De ce m-aș excita să văd bucile printre care te caci? La o pizdă seacă, epilată, închisă, care se udă numai de la mirosul afrodiziac al banilor? Nu, fă, nici dacă aș avea bani căcălău nu i-aș băga în pizda ta, i-aș da pe cărți.

Da, fă, CĂRȚI. Nu, fă, nu de joc, nu sunt cartofor.

Văd oameni îmbrăcați ca mine, văd valuri, nisipul îmi bicuie cortul și asta e suficient să mă facă fericit. Asta și berea. Berea e mai bună la vama veche.

Îmi amintesc, acum vreo șapte ani, în vamă, era jack lângă plajă, gard în gard cu expirat. Unu' deștept făcuse o gaură în gard, pe unde treceam dintr-o bodegă în alta, pentru că altfel ar fi trebuit să ocolești mai multe case ca să ajungi de la una la alta. Erau pe atunci cam singurele bodegi de rockeri. Și clandestin, ăla era cel mai marfă, doar că nu prea aveai loc de headbanging. Și eternul ovidiu, obviously.

Așa și eram în jack. Venisem fără bani la mare, mai făceam chetă de câteva beri, mă mai cuplam cu câte o proastă... Făcusem însă rost de jumate de sticluță de ketamină și asta era super, pentru că odată drogat nu prea mai aveam nevoie de bere. De mâncare nici nu se punea problema. Puteai, cu banii pe care i-ai fi dat pe douăzeci de beri pe zi în condiții normale, să stai mai bine de o săptămână la mare. Și drogat pe deasupra.

Mâncare se mai găsește întotdeauna, nu cred că a murit nimeni de foame în vamă. Orice pizdă, dacă te vede leșinat de foame, îți dă juma' din sandvișul ei.

M-am drogat în budă – buda era cocoțată la etaj, pe scări și țin minte că era îmbulzeală mare pe scările alea, nu știu ce pula mea se întâmplase și mă gândeam mereu să cobor cât mai repede până nu își face efectul și mă prăbușesc pe acolo, îmi rup vreo mână – după care am ieșit pe plajă.

Am stat vreun sfert de oră uitându-mă la mare. Nu avea deloc efect, deși trăsesem o grămăjoară bună, pentru că mi-era lene să fac liniuțe. Dar nu avea efect. Am început să mă plimb pe plajă. Dintr-o dată, am văzut un val imens, enorm, mai mare decât alea pe care le-am văzut în poze ca tsunami. Venea spre mine. Își curbase creasta, adevărul e că era superb, și venea să mă înghită. Mă dădeam din ce în ce mai în spate, dar eram conștient că pașii mei sunt atât de insignifianți, de inutili, în comparație cu dimensiunea lui. Pe plajă nu mai era nimeni, doar eu și valul. Venea amenințător, și în același timp venea încet, ca să am vreme să conștientizez că mă va înghiți, că el va fi vrăjitoarea neagră, de astă dată, care îmi va aduce îndelung râvnita moarte.

Mi-am dat seama dintr-o dată că ar fi o moarte mișto, că zbaterea ar fi scurtă, după care totul va fi liniștit, gata cu frica, cu suferința și mai ales cu lupta de zi cu zi de a fi tu, de a te împotrivi celor care vor să te transforme într-o momâie, pentru a te băga și pe tine în final în rândul lumii. Cu lupta de a mai obține încă o oră, iar pe urmă încă un minut în care să fii tu, în care să nu te lași alterat de jegul celor din jur, de prostie, prefăcătorie, indiferență, urâțenie, compromis. Cu impasul de a face bani de o bere și de un sandviș fără să îți vinzi inocența, pe care toți par să ți-o râvnească, toți vor să o cumpere tocmai pe ea. Să fii singurul viu printre morți, singurul care nu miroase a cadavru. Să fiu tras la răspundere pentru mirosul meu, care iese din normele acceptate unanim.

Stăteam acolo, resemnat și uitat pe mal, trist, ca un pește care și-a pierdut răsuflarea la amiază. Acceptasem totul și eram fericit.

Valul s-a spart cu zgomot și cu multă spumă la picioarele

mele.

Cel mai fain a fost că după ce m-am trezit mi-am dat seama că toată scena asta se petrecuse pe câmp, și nu pe plajă. Oricum, era ceva neverosimil la valul ăla...

Îmi amintesc că am citit un roman despre mare. Oare în ce viață a fost?

I. Cum m-a agățat o proastă

Stau sus pe terasă la bibi, fluier, fumez și beau bere. Multă bere. Am bocancii plini de noroi pentru că aseară m-am îmbătat și am încercat să traversez un câmp. Mi se părea că luna fuge de mine, așa că am fugit și eu după ea. Văd marea, văd valurile și nisipul, e perfect; dar din pacate văd și pizde. Pizde colorate, pizde portocalii, pizde verzi, pizde turcoaz. Nu vreau pizde, duceți-vă în pula mea. Azi n-am chef de pizde. Poate n-o să mai am niciodată. Se poate trăi foarte bine și fără pizde, cei care nu pot trăi fără ele n-au imaginație. Chiar poate fi cineva atât de dobitoacă încât să creadă că o cremă care te ajută să te bronzezi rapid, lipsa celulitei, a vergeturilor, a coșurilor, baloanele rotunde pe care le afișezi cu mândrie, burta suptă, buzele umflate și genele lungi te transformă într-o sirenă? Nu, fă, atitudinea eventual te-ar putea transforma într-o sirenă, dar tu nu știi ce e aia. Dacă v-ar lua cineva și v-ar alinia, încercând să găsească deosebiri fizice sau de alt fel între voi, ar obosi, ar lăsa-o baltă, sunteți identice, șablonate. Dacă v-ar da un test de personalitate, răspunsurile ar fi identice. Ce-ar putea face o pizdă dacă s-ar trezi într-o dimineață că are personalitate? S-ar duce la un cabinet de cosmetică să-i rezolve problema.

Mă uit la pizde. Mă plictisesc. Fluier. Mă plictisesc în continuare. Mai cer o bere. Femeile adevărate pe care le întâlneam în urmă cu câțiva ani pesemne că au plecat din țară. Sau s-au transformat toate în pițipoance deși... În fine. Un cuplu se așază

vizavi de mine. Îmi zâmbesc. Mă întreabă dacă e rece berea. Încep să se pipăie. Au vreo 40 de ani, dar sunt interesanți. Nu ca spectacolul atât de grotesc de jos... stau fix deasupra unei tarabe cu accesorii de pizde, cercei, brățări, trăistuțe, dracu' m-a pus să mă așez aici, vrea să devin poponar. Încerc să mă uit în altă parte. Îi văd pe ăștia doi din fața mea lingându-se. Din când în când, mă mai ating din greșeală cu piciorul pe sub masă. Uneori el, uneori ea. Își cer scuze. Le zâmbesc și eu. Sunt simpatici. Mai cer o bere.

E aiurea, până și eu, care am crezut dintotdeauna că viața se termină la 20 și ceva de ani, că peste vârsta asta nu mai ai nimic de învățat, nimic de trăit, că intri pe o traiectorie descendentă, că te senilizezi, te prostești și te umpli de prejudecăți pe măsură ce te apropii de 40 de ani, după aia oricum nici nu se mai pune problema, devii un babalâc scârbos, am ajuns să realizez că mulți din generația ăstora care aveau douăzeci de ani la revoluție sunt mai mișto decât adolescenții de azi. Ăștia de azi nu mai gândesc, nu mai simt, așa e, generația jocurilor pe calculator, generația hi5, twitter mai nou, generația hai să chiulim că e cool, chiulim și mergem la sala de forță ca să facem mușchi să futem gagici, chiulim și mergem pe centură să facem bani de silicoane. Nu, frate, chiulești ca să stai cu oameni care îți plac, ca să bei, ca să te urci pe clădiri și să sperii proștii, ca să le arăți semnu' dracului babelor în metrou, ca să te plimbi prin cimitire și să compui muzică, să scrii poezii, chiulești ca să simți ceva în timpul ăsta, nu chiulești ca să investești timpul în clăditul unui viitor magnific. Mai bine stai la mate și chimie, în pula mea. Dar ia că derapez grav.

Intră pusă pe agățat, intră cu convingerea că i se cuvine să fie admirată, dorită, invidiată, că admirația este înscrisă în codul ei genetic cu litere fosforescente. Intră cu un zâmbet fals care îi urâțește fața, nu neapărat urâtă de altfel, dacă reușești să ignori operația de rinoplastie făcută în urmă cu câțiva ani, care i-a ridicat nasul astfel că nu mai are trompă, ci doar două găuri lunguiețe care o fac să arate a extraterestru, dacă te faci că nu

vezi colagenul din buze, machiajul, dacă ar alege o altă culoare de păr, dacă s-ar mai îngrășa, dacă nu și-ar pensa atât de stupid sprâncenele, poate că ar fi valabilă. La corp, ar merge o tură dacă nu ar avea silicoane sau le-ar avea cu vreo 4 numere mai mici, dacă țâțele nu ar lăsa impresia că la fiecare mișcare i se desprind de corp, dacă nu ar fi bronzată cu dungă pe cur, dacă nu i-ar ieși oasele prin piele, dacă tatuajul de deasupra curului ar fi plasat în altă parte și nu ar fi atât de comun, dacă nu ar purta tocuri cui pe plajă, dacă ar renunța la costumul oribil de baie și în general dacă ar renunța la orice costum de baie, ar fi acceptabilă. Ca personalitate nu știu, să mă gândesc... Jet.

Dacă aș avea cu câțiva ani mai puțin, dacă aș fi într-o stare mai normală, aș face un mișto de ea de i-ar merge fulgii. Aș bea o săptămână pe banii ei. Poate chiar aș fute-o numai pentru ca cuvintele pe care i le voi spune a doua zi să aibă mai multe greutate, să o rănească mai adânc. Mă țineam de sportul ăsta într-un timp. Fuck... Ce demult era.

Dă roată prin bar cu privirea și nu găsește nimic interesant. Firește. Caută și tu un pic mai încolo, mai la vale, la mamaia. Tocmai când se pregătește să coboare scările, își bagă dracu' coada și, ptiu!, mă vede pe mine. Se gândește câteva minute, după care se îndreaptă spre masa mea.

"Se poate, este liber?", mă întreabă cu o voce la fel de falsă ca și fața. Sună ca vocea unei țațe. A unui pui de țață. E spartă și scandalagioaică. Jet, fă, îmi ții umbră.

Nu-i răspund. Râsul care stă să mă pufnească răbufnește parțial sub forma unui rânjet, care îi transmite jumătății ei de neuron semnalul că am dat un răspuns afirmativ. Se așază. Eu mă gândesc că oricum mă plictiseam, și așa am ocazia să fac mișto de siliconată, poate reușesc până la sfârșit să o fac să-și taie venele sau să se înece în mare, sau măcar să-i explodeze țâțele de supărare. Deși, dacă stau bine să mă gândesc, chiar n-am niciun chef. Îmi era bine singur. Mă simțeam mai deștept decât toți din vamă și, în plus, începea să mi se scoale de la ăștia care se pipăie în fața mea.

"Ce bei?", mă întreabă, încercând să pară seducătoare, dându-și ochii peste cap. Genele rimelate în șase rânduri îi ating sprâncenele în timp ce își dă ochii peste cap. E grotescă, dar și haioasă, într-un fel. Observ priviri pline de invidie de la mesele celelalte. Unii ar fi dat bani ca ea să se așeze la masa lor. Unii ar fi pierdut ore întregi încercând să găsească replici care să o impresioneze. Asta e, bibi s-a umplut de cocalari.

"Bere. Faci cinste?", zic în scârbă.

"Deci nu știu. Nu ar trebui de fapt tu să faci cinste unei domnișoare, pentru că ești bărbat? Sau ai lipsit de la lecția asta?", zâmbește fals și clipește "seducător" din gene. Din nou, mirosul de proști, de proaste. Mirosul ăsta de la un timp îmi e extrem de familiar, îl întâlnesc pretutindeni. Domnișoară, my ass. Nu că mi-ar plăcea virginele. Nu neapărat.

"Oi fi, dar tu ai întrebat."

Mă întorc cu spatele la blondă și continui să îmi beau berea. Cuplul a terminat cu giugiulitul și se uită cu nerăbdare la noi, presimt probabil că vor asista la o scenă haioasă, pentru niște oameni cât de cât inteligenți se vede că eu nu am niciun chef să fiu agățat. Și în orice caz nu de simona libidinoasa asta. În plus, răspund cam arțăgos, iar ei savurează tensiunea.

Mai cer o bere.

"Ce sucuri naturale aveți?", îl întreabă blonda pe chelnerul a cărui privire se oprește fascinată pe trei sferturi de silicoane ieșite din rochița vernil cu paiete, de plajă. E ciudat și trist, mă gândesc, cum tocmai petardele au un instinct atât de bine dezvoltat de supraviețuire. Numai pe distruse – și ocazional și pe distrușii – îi vezi consumând chestii "sănătoase", în timp ce noi băgăm chestii cât mai nocive în noi, vrând să ne anihilăm, într-un fel. Distrusele merg la sală și mănâncă produse ecologice, noi dormim în pișat și ne borâm mațele de trei ori pe săptămână – e trist, ăștia vor trăi mai mult ca noi, deși nu au de ce și pentru ce, deși universul nu dă niciun muc verzui pe existența lor.

"A, nu, nu, nu îmbuteliate... Deci limonadă puteți face? A, mersi. Deci să nu fie cu apă minerală, da, cu apă plată... mersi.

A, și dacă puteți, faceți-o din lămâi verzi. Nu aveți??? Aaa, vă rog, și se poate fără zahăr? Deci cu miere mai bine. Nu aveți miereeee?! Deci atunci dați-mi o apă plată." Chelnerul se împiedică pe scări, cât pe ce să scape tava.

Da' bea-ți, fă, apa în altă parte, marș în neptun sau în costinești, ce stai pe capul meu? Fix pe mine m-ai găsit, ți s-a acrit de baștani și vrei un mascul rebel? Poate te-ai săturat să sugi pulă de miliardari burtoși și băsiți și vrei unu' care să arate mișto? Dă-te-n pula mea, mai caută. Vezi că au băgat și în expirat. Mă deranjează parfumul artificial care îmi umple nările de fiecare dată când își freacă pizda de bancă. Dau să mă scol, dar cuplul începe din nou să se sărute și decid să o mai ard un pic pe aici. Mai cer o bere.

"Ești de mult în vamă?", întreabă blonda.

"Îhî."

"Și la ce hotel stai?"

"Cort."

"Cort?! Deci cum reușești? Deci eu n-am încercat niciodată, dar am auzit că este foarte inconfortabil. Eu decât la cazare pot să stau."

Evident, și agramată pe deasupra, așa cum mă așteptam. Se potrivește cu alea trei fire oxigenate din cap și cu silicoanele. Probabil lucrează ca account în publicitate și are un salariu destul de mare, dacă și-a făcut credit pentru baloane sau, mai rău, le-a luat fix cash. Probabil a terminat și facultate, comunicarea la snspa cel mai probabil. Clasic. Oare cum păcălește pe cineva să o fută? Cine e atât de dobitoc încât să creadă că un futai cu petarda nu va avea consecințe, că îl va lăsa în pace după aia, și cum se așteaptă ca petarda să fie bună de ceva... e evident că nu suge pula, nu stă deasupra, nu strânge din pizdă. Mă depășește.

"Și ai venit singur?"

"Îhî."

"Și eu tot singură. Deci nu îmi place de obicei să vin singură, mă plictisesc, dar de data asta chiar voiam să mă bronzez puțin. Am o prezentare și trebuie să arăt bine. Stau decât weekendul

ăsta. Dacă vrei, poți să dormi la mine la cazare."

"Nu, mulțam."

"A, înțeleg, îți place mai bine la cort."

Da, fă, oriunde, dar nu cu tine. Mă ridic să mă duc să mă piș. Dau să trec prin fața ei, mă împunge cu silicoanele în burtă. Sunt tari și naspa, oare cine pula mea se excită la baloanele astea... people are strange, I guess. Ciudat, am crezut întotdeauna că am gusturi și fantezii neobișnuite, dar să-mi bag pula între două baloane nu mi-a trecut până acu' prin cap. Mă întreabă dacă mă duc la toaletă și dacă poate să vină și ea, să-i țin ușa că nu se închide. Nu-i răspund, mă tirez să mă piș. Revin.

Mă întreabă dacă au băgat șervețele, că ieri nu aveau. Îi zic că nu știu, nu verific niciodată.

"Cum, deci tu nu te ștergi după ce mergi la toaletă? Nici pe mâini?", face speriată.

Gagica din față începe să râdă în hohote. "Ce proastă e", îi spune gagiului ei, care începe și el să râdă. Blonda nu se prinde.

"Sunteți împreună?", ne întreabă pe toți trei. Observ că are strabism.

Începem să râdem complice, cu toții. Râde și blonda, să nu rămână pe afară.

"Auzi, te cheamă cumva simona? Că semeni cu o tipă de la televizor", o întreabă gagica din față.

"Nu. Pe mine mă cheamă simina."

Ne tăvălim toți trei pe jos de râs.

"Deci ce e atât de amuzant?"

Își dă în sfârșit seama că poate facem mișto de ea. Se înroșește. Nici măcar asta nu o face estetic, se înroșește pe vârful nasului, în partea de jos a obrajilor și pe gât. Sprâncenele i se arcuiesc definind o mimică care ar exprima mirare, dacă în locul sprâncenelor nu ar avea două dungi grotesc de subțiri, trasate cu creion negru.

Ne privește în continuare nedumerită vreo câteva minute, ca și cum nu înțelege cum își permit unii care nici măcar nu sunt îmbrăcați cu haine de firmă, care beau bere ieftină și – culmea

culmilor! – stau la CORT, să râdă de ea, care ar putea face lejer 2000 de euro pe noapte. Sau chiar pe oră, dacă are noroc. Colțurile buzelor colagenizate i se lasă în jos. E tristă.

"A! Păi sunteți beți! Deci să vă fie rușine! Deci am vrut să cunosc și eu niște persoane decente! Beților!", concluzionează plină de dispreț și părăsește masa. În timp ce coboară prima treaptă, se împiedică, tocul cui i se prinde în scară și ridică brațele în semn că ar avea nevoie de ajutor. Chelnerul, care urcă cu tava, o prinde în brațe. E cel mai fericit mascul din vama veche.

Răsuflăm ușurați cu toții, ne mai pufnește din când în când câte o repriză de râs. Facem cunoștință. El îmi face cu ochiul, concluzia la blonda de mai devreme, și îmi propune să ne combinăm la un vin. Accept.

O partidă foarte alcoolizată și promițătoare de sex în trei în cort se prevede din ce în ce mai conturat la orizont.

II. Cum am agățat o proastă

S-a prevăzut, s-a conturat și chiar a avut loc. A fost mișto. Din păcate, a doua zi au plecat acasă, erau din timișoara, mi-au dat adresa, numărul de telefon și le-am promis că o să-i vizitez cândva. Am rămas din nou singur. M-am dus să beau la pirați.

Mi-am luat un ciuc la halbă. Au băgat phoenix. Mă calcă pe nervi phoenix la pirați. Mi se pare o trupă tristă și nu pot să concep când îi văd pe alții pletoșind și dând noroc pe phoenix de parcă ar fi rammstein sau cine știe ce pula mea chestie antrenantă. Evident, cum s-a băgat phoenix, cu timișoara, au sărit vreo zece de la masă, s-au luat de gât și au început să urle versurile. Au vărsat berea pe jos, au răsturnat două mese, au lovit vreo patru gagici. Au venit la mine și mi-au zis să mă bag și eu în horă. L-am îmbrâncit pe unu'. A căzut pe jos, sub masa mea. I-am întins mâna, dar n-a vrut să mi-o dea. Au venit doi tovarăși

de-ai lui să-mi ceară socoteală. Pesemne le-a plăcut moaca mea sau tricoul cu emperor, s-au pus la masă și acolo au rămas. Mi-am mai luat un ciuc la halbă. După phoenix, au băgat lake of tears. Toată lumea s-a pus la masă să bea. Au început să cânte gagicile. Bete. Horror. Una de la masa de vizavi era drăguță, semăna de la spate cu R., cu R. a mea acu' vreo patru ani, așa cum am văzut-o în poze. Stătea mult R. pe la pirați pe vremea aia. Și pe la epavă. E posibil să ne fi văzut de câteva ori, dar eu eram mereu rupt. Nu mă uitam la gagici. Era perioada în care se băga numai rammstein și system of a down. Și manowar. Toată lumea are o chestie cu manowar și phoenix în vamă. Și, bineînțeles, pentru că retardul întotdeauna înțelege doar chestiile explicite, doar denotațiile, conotațiile îl depășesc grav, se bagă peste tot vama veche cu vama veche. Mi-am borât mațele de zeci de ori pe piesa aia, nu știu dacă e în strânsă legătură cu trupa, poate mai degrabă e de vină faptul că toți o bagă dimineața, iar eu dimineața sunt mai predispus la vomă decât seara, seara sunt beat. Dar, apropo de denotații, pentru ei e clar: dacă ești la vama veche îți prieste jegul ăla cu sărută-mă în ureche. Pula mea. Mai îmi iau o bere. Aici se întâmplă cea mai naspa fază pe ziua de azi. Îmi verific buzunarul și îmi dau seama că mai am doar 500.000 de lei. N-ar fi așa o tragedie, dar îmi propusesem să stau cel puțin vreo două săptămâni, să mă refac. Plus că s-ar putea, mâine poimâine, să mi se facă foame, și atunci... pula. E naspa. Cuget ce cuget și mai îmi iau o bere. Dă-o-n pula mea de mâncare, când ajung în București mă opresc direct la milf și îi golesc frigiderul.

Tocmai terminam berea, mă pregăteam să îmi iau alta, de data asta la sticlă că nu îmi permit să mai beau apă chioară cu doar 500.000 în buzunar, când... Apare ea. Ea, ideea salvatoare. Agăț o pizdă, să-mi bag pula!

Odată hotărât viitorul serii de astăzi, nu mai am răbdare. Mai îmi iau o bere. Trec în revistă pizdele de la terasă. Situația e foarte naspa, s-ar putea să fie nevoie să îmi mișc curu' mai acana pentru agățat, fauna e mizerabilă pe aici, poate tre' să mă duc pe

la canapele. Să-mi bag pula, mi-e prea lene. Mai bine mai beau și mai aștept. Seara vin pizde mai ok.

Beau, trec încă două ore, creierii îmi explodează de iris, phoenix, cargo, nightwish și lake of tears. N-a apărut nicio pizdă ok. Partea bună e că nici alea care erau când am ajuns eu n-au plecat, așa că, în situație de urgență... Decretez că va veni starea de urgență imediat ce mă piș și îmi mai iau o bere. Mă ridic și mă duc la budă. Mă piș. Mă stropesc pe bocanci. Ca bonus, calc în căcat. Încerc să dau jos căcatul de pe bocanci, dar intru în pișat. Ies din budă. În fața oglinzii, o pizdă. Mă rog, evident că o pizdă. N-am văzut până acum un tip stând la oglinda de la piranți. Se uită la mine din oglindă. E nașpetă. E seacă. Îmi zâmbește.

"Sper să termine odată cu iris, în pula mea. Ție îți place?", o întreb. Odată decretată starea de urgență, n-are rost să mai pierd timpul. Și așa n-am ce alege din pizdele prezente. Mă rog, parcă era una mai drăguță, aia care semăna cu R. din spate, dar avea niște țâțe pân' la buric... în fine, nici asta nu-i chiar muma pădurii. Are cam 23-24 de ani.

"Îmi place pe dracu', e naspa. I-am cerut niște amorphis, a zis că n-are", zice.

Pula mea. Gagicile cu amorphis sunt cam naspa. Au principii. Ar fi interesant de făcut un studiu cu personalitatea gagicilor metaliste în funcție de trupa preferată. În fine, nu-i chiar relevant, așa eu aș putea spune că alea cu dark funeral sunt zeițele absolute. Mă rog, poate că nu se potrivește decât la astea proaste.

"Hai că încerc eu să-ți cer", îi zic. "Black winter day e ok să cer?"

"Daaaa, e perfect. Săru-mâna mult, dau o bere."

Marfă. Mă duc la barman, îmi mai iau o bere și îi explic situația. E o pizdă pe care vreau s-o fut și vrea amorphis, nu-mi bagi și mie? Sigur, frate, îți bag. Mă întreabă care gagică. I-o arăt. Începe să râdă și mă privește ciudat.

Îmi iau berea și plec la masă. O văd că stă cu alte două pizde, un pic retrase, și mă duc la masa ei. Mă așez. Pare foarte încântată.

Începe amorphis. Gagica se ridică, zice că se duce să-mi ia

bere. Încerc să fac cunoștință cu alea două de la masă, dar văd că râd ca proastele și își fac semne. Îmi aprind o țigară. Se întoarce gagica cu opt sticle de bere. Zice că sunt pentru toată lumea. Alea beau pepsi, așa că toată lumea suntem eu și ea. Mă gândesc că am o baftă teribilă, la cât sunt de idiot puteam să ratez pizda asta cu bani și să agăț una drăguță cu buzunarul semigol sau, mai grav, care se cără mâine din vamă.

"Cheers!"

"Cheers și ție."

Arată puțin a tocilară, de fapt nu știu, mai degrabă a poetă nefututâ, arată ca și cum de câteva luni doar a renunțat la ochelari și la părul lung, împletit într-o coadă la spate. Are părul șaten și lung, drept, ochii căprui și nasul un pic cam mare și coroiat. Buze subțiri. E diferită de R., foarte diferită, dar n-aș avea nimic împotrivă s-o fut. Pe bani. Pe bere. Pe mâncare. Pe țigări. Nu știu, pe orice. Poate și gratis, dacă mă îmbăt și o dau în reflecții penale.

"La ce te gândești?", mă întreabă.

"Ah... la prietena mea. Tocmai ne-am despărțit."

"Îmi pare rău. Ați avut o relație lungă?"

"Da... oarecum. Nouă ani."

"Noooouă aaaani? Ce tare", zice.

Pula mea, ești proastă. Am eu față de bou care stă cu una nouă ani? Chiar și cu R. Nouă ani... aproape jumate din cât am trăit până acum, ținând cont că atunci când ești mic nu prea trăiești, doar exiști acolo ca mobilă. Deși... pula mea... poate că, mai știi... cu R...

"Păi bine, și ce s-a întâmplat? De ce v-ați despărțit?", mă întreabă.

"Nu știu precis, voiam chestii diferite, nu ne mai înțelegeam", zic.

"Imposibil, ai făcut tu ceva. Nicio femeie nu părăsește un bărbat cu care a stat nouă ani..."

Să-mi bag pula, enervat și plin de stres/proastă femeie mi-am ales, vorba cântecului. Cum pula mea din toate alea șase pizde

din bodegă, m-am pricopsit cu o feministă?

"De ce crezi că am făcut eu ceva? Poate a făcut ea", zic, deși știu exact ce îmi va răspunde.

"E improbabil. Bărbații întotdeauna își bagă picioarele în relații. Poate a început să-ți placă altă tipă și v-ați răcit... Nu i-ai mai acordat atenție, n-ai mai surprins-o. Poate chiar ți-a plăcut mai mult alta..."

Da, sor-sa, mă gândesc. Zâmbesc. Avea 14 ani și era virgină. Încă mai are 14 ani.

"Vouă vă fug ochii peste tot. Nu puteți fi fideli niciodată", spune, și are o ușoară undă de dezamăgire în glas. Firește, a futut-o unu' de câteva ori și s-a săturat, și-a băgat pula și s-a cărat. Îmi amintește puțin de G. E mai puțin patetică totuși, măcar e rockeriță.

"Și tu? Ești cu cineva?", o întreb.

"Mda... Adică nu. Sunt între relații momentan", zice.

O replică pe care ați învățat-o din filme și din seriale cu individe la fel de proaste ca voi. Care e faza, ce pula mea sunteți atât de prefăcute? Vreți să nu păreți vulnerabile, vreți să nu stârniți milă, să nu se vorbească despre voi într-un mod pe care nu l-ați putea suporta... De ce pula mea vă feriți atâta să spuneți ce vi se întâmplă, ce simțiți pe bune? Orice distrusă, orice pocită, dacă ar avea o mică capacitate de introspecție, dacă ar fi sinceră cu ceea ce simte, cu ceea ce trăiește, dacă ar împărtăși adevăratele chestii și nu clișee, tot ar avea șanse să pună gheara pe un bou. Așa, fiți prefăcute, tăiați-vă craca de sub picioare. I couldn't care less anyway.

"Nu e vorba că am fost părăsită, să nu crezi asta. Pur și simplu, am luat împreună o decizie ca doi oameni maturi", zice.

Pula mea... Tu te auzi cum vorbești? Parcă ai fi la un jeg de emisiune televizată, la iartă-mă, la împacă-te cu mine, linge-mi pizda din nou, cumpără-mi țoale, vino cu mine la mama, sau cum s-or mai chema emisiunile alea. Ești falsă, atât de falsă. Nici măcar nu ești o fufă de plastic, la aia parcă contează mai puțin falsitatea, pentru că oricum lasă impresia de fals din prima, corpul ei e un fals. Știe toată lumea că e un fals, ca un inel pe care-l vinzi la 5 lei bucata, nimeni nu-și pune întrebarea dacă e din argint. Cel puțin pentru unii, nu contează falsitatea. Dar tu... tu trebuie să te descurci cu ce ți-a rămas: personalitatea, mintea, imaginația, creativitatea. Ești pe zero.

Mi-ar fi milă de ea, dacă nu aș avea un scop precis: money, I need money. I need to drink. I need to sleep. I need to forget.

Îmi dau seama, ca întotdeauna, că ar trebui să stau departe de pizde dacă nu vreau să mă îndrăgostesc iremediabil de R. Toate variațiunile astea cu păr și baloane îmi spun cât de mișto e ea, cât de unică, cât de altfel. Fiecare gest pe care îl fac ele îmi aduce aminte cât de minunată e gagică-mea. În fiecare pizdă e o epifanie a lui R., dar Zeița nu se arată integral, îmi trimite, de departe, din București, din Imc, suburbia sau club a, un semn cu două degete ridicate în aer.

"Nah... mă îndoiesc", zic.

"Cum adică te îndoiești?!"

Pare aproape scandalizată.

"Ce puii mei motiv aș avea să mint?"

Chiar vrei să știi? Mamă... dacă n-aș depinde cel puțin ipotetic de banii tăi, ți-aș da fix cele 80 de motive care îmi vin acum în minte.

"Cu câți te-ai futut până acum?", o întreb, aparent fără logică, fără legătură cu discuția de până acum. Cel puțin, raportat la prejudecățile ei, e fără legătură. Complet.

"Păi și unde e legătura?", se miră.

Fuck, you're so predictable... În curând ai să ridici tonul la mine, o să ai impresia că te atac intelectual și tre' să te aperi, porcii ăștia misogini.

"Lasă legătura, tu răspunde la întrebare."

"Da' de ce să răspund??? Îți datorez ție explicații? E treaba mea. E ceva intim și personal. Crezi că dacă ți-am dat o bere, ai vreun drept asupra mea?!"

Se foiește pe băncuța de lemn, pare gata-gata să se ridice să se care, lăsându-mă cu berea. În definitiv, poate că n-ar fi o

idee așa rea. Abia acu' observăm amândoi că gagicile alea două de la masă s-au tirat. Se impacientează. Le dă telefon. E atât de grețoasă prietenia între pizde, chestiile pe care le vorbesc între ele când sunt singure sunt atât de stupide încât nu ți-ar veni să crezi. R. n-are prietene. R. urăște pizdele.

"Păi cum, și nu vă întoarceți? A, vă schimbați. Poți să-mi folosești fardurile, da. Da, ieșim în oraș, cum să nu."

Fă, țăranco, ăsta nu-i oraș, e sat, în pula mea. La fel ca jegul unde te-a fătat mă-ta, lângă iesle, că n-a mai ajuns la vaci, a tăiat-o pe drum.

Schimb discuția, pe de o parte pentru că pe masă au mai rămas doar cinci beri, iar eu le-aș da pe gât imediat, rămânând apoi cu ochii-n soare, pe de altă parte pentru că situația devine un pic ridicolă, deci haioasă.

Abat conversația pe un alt plan. O întreb ce facultate a terminat. Litere, zice.

Uaaiiii... bine că n-a plecat. Acu' începe adevărata distracție.

O întreb care e scriitorul ei preferat. Răspunsul, adică tot o întrebare, mă lasă mască:

"Din ce an?", întreabă.

Mă gândesc că vrea să știe ce autor, din care perioadă adică, și mă gândesc marfă, poate chiar e bazată, în definitiv n-are decât să fie și feministă, dacă nu vorbește despre asta pot să suport.

Îi zic că nu contează, autorul preferat all-time.

"Păi da, dar eu ziceam autorul preferat din care an la facultate. Că au fost autori diferiți în funcție de materia studiată. Și din care curs?"

Bă, să-mi bag pula. Asta e la fel ca G. Mă apucă un râs isteric. Mă scuz și mă duc la budă să mă piș. Calc în căcat. Parcă am un feeling de déjà vu, dar e foarte încețoșat. Poate s-a mai întâmplat asta acum o lună... Deși nu cred, abia acu' două zile am ajuns în vamă. Poate am visat. Mă piș pe bocanci, dau să mă șterg de căcat pe marginea budei, calc în pișatul ălora de beau de dimineața până seara la pirați. Am iar un feeling de déjà vu, dar parcă în amintirile mele era mai puțin căcat. Poate am visat

că era dimineață.

Ies din budă, altă gagică la oglindă, alt zâmbet.

Revin la masă și încerc să reînnod discuția. Nu mai știu despre ce era, dar parcă era fun. A, da. Autorii preferați. Gagica e la litere. În anul patru.

Insist cu scriitorul preferat all-time. Ea bagă iar duma cu de la ce curs. Mă gândesc că e retardată, am auzit tot felul de zvonuri despre gagicile care fac litere. Uite cine se plimbă prin toată literatura ca pe bulevard, ca o varză prin amsterdamu' pulii mele, vorba lu' bolea, etalându-și țoalele și rimelul, în loc să caște ochii, să înțeleagă. Dacă unii autori ar vedea pentru cine au scris... Dar îmi fac draci aiurea, poate. Să bem.

Mă gândesc că e ca și cum gagică-mea m-ar întreba: filosoful preferat de la ce – introducere în estetică, filosofie politică, filosofie greacă, propedeutică etc. În fine, nu e chiar lipsit de sens, dar e penal oricum. Și oricum, nu e genul de clasificare pe care să o faci la bere, în vamă. Auzi, autorul preferat de la ce curs...

Insist pentru a treia oară cu autorul all-time. Stă pe gânduri vreo zece minute, ia o gură neobservabilă de bere și îmi azvârle, pe un ton ușor furios:

"Minulescu!"

Marfă, mă gândesc. Minulescu e ok, mă temusem că va zice *jane austen*. În plus, e mișto că e un poet, majoritatea aruncă un autor de romane când vine vorba despre scriitorul preferat. O întreb ce poezie de la minulescu îi place cel mai mult.

"Apăi... apăi nu știu, toate, cred... cel mai mult îmi place că scrie despre femei", zice.

Toți poeții scriu într-un fel sau altul despre femei, zic. Mai nou, chiar și poetesele.

O întreb ce-i mai place la minulescu. Aș putea să îi recit câteva poezii, dar curvăsăreala are și ea până la urmă o limită. Mă abțin.

"Se vede că înțelege femeile, asta îmi place. Și ne iubește sau, mă rog, ne-a iubit. Felul în care scrie... se vede că a iubit pe cineva mult de tot", zice.

Pula mea, mă gândesc. Păi oricine care se apucă de poezie...

în fine, n-am chef de teoretizări. E târziu și am chef să beau.

Cred că s-a amețit, se cam clatină. Aparent din senin, îmi întoarce și ea întrebarea:

"Tu cu câte tipe te-ai... aa... ai făcut sex?"

Nu știu, zic. Sunt foarte sincer. Ce pula mea să fac, să le trec cu câte o liniuță pe tocul ușii? În plus, nu știu exact ce înseamnă. Dacă una doar mi-a supt pula, se pune? Dacă mi-am băgat pula, da' n-am terminat că ne-au prins unii în budă, se pune? Dacă m-ar întreba de câte am fost îndrăgostit, sau cu câte m-am drogat, aș ști să-i răspund.

Tipic pizdelor; nu vor niciodată să rămână mai prejos, trebuie întotdeauna să ți-o plătească cu aceeași monedă, deși habar n-are de ce am întrebat eu. Ea m-a întrebat pur și simplu aiurea, crede ea, ca să mă facă să mă simt prost.

N-a reușit. Mă simt deștept.

Îi dau totuși o cifră aproximativă, de curiozitate, să văd ce curs va lua discuția din punctul ăsta: fie mă va apostrofa că sunt instabil, fie vom discuta într-un mod ceva mai dezinvolt...

"Undeva între 60 și 80. N-am mai numărat din clasa a doișpea, că nu mă interesa."

Prima variantă a presupoziției mele despre gagică, cu instabilitatea, e aia corectă. Bravo, ați câștigat un milion de euro, ați nimerit răspunsul corect. Pula.

"Mă gândeam la asta. Ești instabil. În locul prietenei tale, și eu cred că te-aș fi părăsit. Chiar dacă te-aș fi iubit. Sunt sigură că te-a iubit", debitează.

E proastă sau beată, sau ambele. Cum pula mea poți să te uiți la un om și să fii sigur că gagică-sa l-a iubit? Pentru că pare iubibil? Pot să-ți dau exemple de sute de mii de oameni care meritau să fie iubiți. Și n-au fost. În plus, cum pula mea ești atât de sigură că, și în eventualitatea în care am caracteristicile necesare pentru a fi iubit de o pizdă, fix gagică-mea e pizda aia? Poate mă iubește o proastă, poate mă iubește mama. Oare cât minulescu tre' să-ți scalde creierul ca să gândești așa în hopuri?

Aș pleca. Mai am vreo 300.000, pot să îmi iau niște bere la

pet să beau pe plajă. Mai beau și mâine ultimii bani, și noaptea hârșt în tren, cu nașul, mă duc direct la milf, ajung dimineața, o prind la fix când face clătite. Pe urmă beau cu B., și așa e stupid totul, beau aici singur, cu toți dobitocii, mai bine beam la A, era totul moca, avea și de tras pe nas.

Still... Îmi e milă de astea câteva ore pe care le-am petrecut cu dobitoaca. Vreau să aibă o finalitate. Dacă nu o mulg de bani, cel puțin poate o fut, iar dimineața îi spun pe de-a-ntregul ce părere am despre ea. Poate se sinucide. Poate așa salvez un bou care o va lua, prin dracu' știe ce prostie inimaginabilă, de nevastă, îi va face doi copii, un băiat și o fată, sau două fete sau doi băieți, și își va fute viața pentru totdeauna cu ea. Numai pentru asta și tot merită să o fut. Dar nu vreau să o fut. Vreau să beau. Mult, și nu îmi ajung banii.

"Nu cred că sunt instabil. Ți-am spus, sunt cu prietena mea de nouă ani..."

"Păi tocmai. Și, și? Vezi? Ceva s-a întâmplat de te-a părăsit!"

Să-ți fut una în fața ta de vacă idioată. Ce știi tu? Ești mai proastă ca un cățel neînțărcat, care fuge toată ziua după țâța măsii. Ăla știe ce vrea și acceptă ceea ce e. Tu ești o prefăcută, un fals, îți e frică că vei fi dezamăgită, dar cum ai putea să nu fii? Te consolezi în imbecilitatea ta feministă, cu clișeul "dacă m-a părăsit înseamnă că nu m-a meritat", "am să găsesc unu' mai bun". Ai să găsești o pulă.

Mă duc iar să mă piș. Calc în căcat, mă piș pe bocanci, dar, de data asta, nu mai vreau să mă șterg de căcat. E emblematic pentru viața mea să fiu plin de căcat pe bocanci. I love shit. La oglindă e o altă gagică. E aia care seamănă cu R. din spate. Din față seamănă cu dracu', parcă aduce așa un pic cu mama. Îmi vine puțin să borăsc, n-am mâncat azi nimic.

E beată bine de tot. Cred că și eu sunt. Mă simt singur și părăsit, undeva izolat de bunăvoie la peste 300 de kilometri de oamenii care mă iubesc. Oare mă iubesc? Cum ai putea ști? Mă gândeam, când eram mai mic, să se fi inventat un fel de termometru, le pui oamenilor termometrul la subraț și se colorează

în funcție de cantitatea de iubire pe care o au pentru tine. Dacă ar inventa cineva așa un termometru, i-aș da o bere. Chiar mai multe. Clona dorsală a lui R. se apropie de mine. Mai mult. Și mai mult. Fără să apuc să protestez, își atinge buzele de ale mele. Nu știu ce ar trebui să fac, așa că stau ca vita. Îmi bagă limba-n gură. Nu-mi place. Nu-mi displace. În pula mea, mă gândesc, nu putea să semene cu a mea din față?!

Ies cam șifonat și împleticit de la budă și mă întorc la masă. Tac. Se duce și mai ia șase beri. E bine. Încep să mă relaxez, realizez că s-ar oftica dacă ar ști că m-am lins cu alta la budă și, dintr-o dată, nu mi se mai pare nimic naspa. Da, sunt la peste 300 de kilometri depărtare de R. și B., dar sunt doar pentru un timp și, mai ales, sunt aici pentru că eu am ales să fiu aici. Poate că și ei îmi simt lipsa, așa cum le simt eu lor acum, dar nu prea contează momentan. Am să mă întorc în câteva zile și voi găsi totul așa cum era când am plecat. Dar voi ști mai multe despre mine, am timp să stau doar eu cu mine, fără mirosul ăla sufocant de spumă de păr, fum de țigară și ce pula mea o mai fi. Mirosul care îmi răpește toate chestiile care sunt doar ale mele, care au fost dintotdeauna ale mele, înlocuindu-le cu chestiile noastre. Vreau să știu să fac diferența între ele. Vreau să știu cine aș fi eu, fără R. Vreau să știu care este mirosul meu.

Ridic berea, dau noroc cu ea și o invit să mergem pe plajă după ce terminăm de băut.

III. De ce nu iubim femeile

Nu urăsc femeile pentru că vreau să le urăsc. Nu îmi propun să fiu misogin. Nu am fost respins, frustrat, traumatizat de pizde, cum își vor imagina toate proastele, ci dimpotrivă. Mi s-au aruncat mereu la picioare. Am trăit pe banii lor, în casele lor, le-am mâncat mâncarea, am avut parte de sex în orice moment mi-am dorit, mi-au ușurat viața prin diverse artificii, m-au

simpatizat, indiferent de vârsta pe care o aveau, și multe altele. Ura mea, disprețul meu, vine din toate încercările nereușite de a relaționa cu ele ca și cum ar fi ființe umane, ca și cum eu și ele am fi aceeași specie, naivă presupoziție... Din încercările lor eșuate penibil de a se comporta ca niște ființe umane. Au rămas neevoluate, undeva între vaci și păpuși gonflabile. Dacă noi ne străduim să depășim – prin artă, prin sinucidere, prin droguri, prin extaz, prin orice – condiția umană, ele se chinuie să o atingă. Dar poate sunt doar idealist și romantic. Mi-ar fi plăcut să fiu doar indiferent.

Nu iubesc femeile pentru că întruchipează, cel mai adesea, tot ceea ce detest la ființa umană. Nu spun că dacă am extermina femeile lumea ar fi perfectă. Dar ar fi mai puțin prefăcută și superficială. Am putea în sfârșit să ne privim în ochi. Am mai avea o șansă.

Well, first, pentru că le consider inutile. Pentru că s-au inventat păpușile gonflabile care sunt mai ieftine, mai de durată, nu pot vorbi și nu rămân gravide.

Nu iubesc pizdele pentru că își cumpără cosmopolitan, elle, avantaje, unica sau cool girl din care învață cum să devină și mai prefăcute, mai mult decât sunt din naștere, să se îmbrace în așa fel încât să pară mai slabe, să deschidă gura în așa fel încât să pară mai deștepte sau mai culte, să se miște în ritm de jeg disco ca să pară că știu să se fută, deși oricum nu le interesează să se fută. Pentru că nu știu să vorbească despre nimic ce nu ține de concret. Pentru că își fac un merit din faptul că merg la cumpărături uneori și gătesc. Pentru că sunt incredibil, șocant de proaste. Pentru că se uită la telenovele, iar când nu se uită la telenovele aleg cele mai proaste filme cu putință. La care mai și plâng. Pentru că nu suportă berea, brutal death metal-ul, drogurile, curvele, orgiile, prietenii interesanți pe care te chinui să nu îi pierzi. Pentru că își iubesc mamele și încearcă să ți le bage și ție pe gât. Pentru că nu le place sexul fără urmări. Pentru că în timp ce se fut se gândesc în ce mall să iasă la cumpărături a doua

zi. Pentru că nu știu și nu vor ști niciodată ce caută pe lume.

Pentru că sunt înlocuibile, oricând.

Pentru că arată ridicol când aleargă după autobuz. Pentru că nu spun niciodată ce gândesc, în rarele ocazii când gândesc. Pentru că, da, se trag din fetițe, și fetițele sunt niște prototipuri grăitoare a ceea ce vor fi când vor fi mari. Pentru că specia din care se trag se târăște pe jos și bate din picioare atunci când nu obține ce vrea. Pentru că specia asta vrea mereu ceva, fie înghețată, fie rochițe, fie găletușe de nisip, fie pantofiori, fie un dvd cu desene animate, fie o păpușă cu țâțe xxl, fie un parfum care face cât un salariu decent, fie un amant. Pentru că la școală sunt pârâcioase și răzbunătoare. Pentru că atunci când își schimbă dinții de lapte nu arată deloc inocent, ci arată ca niște babe acre.

Pentru că se cred singurele lucruri frumoase din lume. Pentru că sunt convinse că pizda lor este motivul pentru care soarele răsare în fiecare dimineață. Pentru că nu au simțul umorului. Pentru că le deranjează misoginii și bancurile cu blonde. Pentru că iau căcaturile în serios, iar lucrurile importante le tratează cu superficialitate. Pentru că nu acceptă că în afară de pizdă nu au nimic de oferit.

Pentru că te fac de râs când ești cu amicii la bere și o dați în chestii filosofice și deodată proasta se trezește să deschidă gura și să bășească o replică penală pe care a auzit-o la birou. Pentru că sunt feministe. Pentru că nu înțeleg universul. Pentru că n-au imaginație. Pentru că n-au simț artistic. Pentru că nu știu ce e aia să creezi, și au imbecilitatea de a crede că acest lucru se poate reduce la a scoate de câteva ori prin pizdă un borac. Pentru că vorbesc numai despre cure de slăbire. Pentru că fac ca dracu' când se îmbată, o dată pe an, de revelion. Pentru că le place să dea banii pe cadouri. Pentru că vor să ții minte ziua în care te-ai lins cu ea prima dată, de parcă pentru tine a fost cea mai importantă zi din viața ta.

Pentru că sunt sincere numai când bârfesc cu alte pizde. Pentru că nu pot citi mai mult de două rânduri din kant. Sau

zece din orice alt filosof. Pentru că vor să se mărite și apoi să fete, și apoi să se îngrașe, după ce au scăpat și de grija asta. Pentru că aruncă lucruri care înseamnă ceva pentru noi.

Pentru că le aștepți câte trei ore să se aranjeze când ieșiți în oraș, iar rezultatul după trei ore – trei ore în care tu ai fi fost deja amețit și te-ai fi simțit mișto – este unul dezastruos, te gândești că le-ai vorbit amicilor despre cât de bună e pizda ta și, în loc să te prezinți cu bunăciunea cu care te-ai lăudat, vii însoțit de o sperietoare, cu o mie de culori pe față și cu părul umflat de parcă i s-a căcat o viță în cap, puțind a jeguri de parfumuri care îți întorc stomacul pe dos și bălăbănindu-se ridicol pe tocuri.

Pentru că întotdeauna se bagă în discuții care le depășesc și nu au decența să își vadă de cratițe și farduri. Pentru că, dacă tot s-au băgat într-o discuție cu mult peste capacitatea intelectului lor, țin să și spună o prostie, să lase o urmă a imbecilității lor, să nu treacă neobservate.

Pentru că le plac nunțile și botezurile. Pentru că merg în vizită la părinții tăi și îi obligă să povestească lucruri compromițătoare din copilăria ta, pe care tu încerci să le uiți. Pentru că sunt penibile și plâng la cele mai artificiale scene din filme, alea cusute cu ață albă, la care tu ai râde în hohote.

Pentru că sunt urâte, disproporționate. Pentru că își apreciază baloanele, care sunt niște părți anatomice ridicole. Pentru că au curul inutil și penibil de mare. Pentru că își smulg părul de pe picioare în loc să îl radă. Pentru că merg la cosmetică, coafor, fitness, spa, împachetări, saună, masaj. Pentru că mint crezând că spun adevărul. Pentru că bârfesc cu ură, din frustrare, în loc să găsească părți amuzante care să fie relatate despre alții. Pentru că nu te pot iubi toată viața. Pentru că citesc numai din interes. Pentru că în generală și liceu au fost tocilare. Pentru că aruncă banii pe vopsea de păr.

Pentru că au prejudecăți. Pentru că nu vor sex în grup. Pentru că nu vor sex anal. Pentru că nu beau. Pentru că sunt religioase. Pentru că fură ideile altora, fără să gândească. Pentru că nu sunt originale și nici nu apreciază originalitatea. Pentru că,

dacă au un blog și faci imprudența să-l citești, îți vine să borăști sau să te faci definitiv poponar.

Pentru că nu te iubesc niciodată pentru ceea ce ești. Pentru că nu te vor cunoaște cu adevărat niciodată. Pentru că nu au capacitatea și, mai grav, nici interesul, să te cunoască.

Pentru că țin la aparențe. Pentru că au grijă să nu te faci de râs în public. Pentru că e o tragedie pentru ele dacă te-ai îmbătat la petrecerea firmei și ai borât pe cămașa șefului. Pentru că se udă când citesc eminescu. Pentru că până și de ce iubim femeile li se pare o carte misogină. Pentru că, spun ele, nu înțelegem femeile. Pentru că, dacă spui că ai o părere proastă despre ele, în mintea lor înseamnă că nu le cunoști. Pentru că simpatizează cu blonda de la drept.

Pentru că vor deveni foarte curând babe nefutute. Pentru că vor vrea să le dai locul în autobuz. Pentru că, și așa, scofâlcite, ridate, împuțite, demodate, încă mai cred că universul se rotește în jurul pizdei lor.

Pentru că nu recunosc niciodată când s-au supărat pe tine, îți zâmbesc frumos și pregătesc parșiv o lovitură cât mai dureroasă.

Pentru că vor să știe câte iubite ai avut înainte de ele. Pentru că, dacă le spui adevărul, or să facă scandal și or să te urască. Pentru că, dacă le minți, or să te urască pentru că le minți. Pentru că nu acceptă că trăiesc doar ca să facă pui, și că instinctul ăsta le conduce viața. Pentru că, odată ce au făcut pui, își pierd orice urmă de feminitate și își arată colții. Pentru că apoi trăiesc doar pentru a-și apăra puii și a se mândri prostește cu ei, de parcă i-ar fi scos prin creier, nu prin vagin. Pentru că poartă balerini colorați, cu fundiță în vârf. Pentru că arată a gâște.

Pentru că urlă ca scoase din minți când ne jucăm pe calculator. Pentru că nu sunt în stare să tasteze singure nici linkul unui site. Pentru că dacă nu merge calculatorul te sună de doișpe ori la serviciu, tocmai în mijlocul unei dispute cu șeful legată de o mărire de salariu, să îți ceară disperate ajutorul în loc să verifice dacă este băgat în priză.

Pentru că li se lasă țâțele. Pentru că fac burtă. Pentru că au vergeturi pe tot corpul atunci când slăbesc. Pentru că le apar dungi albastre pe țâțe. Pentru că le cade părul și încep să pută când transpiră noaptea. Pentru că li se adună pielea în jurul coatelor și genunchilor și arată a găini opărite. Pentru că ne asasinează cu parfumuri și sprayuri care ne fac să vomităm. Pentru că au ciclu. Pentru că nu știu să îmbătrânească frumos. Pentru că n-au deloc umor. Pentru că sunt feministe, da' cred că am mai zis.

Pentru că nu se gândesc niciodată la moarte. Pentru că, pentru ele, a avea un rid și un fir de păr alb e o tragedie mai mare decât moartea. Pentru că nu le place să bea bere iarna la terasă.

Pentru că sunt invidioase. Pentru că sunt cele mai egoiste ființe din univers. Pentru că spun că iubesc rasa feminină, dar urăsc de fapt fiecare exemplar în parte. Pentru că nu își iubesc decât propria pizdă.

Pentru că atunci când merg la munte, vor să stea în camera de hotel și să despacheteze. Pentru că își iau tocuri și parfumuri și câteva rujuri cu ele când merg la munte. Pentru că vor neapărat o cameră care să aibă și cadă. Pentru că distrug orice moment romantic prin probleme concrete care nici măcar nu contează. Pentru că vor copii ca să se simtă importante și apreciate. Pentru că își pensează sprâncenele și își decolorează mustața. Pentru că își cumpără haine în prostie, până când dulapului îi iese din cuie partea din spate.

Pentru că nu ne înțeleg niciodată și nici măcar nu își imaginează ce vrem de fapt de la ele. Pentru că au impresia că le iubim pentru felul în care au sânii și fundul, pentru kilogramele pe care le-au pierdut asasinându-ne nervii, martirizându-se și făcându-ne gaură în portofel. Pentru că nu au habar ce vrem atunci când simțim că trebuie să stăm un timp departe de ele. Pentru că nu merg la mare până nu țin cură de slăbire.

Pentru că vor să te comporți ca gheii din telenovele. Pentru că, dacă uiți de aniversarea primului ei ciclu alături de tine, se închide în cameră și boicește. Pentru că nu au suficienți neuroni ca să-și dea seama că fiecare din noi își arată iubirea în mod dife-

rit. Pentru că, dacă nu îți plac comediile romantice și lăbărelile după jane austen cu keira knightley, ești un monstru. Pentru că, dacă râgâi în timp ce bei bere, ești un porc.

Pentru că, dacă spui despre prietena ei cea mai bună că e proastă, ești misogin și măgar. Pentru că, dacă spui despre prietena ei cea mai bună că e o persoană interesantă, ești un curvar.

Pentru că le place să fie ordine în casă. Pentru că nu iubesc jegul. Pentru că îți rătăcesc lucruri. Pentru că îți aruncă obiectele cele mai importante. Pentru că îți distrug perechea preferată de blugi spălând-o în fiecare săptămână.

Pentru că sunt influențabile și este suficientă o simplă bârfă pentru a te lăsa baltă. Pentru că le este atât de ușor să nu te mai iubească și să te uite. Pentru că își dau cu părerea despre orice. Pentru că li se pare că pornografia exploatează femeile și ar vrea să o desființeze.

Pentru că nu știu să conducă. Pentru că nu le plac motoarele. Pentru că după ce își iau un job la birou nu mai vor să audă de mers la concerte. Pentru că după ce își iau job îți povestesc toate bârfele de la birou, cine cu cine s-a mai futut, cine de cine s-a îndrăgostit, deși ție ți se rupe total. Pentru că te bat la cap să te tunzi și să renunți la cercei. Și la tricouri cu formații. Pentru că ești insensibil dacă nu vrei boraci. Pentru că nu iubesc animalele ci doar au impresia că o fac, și ți-ar da cățelul la hingheri doar pentru că s-a pișat pe o pereche de pantofi de firmă sau că a ros piciorul mesei. Pentru că se îndrăgostesc din motive prozaice. Pentru că sunt cele mai rele ființe din lume, după șoarecii verzi.

Pentru că nu fac niciodată lucruri în mod dezinteresat. Pentru că sunt calculate. Pentru că și cel mai inocent și aparent spontan zâmbet al lor este premeditat. Pentru că nu au simțul ridicolului. Pentru că se fac de căcat și pe urmă insistă cu o opinie sau cu o fiță rizibilă cu aceeași nonșalanță cu care merg pe catalige de 18 centimetri crezând că hidoșenia asta le face sexy. Pentru că fac – foarte rar – sex cu alte femei doar pentru a demonstra că nu au nevoie de bărbați. Pentru că nu plâng sincer. Pentru că se duc la budă în gașcă. Pentru că au transformat un

lucru esențial și sublim cum e plânsul în ceva feminin.

Pentru că nu au viziune de ansamblu. Pentru că nu pot pricepe decât cazuri particulare. Pentru că le place să zică a face dragoste în loc de a fute, penis în loc de pulă și clitoris în loc de lindic. Pentru că niciodată nu ar putea să aibă un sistem filosofic sau cel puțin o viziune holistă, chiar și infantilă, asupra lumii. Pentru că nu știu de unde vin muștele și ploaia. Pentru că iubesc confortul. Pentru că încearcă să te transforme într-o ființă fără voință, fără gândire proprie, într-o păpușă de paie care să le îndeplinească toate dorințele materiale. Pentru că nu au decât dorințe materiale.

Pentru că se complac în competiții stupide cu alte femei, cine are copii mai curați și mai buni la carte, în loc să se preocupe de dezvoltarea lor spirituală. Pentru că se tem de dezvoltare individuală. Pentru că sunt convinse că religia creștină e singura care contează. Pentru că sunt exact ființele slabe, manipulabile, fără gândire proprie, fără coloană vertebrală, care nu supraviețuiesc decât în haite cu specimene de același fel, pe care le-am detesta dacă am fi sataniști adevărați.

Pentru că seamănă atât de mult între ele. Pentru că, după ce te desparți de una, următoarea va fi inevitabil și mai naspa. Pentru că toate au aceleași defecte. Pentru că, după ce ai futut 20, încep să se repete, pe rând, forma sânilor, a fundului, a buzelor, locurile de pe corp afectate de celulită, sprayurile și gelurile de duș pe care le folosesc.

Pentru că urăsc partea copilăroasă din tine. Pentru că îți ucid tot ce ai mai personal, mai original, mai inocent și mai nebun în tine.

Pentru că sunt proaste. JET.

20. Milf

I.

...Am tras ceva ciudat pe nas și sunt muci. La A. este aceeași lume ca de obicei, parcă nimic nu se schimbă atunci când vine vorba despre A. Baia, de fiecare dată greu de nimerit după două linii, scaunele mereu insuficiente, covoarele roase de la atâta frecat cu peria pentru a scoate borâturile invitaților, masa ciobită pe o parte de când a căzut R. cu ea. Singurele chestii care mai variază cât de cât sunt drogurile, în funcție de ce e la modă. În schimb, fețele sunt identice de fiecare dată. Aceeași plictiseală, aceeași muzică, cred că o știu mai bine decât pe aia din calculatorul meu.

Mă retrag într-un colț, sunt foarte amețit. Văd o blondă că vine după mine și mi se urcă în brațe. Nu-mi place de ea, dar nu știu să zic de ce. Parcă ar fi opusul lui R., de la felul în care vorbește până la cum se mișcă. De ce aș vrea o gagică care să fie opusul gagică-mii, dacă mie îmi place gagică-mea? Chiar așa, unde o fi? Cu cine o fi? O sun. Nu răspunde. Cred că am sunat-o din greșeală pe mama. Arunc telefonul într-un colț.

Blonda începe să mă sărute. Îmi este cunoscut ceva la ea, oare de unde o știu, o să-l întreb pe A. cine e și cum a ajuns la chef. Vine spre noi B. E și mai varză, cred că a tras din toate. Mă gândesc că n-ar fi trebuit să-l las. Deși... până la urmă nu sunt mă-sa, sunt doar iubitul. Fuck, parcă trebuia să fie și mă-sa pe aici, venise cu noi, ce idee proastă... mă uit mai bine la B., a început să se pupe cu blonda de la mine din brațe. Mă uit mai

bine la blondă... aaaa! Iacă și milf! Mă gândesc că e momentul de glorie al lui B., în sfârșit i se întâmplă ceea ce a visat încă de când i s-a sculat prima dată, adică de acum vreo 3 ani, sex cu mă-sa, i s-a sculat mai târziu, zice că a fost puțin retardat la capitolul ăsta.

Să fiu sincer, mi s-a părut mereu o fantezie stupidă. În ciuda faptului că am fost dintotdeauna fascinat de incest. Cred însă că incestul ar trebui să aibă loc numai între frați. Dacă te fuți cu maică-ta sau cu taică-tu, faci varză pentru totdeauna relațiile cu ei. Nu vor trece peste asta niciodată, se vor răzbuna, le va fi ciudă că s-a ajuns aici și te vor urî. Nu vor putea să-și accepte partea de vină, pentru că sunt bătrâni, în consecință proști. Și, în plus, părinții iau mereu totul în serios. Între frați e mai ok, suntem mai apropiați ca vârstă, dacă într-o zi vom vrea să renunțăm la asta și să avem din nou o relație normală, ar putea fi posibil. Plus că e mai mișto. I guess. I don't know, wouldn't fuck my mom. Dar mi-aș fute o eventuală soră sau un eventual frate, cel mai probabil.

Milf continuă să se sărute cu fii-su. Se pipăie. Sunt convins că nu e prima oară, cel puțin după anumite gesturi pe care le fac. Ceilalți îi privesc cu interes, B. nu a spus nimănui că blonda cu țâțe mari e mă-sa. Mie mi-e puțin greață, nu din cauza lor, din cauza jegurilor pe care le-am tras, plus berile. Mă gândesc să trec pe la R., să bem o bere și să dormim în brațe. Dau să plec.

Milf se întoarce spre mine și mă întreabă unde dracu' mă grăbesc. Mă invită să continuăm cheful la ei. Îi spun că vreau să mă văd cu gagică-mea. Îmi propune să trec să o iau pe R. și pe urmă să vin pe la ei. Sună ok, dar n-am chef de sex în seara asta. Mi-e greață. Data viitoare îmi bag pula în drogurile lui A.

B. n-a mai vorbit cu mine o săptămână. Zice el, din cauză că n-am venit atunci cu ei n-a mai reușit să i-o tragă. Milf a ajuns acasă, s-au mai mozolit puțin, după care brusc și-a dat seama că e obosită și s-a dus să se culce. Dacă veneam și eu, mi-a spus, ne-am fi futut cu toții.

Mi se pare ridicol să mă las folosit doar ca el să-și împlinească obsesia asta stupidă cu mă-sa. De fapt, toată situația asta e nașpa. Iar pe milf simt că încep să o urăsc. Poate că o omor, și așa viața mea va însemna mai mult decât niște biete lamentări și niște concluzii sentimentale scrise într-un jurnal. Voi fi cel care "din gelozie, a ucis-o pe mama incestuoasă a amantului său minor". Voi apărea la știrile de la ora 5, la protv, la antena 1, la observator, îmi vor blura fața în dreptul ochilor. "Un criminal extrem de periculos", așa îmi vor spune. Voi deveni celebru. E o idee.

Ciudat, R. o place pe milf. Zice că i-ar plăcea să fie maică-sa. Că e fain să te droghezi cu ea și să mergi la chefuri. Nu știu, poate sunt eu ciufut și pretențios. I hate milfs. Mothers I'd Like to Kill. Haha! MILK :D Păi da, chiar seamănă cu o vacă în călduri. Măcar de-ar da lapte. Ar avea și B. ceva bun de luat de la ea.

II.

La început, am avut impresia că milf e frumoasă.

Când îmi povestea B. despre ea și despre cât de mult vrea să i-o tragă, aveam impresia că milf nu e cu adevărat mișto și că mintea lui perversă și fumată proiectează o imagine falsă asupra ei. Și totuși, când am văzut-o, am zis: clar, m-am înșelat. Milf părea frumoasă.

Totuși, avea ceva care te făcea încă de la primul schimb de cuvinte cu ea să îți devină nesuferită, un ceva greu de descris, dar care era acolo, nu putea fi negat. Această nesuferenie nu îi știrbea însă din farmecul pur fizic. Deși...

Am ajuns la concluzia că e bună într-o zi când, beți și drogați, mergeam spre liceul lui, pentru a invita două gagici de la el din clasă într-o bodegă. Milf tocmai vorbea cu diriga lui. B. a văzut-o de la distanță și i-a făcut o reverență foarte teatrală, spre râsul celor ieșiți la o țigară în pauză. Apoi mi-a prezentat-o

și am crezut inițial că face mișto de mine, că s-a înțeles cu una din liceu să se dea drept mă-sa. Mi se părea o gagică de vârsta lui R. Mă rog, asta dacă R. și-ar arăta adevărata vârstă și nu ar părea cu cinci ani mai mică. Milf e așa cum își imaginează oricine o milfă.

Avusese o conversație cu diriga lui B., care îi ținuse vreo jumătate de oră lecții de morală, dar nu era nici pe departe supărată. Mai degrabă amuzată. Trăgea dintr-un chiștoc și își trecea din când în când mâna prin părul vopsit în mai multe culori, de la blond platinat până la șaten închis, cu câteva șuvițe albăstrii. Purta multe inele, o geacă de motor cu patch-uri cu iron maiden și își zornăia din când în când lanțurile prinse de blugii rupți în genunchi. Clar, părea o versiune mai soft a lui R.

"Profii ăștia încă se cred pe vremea lui ceaușcă", îmi spune, cu un ton ușor cinic însoțit de un zâmbet. Îmi întinde mâna. Îi spun că mă cheamă M. Spune că o cheamă alina.

B. se apropie de ea și o pupă, evident pe gură, chiar în curtea liceului. O invităm la bere. Noi suntem deja praștie, dar, nu știu de ce, acceptă să meargă cu noi la bodegă.

Pe drum spune o grămadă de chestii haioase și mă gândesc că în definitiv e o gagică de gașcă, e funny, e țăcănită și ar trebui să fiu invidios pe amicul meu că are așa o mamă. Nici n-o pot compara cu a mea sau cu a lui R. Totuși, nu sunt pe deplin încântat de ea; mă gândesc că m-am făcut mult prea sceptic, nu mai pot recunoaște persoane ok în nimeni, îi urăsc prea mult pe toți.

Pe scări, la bodegă, B. se împiedică și cade. Râdem toți trei. Îl ridicăm. Vine chelnerul și ne întreabă ce bem. Cerem trei ursus. Chelnerul îl întreabă pe B. dacă are 18 ani.

"Nu, are 15, dar eu sunt mama lui. Vrei să ne vezi buletinele?", întreabă milf râzând.

Ne aduce berea. Milf se joacă cu eticheta, cu saboții pe sub masă, cu o șuviță de păr. Așa face și B. câteodată. Dacă îi privesc mai atent, chiar seamănă. E mișto, dar are ceva care mă enervea-

ză groaznic. E cumva falsă, nu îmi dau seama în ce sens falsă, dar așa simt. Și îmi dau seama și că este o mamă care îl va face pe B. foarte nefericit. Aproape că aș prefera să aibă o mamă încuiată ca a mea.

Apare un tip, îl știu din vedere, umbla într-un timp prin lmc. Ne salutăm și se așază la masa noastră. Își ia o bere. E fascinat de milf-alina, care povestește despre cele 11 concerte iron maiden pe care le-a văzut pe la diferite festuri. B. e gelos, se fâțâie pe scaun, uită să bea din bere. Tipul nou face cinste. Milf cere și o votcă tonic cu lămâie și cu o felie de portocală. Tipul o invită la rockotecă vineri seara. Milf acceptă. B. fierbe. Mă privește cerându-mi ajutorul. Eu sunt puțin absent. Și mă calcă pe nervi alina. Aș fi vrut un iubit, sau un bestfriend – ce pula mea e el –, orfan.

Gagiul necunoscut – al cărui nume îmi scapă – se bagă tot mai mult în seamă cu ea, o întreabă unde locuiește. Ea îi spune că la vilă, cu copilul. Individul crede că e vorba de un copil mic, o întreabă dacă e căsătorită, se sperie, bate în retragere. B. sesizează momentul de slăbiciune al rivalului și îi dă lovitura de grație: se apleacă puțin și o sărută pe mă-sa vreo trei minute. Eu râd, mai am puțin și mă înec cu berea. Mă sună R. Ăla își cere scuze, zice că nu și-a dat seama că alina și B. sunt combinați.

"Păi nu suntem, e mama", râde B.

Milf începe să vocifereze, e amuzată, îi fac semn să urle mai încet, nu aud ce vrea gagică-mea. Zice ceva de un cd cu un joc, nu înțeleg nimic. Mă întreabă ceva despre un posibil iubit al sor-sii, iar nu știu nimic, singurul iubit al lui D. de care știu sunt eu. Tipul nou al cărui nume îmi e imposibil să mi-l reamintesc îmi face semn să vorbim în particular, eu îi zic stai, bă, în pula mea, ai răbdare, vorbesc la telefon, se prinde milf că mi-a făcut semne, R. zbiară din mobil că îl tunde pe ăla care o fute pe sor-sa, dacă îl prinde, că are deja un fir de urmat și că o să-l descopere ea în cel mult o săptămână. Chelnerul vrea să ne mai aducă bere, toată lumea vrea ceva de la mine, am chef să sparg niște sticle în capul tuturor. R. zice că a citit o conversație pe

mess din arhiva sor-sii din care reiese că eu știu cu cine s-a futut minora, îi zic că mă fut, mi se rupe de minoră, tipul nou fără nume e foarte speriat, parcă ar vrea să fugă de la masa noastră, dar îi e rușine. Aruncă ultima carte din mânecă, îi lasă milfei numărul lui de telefon, să îl sune dacă vrea nu știu ce pula mea înregistrare cu maiden. B. se ridică, roșu la față, și îi spune să-și bage iron maidenu' în cur. Milf e jignită, zice să nu vorbească așa de dickinson. Iese haos, mă ridic, încerc să aud ce mai debitează R., nu înțeleg nimic, închid telefonul și ies pe scările bodegii să aștept să revină lucrurile la normal. Mă fut pe toți proștii.

După zece minute, tipul nou iese, aproape alergând. Mă observă, dar nu mă mai bagă în seamă. Pleacă. Intru din nou, ăia doi sunt în culmea fericirii, se distrează de nu mai pot.

"Ai văzut ce față a făcut?", o întreabă B, mândru, pe mă-sa.

"Daaaa... ce bou!", zice milf.

B. e leșinat de admirație. I-am mai văzut privirea asta doar uneori când se uită pe ascuns la R. Cred totuși că îi place mai mult mă-sa.

Milf pleacă la budă și B. îmi spune că, de fiecare dată când se îmbată, vrea să i-o tragă. Și când fumează. Și când e fericit de ceva. Și când e obosit. Și când e trist. Și când e certat cu toată lumea. E foarte mândru, crede că asta îl face un pic satanist.

Îmi spune că nu-i va da voie niciodată să fie cu un alt tip.

Încerc să mă pun în situația lui. Nu sunt sigur că-l înțeleg.

Milf se întoarce și se roagă să o luăm cu noi la următorul chef. Eu încerc să refuz, gândindu-mă la B., că s-ar simți nasol cu maică-sa după el, dar B. îmi ia vorba din gură. E foarte încântat și îmi propune să mergem chiar în seara asta la A. Milf e în culmea fericirii, se gândește că în sfârșit va fi introdusă în anturajul lu' fii-su. Mă încearcă pentru moment bănuiala că ar putea fi undercover, se dă de gașcă doar ca să ne intre pe sub piele și să ne afle secretele. Hotărât lucru, în seara asta n-am să mă sărut cu B.

După încă vreo 4 beri, plecăm spre A.

III.

De cinci minute tot sun la ușă și nu vine nimeni. Unde dracu' or fi, mi-a zis că e și el și maică-sa. După două săptămâni ne-am împăcat și acum le fac o vizită. Am rupt și un trandafir dintr-o curte ca să i-l dau lui milf, să mă ierte că nu am luat parte la orgie. Și că sunt porc, în general. Vin să le fac o vizită și îmi promit să fiu cât mai respectuos cu putință.

Sun, sun... Aștept.

În sfârșit. Îmi deschide milf. E îmbrăcată cu o rochie mișto, de neohipioată, roșie și saboți maro. Miroase puțin a ceapă prăjită. Milf mai are o ciudățenie, pe lângă aia că e milf: face și mâncare.

Intru în sufragerie, îmi zice să aștept vreun sfert de oră că fii-su e cu meditatoru', imediat termină, adică într-un sfert de oră. Mă așez cât mai departe de ea, timid, pe canapea. O întreb la ce face meditații. Matematică sau latină, nu știe prea bine... Păi da, mă gândesc, nu-i cine știe ce diferență.

Mă întreabă ce să îmi aducă. Vreau o bere? Vreau. Îmi aduce. La doză. Aduce și un pahar. Sper să mi-o lase pe măsuță și să se ducă în treaba ei. Mă încurcă dezinvoltura asta pe care o afișează, n-aș ști ce să-i răspund la un anumit gen de întrebări, cât de sincer poți fi oare cu ea, într-un fel sunt mai la îndemână părinții normali, ăia idioți, bătuți în cap, îi minți de la cap la coadă și e o treabă. Ăia nu se prind niciodată. Da' ăștia mai dezghețați, nu știu, uneori mă fac să nu mă simt prea în largul meu. În plus, mai e și episodul de la cheful lui A., de care ea pare să nu își aducă aminte. Sau se preface foarte bine, ceea ce nu ar fi de mirare.

Sumbrele previziuni mi se confirmă, acu' observ abia că are în mână două cutii de bere. Aha. Deci va trebui să beau o bere cu milf. Asta e...

Din obișnuință, îmi pusesem picioarele pe măsuță. Le dau jos, îmi cer scuze. Zice că nu-i nimic, oricum, marfă bocancii. Mulțam. Îmi vine să râd când mă gândesc că are doar vreo opt

ani în plus față de mine, și totuși eu sunt aici și-l aștept pe fii-su să îl iau la o bere. Fii-su, de care, în plus, sunt îndrăgostit. Îmi vine să-i spun chestia asta, abia pot să mă abțin, aș fi dat orice să aflu dacă s-ar fi înecat cu berea sau nu.

Inevitabilul se produce, îmi spune că se bucură că avem puțin timp singuri. Mă crispez, chiar nu am niciun chef să se dea la mine, să iasă scandal și să stric prietenia – sau ce o fi ea – cu B. Dar milf nu are chef de sedus amicii lui fii-su azi, o fi la menstruație. Vorbim despre iron maiden vreun sfert de oră. Mă întreabă apoi cum i-am cunoscut odrasla și cum de suntem prieteni. Îi rezum chestia cu bairamul la A., primul la care ne-am întâlnit, lăsând deoparte băutura, prafurile și ierburile. Am făcut bine că am omis asta. Zice că așa i-a spus și B.

Aha, deci dacă știa, înseamnă că o nedumerește ceva, o nemulțumește, altfel de ce m-ar fi întrebat și pe mine, de ce credea că am să mint? Sau că a mințit fii-su? În fond, suntem doar prieteni. Poate crede că nu suntem doar prieteni.

Se apucă să se autoelogieze, să fiu convins că ea nu este ca alți părinți, absurzi, care nu lasă copiii să experimenteze nimic, ea e de acord cu mai tot ce fac adolescenții azi, i se pare normal să ieși sâmbătă seara într-un club, să dansezi, să bei câteva beri, e de acord și cu iarba, îmi zice, firește, să nu devină chiar un obicei, să o fumezi numai la anumite ocazii. Îi zâmbesc cât de seducător pot, având în vedere că mă înecă greața. Mi se pare în momentul ăsta mai scârbos decât dacă mi-ar spune că ar vrea ca fii-su să fie altfel decât este, că nu-i de acord cu nimic din ce face... Aș vrea să vorbească ca părinții normali, să-și facă griji pentru el, nu știu de ce, mi se pare că așa cum e acum e fie fals, fie nu e bine pentru el. Dar se vede că este falsă, zâmbește forțat, probabil este o tactică a ei care a dat roade până acum, să câștigi încrederea prietenilor lui, pentru a avea situația sub control. Mi-e greață. Știu genul ăsta de părinți, ție, copilul lor, îți vine să-i strângi de gât, și toți prietenii îți fac capu' varză cu ce cool sunt ai tăi. E drept, lui B. nu-i vine s-o strângă de gât, îi vine s-o lege cu cătușe de pat. Aș vrea să o iau de încheietura

mâinii, să i-o răsucesc, să-i zbier în față să aibă grijă de fii-su, să fie în morții mă-sii sinceră cu el, că are încă nevoie de ea, nu să se comporte ca o fuckin' bitch și s-o doară mai mult de părerea amicilor lui. Îi zâmbesc. Oricum, dacă ar ști tot ce facem noi, ce gândim, în special ce gândim, pentru că faptele mai ușor pot fi considerate accidentale și singulare, gândurile nu prea, și ea cu siguranță ne-ar considera monștri, pentru că ar pierde orice potecuță către o posibilă vagă înțelegere. Ar zice că avem de toate, că suntem deștepți, frumoși, chiar bogați, iubiți ș.a.m.d., ce se întâmplă cu noi, facem chestii din plictiseală sau ce? Ar plânge, ar țipa, ar vrea o explicație pe care s-o poată pricepe. Tocmai pentru că ea crede că înțelege mai mult decât alți părinți. Crede că dacă bea, se droghează și face sex la chefuri gata, ne înțelege, ne poate citi. Ce prostie. N-ar vrea de fapt să înțeleagă, îi e mai bine în semiștiința ei, ar trebui s-o lase baltă dacă mai vrea să poată dormi noaptea, acolo unde suntem noi ea nu ar rezista, e prea adânc unde am coborât noi și e prea târziu pentru ea.

Apare și B., în sfârșit, salvator ca o lună plină care începe să descrească pentru un vampir care nu a mai băut de o săptămână. E în pantaloni scurți, papuci și un maieu rupt, s-a spălat de curând pe cap, are părul mai blonduț față de ultima dată când ne-am văzut, și-a vopsit în negru o șuviță, descopăr un tatuaj de care nu aveam habar, foarte sus pe braț, aproape de umăr, da, încă n-am ajuns acolo, și nici în alte locuri, încă, cum spune și R., încă nu, și... încep să o iau razna. Când mă gândesc de obicei la oameni, îi asociez cu câte o întâmplare, cu ceva în care ei și-au arătat cea mai profundă parte a personalității lor. Când mă gândesc la B. nu pot să mă gândesc decât la sex. Dar nici acum, ca de altfel nici prima dată când mi s-a întâmplat chestia asta, nu reușesc deloc să concluzionez că ar fi ceva în neregulă cu mine. Aproape chiar din contră. Transpir, amețesc, înghit cu greu și reușesc să scot un zâmbet vag. E tot ce pot da mai bun în momentul ăsta. Un zâmbet vag. Și mă simt chiar ca un vampir foarte foarte bătrân, ca ăla care îl făcuse pe lestat, care a ieșit la

vânătoare de discipoli și fii adoptivi cu care să-și împartă povara lungii treceri prin nemurire. Nu pot să cred că am zis asta, că folosesc asemenea cuvinte, so fuckin' unlike me. Dar se pare că asta e. Cred că sunt îndrăgostit.

IV.

De cinci zile m-am mutat la B. La B. și la mă-sa. Am avut voie să îmi aleg una dintre cele șase camere libere din casă, mai exact din vilă. Am ales una mai micuță, nu din modestie, dar nu vreau schimbări de decor prea mari. Și, în plus, este aproape de a lui. Am primit și cheie și am fost asigurat că este unicul exemplar care are acces la broasca ușii de la noua mea locuință.

Bineînțeles, de cele mai multe ori dorm la el în cameră. Venim dimineața din club, sau din cluburi, sau din vreun bar, sau pub sau pur și simplu de pe străzi, abia ne mai ținem pe picioare, mă-sa ne deschide ușa foarte fericită că fii-su are un prieten pe care se poate sprijini în cel mai literal mod cu putință, pe urmă ne trântim rupți pe patul lui. Stăm de vorbă vreo oră, două, fumăm, radem tot ce mai e de băut, pe urmă el se culcă vreo două ore, eu mă duc să-mi fac o cafea, ascult muzică la căști și mă uit la el cum doarme. Sau beau în continuare. Pe la 9-10 se trezește, după ce a pierdut deja vreo două ore de școală. Își aranjează părul, își face ochii, unghiile dacă e cazul, și pleacă la școală. De multe ori vin cu el. Intră vreo zece minute în clădirea liceului, vorbește cu colegii să îl dea prezent dacă se poate, ăia îi mai spun ce s-a mai întâmplat și pe urmă vine la mine și mergem într-un pub de lângă școala lui. Nu întotdeauna. Uneori mergem în centru, unde am fost și cu o seară în urmă. Dacă e deschis. Uneori mergem la prietena lui la liceu sau la facultate la R. Pe prietena lui o cheamă N., e tot a 9-a ca și el și e virgină. Pierdem vremea, bem câteva beri. Pe la prânz, indiferent de variațiunile cu care ne-a fericit respectiva zi, suntem muci.

Mergem acasă uneori, că mă-sa e la job, și mâncăm. Am venit și cu R. o dată și i-a plăcut noul meu bârlog. Alteori rătăcim pe străzi sau dormim în baruri sau parcuri. Când putem și noi. După vreo două ore suntem gata să o luăm de la capăt. Și începem distracția mai hard, aia de noapte. Cluburi, când e cazul. Baruri. Petreceri. Mai puțin la A. În rest, oriunde.

Mie unu' cel mai mult îmi place cu el pe străzi. Plimbatul de nebuni îi dă lui un aer de parcă ar veni din alt timp, dintr-o altă lume, un fel de cavaler medieval, cu tot decorul împuțit din București. Ne ținem de mână când e noapte, ne pupăm. Niciodată treji. De fapt, nici nu știu, l-am văzut vreodată eu fiind treaz?

Milf ne crede doar buni amici. Ceea ce și suntem.

Râdem toată ziua, râdem din orice, poate că de asta și facem tot ceea ce facem, ca să ne provocăm râsul unul altuia. Mă întreabă dacă nu cumva m-am futut cu soră-mea ca să vină după mine și să ne prindă pupându-ne, să mă ia acasă că nu poate trăi fără mine, ca pizdele din filmu' ăla românesc penal cu lesbiene, zic nu m-am futut, că n-am soră, bine încă nu-i timpul pierdut ce fain ar fi să ai o soră care să aibă cinșpe ani când ai tu patrușcinci. Dar poate să vină mama, B. face o față lungă, nu lasă că nici cu ea nu cred că m-am futut glumeam și eu, oricum mama e bătrână și urâtă. Ne batem cu perne, pe urmă ne luăm câte o bere.

"Auzi, da' taică-tu... tot bătrân și urât e?"

Râdem și ne tăvălim pe jos.

21. Cum am ciopârțit-o pe andreea bănică

They being the gods of the wolves whom upon they bark at night
requesting their next victim in thirst of blood
I enjoy those moments I may haunt with these beasts of the night
(emperor, *cosmic keys to my creations & times*)

Avea ghearele lungi și roșii, asortate la rujul scârbos, roșu aprins, care lăsa urme pe țigara din care trăgea cu sete. Primul lucru la care m-am gândit a fost că trage așa puternic din țigară pentru că e învățată să sugă pula toată ziua și nu-și poate controla reflexele. Era urâtă, foarte urâtă. Semăna cu andreea bănică și mie dintotdeauna andreea bănică mi s-a părut cam cea mai urâtă femeie din lume. Avea fața asemănătoare cu a unei iepe, cu dinți mari și pătrați, părul blond platinat, cracii puțin în paranteze, și țâțe medii. Cur nu prea avea. Dacă S. și-a verificat buzunarele în căutarea unui prezervativ, atunci când a văzut-o, eu am băgat instinctiv mâna în buzunar să văd dacă mai am cutterul. Îl aveam.

Știu că băusem mult, dar nu îmi mai aminteam ce. Plecasem din București de dimineață, oprisem pe drum, mâncasem ceva, pe urmă totul pare că se estompează cumva. Nu mai știu. Nu îmi amintesc nici măcar unde am băut, și, așa cum spuneam, nici ce. Țin minte doar că am coborât amândoi undeva pe lângă cornu să ne pișăm lângă niște copaci, aproape de autostradă. Atunci, din tufișuri, a apărut ea.

Nu ne-am gândit nicio secundă la posibilitatea să nu fie curvă. Pur și simplu, nu avea cum să nu fie. Semăna cu andreea bănică. Era curvă.

Și-a desfăcut geaca albă, ieftină, luată din piață, un pic murdară la mâneci, ca să ne arate țâțele. Cred că S. voia să îi dea muie și poate chiar s-o fută, în funcție de tarif. Mă gândeam să-i spun să stea liniștit, clar nu are cum să fie prea scumpă. Mi-am dat seama însă că nu pot vorbi, mi se încleștase limba. Poate că ne-am și drogat prin vreo bodegă, în timp ce beam, nu știu. Oare de ce pula mea nu-mi pot aminti nimic din ultimele ore?

Simțeam că mi se dezintegrează limba, nu știu de ce taman limba, dar aveam senzația foarte acută că mi se sparge în câteva zeci de bucățele, că papilele se grupează în funcție de gust, că fac bisericuțe în cavitatea mea bucală, că se ceartă și își dau papucii definitiv. Simțeam și gust de sânge. Se lăsase cu bătaie.

Curva discuta deoparte cu S., probabil legat de tarif. Mi-am amintit că agăța centuriste încă din facultate, mereu avea câte ceva interesant de povestit când ne vedeam la examene. Totuși, de obicei nu conduce atât de beat. Fixez curva cu o privire de nebun, din colțurile gurii mi se preling, probabil, firicele de sânge. Tâmpita se sperie și se apucă să urle. Chiar în momentul ăla, dintre picioare începe să-i gâlgâie sânge. Mă gândesc că e ca în filme horror și că e genu' de pizdă care moare chiar la început. Încep să râd, S. nu pare să observe că târfei îi curge sânge și se desface la sliț ca să-i dea muie.

Nu reușește să își oprească sângele și o ia la fugă spre boscheții dinspre calea ferată. "Nu trebuie cu niciun preț să scape", mă fulgeră un gând. Habar n-am de ce. De ce să nu scape. O iau la fugă după ea. S., cu slițul încă desfăcut, vine după mine. Cred că se gândește și el că nu trebuie s-o lăsăm să ne scape.

O vedem că fuge pe șinele de tren. Scot cutterul. Curva se împiedică. Reușește să se ridice, și-a sfâșiat ciorapii în genunchi, așa arată parcă un pic mai bine, dar tot cea mai naspa femeie din lume e. Fugim amândoi după ea. Îmi vin valuri de sânge în gură, limba mi s-a tocat pur și simplu, nu mai am limbă, nu mai

pot vorbi, scot doar sunete ininteligibile, dezarticulate, din timp în timp. Vorbirii îi iau loc în schimb instincte din ce în ce mai criminale, o poftă de sânge imensă, ca și cum gustul pe care-l am în gură trebuie să-l impun lumii întregi, everybody must taste blood tonight.

Curva continuă să fugă și îmi imaginez cât de tare ar fi să fie călcată de tren, ca aia din the devil's rejects care fuge de criminali cu pielea unei victime trasă peste față și e în final călcată de un camion. Simt însă că trebuie să o omorâm noi. Mă opresc, nu mai pot să respir, poate e de la alergat. Nu e de la alergat, sângele mi-a invadat și nările. Încerc să mi le eliberez, să mi le desfund, nu reușesc, scuip peste tot încercând să îmi descleștez măcar fălcile. Tufișurile pe lângă care trec devin roșii. Cheaguri de sânge se întind pe liniile de cale ferată.

Curva continuă să fugă. E speriată, se uită mereu înapoi cu fața ei de cal, urâțită și mai mult de panică. S., care nu are probleme din astea, el încă mai are limbă, reușește să o ajungă din urmă, o prinde de o mână, o smucește și o azvârle într-un boschet. Cade peste picioarele ei. Începe să o lovească cu bocancii în cap. Mă gândesc să îi spun să nu-i dea în bot, pe urmă nu mai are cum să-i dea să i-o sugă. Îmi aduc aminte că nu pot vorbi. Mă așez în genunchi și încep să urlu. Nu știu de ce. Mă simt mai bine. Mă apropii de ei.

Curva vede cutterul și începe să țipe, zice că face ce vrem noi numai să n-o mai lovim, să n-o omorâm. Văd că are fața intactă, deși avusesem impresia că S. o lovise cu bocancii în cap. Observ însă că părul blond platinat i-a devenit roșu și pe frunte i se scurg câteva dâre de sânge. Mi se pare că mă uit la cel mai tare film bdsm. Mă apropii cu cutterul de fața ei. Are pielea naspa, zgrunțuroasă, de târfă ieftină, cu o tonă de fond de ten închis la culoare, să pară bronzată. Șterg mânerul pe fața ei. Îi rămân dungi. Țipă.

Mă întreb dacă S. a ajuns-o primul pentru că el vrea s-o fută, în timp ce eu vreau doar să o omor. Oare dorința de a face sex e mai puternică decât cea de a omorî?

Sângele continuă să-i curgă dintre picioare, să-i gâlgâie chiar, în timp ce S. se apleacă și îi sfâșie ciorapii, apoi bluza. Se apropie un tren. Scârțâitul sacadat, zgomotul locomotivei îmi blochează mintea, aerul devine din ce în ce mai dens, ca și cum aș încerca să respir un fum gros ce îmi va bloca plămânii, dar trebuie s-o fac, trebuie să respir acum. Încep să-mi tremure picioarele, îmi trebuie aer, locomotiva se apropie, niște câini latră pe undeva pe aproape. Îmi trece prin minte că voi muri și îi urăsc pe toți, vreau să-i distrug, vreau să dispară, vreau să rămân singur pe fața pământului, am nevoie de tot aerul din jur, îi urăsc. Fără să-mi dau prea bine seama ce fac, înfig lama în stomacul curvei. Carnea e moale, carne de curvă, rana se crapă, pielea i se răsfrânge de-o parte și de alta. Țipă din ce în ce mai tare, trenul se apropie, zgomotul devine insuportabil, sper să mă pot abține să nu cumva să fac o prostie, nu vreau să mor, dar uneori dorința asta devine mai puternică decât autocontrolul. Nu vreau să mor călcat de tren sau cu gâtul tăiat. S. se apucă să-i dea muie. Din stomac îi curge în continuare sânge. Se înecă. S. îi trage două palme peste față. Trenul se apropie cu o lumină orbitoare, ca o flacără. Vreau să fug, să mă ascund, să scap de tentația asta îngrozitoare. Fără să stau pe gânduri, mai înfig o dată lama în stomacul curvei, îi fac o tăietură până la buric. Gaura i se cască și din ea încep să sară broaște. Broaște mici și verzi. S. se oprește din dat muie și contemplă fascinat spectacolul. Sunt de un verde fosforescent aproape, ca niște licurici măricei. Sunt foarte frumoase și mă minunez că dintr-o oribilitate cum e curva pot ieși niște creaturi atât de fascinante. Andreea bănică are broaște fosforescente în burtă, poate era pe punctul să fete.

Broaștele încep să sară spre șinele de cale ferată. Alerg după ele, vreau să le gonesc, să nu fie călcate de tren. Câteva se ascund sub șine. Bag mâna după ele să le scot, să le salvez. Trenul se apropie și mă gândesc că, orice aș face, probabil astăzi e ziua în care voi muri. Salvez câteva broaște, sar în tufișuri. S. s-a reapucat să-i dea muie.

În sfârșit, trenul ajunge în dreptul nostru. S. îi dă muie

curvei, în timp ce eu privesc fascinat spre vagoanele cu lumini aprinse în cușete. Încă mai țin cutterul în mână.

A trecut. Am scăpat. Nările parcă mi se desfundă dintr-o dată. Aerul mult râvnit îmi ajunge direct în creier. În loc să mă calmeze, mă apucă din nou ura împotriva tuturor, în special împotriva curvei. Din depărtare se aud lălăielile unor beți ieșiți de la cârciumă. Mă apropii și încep să-i dau cu bocancii în burtă. Broaștele nu s-au terminat, încă mai ies. Acum tocmai își face apariția o familie de broaște, mama, tata și trei pui. Mi se năzare că poate nu au loc să iasă, așa că îi despic și mai mult burta. Mă stropesc cu sânge pe față. S. stă deoparte și își aprinde o țigară. Are fața cuiva care cugetă adânc. Broaștele nu se mai termină, sunt din ce în ce mai frumoase, verde deschis, au capul rotund și niște solzișori pe spate. Apare un grup de beți. Se țin de după gât și cântă, tocmai au ieșit de la bodegă. Se opresc să admire broaștele. Unu' zice că e precis de la ciocnitor. Ce ciocnitor, întrebăm noi. Ciocnitorul ăla, de la nemți, ăla cu apocalipsa, zice. Nu se miră că vede o curvă tăiată. Îl fascinează, ca și pe noi, culoarea broaștelor. Pleacă. S. termină țigara, o aruncă pe șinele de tren și, cu ochii bulbucați, cu nările fremătând, se repede la mine, îmi smulge lama și taie gâtul târfei. Curva se înecă. Sângele țâșnește pe noi, ne stropește și în ochi, în gură, are un gust naspa, îl prefer pe al meu. Mă enervez, începem să ne îmbrâncim. Tu ai futut-o, eu trebuia s-o omor, îi zic. Îmi zice că mi-a futut crima, pentru că și eu i-am futut muia pe care trebuia s-o dea. Ne îmbrâncim, ajungem pe șine, din depărtare se aude un alt tren, din direcția opusă, dinspre brașov. Mi se năzare să-l leg, împreună cu curva, de șinele de tren. Pe urmă mă gândesc că mai bine legăm doar curva. S-o legăm în așa fel încât s-o taie trenul în două, propune S. Inițial mi se pare o idee bună, mai ales că e moartă, dar mă gândesc că poate încă mai are broaște înăuntru. Mă reped la ea, încă mai zvâcnește dintr-un picior, o calc cu bocancii, îi tai burta și transversal. Acum are o cruce pe abdomen. Din păcate nu e întoarsă, e normală, dar ar putea fi și întoarsă dacă întorci curva cu cracii în sus. Nu mai are broaște

înăuntru, sau poate s-au speriat și nu mai vor să iasă. O întorc pe burtă și încep să o tai și pe spate, mi se năzare acum că poate are și acolo și n-au pe unde să iasă. Cred că a murit, nu mai mișcă.

O dezbrăcăm complet, S. sapă cu mâinile o gropiță în pământ și bagă hainele acolo. Îi zic că mai bine le-am da foc, și de îngropat am îngropa curva. El zice că mai bine invers. Aprinde bricheta și dă foc părului curvei. Arde puțin și se stinge. Zice că s-o întorc din nou cu fața în sus. Mi-e lene, mi-e silă, îl întreb la ce-i folosește. Zice că vrea să facă o labă, dacă tot a oprit la curve. Zic, bine și e musai să-i vezi pizda? Nu vreau să-i văd pizda, zice, vreau să-mi dau drumu' pe țâțe. Întoarce-ți-o singur.

Îl las singur și mă duc să aștept în mașină. Găsesc cu greu mașina, aveam impresia că suntem chiar lângă ea, când colo era la mama naibii. E încuiată, mă sprijin de ea și aștept să termine S. laba, să dea foc curvei și să mergem acasă. Îmi aprind o țigară. Mă pun pe jos și aștipesc.

Mă trezesc, e lumină și sunt pe veranda vilei lui B., chiar sub geamul milfei, dorm covrig și sunt înghețat de frig. Suflu în mâini, mă ridic. Bat la ușă, îmi deschide milf, toată numai un zâmbet, un sfârc îi iese prin decolteul adânc și creț al rochiței roșii, numărul xs. Îmi amintesc de țâțele târfei și îmi vine să borăsc.

"Chiar la timp pentru clătite, norocosule", îmi zice milf și îmi face cu ochiul.

S. nu a răspuns la telefon vreo două săptămâni. Am cumpărat toate împuțiciunile de ziare, nu m-am mișcat din sufrageria milfei, din fața televizorului, o zi întreagă. A crezut că sunt mahmur și m-a lăsat în pace. Îmi verificam din zece în zece minute hainele, mă așteptam ca petele de sânge să apară. Mă duceam la oglindă să îmi privesc chipul, credeam că voi găsi măcar cel mai mic indiciu care să îmi dovedească faptul că noaptea trecută chiar a existat, că totul a fost așa cum îmi amintesc eu.

După o săptămână și două zile, se pare că poliția n-a descoperit nicio curvă măcelărită pe lângă cornu. Nici rămășite de

curvă arsă, nici broaște. Ar fi apărut și în cancan, și în libertatea, era megaștire. N-a descoperit-o nimeni. Cu S. am vorbit într-un final, și mi-a spus că tot ce-și amintește este că ne-am întâlnit cu niște ciobani cu care am băut un rachiu groaznic de tare, care i-a redeschis ulcerul, și care vorbeau despre acceleratorul de particule și de sfârșitul lumii în anul 2012. Și nu-ți amintești de nicio curvă, l-am întrebat. Tu faci mișto de mine, zice. Nu mai ții minte că am umblat ca bezmeticii vreo două ore, voiam și eu să dau o muie, și n-am găsit niciuna, parcă le înghițise pământul? Sau le dăduseră foc sataniștii, mă gândesc.

I-am povestit și lui B. toată faza chiar în ziua aia, s-a supărat. În pula mea, bine că te droghezi fără mine, mi-a zis.

În definitiv, nu e chiar atât de ciudat ca o curvă să dispară. Cine pula mea are timp să verifice toate curvele din lume, dacă mai trăiesc sau nu? Iar andree bănici mai sunt o grămadă pe centură, nimeni nu-i va simți lipsa. Păcat de broaște, erau tare dulci. Speram să le mai văd cândva, măcar la televizor.

22. Miercuri cu mama

Tues moi de nouveau, ou prends moi comme je suis, parce que je ne changerai jamais. (de sade)

Da, miercuri cu mama. Episodul câini morți m-a determinat să îmi iau inima-n dinți și să-i dau un telefon. A răspuns. A părut mirată să-mi audă vocea, după mai bine de un an jumate, în care singura noastră întâlnire era prin intermediul unui cont în bancă, în care ea punea banii de la tata, iar eu îi scoteam. A fost și emoționată, cred, după tonul vocii. Dar nu sunt sigur, eram beat. Țin minte că m-am gândit că are încă voce mișto, care nu-i trădează vârsta.

Tot semibeat eram și când ne-am văzut, în bikers, unde am stabilit o întâlnire pe teren neutru. Chiar nu aveam niciun chef să revăd casa în care am petrecut 19 ani, mi-ar fi trezit numai amintiri naspa, dar nu de genul rănilor pe care vrei să ți le scărmi pentru a scoate un puroi mișto, un puroi creativ. Alea sunt niște răni neproductive, pe care aș prefera să le țin închise.

Singura mea problemă, când m-am așezat la masă cu o bere în față, era că poate n-am să o recunosc. Sau ea pe mine.

Am văzut-o însă de cum a intrat pe poarta terasei și s-a oprit câteva secunde să admire un motor. A avut și ea o rablă când era puștoaică. Mă așteptam să o văd mult mai trecută, dărâmată, aproape o bătrână. Nu era chiar așa, dar anii care au trecut au șters de pe înfățișarea ei tot ceea ce a fost, cândva, interesant. Pentru a suta oară nu m-am putut abține să nu mă întreb ce am eu în comun cu femeia asta banală, seacă, după care n-ai întoarce capul pe stradă, ușor ofilită, totuși încă milf după criteriile unora, ca de pildă ale posesorului motorului ăstuia pe care ea îl admiră acu'. Blondă, suplă, îmbrăcată undeva la limita lipsei de gust și personalitate și cea a ultimei mode, nu prea înaltă, cu mai multe riduri față de acum un an și jumătate și totuși nu îndeajuns de dărâmată pe cât mi-o imaginasem. O femeie care miroase înțepător a singurătate și care trăiește doar pentru că sinuciderea cere prea multă energie și mai ales voință.

Se apropie, mă pupă pe obraz din aer, fără să mă atingă cu buzele. Mă întreabă dacă pot eu să comand două beri. Firește. Comand. Dăm noroc și începem să bem. Eu din sticlă, ea din pahar. Își toarnă berea puțin stângace, paharul se umple de spumă și doar de un deget de lichid. Mă întreabă ce-am mai făcut. Îi spun că scriu un roman. Despre ce, mă întreabă. Eterna, ridicola, inevitabila și imposibila întrebare. Întreabă-mă altceva, cum o să se cheme, câți ani va avea personajul principal, dacă va conține și sex, dacă e cu droguri, întreabă-mă altceva, nu asta. Îi spun că o să fie despre ea. Zâmbește cu neîncredere. Pare un pic tristă. Undeva, ascunsă sub multe riduri, sub multe straturi de fond de ten demachiat și aplicat din nou, sub fard, sub pielea care s-a descuamat, a căzut, iar cea nouă a îmbătrânit la loc la rândul său, văd expresia care m-a fascinat în copilărie, pentru care aș fi făcut orice. Cândva m-aș fi lăsat ucis pentru mama. Cândva am iubit-o. Mi-e atât de greu să cred că am fost tot eu ăla, cel care sunt astăzi.

Dar se întâmplă, am din nou șase ani. Suntem împreună la o terasă din sinaia, eu vreau înghețată. Sau profiterol. E cea mai frumoasă mamă de acolo. E cea mai frumoasă mamă din lume. Vreau înghețată de căpșuni, dar tocmai am scăpat de o viroză care a necesitat tratament injectabil cu penicilină. Nu vrea să îmi ia înghețată. Nu vrea să mi se mai facă vreodată injecții. Încep să plâng. Mă agăț de gâtul ei, o pup. Știu că va ceda. Îmi aduce argumente, nu vreau să aud nimic, nu mă interesează, vreau doar that bloody icecream, aș mai face o serie de injecții doar ca

să primesc înghețata aia nenorocită cu aromă de căpșuni.

La masa alăturată sunt niște italieni. Au trei fufe cu ei. Fumează țigări de foi și comentează situația politică, situația mondială. Rup câteva cuvinte și în română. O observă pe mama. O salută. Îi comandă un whiskey. Ea refuză. Îi comandă un pahar de vin roșu demisec.

Plâng în continuare. Lacrimile mi-au năclăit gulerul de blăniță falsă al gecii albastre. Îi place albastru, este culoarea ochilor tatei.

La mesele celelalte se servesc amandine, diplomat, rulade, mascote.

Se ridică cu aerul că se va duce la budă să își împrospăteze rujul. Își ia un șervețel din poșetă.

Se întoarce cu that bloody icecream.

Credeam pe atunci că e femeia pe care o voi iubi mereu.

Acum... Începe să-mi povestească despre ultimii ei iubiți. Mă plictisește de moarte, aș vrea să o opresc, să îi spun că nu mă interesează, dar asta va însemna să suport o divagație nesfârșită pe tema "și eu am dreptul să-mi refac viața, porcul de taică-tu mi-a distrus visele". Tac. Zâmbesc. Îi mai torn bere în pahar.

Îmi amintesc când mi-am tăiat venele în clasa a 6-a. S-a supărat că i-am murdărit covorașul din baie și că o fac de râs în fața musafirilor. Era a doua zi de crăciun și își invitase niște colege retarde și vreo doi amanți. Îi aduseseră flori, șampanie și bomboane de ciocolată. În mijlocul petrecerii, am apărut din baie cu o dâră de sânge după mine, murdărind covoarele, hainele, îngrozind musafirele care au început să țipe. A ieșit haos. A venit la mine și mi-a dat o palmă. Abia pe urmă a chemat salvarea.

Îmi amintesc, tot într-o stațiune din asta de munte, am descoperit amândoi o stradă care parcă era dintr-o altă lume. Era pietruită, și pe ea erau numai curți cu multe flori, care arătau sălbatic, și case din piatră ce păreau castele în miniatură. Ne-am plimbat în susul străzii. Se termina la poalele unui munte și ne plăcea cu atât mai mult cu cât înaintam. S-a oprit la un moment dat și a început să plângă. Am plâns acolo cu ea, ținând-o în

brațe. Era minunat. Era cea mai sublimă priveliște din lume. Erau creste în bătaia soarelui, erau stâncile. Era altfel, era o minune doar a noastră, eram împreună. Mama.

În lumea de acum, apare R. Frumoasă, proaspătă, adevărată, liberă, dintr-un cu totul și cu totul alt univers decât mama, o lume mai întunecată decât cea în care trăiește mama, ce-i drept, dar pe care am ales-o eu, în care nu m-a azvârlit nimeni fără să îmi ceară părerea mai înainte. Lumea noastră, care îmi e mult mai familiară decât cea din care vine mama. O chem la noi la masă și le fac cunoștință. R. o privește cu ironie, dar în același timp și cu inocență. R. nu poate scăpa niciodată de inocență. Își ia o bere, înjură că n-au silva neagră sau stejar, și se așază lângă mine. Bea și ea tot din sticlă.

Sunt convins că mama va face o gafă, îi va spune ceva naspa lui R., dar am încredere în gagică-mea că nu va lua nimic în serios. Din zâmbetul ușor pervers de pe fața ei îmi dau seama că se așteaptă la ceva distractiv. La fel și eu. Orice va spune mama, după ce va pleca de la terasă nu va mai fi decât un personaj în plus de care să facem mișto, pe seama căruia să ne distrăm din când în când, atunci când suntem beți.

"Și de când vă cunoașteți?", o întreabă mama.

"Păi nu mai știu exact... de destul de mult timp, de pe vremea când îmi trăgeam în venă. Acum trag doar pe nas", o lămurește R, zâmbind inocent.

Mama pare satisfăcută. Nu înțeleg de ce. În fine, nici nu mă prea interesează. Mai iau un rând de beri, văd că mama a revenit la vechile obiceiuri, renunțase și ea la alcool într-un timp, ca și tata. Din câte știu, el nu mai bea deloc. Sper să nu îi calc într-o zi pe urme în privința asta.

Nu prea vorbim, ne privim din când în când adânc în ochi, și mă gândesc că e ca o luptă, să vedem cine se va ridica și va pleca de la masă și de la terasă primul, cine e cel slab dintre noi doi. Știu că nu voi fi eu. Niciodată n-am fost eu. Confruntarea dintre mine și mama are în ea de fapt confruntarea dintre mine

și lumea din care am hotărât să mă desprind, lumea celor normali, cu care nu am nimic esențial în comun.

Decid să rămân impasibil, scena asta îmi aduce din ce în ce mai mult aminte de un banc vechi, din generală. Unu' se duce cu vaca la târg. Plimbă el vaca pe acolo, mușterii nu prea, la un moment dat unu' vine la el și se arată interesat de vacă.

"Lapte dă, bre?", îl întreabă.

"Nu dă, bre, dă-o dracu' d-aici!"

"Da' viței fată?"

"Nu fată, bre, dă-o dracu d-aici!"

"Da' de păscut, paște?"

"Nu paște, dă-o dracu!"

"Păi bine, bre, și de ce-ai adus-o atunci la târg?"

"Ca să fac mișto de ea!"

Așa și eu cu mama. Frumoasă nu e, poate o fi fost cândva, de gașcă nu e, deșteaptă nu e. Nu are nimic din ce are milfa lui B., de pildă. Mi se pare o comedie ieftină că ea stă aici, la o terasă de motocicliști, și se conversează cu gagică-mea. O întreabă dacă eu mă droghez.

"A, nu", spune R. "Foarte rar, abia de două-trei ori pe săptămână. Se droghează cel mai rar din gașca noastră, e aproape un sfânt. Nu știm ce să ne mai facem cu el, am încercat de toate."

Mama pare în sfârșit ușor panicată, dar se preface al naibii de bine. Prefăcătoria asta a ei e cea mai puternică amintire a mea din copilărie. Era prezentă în tot, era acolo și când eram doar eu singur cu ea, și când eram înconjurați de oameni. Coafura ei, lacul roșu de unghii, dresurile negre, inelele de aur și colierele spuneau aceeași poveste despre ea. Întotdeauna s-a priceput să îi învârtă pe toți pe degete. După un timp, nimeni nu mai știa când vorbește mama serios și când bravează.

Firește, R. a găsit și un prilej pe care nu-l poate scăpa de a se răzbuna pe mine. Crede că dacă o oripilează pe mama, ea va înceta să mai bage bani în cont. Cât de puțin o cunoaște... banii ăia pe care mama îi bagă în cont nu sunt pentru mine, ci pentru conștiința ei.

Mama ne întreabă dacă avem de gând să ne căsătorim în viitor și să facem copii.

"A, nu, în niciun caz", promite R. "Noi credem doar în sexul în grup. N-am putea avea o relație monogamă. Plus că urâm copiii."

Mama începe să fie ușor oripilată, dar continuă să se abțină și afișează un zâmbet tâmp. Sunt mândru de gagică-mea, a prins jocul cu vaca dusă la târg fără ca eu să-i fi dat vreun indiciu.

Are o cută în plus pe frunte. Parcă n-o avea când a venit.

Îmi piere simțul umorului, îmi piere tot cinismul în fața mamei. Așa a fost mereu. Cred că până la urmă o compătimesc și nu o pot urî atât cât ar merita. R. simte și duce cruciada mai departe. O să mă răzbun eu, baby, în locul tău, pare să-mi spună.

O mai întreabă pe R. dacă mă gândesc să îmi iau un job serios cândva, să fiu pe picioarele mele. R. zice că se gândește și ea des la asta și încearcă să mă convingă să mă apuc de trafic de droguri sau cel puțin de vândut cd-uri piratate. Se scot bani buni, îi zice.

Iată că se îngroașă însă gluma. Apare și B. Evident, e miercuri, miercurea de obicei bem în bikers. În plus, moare de curiozitate să vadă cum arată mama, i-am spus că mă văd cu ea aici.

Vine și se prezintă drept cel mai bun prieten al meu. Mama îl întreabă câți ani are, el zice că treișpe. E ca o conspirație diabolică împotriva ei. B. cere o bere și o votcă, mama îl privește aproape speriată. La budă, B. îmi zice că ar fi tare o partidă de sex între milf a mea și milf a lui. La care să participăm și noi, eventual. Sau cel puțin să ne uităm.

Ne întoarcem la masă. Mai bem o bere și B. începe să-și pună mâinile peste tot pe mine. R. zâmbește pervers și condescendent. Mama are acea privire care pare să spună: știam că ești pe invers, încă de dinainte să știi tu. După zece minute, se sărută R. cu B. Mama e și mai speriată. B. îi face complimente maicămii. O întreabă pe gagică-mea dacă și mă-sa e la fel de bună ca ale noastre. R. zice că mă-sa e expirată. Că trebuia să moară atunci când aia mică a alergat-o și a pocnit-o cu sătârul.

Mai beau o bere și decid că e timpul să pun punct. Nu de alta, dar poate că până la urmă supraestimez sentimentul de vinovăție al mamei, iar mascarada asta palidă și lipsită de umor în definitiv va avea efect negativ asupra situației mele financiare din viitor. Sau poate că asta e doar o scuză. Poate că eu sunt cel slab până la urmă. Poate îmi e milă, poate țin prea mult la anumite amintiri ca să îmi bat joc de ele până la capăt. Da, poate că și eu mai am lucruri de învățat. Deși nu cred. N-am fost niciodată cel slab. Iar în războiul meu cu lumea, doar eu voi ieși învingător. Mă ridic și, fără niciun cuvânt, părăsesc barul.

Amicii mei rămân să facă în continuare mișto de mama până își termină berea. Îi mai privesc o dată înainte să ies pe poartă. Mama e obosită, tristă, iar ei sunt niște copii rebeli și superbi care se apără de mizeria pe care universul o aruncă spre ei făcând mișto de tot ce le iese în cale.

N-a mers nici de data asta cu mama. Nu știu exact ce anume ar fi trebuit să meargă, dar e evident că n-a mers. Nu-i nimic, îi voi mai da un telefon când o să am 27-28 de ani. Vom mai face atunci o încercare.

23. Elfi vs. orci

I.

die die my darlin'
calcă peste crucea ta și mergi mai departe
(ștefan bolea, *st. galadriel*)

A încercat pentru prima dată să îmi explice de ce a vrut să se sinucidă. Nu prea i-a ieșit, nici explicatul, nici sinucisul. Mă oripilez cum pot să gândesc asta, să fiu atât de senin și cinic când e vorba despre ea, despre R. Îmi dau seama însă că nu sunt nici pe departe nepăsător, ci doar încerc să creez un echilibru în percepția mea asupra chestiei ăsteia, ca să n-o iau razna. Ei nu i-ar fi de niciun folos ca eu să o iau razna.

Îmi spune că, în principiu, a vrut să se sinucidă pentru că toate lucrurile se repetă și că nu poate suporta asta. Chiar și chestiile nașpa se repetă, mi-a spus. E atât de bullshit aia cu să învățăm din greșeli... nu îi iese niciodată. Parcă ar fi fost inventată de retarzi. Cum pula mea să înveți din greșeli, dacă faci întotdeauna ceea ce îți vine? De fiecare dată o să-ți vină același lucru. Și e atât de plictisitor.

De asta a vrut să se sinucidă. Mă rog, nu numai de asta. Dar și de asta.

N-o mai interesează nimic pe lume, nimic nu o mai poate scoate din apatie, nici măcar drogurile. În ultimul timp, când se drogheză, adoarme. Iar în somn se plictisește. Nu mai visează de mult.

Ai încercat pentru prima oară să te sinucizi de când suntem împreună. De când nu mai ai șaișpe ani. A fost aiurea să te văd

în spital, pe tine care nu te încadrai deloc în acel decor alb și sec, prezența ta acolo era ca o glumă proastă. Încă mai aveai pentagramele la gât, cerceii, inelele și brățările. Singurele accesorii noi erau toate acele alea în vene, pungile cu lichid gălbui care se scurgea în tine, tubulețele alea alb gălbui jegoase. Mereu mi-am imaginat că asta e o imagine care se potrivește oamenilor bătrâni și învinși, nu ție, care ești atât de puternică, care ai putea ucide tot ce există pe lume dintr-o suflare. Poate m-am înșelat.

Îmi spune că se simte puțin ca christina ricci în prozac nation, doar că christina ricci trișa, juca teatru. Știa că toată durerea aia e doar mentală, și că dacă ar fi vrut i s-ar fi putut smulge, ar fi putut redeveni sănătoasă. Ea însă a simțit toată plictiseala asta și lipsa scăpării într-un mod cât se poate de fizic. A durut-o fizic. A durut-o peste limita suportabilului, ca și cum cineva i-ar fi străpuns corpul în sute de locuri. N-ai de unde să știi ce simțea christina ricci, îi zic.

Îmi spune apoi că se simte prinsă, că nu are pe unde fugi, că viața ei tinde să o lege de mâini așa că s-a gândit să îi dea un bobârnac, să-i arate cine e șeful și ia deciziile aici.

O pup pe frunte.

"Ți-am adus niște dimmu", îi zic.

Se bucură. Îi plac mai mult primele albume. Începe să asculte. Îi las și pachetul de țigări – fumează în rezerva de spital, i-a făcut o infirmieră observație, dar i-a aruncat cu un pahar în cap, a nimerit-o fiindcă are experiență cu bibilica lui D. și de atunci la ea nu mai intră decât medicul, de două ori pe zi, dar și el se grăbește să facă doar strictul necesar și să plece cât mai repede. În a doua zi, când s-a trezit, a început să urle atât de tare, încât au fost nevoiți să îi mute pe ceilalți copii din rezervă. Așa a rămas cu o rezervă întreagă doar a ei. Presimt că o vor externa curând. E un pacient problematic. Stă la copii. Deja toți o știu de frică. A urlat și după ce i-au făcut calmantele. A adormit urlând. N-a visat nimic, dar zice că s-a gândit la mine.

A venit și D., puțin mai devreme. I-a adus margarete. Ce idioată, zice. Margarete, ca la hipioți. Ca la vaci. A stat puțin și a plecat, avea meditații la mate, pentru capacitate. Dacă intră retarda asta la liceu, înseamnă că învățământul s-a dus pe pulă, zice.

Ies să fumez o țigară pe hol. Întotdeauna m-a oripilat amestecul dintre bolnavi în spitale, de parcă anume un pervers i-a rânduit în așa fel. Sau poate numai spitalul ăsta e atât de apocaliptic. Canceroșii stau lângă gravide, ca să vadă noile vieți palpitând, mișcând, să știe exact ceea ce vor pierde. Tuberculoșii stau fix lângă geamul care dă în parc, unde se plimbă de dimineața până seara fumătorii. Ca să vadă ce au pierdut. Ca să reziste – sau nu – tentației unei țigări, poate ultima. Bolnavii de nervi – unde au băgat-o și pe gagică-mea – stau lângă copii. Well, that makes sense... in a very sick way.

Unșpe zile de când nu am băut nimic. De când nu m-am văzut cu nimeni. Nu, nu vreau să mă pedepsesc, nu simt că aș avea de ce, pur și simplu nu am vrut să văd pe nimeni. Mi-a fost dor de ea, dar nu mă simțeam în stare să merg să o văd la spital. Nici n-au vrut să-mi spună unde e internată. Mi-a spus într-un final D., ignorând amenințările mă-sii. Am stat acasă, am ascultat muzică, am fumat cam trei pachete pe zi și m-am uitat la pozele mele, la pozele ei, la ai mei, la alea din generală, care se vede așa bine că erau comuniste, e un conformism patetic în ele, dar nu poți spune de ce. Așa, un aer, o părere. Poate sunt nostalgic. Am ignorat soneria, nu avea nici un rost, nu-mi putea aduce nimic în ajutor, nu aștept ajutor, eu sunt bine, eu am să supraviețuiesc, asta dacă așa voi alege în continuare, R. o să supraviețuiască și ea after all, va avea nevoie doar de vitamine. Toți o să fim bine. O să o luăm de la capăt.

Nu, nu mă învinuiesc cu nimic. Poate mai târziu.

II.

Vestea mi-a dat-o chiar D.

Eram foarte beat când am răspuns la telefon, deși era abia

prânz. Am auzit niște bolboroseli și m-am gândit că e vreun retardat de coleg al lui B., care se ține de glume de cocalari. Pe urmă mi-am dat seama că e o gagică și plânge.

"A mu-mu-murit sor-meaaaaaaa!", am deslușit printre sughițuri. După sughițuri am avut o bănuială că e D. Dar nu eram sigur.

"Sor-ta, care sor-ta?", am întrebat-o.

"Sor-mea... R. a noastră", a zis, de data asta ceva mai deslușit.

"Păi cum a murit", zic eu destul de calm, în timp ce bâjbâi, ca de obicei, după o țigară pe sub pat.

"Nu știu, acum mi-a zis și mie ma-mama. Ma-ma-mama a venit de la spi-spital."

Mâța lui B. îmi sare în brațe și începe să își frece coada de fața mea. O azvârl jos din pat. Caut în continuare o țigară. O fi murit R.? Cine știe ce a înțeles amețita asta... Mâța sare înapoi. O prind de ceafă, mă zgârie. O azvârl iarăși pe jos și mă pregătesc să arunc cu un bocanc după ea.

"Păi și când a dat colțu'?", întreb, tot calm. Am găsit țigară. O aprind.

"Nu știu, nu știu nimic, îhîhîhîhî, poate a aflat despre noi și de asta a murit. Îhîhî, hai că închid."

Și zbang.

Pizda mă-sii de proastă, D. Pula mea. Îmi trag bocancii și plec la A., să văd dacă știe el ceva.

Drugs, again.

Au trecut două săptămâni de când a încercat să se sinucidă. Am stat amândoi pe uscat, eu din compasiune, sau poate nu numai, am încercat să țin pasul cu ea, să împărtășesc din senzațiile ei. Medicii au sfătuit-o să nu se mai drogheze niciodată. I-au prescris calmante și antidepresive. I-au spus să se plimbe cel puțin trei ore pe zi în parc. Ea le-a râs în nas și le-a spus că se va sinucide când va avea ea chef și că se pișă pe plimbările și antidepresivele lor. După ce nu i le-au mai băgat în perfuzie, a încetat să le mai ia. Le-a aruncat în budă, ca în filme.

Iar cad. De data asta și fug, fug în sus, încerc să nu mă îndrept spre vârful de jos al conului, îmi e groaznic de frică. Cred că e pentru prima dată când îmi e atât de frică în timp ce sunt drogat. Nu știu de ce îmi e frică, asta e cel mai grav. Nu știu dacă vreau să mă trezesc sau nu. Nu pare să fie o frică cauzată doar de droguri, am senzația că va rămâne cu mine și după ce mă trezesc. E genul de frică persistentă. Am mai trăit asta, cândva demult.

E însă prima dată când nu mai înțeleg totul. Mă simt în starea aia minunată când înțelegi totul, dar frica îmi taie potecile către lumina aia mișto, în care stai și Îl privești drept în ochi. Tată, Lucifer, m-ai părăsit? De ce nu mai pot înțelege? Cred și eu... Sunt pe cale să devin o ființă insignifiantă, o ființă banală, comună, un vierme asemeni tuturor, viermi pe care, atunci când vei veni, ne vei strivi cu bocancul tău, fără ca măcar să îți arunci privirea în jos.

așa vor fi negreșit și ultimele mele zile/pentru că totul pare atât de perfect/de trist/de liniștit/și de lipsit de sens

miroase chiar a ultime zile/frunzele arse și țigările stinse mi s-au imprimat pe creier

mintea mi-a luat-o înainte și a pășit deja dincolo

M-am gândit la ea, m-am trezit și acum simt că mă sufoc. Trebuie să mai trag ceva, orice, nu contează, altfel nu voi supraviețui până diseară.

Îmi e dor de șerpi, de vară și plajă și de zilele în care puteam să nu o iubesc și **să o** u*it.*

III.

Caută să nu mori iubita mea,
*Încearcă să nu mor*i dacă poți.
(nichita stănescu, *rău de frumusețe*)

Visam că m-am trezit mahmur pe-un colț de stâncă. Îmi bă-

tea inima cu putere, presimțeam o primejdie neștiută, ascunsă, tenebroasă, care te va lovi atunci când te aștepți mai puțin. În jurul meu liniște, doar valuri puternice care se izbesc de țărm, ritmic, alene și obsesiv, într-o cadență de doom metal.

Dintr-o dată, mi-am dat seama. Primejdia mi s-a relevat clară, înspăimântătoare, un hău fără fund, o chingă ce mi-a cuprins inima, pentru totdeauna, fără putință de a fi vreodată înlăturată sau măcar slăbită. Am început să respir cu disperarea celui care mai are permisă o singură gură de aer, condamnat în clipa următoare să își petreacă restul vieții într-o celulă plină de putregai și șobolani. Am simțit că pierd contactul cu pământul, că îmi fug tălpile și în același timp mintea mi se încețoșează, mi se așterne o pâclă deasă pe ochi, nebunia cu care cândva, în noaptea trezirii mele la conștiență, eram atât de familiar. Am știut că niciodată, niciodată, nicăieri, nimeni nu mă va putea sprijini, ființa mea va rămâne prăbușită în acel hău împuțit de care m-am temut cu îndârjire și pe care nu l-am putut evita, nu, cum aș fi putut? Rămas singur pe lume, singura salvare stând undeva ascunsă în cotloanele sufletului meu, ce absurd... să cauți salvarea într-un suflet însetat de autodistrugere.

Am ascultat, din nou, zgomotele teribile din jurul meu. Mugete, zbateri, plânsete, melodia pe care o voi purta cu mine până când ființa mea se va degrada suficient de mult încât să îmi dea liber la fuga eliberatoare, pe care o întrevăd acum ca pe o beție fără sfârșit, cea mai adevărată de până acum. Locul lor era luat, treptat, de sunetul incolor al nebuniei, sunetul care cândva îmi era atât de cunoscut și apropiat încât aproape îmi era drag și liniștitor. Zgomotele din mine deveneau din ce în ce mai puternice, amenințau să acapareze marea, să acapereze pământul, plaja, luna și în final universul. Tumultul creștea, și odată cu el se amplificau bătăile inimii mele. Da, pentru prima dată, nebunia căpăta culoare, era galben verzuie, avea culoarea puroiului supurând dintr-o rană cangrenată, o rană pe care ai încercat să o ascunzi până ce a fost prea târziu.

Singur, uitat, dintr-o dată aruncat în prezent, fără viitor și

fără putința de a-mi aminti prea mult din trecut. Singur, așa cum încercasem din răsputeri să nu ajung niciodată, să mă agăț de ceva ce ar putea să mă salveze, să mă arunce într-o existență lipsită de profunzime, concretă, în lumea lui "ce facem azi?", singura în care aș putea să mai respir încă o gură de aer, apoi încă una, o lume în care să uit, în care să îmi pierd adâncimea și nebunia.

Am știut, cu brutalitatea unei lovituri seci în stomac, ce se întâmplase. Muriseși.

IV.

un timp am fost atât de apropiați amândoi
încât îmi aminteam episoade din copilăria ta
și visam visele tale

un timp am fost atât de fericiți amândoi
încât stăteam la facultate în aceeași bancă
și fondul de ten de pe fruntea ta mi se părea
mai important pentru omenire
decât marile descoperiri geografice.
(m. cărtărescu, *adio! la bucurești*)

I-au dat drumul din spital lui R. E mult mai frumoasă ca înainte, mai slabă, mai palidă și ușor leșinată, trebuie s-o ții de mână când traversează ca să fii sigur că ajunge cu bine pe trotuar. Sau poate pentru că n-am mai văzut-o eu de ceva timp...

Mergem prin parc deocamdată. Am nevoie măcar de câteva ore singur cu ea, fără să bem, fără să luăm nimic, doar eu cu ea. Cu toate că mă simt ușor stingher, treaz nu-mi vine nici să o iau de mână, mi se pare fals, forțat și inutil. Miroase tot a fum de țigară, spumă de păr și ce pula mea o mai fi. Și e foarte frumoasă. În spital a vizitat-o o amică și i-a dat o gaură pentru piercing în sprânceana stângă cu acul de siguranță. Îmi vine să

zâmbesc... nu e de mirare că au externat-o chiar și în starea asta, ușor leșinată... Oricum mai făcuse diverse chestii... prizase singură șase pastile de aspirină după care se cocoțase pe pervaz și începuse să urle la o lună care nu e era nici măcar plină, pe urmă o apucase durerea de cap și i se înroșiseră ochii... Mai încercase să învețe un copil să înoate, dar n-am întrebat-o unde.

Îi povestesc ce am mai făcut, vreau să îi spun tot, vreau să îi spun tot ce gândesc dacă ar fi o metodă prin care să-i deschid creierul meu ca pe o carte și să o las să privească în el aș folosi-o cu plăcere vreau să îi spun tot tot pentru că mi se pare că o iubesc. Pe urmă îmi dau seama că nu pot, cel puțin nu-i pot spune tot așa cum îmi vine mie, ca și cum aș vorbi cu mine, pentru că ea e o altă ființă. Ce mult aș iubi-o dacă ar fi eu... Pentru că aș putea să-i spun totul, așa cum vreau, fără niciun efort, fără nicio nuanțare inevitabilă și obligatorie a adevărului. Mă lovesc de jegul ăla de barieră, de perete transparent, nu pot trece dincolo de el, vreau să-l sparg, să-l distrug, dar până azi nu am aflat cum.

Îi spun. Ea nu înțelege. Eu insist. Ea începe să plângă. Eu mă enervez. Ea mă pocnește. Eu o smucesc de o mână. Ea mă îmbrâncește. Eu mă împiedic. Ea fuge. Eu alerg după ea, o prind și o smucesc din nou de mână. Ea mă înjură și îmi cere să o las în pace. Eu înjur sfinții în care n-am crezut niciodată. Ea scapă și fuge din nou. Eu mă iau cu mâinile de cap și aș dărâma ceva, dar nu am ce. Deși mi se derulează chestia asta prin fața ochilor ca și cum ar fi o scenă dintr-un film, poate chiar din mai multe, am sentimentul că ceea ce facem noi e autentic, că noi nu avem nimic teatral, că reacțiile noastre sunt rezultat exclusiv a ceea ce simțim noi și numai noi în momentul ăsta. Da' poate că așa zic toți.

V.

Două luni. Două luni fără tine; încerc să-mi amintesc unde eram, ce simțeam ultima oară când am fost împreună. Este un

gol în mintea mea, este totul atât de alb de parcă abia aș fi ieșit de la reanimare, ca și cum abia m-aș fi trezit din comă. Îmi amintesc după operație, acum mulți ani. Am deschis cu greu ochii, de parcă niște căpăcele de plumb îmi fuseseră așezate pe pleoape. Corpul mă ardea și cu toate astea mă simțeam bine, mă simțeam anesteziat, beat, drogat. Eram atât de liniștit pentru că nu reușeam, oricât aș fi încercat, să îmi regăsesc amintirile. Rupt de trecut, pluteam fără dureri și griji într-un prezent despre care nimeni nu îmi putea garanta că se va prelungi într-un viitor pe care oricum, între noi fie spus, nu îl așteptam cu prea mult entuziasm.

Mi-am dat seama atunci cât de fericiți am putea fi fără memorie, fără conștiință. Să am șansa de a o lua de la capăt, de a face noi alegeri și noi greșeli, trecând cu buretele peste consecințele faptelor mele de până atunci. Pluteam fără memorie, fericit, ca și cum tocmai aș fi venit pe lume când... m-a lovit. O iubire enormă, incomprehensibilă, care mi-a străfulgerat inima și mi-a distrus ca un fier înroșit firul gândurilor, a anulat tot, toată fericirea paradisiacă la care visasem preț de o clipă.

Mi-a pătruns în toate cotloanele și am știut că va rămâne acolo pentru totdeauna. O iubire atât de cuprinzătoare încât nu am știut dacă este pentru mine, pentru tine, sau pentru univers. Probabil că era pentru tot.

Și atunci, trecutul a reînviat, gheața a prins să se topească și viața mea mi s-a perindat prin fața ochilor. Da, m-a îngrozit, m-a întristat, m-a descumpănit. Am fost disperat, voiam pentru un moment o altă identitate, voiam o nouă șansă, voiam să fiu cineva care nu păcătuise atât, care nu cunoștea păcatul, care avea încă standarde morale, care credea că există dumnezeu. Doar pentru o clipă. Mi-am văzut privirea oglindită în apele vieții mele, privirea mea pe care o iubesc atât și pe care nu aș schimba-o nici cu toată inocența din lume. O privire damnată, dar care a dus cu ea de-a lungul vremii tot ceea ce am înțeles, toate lucrurile pentru care am suferit, toate rănile, bubele, sfârtecările, un război însemnat cu sânge pe care îl iubesc probabil mai mult

decât orice pe lume. Coșmarul vieții mele s-a întors, pentru că iubirea de sine îmi anulează complet libertatea: nu pot îndrăzni să visez la sinucidere, la fuga din aici și acum, din realitatea împuțită, pentru că știu că în ultimul moment îmi voi întâlni această privire și chinul, teroarea de a mă despărți de ea, îmi va fi de nesuportat.

Iubirea față de mine, prima mea certitudine. Apoi ai urmat imediat tu. O ființă ruptă din tine, care îți cunoaște gândurile, care te desfide, dar cel puțin te înțelege, un pui, carne din carnea ta și spirit din spiritul tău. Nu aveam cum să uit cine ești. Nu voi uita niciodată.

24. Cum (nu) ne-am făcut fraţi de cruce

Dumneata eşti ateu pentru că eşti aristocrat, ultimul aristocrat. Nu mai ştii să discerni binele de rău.
(f. dostoievski, *demonii*)

Stem beţi. Da' rău. Ne clătinăm tot drumul de la bodegă până la cimitir. Ajungem în cimitir. Reînvierii, în spate la bucur obor. Am avut ceva de lucru din hb până aici. La un moment dat ne-am rătăcit.

Noroc că am văzut o mamaie în staţie, cu o sacoşică la subraţ, aştepta tramvaiul. Era 11 jumate. O întrebăm cum ajungem în cimitir. Mamaie ne explică, privindu-ne mirată.

"Ştiu, mamă, cimitiru', cum să nu-l ştiu... Acolo e îngropat bărbatu-meu, de 18 ani e acolo, dumnezeu să-l odihnească (îşi face cruce). Da' ce faceţi voi mamă la ora asta, de ce mergeţi în cimitir, că o fi închis?", ne întreabă bătrâna.

"Să vedeţi... noi suntem emo", zice B. şi pufneşte în râs. Se înconvoaie de râs.

"A, bine, mamă, bine, mergeţi." (îşi mai face o cruce, nu cred că a înţeles ce e aia emo)

"De fapt, nu suntem emo, suntem metalişti, doar că nu avem unde să dormim la noapte", îi explic eu bătrânei, după care pufnesc la rândul meu în râs.

"Bine, mamă, bine", zice iar bătrâna.

"Şi să ştiţi că tramvaiul nu mai circulă la ora... la ora asta!", îi mai zicem bătrânei, după care ne depărtăm, râzând şi ţinându-ne de mijloc. Ne imaginăm că îşi mai face o dată cruce. Râdem

din nou. Ne oprim la un nonstop și luăm bere.

Am ajuns la cimitir. E încuiat.

"Să-mi bag pula", zice B., "Sărim gardu'."

E cam singura idee, cu toate că e cam imens, are vreo 4 metri, sau cel puțin așa pare.

B. se apucă de cocoțat pe gard. Îmi dă să-i țin berea. Reușește să ajungă până la jumătatea gardului, după care alunecă.

"Am alunecat", îmi spune. "Da' mai încerc o dată."

Se urcă, i se desface un șiret, calcă pe el, se împiedică, se clatină și pică grămadă pe jos.

"Să-mi bag pula, cre' că sunt beat", zice. Îmi cere berea înapoi. S-a terminat, îi zic. Mă înjură că i-am băut berea. Stem foarte beți. Ultrabeți. Stăm și ne uităm la gard. Eu încep să fluier. Îmi aduc aminte de povestea aia cu danilă prepeleac. Semănăm cu ăla, mă gândesc.

"Hai să dăm o tură de jur-împrejur, poate găsim un gard mai mic", propun.

Dăm o tură. Ne latră câinii, vreo zece sar la noi să ne muște. Eu îi strig și vorbesc cu ei ca să-i îmblânzesc, B. îi înjură și le arată pumnul. Ia un pietroi și aruncă în ei. Câinii sunt derutați. Nu ne mai mușcă. Apare un aurolac. Trage din pungă. Aurolac. Îl gonim ca pe câini, da' al dracu' nu pleacă. Găsim, după niște boscheți, gardul rupt. Suntem în culmea fericirii, ne pupăm și intrăm în cimitir. Suntem foarte beți, exagerat de beți.

B. îmi propune să spargem și un cavou și să ne facem poze cu telefonu' înăuntru. Îi zic că mai ghei de atât nu se poate. El râde.

Aurolacul se ține după noi.

La un moment dat, mă împiedic și cad pe un mormânt. Mă înțeapă ceva în fund. Mortu', îmi zic. Sunt beat. Sunt de fapt doar niște flori uscate, multe flori uscate. S-a ofilit mortu', îmi zic, și încep să râd puțin isteric. Aurolacul ne privește mirat. Merge cu câțiva pași în urma noastră, pătruns de respect. Nu zice nimic. O fi mut, îmi zic. Sau autist. Iar râd. B. mă întreabă de ce râd. Nu-i spun. Se supără, zice că am secrete față de el.

Stem beți.

Ajungem la un moment dat la un mormânt mișto. Cu o cruce mare, de fier, e fain. Aprindem o brichetă să vedem cine e dedesubt. O gagică. 1921-1999. Aoleu... o babă, mai bine hai la altu'!

Mai căutăm. Suntem beți.

Găsim un mormânt și mai marfă, e îngrădit cu un gard gotic așa, are și o cruce fainâ, hai aici, zic. Sărim gardu'. Ne punem să stăm pe mormânt și aprindem un joint.

"Dați-mi și mie o țigareee", scâncește aurolacul, rămas dincolo de gard.

"Îi dăm, bă?"

"Îi dăm un fum. Ia, trage un fum."

Trage aurolacul un fum, se înecă. Noi râdem de murim. Suntem beți. Am mai bea o bere. Deodată, se aude un zgomot ciudat, venind din fundul cimitirului. Ca și cum s-ar apropia o căruță. Aurolacul se sperie și fuge. Noi râdem în continuare, zicem că aurolacul s-a panicat de la iarbă, o fi văzut stafii. Nouă ne plac stafiile. Poate ne facem și poze cu ele, cu telefonu'.

Apare un moș cu o roabă. Nu arată a stafie, e prea împuțit. Ne cere o țigară. Are bere la pet, dar noi nu avem țigări. Doar jointuri. Îi dăm și lu' moșu' să tragă un fum. Îl întrebăm ce cară în roabă și ne spune că nimic, doar așa, se plimbă să treacă vremea și să vină dimineața, să se apuce de treabă.

"Workaholic", dă B. verdictul și ne punem iar pe râs. Moșu' se supără că facem mișto de el și vrea să ne ia berea înapoi. Nu i-o mai dăm. Suntem beți. B. începe să-mi povestească, pentru a mia oară, de ce crede el că e nepotul satanei, iar milf e fiică-sa lu' dracu'. Nu mai vreau să aud de milf, dacă mai zice ceva de ea cred că o să borăsc. O urăsc pe ființa aia, she sucks hairy monkey balls. Îi bem berea lu' moșu'. Moșu' protestează, îi zicem că-i cumpărăm alta când plecăm. Zice că n-avem de unde, e un nonstop tocmai dincolo de obor. Zicem că treaba noastră, vedem noi.

Moșu' vrea să mai tragă un fum. Îi dăm. Nu prea are efect la moșu'. Poate din cauza că e prea bătrân.

Îl întrebăm dacă știe cum putem face să intrăm într-un cavou. Moșu' se sperie și ne întreabă dacă noi suntem din ăia care se pișă pe morminte, pe morți. Zice că dacă e așa, să ne ducem la dracu'. Noi îi răspundem că nu putem, tocmai de acolo venim. Moșu' râde, poate e efectul jointului. Zice că el iubește mormintele, le curăță de frunze și de murdării în fiecare dimineață, stropește iarba, uneori mai vorbește și cu morții. Are câțiva preferați. Ne propune să ne-o arate pe iubita lui, e două alei mai încolo. Refuzăm, ne e lene. Suntem beți.

Mai vrem să bem, dar ne e lene să mergem până la nonstop. Mai băgăm un joint.

B. își aduce aminte dintr-o dată de ce am venit în cimitir. Râde. Să ne facem frați de cruce, bre!

Îmi amintesc și eu. Să-mi bag pula, ce uitasem. Sunt beat. Îl întreb dacă a adus briceagu'. A adus, bineînțeles, îmi răspunde. Scoate briceagul și hai să ne tăiem. Moșu' se sperie, crede că suntem emo. Se trage deoparte, cu roabă cu tot. Nu vrea să fie implicat în cine știe ce scandal.

B. dă să se taie. Nimic. Briceagul nu taie, e bont. Înjurăm.

Eu propun s-o lăsăm pe altă dată și acum să mergem după bere. B. nici nu vrea să audă. E beat. Pleacă să caute ceva de tăiat prin cimitir. Eu stau și mă conversez cu moșu'. Îi mai dau să tragă un fum. Trage mai multe.

B. se întoarce cu o sticlă goală de bere. O sparge de gard și gata, a făcut rost de tăietor, îmi zice. Până să apuc să zic și eu ceva, se taie cu ciobu'. Se taie cam adânc.

"Să-mi bag pula, cred că mi-am tăiat venele", râde B.

Râd și eu. Văd însă că îi curge cam mult sânge, s-a năclăit pe bocanci și a curs și pe mormânt. Zic, ce fain ar fi să iasă vampiri din mormânt. Lui B. îi curge în continuare o grămadă de sânge, eu n-am apucat încă să mă tai, B. zice că pleacă să caute ceva să se bandajeze.

Îmi aduc aminte de ilie de la sculărie, pe care l-au bandajat

niște amici în vamă cu hârtie igienică, după ce s-a tăiat la mână spărgând geamul de la alimentară. Mă pufnește râsul din nou. B. se supără. Plecăm cu dâra de sânge după noi, cu moșu' la care a rămas joint-ul, care a renunțat între timp la roabă, să căutam nonstopul.

Moșu' găsește pe drum o pisică și o ia în brațe. Arătăm ca dracu' împreună. Eu deschid șirul, mă clatin, mă țin de copaci și de garduri. După mine vine B., clătinându-se și lăsând în urmă o dâră neagră de picături de sânge. După noi, cu un cap mai mic, vine un moș semidrogat, cu un pui de mâță în brațe, mângâindu-l matern. Mă pufnește iar râsul.

Ajungem la nonstop. Bere au, chiar multă, dar nu au cu ce să-l bandajeze pe B. Vânzătoarea, femeie miloasă, dă o fugă până în casă și aduce niște tifon. B. începe să urle să nu-l bandajeze peste tot, doar la încheietura mâinii, rana din palmă să i-o lase deschisă ca să se facă frate de cruce. Vânzătoarea ne privește speriată, abia acum observă tricourile noastre cu capete de morți, pentagramele de la gât, oja neagră și mâța din brațele lui moșu'. Oripilată, trage ușa la nonstop și pune lacătul.

Bine că am luat berea. Începem să bem. Ne întoarcem în cimitir. Suntem beți de tot. Căutăm intrarea pe unde ne strecurasem data trecută, dar nu o mai găsim. Moșu' ne întreabă ce căutăm. Nu-l băgăm în seamă, a început să ne enerveze și am vrea să scăpăm de el, să bem liniștiți. Îi dăm și lui o bere și îi zicem să se ducă în treaba lui. Moșu' nimic, se ține după noi. Dăm de două ori ocol cimitirului, dar intrarea ioc. Îi zic lu' B. că e marfă, e ca în eliade, e o poartă care se deschide numai la momentele potrivite, în funcție de fazele lunii și gândurile noastre sau de mai știu eu ce pula mea. B. râde. Moșu' spune că l-a cunoscut pe eliade. Noi nu-l băgăm în seamă.

După aproape o oră, ne întreabă dacă încercăm de fapt să intrăm în cimitir. Noi spunem că da, ce, nu se vede? Păi bine, mă băieți, de ce nu ziceți așa? Bagă mâna în buzunar și scoate un set de chei. Înjurăm moșu' și intrăm împreună pe poarta principală.

Aproape am terminat berea. Suntem pulbere. Căutăm mormântul ăla cu gard mișto, dar mormântul pula, a dispărut. Cad într-o nouă reverie, în timp ce ne plimbăm pe aleea îngustă, plină de noroi, frunze și lumânări strivite, dintre morminte. Oare de ce toate lucrurile pe care le caut a doua oară nu mai sunt de găsit? Ca și cum aș avea acces la o parte a lumii ăsteia, fix aia care îmi place mai mult, o singură dată. Poate că este un semn și nu ar trebui să mai fug niciodată din preajma lucrurilor care îmi plac.

Sau poate sunt doar muci. Mă legăn și mă sprijin de moș. Moșu' se sprijină de un copac. Nici el nu-și mai găsește roaba. Înjură. Înjură și B., pentru că i s-a închis rana. Caută altă sticlă cu care să se taie. Mie mi s-a luat de tot, nu mai am niciun chef de frățiі din astea făcute la beție, când se crapă de ziuă. Îi zic că mai bine stăm să terminăm berea, mai spunem o prostie, ne mai râdem, se face dimineață și mergem în oraș să scot niște bani din contul lui taică-meu.

B. sare de parcă l-am urzicat în cur. Că știa el, s-a tăiat degeaba, sunt un porc, un laș, nu am vrut niciodată pe bune să ne facem frați de cruce. Îi zic că da, în pula mea, n-am vrut niciodată. Am vrut doar să-l fut în cur. Mă îmbrâncește. Moșu' s-a băgat între noi, să ne despartă. A dat drumu' mâței prin cimitir. Inevitabil, previzibil, lovim moșu'. Suntem beți. Moșu' cade și se lovește cu capul de gard.

Începem să ne certăm, B. zice că eu sunt de vină, eu am omorât moșu'. Eu îi zic că el l-a omorât. Sărim la bătaie. Cădem în noroi, lui B. îi cad jointurile din buzunar. Mă înjură și se apucă să culeagă jointurile din noroi și să le șteargă. De lângă noi, moșu' începe să sforăie.

Ia uite bă, n-a murit, zice B. Râdem. Zbierăm la moșu': Tataieeeee! Scoală! Moșu' sare în picioare, nedumerit. Ne vede și își aduce aminte de roabă. Se uită prin jur după ea. Nu e roaba, în schimb s-a întors mâța. Ia mâța în brațe.

Eu sunt terminat de somn, n-am mai dormit în pat de o săptămână. Mă așez pe mormânt și îi zic lui B. să caute altă sticlă să

ne înfrățim până la urmă, eu o să dorm vreo jumate de oră. B. pleacă.

Mă trezesc pe la 10-11 dimineața. Mă ustură rău palma. Mă uit, am o tăietură destul de naspa, plină cu pământ de pe mormânt. B. nu e de găsit. Dau o tură printre morminte. B. nicăieri. Cimitirul arată atât de deprimant ziua, și-a pierdut orice urmă de mister, de romantism, e un loc prozaic și împuțit la fel ca toate din București. Au mai venit și niște babe cu baticuri negre pe cap și dresuri negre în sandale negre să îngroape un mort. Una îmi întinde un castron cu colivă. Refuz. Trec pe lângă un popă, care se uită chiorâș la mine. B. e tot dispărut.

Mă îndrept spre aleea principală, apoi spre poarta mare. E un cimitir micuț și ordonat, nu știu cum azi-noapte mi se părea un loc în care să te pierzi. Dar așa sunt toate lucrurile la lumina zilei, când le vezi adevărata înfățișare. Noaptea le dă o altă dimensiune, le face mai adânci, mai puțin terestre. Chiar și pe R.

Mă întâlnesc cu moșu' la intrare. Și-a găsit roaba. Dar a rătăcit pisica.

Mă salută și îmi face un semn ciudat din mână, aș putea să jur că mi-a arătat două coarne. Sunt mahmur.

25. Fum de țigară, spumă de păr și ce pula mea o mai fi

soarele îmi aducea insomnia și toată planeta
era un imens lagăr
în care trei hiroshime sugeau lapte și fiere
din saliva unui soare atomic
și noaptea îmi aducea nebunia și noaptea
trebuia
să te caut din nou
(ștefan bolea, *vânătoare*)

Bem la bodega de vizavi de atf. Papillon. D. chicotește ca o puștoaică proastă de fiecare dată când vede prezervativul atârnat pe pereții bodegii, care mie îmi place grozav de mult, ca și ciorapul roșu de damă de lângă el, îi dă un aer retro și în același timp avangardist. Ca iubirea mea pentru R. Romantică, perversă și obsesivă.

A. a băut doar șase beri, dar s-a îmbătat. Eu și minora suntem la a cincea. Mă uit la ea și nu pot să cred, firește nu sunt atât de ipocrit încât să mă gândesc vai, ce mult bea la vârsta ei, dimpotrivă mă gândesc admirativ că parcă bea mai mult ca sor-sa. Și decât mine, poate, la vârsta ei. Și sărută mai marfă. Sor-sa pare mai plictisită la faze din astea.

A. deja iese din schemă. Parcă e un boșorog sclerozat. Îi curge și un firicel de salivă din colțul gurii și clămpăne în gol din când în când. Își bagă degetele în urechi, zice că i se înfundă mereu. Nu mai poți discuta nimic cu el, mai ales că, la a șaptea bere pe care a comandat-o, a cerut și 200 de votcă. Moțăie. Din când

în când sughite și îmi zice: "Fir-ar mă-ta a dracu' de bulangiu. Să dai tu în mine, bă? În mineeee? Da' ai uitat tot ce am făcut noi împreună?", după care intră din nou în letargie.

Puștoaica este însă în mare vervă. Își pune picior peste picior, chicotește, îmi fumează câte un sfert din țigară. La a treia bere mi se așază pe un genunchi, dar reușesc să o dau jos la timp, tocmai când încep să mă gândesc din nou că aș putea să o fut. Se fâțâie și îmi aruncă tot soiul de priviri perverse.

"Nu vrei să mergem până la budă?", îmi zice, înroșindu-se ușor și cu vocea pe mai multe tonalități.

"Mai încolo."

"Ok, cum vrei tu", acceptă timid.

"Și pentru cine, bă, să dai tu în mine? Pentru puțoiul ăla fript?? S-o fut pe mă-sa!" A fost doar o zvâcnire, A. cade din nou în toropeală. Nu înainte să ceară și a opta bere, plus 100 de coniac.

"Sper ca într-o zi, când mai cresc, cum spui tu, să înțeleg de ce o placi mai mult pe umflata și deșelata de sor-mea. Care nici măcar nu te iubește. Care face mișto de tine. Și-o trage cu toți din facultate, inclusiv cu un prof. Mă rog, asistent, pula mea, nu contează."

"Știi că nu asta mă interesează la sor-ta, a cui pulă și-o bagă în pizdă..."

"Da, da, o repeți mereu... Nici măcar tu nu o crezi."

Pula mea, a crescut puștoaica. E deșteaptă. Vrea să dea la psihologie. Mai are doar 4-5 ani până va termina liceul, or să treacă fix ca gândul și ca vântul anii ăștia, mă va uita, firește, o să rămân ăla care a dezvirginat-o în timp ce era beată, un distrus care umbla cu sor-sa din motive neelucidate vreodată. Aș vrea să fac parte din viața ei măcar în următorii ani, pe de altă parte mă gândesc că poate o să crească mai frumos fără mine. Mai decent. Pula mea... decent! De ce aș vrea să crească cineva "decent"?!

Când vei fi mare... Repeți chestia asta obsesiv, vrei să ai altă vârstă decât asta minunată și incredibilă pe care o ai acum, vrei să scapi de ai tăi, ai suporta cu stoicism consecințele de a avea 20

de ani – prejudecăți și celulită – doar pentru a fi de capul tău. Știu, mâțo, m-am simțit și eu așa. Aș fi dat dracului tot ce am mai bun în mine pentru că lucrurile metafizice uneori sunt atât de neesențiale când nu ai ce să fuți sau să bei. Te înțeleg. Dar mă întristez, de parcă de păstrarea inocenței și detașării tale ar depinde soarta întregii lumi. Nu vreau să crești. Rămâi așa, rămâi lolită, fii muza mea și a tututor celor care vor urma, fiindcă pizde se găsesc pe toate drumurile. Pe bune că dai în pizdă peste tot pe unde o apuci. Tu nu, fii claudia, fii vampirița mea, a noastră, rămâi nubilă și frumoasă, rămâi nebună și ininteligibilă, nu calcula scheme de agățat masculi, nu te gândi că va veni odată și odată vremea să procreezi... Please... not you. Ești ultimul refugiu inocent și vrăjit al lumii, al unei lumi care schelălăie deja și agonizează.

"De fiecare dată când repeți asta, că nu te interesează cu cine se fute ea, ești din ce în ce mai puțin credibil. Să fim serioși."

Da, să fim serioși, ia hai să fim serioși. Da' fix în momentul ăsta, când comand al șaselea (666, chiar, oare cum o fi să bei nonstop 666 de beri?) ciuc pentru mine și a șasea silva brună pentru tine. Da, noi și serioși. Ca și cum ai zice, uite, hai să mergem la biserică la o slujbă, doar așa pentru divertisment, să vedem cum e. Cum pula mea îți imaginezi tu că am putea fi noi serioși??? Tocmai tu? Tu, care alaltăieri ai vrut să tai gâtul mă-tii cu satârul cu care taică-tu sparge picioarele de porc? Pentru că nu ți-a dat bani pentru rochia de bal, fiindcă nu voia să porți una cu spatele gol. De fapt, cearta voastră a pornit de la tatuaje. Ea nu e de acord cu tatuajele, iar tu simți un complex de inferioritate față de sor-ta pentru că tu nu ești însemnată pe corp. În fine, momentan ești, ai o vânătaie pe șold. Tu, serioasă, care ai ca hobby să stai goală pe balcon și să prinzi muște cu dinții?

Cum să fiu serios eu, care o iubesc pe sor-ta, dar mă fut cu tine și cu un tip cu unșpe luni mai mare ca tine și cu zece ani mai mic ca mine?

Cum să fie serioasă ea, R., ea care e poate cea mai dezaxată dintre toți? Care a promis că îți face rost de scutiri un an întreg,

udă de admirație că ai vrut să tai gâtul mă-tii? Care de doi ani stă cu mine? Care aprinde paie în groapa din fața casei și pe urmă sare cu motorul peste groapă, fiindcă i se pare că s-a făcut frig și vrea să se încălzească? Care a băgat un copil de trei luni cu capul în budă, pentru că nu termina cu plânsul? Care și-a luat ca pet un pui de leopard chior, l-a ținut patru luni și l-a scos afară de două ori pe zi, dar l-a vândut apoi la circ? Care când avea zece ani te-a ținut suspendată peste marginea balconului, amenințând că te aruncă de la etajul 7 dacă ai voștri nu îi cumpără creioane colorate și gumă de șters cu miros de cireșe?

Cum să fie serios B.? Ce puștan, cel mai popular din seria de boboci din liceu, adulat de toate pizdele, cocălărițe, emo sau metaliste, se îndrăgostește de un tip ciudat, cu zece ani mai mare? Ce tip de 15 ani visează să îi dea limbi maică-sii, când milf e beată, și nu uneia de vârsta lui?

"Eu nu mai înțeleg nimic!", mormăie A. Păi și normal.

Cine mai rămâne, A.? Cum să fie A. normal? A. care se dădea la mine în clasele primare, A. care îmi toacă aceeași poezie la ureche de doi ani, să mă despart de R., A. care dă chefuri peste chefuri, A. care se droghează, A. care vrea pizde multe și bere și mers în vamă și concerte... Da, poate că A. este singurul normal dintre noi, after all.

Da, nu zău, hai să fim serioși. Anyway, încerc să nu te judec prea aspru. Ești mică. Încă. For a while.

"Să moară mama dacă am să te iert vreodată!" Zbang, un pumn în masă, după care A. recade într-o apatie eternă.

Nu mă ierta, dă-te-n pula mea de prost. Ești un caz tragic, mai tragic poate și decât mama, mă cunoști de atât timp și nu mă știi deloc. Cel puțin, cu mama am fost pe cât de nesincer am putut, dar cu tine și cu restul mi-au mai scăpat părți autentice din mine. Da-v-aș muie.

"Te iubesc și pe tine, să știi, chiar mult", îi spun puștoaicei, reintrat într-o stare întrucâtva romantică.

"Nu vreau să mă iubești "și pe mine"! Vreau să mă iubești PE MI-NE. Și atât!!!"

Fițe de 14 ani, dau să-i spun. Dacă R. mi-ar spune că mă iubește printre alți 50 de masculi, aș fi în culmea fericirii, față de perspectiva de a nu îmi spune deloc că mă iubește. Cu timpul, renunți la orgoliu. La pretenții. Chiar dacă ești cea mai minunată ființă din lume din punctul tău de vedere, înveți să accepți că poate pentru alții ești un mare căcat.

"Plus că e o idioată. E grasă. Are nasul turtit. I se îngrașă pielea. Are puncte negre în jurul nasului!"

Ești atât de feminină. Fără să fii cu adevărat o pizdă încă. Din păcate, instinctul ăsta de femelă te va acapara, deja a început să își ascută ghearele pe tine, să te lovească sălbatic cu capul de pereți până când uiți cine ești și nu mai poți gândi. Nu, eu nu văd chestiile astea la R., pentru că nu sunt pizdă. Tot ceea ce spui tu sunt defecte din punctul de vedere al unei pizde. Pe care o pizdă încearcă să le remedieze de frica de a nu fi criticată de alte pizde. Nu o iubesc pe R. pentru forma nasului. Nu o iubesc pentru câte kile are, mă doare în cur dacă e grasă sau slabă. Nu mă interesează punctele ei negre, m-ar durea în cur și dacă ar fi plină de coșuri cu puroi pe tot corpul, și dacă ar avea ciumă, tot R. ar fi pentru mine, tot iubita mea.

"Când se cacă sor-mea, pute și de pe balcon!"

Aici ai dreptate, dar m-am obișnuit.

"E bătrână!!!! Are aproape 22 de ani!!!!", îi dă D. lovitura mortală sor-sii.

"Și ce oi fi văzut la el? E un bou! Am discutat și eu cu el despre cannibal corpse... am zis că măcar atât, asta nu e o filosofie, aici s-ar fi înțeles ceva... dar știi și tu, ca la noi la logică, exact așa a fost, ca la curs... să-mi bag pula." A. cere a noua bere. Simplă, de data asta.

Mă gândesc că, pentru noi, expresiile care conțin cuvântul "pulă" sunt un mijloc al coerenței discursive. Spui "în pula mea" și astfel, vrând-nevrând, capeți câteva secunde bune pentru a-ți înșirui restul cuvintelor în frază. "Ce pula mea..." spui asta, și ai în sfârșit o jumate de minut pentru a da adevăratul răspuns. În plus, expresia asta e o stare de spirit. Mă rog, eu când folosesc abuziv cuvântul pulă sunt în general foarte trist. Adică mai tot timpul.

În plus, orice pare mai serios când adaugi după el "în pula mea". Ca și cum ai fi reflectat îndelung. Ca și cum te-ar atinge pe bune ceea ce spui.

Mă ridic și mă duc să mă piș. Puștoaica pare adâncită în gânduri, are o figură de om matur. Îmi pare rău pentru ea și mă simt un pic vinovat. Da, știu, nu ar fi trebuit să o fut. Așa crede și B. Asta e. Mi-e dor de B. Vreau să fiu cu B. și cu R. undeva pe un bloc de 20 de etaje, să bem și să ne ținem în brațe. Chiar dacă țin mult la puștoaică, e un pic din alt film. E cam proastă.

Revin. Mai cer un rând de bere. Îl întreb și pe A. dacă mai vrea și el. Cere două pentru el, plus 100 de coniac.

Puștoaica se clatină grav.

"Mie mi-a plăcut dintotdeauna de tine. De când ți-am văzut profilul pe myspace. Am salvat toate pozele. Ți-am lăsat commenturi. Nu erați combinați pe atunci, iar idioata grasă se futea cu profi... Să-mi bag pula-n mă-ta!!! Măcar mă asculți?! De ce mă lași să mă umilesc?!!! Ce mai vrei? Să te rog în genunchi să fii cu mine? Bine, na!"

Își ridică puțin fusta cât să se poată mișca și dă să se așeze în genunchi. Eu o smucesc, încercând să o susțin pe picioare și să o împiedic să facă o scenă, în definitiv e un bar decent pe care îmi place să-l frecventez, e aproape de casă, și îmi bag pula în minora perversă care poate că va dispărea în ritm rapid din viața mea. Puștoaica urlă. Eu o smucesc tare de mână, probabil că i-o sucesc. O înjur. Tipa de la bar se îndreaptă neliniștită spre noi.

"Dă-te-n paștele mă-tii de proastă, ce urli? După ce că te... te... tolerăm la masa noastră! Parcă ai fi sor-ta când o trag în pulă!" o apostrofează A., deranjat cu brutalitate din somnolență, aproape speriat de țipete. A. este speriat de istericale feminine. Și de femei, în general. Amețit de bere și de mirosul atât de feminin al lui D, care, întâmplător, e pe stop, nu reține a doua parte a exclamației lui A.

Să nu fiu înțeles greșit, A. chiar o iubește pe D.

Barmanița s-a apropiat de noi. Pare neîmblânzită. În fața perspectivei de a pierde viitoarele beri, cu atât mai mult cu cât am rămas singuri în bodegă și poate oricând să ne dea afară pe motiv că închide, ne calmăm instant. Părem cea mai fericită gașcă de pe planetă. Pentru scurt timp, din păcate.

"Ești un idiot. Ea s-a futut cu o grămadă înainte de tine", pune și aia mică paie pe foc.

"Și ce e atât de greu să pricepi că NU MĂ INTERESEAZĂ!!??"

"Ba te interesează, nu are cum să nu te intereseze!!!!"

Puștoaica a izbucnit în lacrimi. De aici nu prea se mai poate face nimic, oricât ar încerca niște persoane lucide, adică eu, să continue petrecerea... S-a dus dracu' totul.

"Are dreptate într-un fel, să știi. Mi-a zis și mie R. acu' ceva timp, când am futut-o, că te-a mai înșelat... Te-a înșelat tot timpul", se precipită A.

Ce-i asta, frate, coaliția anti-R.? Pula mea... stai, stai, ce-ceeee???!

"Ce morții mă-tii ai zis, bă?"

"Că te-a înșelat în pula mea, hahahaha."

"Mai înainte... Hai, derulează, dacă nu vrei să-ți zbor dinții prin geam."

"Ce am zis??? De unde pula vrei să mai țin minte? O bere, te rog! Da' rece..."

"Ți-a zis R. nu știu ce pula mea acu' ceva timp când... ce??? Când ce ți-a zis?"

"Mi-a zis, mi-a zis... pula mea... Când ne-am futut mi-a zis! Ești mulțumit?" A. pare că s-a trezit și mă privește plin de resentimente. Mă faci să stric prietenia noastră, pare să zică.

"...Fix asta faci."

"Ce-ai făcut, mă???????!!!" Într-o jumătate de secundă îl prind cu o mână de gât, cu cealaltă îl îmbrâncesc spre perete.

Puștoaica ne privește triumfătoare. Hahaha, zicea M. că nu-i pasă. Uite dovada că nu-i pasă!

Barmanița e lângă noi, urlă ca o isterică.

"Ieșiți afară să vă răcoriți! Afară! Nu-mi faceți mie mizerie aici. Aici e cafenea, nu ring de box. Hai, vă rog eu frumos! Până nu mă răzgândesc și chem patronul!"

Ne salvează puștoaica, cu un zâmbet angelic.

"Stați liniștită, doamnă, așa se înfierbântă, dar niciodată nu sunt violenți. Se poate să-mi aduceți și mie o cola zero, rece?"

M-am calmat. Râd. A. râde și el. Mai cere o bere. Barmanița se codește, dar pune probabil în balanță alternativa de a nu-i mai servi alcool, care se va lăsa fără-ndoială cu scandal, cu cea de a-i mai livra o bere, care să-l calmeze și să-l adoarmă. Îi aduce o bere, plus 50 de votcă din partea casei.

A. bea.

D. își bea ingenuă cola cu paiul. O privești și dacă cineva ți-ar spune că mai devreme a dat pe gât șase beri, și-a ridicat bluza ca să-i ating sânii și mi s-a așezat senzual pe genunchi, ar chema fără ezitare poliția, îngrijorat că minora a încăput pe mâna unor perverși care își imaginează lucruri neverosimile cu ea.

"Ei, ce te uiți așa la mine? Am muci lipiți pe frunte?" A devenit dintr-o dată diana dintr-a opta B, o puștoaică cu cele mai mari note la toate materiile, care merge la olimpiade, iar la ore poartă cordelușe emo ca să nu îi intre bretonul în ochi, să nu își strice ochii. Doar eu știu cum își strânge coapsele, ce gust are limba ei dimineața după ce a băut multe beri, ce sunet face când se pișă sau cum i se întăresc sfârcurile când face duș cu apă călâie. Deocamdată doar eu.

"'Ai să ne împăcăm. Chiar nu am vrut să te supăr." D., fantastica D., care nu plânge aproape niciodată și, în ciuda romantismului vădit pe alocuri, pășește pe calea cinismului deschis de neegalabila sa surioară, are ochii în lacrimi. Mă ia de mână.

"Să știi că te iubesc. Și nu contează cu cine ești combinat, n-ai decât, poți fi și cu distrusa de sor-mea. Poate chiar mai trebuie să cresc un pic ca să înțeleg lucrurile astea", admite în sfârșit. Dacă nu aș fi ametit, as sesiza falsitatea și chiar ironia din tonul vocii ei.

E superbă. O iubesc. O iubesc și pe R., și pe D, îl iubesc și pe

B., îi iubesc pe toți prietenii mei, oamenii cu care m-aș izola atât de fericit pe o insulă pustie, dacă am avea și vreo mie de butoaie de bere ar fi viața mea ideală, tot ceea ce îmi doresc, fără oameni care nu contează, fără probleme care nu contează, fără bani, fără troc, fără falsitate, fără cocalari, tv și reclame...

Tocmai când sunt relaxat și mă gândesc că astăzi nimic nu mai are cum să mă scoată din pepeni, A. atacă din nou:

"Degeaba are R. pizda strâmtă, oricum se vede de la o poștă că nu are orgasm pe bune, e fake..."

Am văzut verde gălbui în fața ochilor și am sărit fix la gâtul lui. L-am izbit de perete. Peretele cu prezervativul și ciorapul roșu de damă. Prezervativul s-a prăbușit. L-am călcat în picioare. I-am ars doi pumni amicului meu cu putere. Nu mai era A., nu mai era tovarășul meu, era un individ care și-a băgat pula în gagica mea și care mai are și tupeul să mă ia la mișto pentru asta. Problema nu era că a futut-o pe R., ci că a făcut asta pe ascuns, cu convingerea că face ceva ce eu nu i-aș fi dat voie să facă. Cel mai bun prieten al meu. N-a putut riposta. Ridica mâinile cu pumnii încleștați, dar le lăsa să cadă, lipsite de putere. N-am să știu probabil niciodată dacă n-a putut să mă bată pentru că sunt M. și mă iubește, sau pentru că era prea beat. Cred totuși că a doua variantă. Începuse să-i curgă sânge din nas. Și din bot, în locul balelor de mai devreme.

D. și barmanița stau în fața noastră și își frâng mâinile. Barmanița e sincer îngrijorată, se teme că ne vom răni grav și că vom distruge cu siguranță localul, în timp ce D. nu își poate șterge un zâmbet cinic de pe buze. Dacă sor-ta a fost un sex-simbol metal, și încă mai e, tu vei sfărâma lumea în milioane de bucățele. Vei distruge sisteme de filosofie. Pentru zâmbetul tău pervers se vor lupta găști, și toate vor pieri, pentru că privirea ta neagră ucide, distruge, arde.

Barmanița ne prinde într-un moment de slăbiciune, în care ne reculegem, sau eu cel puțin, deschide ușa bodegii și ne împinge afară pe amândoi. Încuie ușa. Ne ia aproape un sfert de oră să ne revenim. Mie, adică, fiindcă A. este până în ziua de azi tot beat și delirant. Mă uit pe geam, minora înăuntru. Îi fac semn că hai, plecăm. Îmi spune prin semne că ar mai bea o cola și că barmanița e dulce de tot. Peste zece minute, timp în care îl ajut pe A. să se șteargă de sânge, puștoaica are în față o porție de papanași și încă o cola – din partea casei – dar și o mână pe genunchiul barmaniței, avansând încet, dar tenace, în susul coapsei. Ceea ce mă îndeamnă la o nouă temă de reflecție: dacă ești lesbiană, la ce vârstă îți începi viața sexuală?

Dau mâna cu A., ne îmbrățișăm și plecăm la braț. Dă-o-n pula mea pe puștoaică. Dă-le-n pula mea de pizde. Hai să bem. Bine că nu ne-am certat prea naspa.

Aerul cald îmi invadează nările, pervers și insensibil față de preferințele mele, asemeni lui D. Are un vag miros de fum de țigară. Mai simt un iz de ceva familiar, dar nu știu ce pula mea este exact.

Mai lipsește mirosul de spumă de păr. Și luna plină.

Pumnalul e însă ascuțit și o voi aștepta. Să o ucidem împreună, când e rotundă, galbenă și distantă față de problemele noastre de poeți și demoni în devenire. Oricum ea e de vină pentru tot. She definitely sucks.

26. Moarte, iad, sânge

De câteva zile am început să scuip sânge.

Primul gând care mi-a venit a fost că sigur am tuberculoză și chiar m-am bucurat. E o boală care sună bine. Îți dă o imagine cumva romantică și în plus nu te cureți de la ea chiar atât de repede, tot mai ai câteva luni de trăit, asta în cazul cel mai naspa, în care boala e în stare avansată. Suficient deci cât să apuc să scriu măcar un roman. Sau măcar un volum de poezii. Sau măcar un eseu, ceva în pula mea, nu contează ce. Să fie găsit după moartea mea și să se spună: a fost răpus de tuberculoză. Funny like shit.

Pe urmă m-am bucurat că, uite, în sfârșit mi se întâmplă și mie ceva neprogramat, imprevizibil, că în sfârșit nu mai controlez eu universul și nu-i mai dau ordine cu ce căcat să arunce și de data asta în mine. Și m-am mai bucurat când m-am gândit că o să mor fără să mă sinucid. În ultimul timp am reflectat în fiecare zi la sinucidere, am fost și la un pas în unele momente, și acum chestia asta... e foarte tare. Cineva îmi pune în sfârșit pistolul la tâmplă și apasă pe trăgaci.

Dar bucuria mi-a fost scurtă. N-am tuberculoză. Se pare că am pneumonie. Și nu știu ce leziune pe trahee. Dar de murit oricum sunt șanse să mor, cel mai probabil în somn, așa mi-au spus, deci tot îmi rămâne un motiv să respir ușurat. Și totuși, tuberculoză suna mai bine ca pneumonie. "S-a stins de pneumonie." Parcă aș fi un moș bășit care a umblat pe afară pe ploaie fără pufoaică. Bag pula, nu mai scriu nimic.

Mă trezesc noaptea din somn și scuip sânge. De fapt, mai întâi vomit sânge. Mă trezesc cu gura plină de sânge și încep să vomit mâncare amestecată cu cheaguri. După ce termin de vomitat, încerc să adorm. Până adorm, scuip bucăți de sânge. Umplu podeaua. Pe urmă adorm. Dimineața când mă dau jos din pat în picioarele goale alunec pe sânge închegat. Mă duc la chiuvetă și continui să scuip. Se înroșește chiuveta. Mă ia ameteala, dar nu îmi dau seama dacă este de la sângele pierdut sau de la vederea lui.

Dau drumul la apă și umplu cada. Mă bag în cadă și îmi aprind o țigară. Trag două fumuri, după care o arunc în veceu. Uneori nimeresc pe lângă. Nu mai fumez.

Am râs mereu de oamenii care se chinuie să renunțe la fumat. De ce să renunți dacă îți place? Oricum mori. Eu însă, acum, deși nu îmi doresc să mă fac bine, deși vreau să mor cât mai curând, nu mai pot să trag din țigară cu aceeași nepăsare. Practic, nu înțeleg de ce. Nu pentru că îmi face rău. Vreau să îmi facă rău. Și cu toate astea, fumul ăla pe care îl trag îmi rămâne în gât, mă înțeapă, mă zgârie și nu trece mai departe, deși plămânul meu salivează după el. Pula mea, o fi vreo chestie fizică.

M-am apucat să citesc tot ce am găsit pe net despre pneumonie și hemoptizie. Am văzut și poze. Sunt marfă. Merg băgate pe o copertă de album grind.

După ce am epuizat toate site-urile, chiar și alea în limbi necunoscute, pe care le-am băgat în google translate, mi-am cumpărat și o carte de medicină despre boli de plămâni. E fainã. O s-o las moștenire, dar nu știu cui.

N-am spus nimănui că scuip sânge și că o să mor. Mai e timp. O să le dau vestea foarte teatral, trebuie să regizez chestia asta cumva. Poate scriu și un scenariu. Nu și-au dat seama că scuip sânge. Când mă apucă noaptea pe la chefuri, mă duc la budă și mă închid înăuntru. Aștept să-mi treacă. Dacă o să mă prindă cineva, o să le spun că e sânge fals și face parte din recuzită, m-am deghizat în vampir. O să umblu cu dinți falși de

vampir mereu la mine, să fiu mai credibil.

Scuipatul de sânge se îmbină perfect cu crizele mele de panică mai vechi, care s-au întors. Firește că s-au întors, nu aș fi putut să mor împlinit fără ele. Cred că în clipa morții, pentru o secundă măcar, trebuie să ai în față tot ceea ce ai suferit vreodată. Ca să poți să te dezlipești mai ușor. Sau ca să nu uiți cine ești.

Dacă, așa cum spunea amicul meu obsedat să afle dacă există dumnezeu, îți păstrezi sufletul după moarte, trebuie să ți-l însemni undeva foarte la vedere, ca nu cumva să îl încurci cu altul. Pentru că ar trebui să fie o mică graniță, o mică ruptură, în care să vă despărțiți pentru scurt timp, ca și cum l-ai depune în tăviță când treci prin detectorul de metale, după care reintri în posesia lui. Să știi să nu îl iei pe al altuia. Cine știe cum arată sufletele dezbrăcate de trupuri, poate că seamănă între ele, poate că nu se pot exprima, nu pot vorbi.

Așa, marcat cu suferință, nu ai nicio șansă să-l încurci. Să pleci acasă, în celula ta din fundul iadului, cu sufletul altuia.

Sângele pe care îl scuip în somn e aproape negru. E roșu foarte închis, amestecat cu puțină flegmă. Fără să aprind lumina, pare negru. Îmi pare rău de el, după ce ajunge pe jos, îmi pare rău că mi-a părăsit corpul și este condamnat să se sleiască, să se evapore, să nu mai trăiască. O mică parte din mine care se duce pentru totdeauna. Oare ce crâmpeie de durere erau în mililitrii ăștia de sânge? Ce mi-a mai rămas? Și cum va fi când voi pierde totul?

E ca și cum risipesc ceva foarte prețios care mi-a fost dat. Sângele meu divin, sângele meu demonic.

Cel mai mult mă oftic că nu mă pot abține și scuip întâi în palme. Mă trezesc cu bucăți compacte, cheaguri de sânge în palme și mă enervează cel mai tare că sunt lipicioase, cleioase, dacă te speli pe mâini doar cu apă îți rămâne niște grăsime ca după ce te-ai dat cu cremă sau cu ulei. Parcă aș avea ulei în sânge. Îmi aduc mereu aminte de romanul ăla al lui stephen king, cu gagica care, pentru a scăpa din cătușele cu care era legată de pat, își cojește pielea ca și cum ar fi coaja unui fruct și își

lubrifiază încheieturile cu sânge. Și ea avea ulei în sânge. Mă șterg pe ce apuc, mi-e lene să mă dau jos să mă spăl la chiuvetă, și dimineața am dâre roșietice pe tot corpul, plus pete mari pe pernă și cearșaf.

Altă parte naspa e că uneori uit de tot că scuip sânge. Pentru că ziua neajunsul ăsta nu prea apare, decât rar, uit și mă comport ca și cum aș fi perfect sănătos. Mă cred din nou cea mai minunată ființă din univers. Îmi fac planuri de viitor. Dacă am mai prins o zi, dacă mă simt normal, poate că am să prind și altele, poate am să le prind pe toate. Uneori merg până într-acolo încât îmi imaginez că sângele nu e real și că sunt doar niște coșmaruri enervante care se repetă noapte de noapte. Poate dacă nu aș mai dormi, aș vedea că totul a fost doar în mintea mea. Pe urmă vine noaptea și, odată cu ea, sângele. Atunci mi se par atât de ridicole planurile de viitor, și încep să râd de ele, să rânjesc cu dinții mânjiți de sânge în întuneric. Le ajustez. La primul val, le ajustez doar pe ici, pe colo. La al doilea, îmi dau seama că multe chestii nu se mai potrivesc, nu mai au rost. La al treilea, nu mai rămâne decât esențialul... Ciudat cât de importantă e o chestie pe care uneori poți să o și ignori... și totuși, îmi fac planurile în funcție de ea. Planurile de noapte. Să nu mai dorm o săptămână, să scriu încontinuu, să nu mai cheltui bani, să nu mai beau, să îi sun pe toți cei care contează pe lume chiar dacă doar ca să-i înjur, să citesc. Vine dimineața și, după un ultim val abundent de sânge, se oprește. Redevin o ființă normală. Și atunci încep planurile de dimineață. Facturi, deplasări, cumpărături, jobul part-time, căutat muzică pe net, filme, bodegi, întâlniri, băute, oameni. Pe măsură ce mă îmbăt mă mint din nou că a fost doar un coșmar, că în noaptea asta nu se va mai întâmpla. Ciudat cât de repede pot să uit, cum pot să ignor ceva care m-a înspăimântat de moarte cu numai câteva ore în urmă. Poate mi-am atrofiat creierul de la droguri.

Crizele de panică se manifestă la fel de violent ca în trecut, dar sunt și mai neașteptate și mă lovesc exact în cele mai nepotrivite momente. Mergeam la mare cu S., cu mașina, și am tre-

cut prin fața spitalului colentina. El tocmai își aduce aminte că i s-au terminat țigările, nu are răbdare până ajungem la benzinărie și mă întreabă dacă nu am chef să cobor să iau de la chioșcul de lângă spital un pachet de camel și o cola la doi litri. Zic că da, evident, nu-i bai, mă dau jos și atunci mă lovește. Simt dintr-o dată că mă scurg, că o să leșin pentru că picioarele nu mă mai ascultă. Îmi duc mâna la frunte, vreau să alung totul, să nu mă vadă nimeni, vreau să intru timp de cinci minute într-o încăpere ascunsă și să aștept să îmi treacă. O să-mi treacă. Întotdeauna îmi trece. Dar, cât timp durează, e cu adevărat drăcesc. Mă gândesc că fix în momentul ăsta mi se scurge tot sângele din corp, se adună într-un bulgăre mare mare, solid, și că voi exploda, iar bulgărele va ieși afară. Mă țin de zidul spitalului. Încerc să fixez un punct, dar nu reușesc, totul se învârte cu mine. Mă trag de o șuviță de păr, dar durerea, în loc să mă aducă aici, în momentul ăsta, pare doar un ecou, ceva foarte îndepărtat. Nu pot simți mare lucru. Doar că mă scurg, că îmi părăsesc corpul, îmi părăsesc viața, fuck, tocmai acum, chiar aveam chef să merg la mare...

"Te simți bine, mamă?", mă întreabă o băbuță cu o papornițăă imensă și cu picioare strâmbe, crăcănate, în galoși.

"Ești bolnav, mamă?", insistă.

Și gata. Asta a fost. Baba m-a smuls din brațele dracului, care tocmai mi-o trăgea în cur. Fericit, iau baba în brațe și o pup. Se depărtează făcându-și cruce, convinsă că nu sunt bolnav, ci doar mă prefăceam, cu siguranță sunt vreun pervers.

Încep să îmi simt mâinile și picioarele, le pot mișca, sângele și-a pornit circulația normală prin mine, nu mai explodez. Asta a fost tot. Azi cel puțin, am scăpat. Fericit, vesel, cumpăr camelul, cumpăr cola, iau și două croissante.

"Ce pula mea ți-a luat atât, o oră să cumperi niște căcaturi de țigări?", mă întreabă S., în timp ce caută nervos bricheta.

Îl pup și pe el și îi întind pachetul de țigări.

După numai două zile, m-a apucat în mare. Era dimineață,

băusem până în urmă cu vreo două ore și acum făceam baie în mare, simțindu-mă mai bine ca niciodată. Nu mai scuipasem sânge. Poate pentru că nici nu dormisem. Înotam în apa rece și limpede, când am simțit din nou. Era ca și cum un pește imens m-a lovit în stomac. O chestie lipicioasă, umedă și moale s-a întins pe mine și părea că îmi suge tot ce am înăuntru. Am dat să mă agăț de ceva din jur, dar am pleoscăit doar apa. Picioarele mi s-au înmuiat și am căzut pe fundul mării. Am înghițit apă. Multă. Poate că aș fi putut să mă înec, dar am scăpat și de astă dată. Am reușit să mă târăsc, cu plămânii plini de apă, până la mal, unde doar am zăcut vreo oră, cu genunchii tremurând, cu mâinile vinete. Am vomitat. Un cuplu manelist a trecut pe lângă mine și a dat verdictul:

"Sataniști. 'Rea-ți ai dreacu' de sataniști, de la 8 dimineața sunteți beți și drogați! Nu vă mai satură dumnezeu de droguri și băutură."

Pe urmă am început iar să scuip sânge. A fost ca și când m-aș fi întors acasă.

În sfârșit ceva diferit. Am febră. Îmi e super bine e o variație e ceva la care nu depinde de mine să ajung atunci când vreau așa că să mă bucur pentru ce primesc. Nu am mai dormit de vreo patru nopți și am tot felul de viziuni spații foarte deschise unde nu întâlnești nici o ființă oricât ai colinda ești doar tu cu tine firește asta poate fi naspa dar mie în momentul de față din fericire îmi place foarte mult de mine. În plus mă regăsesc de fiecare dată schimbat puțin diferit altă atitudine altă privire... Dar nu e o evoluție dimpotrivă mă revăd din ce în ce mai inocent și mai neștiutor ca și cum la capătul viziunii ar trebui să mă regăsesc la fel de pur ca atunci când m-am născut sau poate am văzut rahatul ăsta în vreun film l-oi fi citit în orbitor dacă pur eram când m-am născut nu știu mai degrabă nu cred fiecare vârstă are demonismul ei. De altfel mă gândesc de multe ori că devin mai inocent cu cât înaintez în vârstă pentru că sunt mai sincer le spun oamenilor de la început să se ferească de mine nu vreau să

par altceva decât ceea ce sunt. Când eram mic aveam o înfățișare înșelătoare mulți m-ar fi luat drept un spirit angelic.

Aberez cuprins de febră, întins pe pat, singur cuc. Îmi imaginez un timp, poate chiar rupt de istorie, paralel cu ea, pișându-se pe ea, în care eu aș fi fost un fel de faraon, iar tu, curtezana mea și în același timp o vestită criminală. Mi-ai fi tăiat în bucăți supușii și ai fi inventat un joc nou, un fel de șotron în care fiecare căsuță așteaptă o parte din corpul lor, când reușești să umpli tot șotronul, ai câștigat jocul. Desenul se întindea pe dușumeaua unei săli imense de bal, așa că aveai nevoie de mulți supuși. Pe unii îi sodomizai cu un vibrator uriaș, iar mie îmi plăcea priveliștea, din câte se pare. Cu cât îmi omorai mai mulți și într-un mod cât mai crud, cu atât te iubeam mai tare. Parcă așa îmi aduc aminte.

Între timp m-am mai răzgândit puțin. Nu mai sunt atât de sigur că vreau să mor. Mâine mă duc să îmi fac analizele. Poate mă fac bine.

27. Sataniști

Diavolul este o definiție a ceva ce nu poate fi tradus altfel.
(satanochio)

I. My Satanic Bride

Lucifer, my father, you're my light
And my way out of the dark
I wanna set the skies on fire
And watch the angels as they fall into the sun
(tiamat, *amanes*)

Obișnuiam să spunem în glumă că suntem sataniști. Spuneam cândva asta oricui, ne amuzam copios de disprețul și teama pe care le surprindeam în privirile celor cu care vorbeam, oricine ar fi fost ei. Era perioada în care citeam o tonă de cărți despre satanism, pentru că era ca și cum te-ai uita la un film horror, ne distra, și încercam să vedem dacă ni se potrivește. În plus, citeam cărți rebele și dezaprobate de școală și de părinți, ascultam muzica pe care toți cei cu cinșpe ani mai bătrâni ca noi o considerau creația satanei. Fumam, beam, ne drogam și ne iubeam haotic.

Se potrivea și cu genul ăsta de viață, cu înfățișarea noastră, cu tot.

După ce ne-am plictisit de citit cărți despre "the dark lord", ne-am dat seama că noțiunea de satanist se aplică atât de bine părții teribiliste din noi. În plus, nu mai trebuia să pierzi ore în

șir explicându-le amicilor religia ta personală, ce crezi despre cum s-a născut universul, ce e omu', ce înseamnă bine și rău. Îi trimiteai direct la bibliografie. Oricum nu-i interesa să știe prea mult despre tine, tot ce voiau era să te categorisească pentru a le fi mai ușor să discute cu tine. Așa că, de ce nu? Oricum, doar noi știam ce suntem pe bune. Și noi nu ne credeam sataniști. Dar ne plăcea să ne amuzăm.

Mi-am dat seama apoi că nu am un cuvânt cu care să mă descriu în momentele mele profunde, în momentele care dor cel mai mult, în clipele minunate la care nu aș renunța niciodată, în care înțeleg totul. Când mă simt cea mai minunată ființă care a existat vreodată. Când simt că numai eu sunt cel adevărat, cel care va trăi veșnic. Mi-a fost lene să inventez un nou cuvânt și i-am zis așa. Same old bullshit. Dracu'. Satan. Tată. Satanismul nu a fost niciodată ceva în afara noastră. Cele mai profunde lucruri din lume nu le poți găsi decât în tine.

Coșmarurile sunt în mine, și mântuirea, și teama, și tot vălul negru care îmi strânge tâmplele, și toată durerea asta care mă sufocă, totul. Nu mi-a fost niciodată frică de ceva ce vine din afară, ceva străin. Nu m-ar fi putut atinge. Nu m-a făcut fericit decât ceva ce a existat dintotdeauna în mine.

Moartea vine din noi, nu din afară, e umbra noastră, e alterego-ul pe care îl purtăm în cârcă și cu care ne conversăm atunci când ne simțim singuri.

Am reținut din satanism individualismul, rebeliunea, anarhismul. Am învățat să spunem "nu" atunci când asta simțim. Am deprins obiceiul de a ne bate joc de falsitate, de conformism, de tot ce înseamnă formă fără fond, superficialitate, de prostie, de ignoranță. Am început să credem mai mult în noi, în unicitatea noastră. În puterea de a ne stabili cursul vieților; ne-am luat viața în propriile mâini, noi, singurii noștri stăpâni. Și poate cea mai bună chestie pe care am învățat-o a fost să respectăm animalele. Mai mult decât pe ființele umane.

Animalele nu sunt false niciodată. Animalele sunt ca R., înțeleg încă de când se nasc cum merge universul și care este locul

lor în rostul lui. Creștinii au impresia că e o diferență de natură între ei și animale, pentru că, își spun, numai omul a fost creat după asemănarea cu dumnezeu, iar animalele sunt niște obiecte inferioare de care ne putem lipsi după bunul nostru plac. Se simt jigniți dacă le spui că valorează cât un dobitoc. În loc să vadă asemănările profunde, esențiale, cu animalele, sunt mai impresionați de contingent, cum ar fi convenția culturală de a purta haine și de a folosi furculița când mănâncă. Un ateu, sau un satanist, are mai mult respect pentru animale. Unei pizde creștine nimic nu i se pare o jignire mai mare decât să-i spui că se fute ca o capră și fată ca o iapă, deși chiar asta face.

Fiți voi sclavi, respectați-vă principiile voastre morale de căcat, muriți de frică în bârlogurile voastre scârboase, căptușite pe pereți cu teamă și lașitate. Invidiați-vă, bârfiți-vă, detestați-vă, nu vă luați totuși viețile unii altora de teamă de focul veșnic, cazanul cu smoală pe care îl pregătește Tata de câteva sute de ani. V-ați gândit vreodată că dacă în iad e prea cald, poate în rai o fi prea frig? Poate e iarnă, mocirlă, ceață, nu vezi cu lunile pizde topless în bikini. Poate v-a mințit popa. V-ați gândit?

M-am simțit de atâtea ori mult mai apropiat, ca înțelegere a spiritului, de un viței, decât de o pizdă, decât de un copil sau decât de un manelist.

Dacă aș avea de ales între a salva viața unui animal și cele a o sută de pui de oameni, aș salva animalul fără a sta pe gânduri. Și nici nu sunt neapărat mizantrop, pentru că sunt mulți oameni pe lume pe care îi iubesc. E drept, majoritatea sunt morți de mult.

Cred în Satan, Tatăl, acum și pururea... Glumesc. Dar îmi iese întotdeauna gluma asta, nu știu de ce. Oamenii adoră să fie oripilați.

Iubita mea e deșteaptă ca o vacă, frumoasă ca o capră, poftioasă ca o scroafă, rebelă ca o curcă, agresivă ca o broască, dulce ca o iapă. Îi place comparația asta.

"Pot și eu să știu de ce ai futut-o pe sor-mea?", mă întreabă

R., dulce ca o iapă, precum spuneam.

"Păi era beată."

"Și ce-i cu asta?! Era beată... Tu, dacă vezi o aurolacă pe stradă, beată, îți bagi pula în ea?"

"Păi da' sor-ta nu pute și e mișto."

Cam asta a fost toată explicația dintre mine și R. referitor la de ce nu mai e sor-sa "fată mare". După schimbul ăsta de replici, a început să râdă și să mă pupe.

"Vezi, de aia te iubesc eu pe tine. Ești al naibii de fun", mi-a spus.

Da, și eu tot de aia te iubesc pe tine. Că ești întruchiparea absurdului și sfidezi toate regulile despre ce ar trebui să însemne o gagică.

N-aș fi putut să stau cu o pizdă care să nu râdă după replicile de mai sus.

Aș fi fost însă mai fericit să nu o am. Faptul că ea există îmi spune că universul ar fi putut să nu fie atât de jegos, ar fi putut fi umplut cu oameni ca noi, numai cu oameni ca noi, a avut știința, posibilitatea, materia de a o face pe ea așa cum e. De ce s-a mulțumit apoi numai cu avortoni? Cum nu îi este rușine, privind-o pe R., de restul jegului pe care l-a creat? Cum și-a imaginat că zeița va rezista printre gândaci?

R. mă ține încă aici, altfel aș fi plecat de mult. Nu ea, ci ideea că ea există. Mirosul ei. Dacă aș pleca și aș continua să fiu conștient, deși asta e puțin un nonsens, îmi va fi foarte dor de ea. În plus, nu o pot lăsa singură în mijlocul viermilor. Mi-e o spaimă neagră că o vor invada, o vor răpune sau, cel mai înfricoșător gând, o vor face să fie asemeni lor, o vor preschimba într-o păpușă. Mă va uita pe mine, va uita ce înseamnă să trăiești adevărat, să trăiești cu tot ce ai. Iarăși o iubesc.

Mi-a spus acu' vreo câteva zile că îi place B. și că ar vrea să se fută cu el. Nu m-am supărat. E mai bine așa, mă simt mai puțin vinovat că mi-o trag cu toți. Adică cu B. nu mi-o trag încă propriu-zis. Nu știu dacă vrea, nu l-am întrebat. Nu sunt sigur că știm s-o facem cum trebuie, pentru că a trecut mult timp de

când am făcut sex cu un tip. O să-mi descarc zilele astea some gay porn.

R. propune să plecăm toți trei la mare diseară, să stăm câteva zile, să încercăm "să ne cunoaștem mai bine". Mi se pare o idee absolut minunată. Zice că are ea bani, a luat salariul. Nu reușesc să mă abțin și cer încă o mică mică favoare pe deasupra: o luăm și pe D.?

"O luăm, ce pula mea să facem... S-o lăsăm în București și să nu mai găsim bucureștiul când ne întoarcem", oftează R., după care pufnește din nou în râs.

II. În tren (București-Constanța)

în anotimpul în care vin pizdele la oraș
doar pentru un anotimp
și se lipesc de noi ca guma cu surprize de buze
(marius iulian stancu, *la început melodia / pe urmă dorința*)

Ajungem cu toții în gară cu doar trei minute înainte de ora de plecare a trenului. Fiind noapte, e musai să îl prindem pe ăsta dacă vrem să ajungem până dimineața la mare.

"Îmi bag pula, dacă îl pierdem, ieșim și facem autostopul", încearcă D. să ne liniștească. Și-a luat bocancii cu tocuri și abia reușește să se țină după noi. Firește, autostopul... Ea e perfect echipată pentru așa ceva. Poartă o plasă neagră cu găuri mari, prin care i se vede sutienul roșu, și o pereche de blugi cu talie megajoasă pe sub care nu poartă niciodată chiloți. Blugii sunt rupți în vreo opt locuri pe fund. Are fesele bronzate, ca și restul corpului, în ciuda faptului că își propusese să arate a vampiriță toată vara. Îmi zâmbește inocent. O iau de mână ca să nu mai rămână în urmă. B. se întoarce brusc să ne întrebe pentru a douăzecea oară câte minute mai sunt și îi dă în cap cu rucsacul

imens unui moș de pe peron. Moșu' cade.

"Fir-ai al dreacu' de satanist! Rockeri pletoși!", ne apostrofează fiul moșului, un manelist în trening, cu o paporniță imensă din care scoate capul umil, resemnat, o rață.

"Ce dai, mă, în tata? Ești chior, mă?", mai strigă el în urma noastră.

Trenul tocmai s-a pus în mișcare. Reușesc să mă arunc pe o scară, îmi azvârl rucsacul înăuntru și îi dau lui R. mâna.

"Mi-e fricăăăăă. Nu te urcaaa, a pornit!", începe să urle puștoaica, rămasă jos.

R. reușește să se urce, dar îi cade bereta. D. urlă în continuare: "Sor-meaaaaa... ai grijăăăă! Să nu caaaaazi!"

B. ridică bereta și i-o dă lui R. R. a reușit să urce complet. Îi întindem amândoi mâinile puștoaicei.

"Nu poooot!!! Mi-e fricăăăăăă", țipă D.

B. o ia în brațe pe D. și o ridică astfel încât să ne poată apuca de mâini. Când aproape prinsesem puștoaica, unu' îl lovește în fugă pe B., lui B. îi cade rucsacul, se întoarce să prindă rucsacul și scapă din brațe puștoaica.

Trenul a prins deja viteză.

"Eu nu mă mai urc... Mi-e frică", plânge D.

"Fă, mișcă-ți curu' imediat sus că-ți fut una și te las aici, pricepi?" Cuvintele sor-sii au un efect magic, puștoaica se oprește din urlat și ne întinde mâna. B. o împinge cu putere înăuntru și sare și el.

Răsuflăm ușurați. Na, că am prins trenul.

"Hai, mă, și m-ați fi lăsat acolo? Ați fi plecat fără mine?" D. începe să plângă din nou.

R. îi arde una după ceafă. Pe urmă o ia în brațe și o pupă.

"Ce pula mea să fac fără tine la mare, fă?"

Trenul e cam aglomerat. Disperații ăștia, și noaptea pleacă la mare. Chiar și acum, la sfârșitul sezonului. E mai ieftin. Pizti și cocalari cât cuprinde. Plus familiști cu mulți copii, o turmă întreagă, se aud numai orăcăituri. Merg să se bronzeze. Să se întoarcă la toamnă pe plantație mai seducători. Să ceară mărire

de salariu. Toată lumea se uită urât la noi.

"Hei, ce vă înghesuiți, încolo e ocupat, n-o să găsiți locuri!"

"Treaba noastră, că nu-ți stăm ție pe coaie", îi aruncă R. printre dinți, și cocalarul îi face imediat loc.

Propun să o numim șefa găștii. B. râde, zice că oricum se subînțelege că ea a fost dintotdeauna șefa. Nimeni nu crâcnește în fața ei. Sunt puțin gelos, de când am ajuns la el să îl luăm de acasă nu și-a luat ochii de la gagică-mea. Nu-mi dau seama dacă sunt gelos pe ea sau pe el. Într-un fel, sunt și bucuros. One big happy family. Toată lumea e atrasă de toată lumea. Și e și o chestie foarte excitantă asta. Sper să găsim un compartiment întunecos.

Membru cu cele mai puține drepturi în "gașcă" e, firește, D. Ea e cea mai nouă și cea mai mică. Știe și e puțin ofticată.

Reușim cu chiu cu vai să trecem prin trei vagoane. Primim coate în spinare, în cap, B. calcă din nebăgare de seamă pe un pechinez, câinele schelălăie, stăpâna vrea să îl bată pe B. cu o geantă uriașă și hidoasă, intervine R., o face hoașcă bătrână, amenință să îi ardă câinele cu bricheta și tanti se calmează. B. se simte salvat prin intervenția miraculoasă a zeiței. Sigur i se scoală. R. nu îi acordă deocamdată prea multă atenție. Se joacă.

Auzim din păcate și ultima colecție de manele vara 2009, minune, guță, sorinel pustiu'. Oripilăm o cocălăriță cu tricoul meu cu rotting christ, cu tricoul lui B. cu deicide și cu tricoul lui R. cu dark funeral. Ca să nu rămână datoare, ne oripilează și ea cu combinația imbatabilă de roz aprins cu verde fosforescent, asortată la o poșetă mov cu diamante bleu și la cocalarul din dotare cu tricou cu de puta madre. O babă o face pe D. târfă, probabil indusă în eroare de sutienul roșu sau de fundul care i se vede prin blugi. Cum pula mea să-i zici unei fetițe că e târfă?! Îmi vine să arunc baba pe geamul la care fumează o țigară slim, scârbos pătată de ruj roșu. R. îi spune să o sugă de cur pe D. Baba amuțește și trecem mai departe. Rămân cu D. în urmă și o iau în brațe.

"Nu îți fă nervi, mâțo, sunt niște futuți în cur. Toate alea ar

da orice să aibă ţâţele, curul şi ochii tăi", îi spun.

"Ştiu", zice, printre nişte suspine mai vechi, reminiscenţe ale plânsului de la urcarea în tren.

O pup. Ca să îmi demonstreze că nu e supărată, îmi pune mâna pe coaie. Dacă ar vedea baba scena asta, haha.

Îi ajungem din urmă. Se ţin în braţe. B. îmi explică: a luat-o în braţe pe R., pentru că îi era frică să treacă prin uşa dintre vagoane. E uşoară, zice. Da, ştiu, zic. O mai iau şi eu pe gagicămea în braţe din când în când. B. îmi zâmbeşte la fel de inocent ca D., mai devreme. Ca în ziua când l-am cunoscut. Nu pot să cred că îl cunosc doar de câteva luni. Într-un fel, şi el e sufletul meu pereche, ca R.

Îmi imaginez că mâine pe la ora asta vom sta noi doi la bere şi vom discuta despre cum e pizda lui D. în comparaţie cu a lui R.

Găsim în final un loc chiar între vagoane, acolo unde îi e frică lui R. De data asta nu îi mai e frică. Se zguduie permanent, dar măcar nu sunt cocalari. Pute puţin a pişat, dar e mişto, e linişte. Ne aşezăm pe jos noi, fetele pe rucsaci. Stăm în cerc.

"Fuuuuuuck!", ţipă R.

"What the fuck?", zic.

"Să-mi bag pulaaaaa... bă, noi am uitat să luăm bere!!! Ce pula mea facem până în mangalia, ne futem în cur?", zice R.

Îi amintesc că trenu' merge doar până în constanţa.

"Constanţa, mangalia, pula mea, tot aia e... ce pula mea bem?", se lamentează gagică-mea.

B. zâmbeşte triumfător. "Noroc că nu am venit eu cu mâna goală", spune, şi scoate un port-ţigaret în care sunt vreo zece ţigări cu iarbă. Evident. Fiecare a venit pregătit. R. a luat salariul, B. a luat iarba, D. şi-a luat sutienul roşu. Eu i-am luat pe ăştia pe care-i iubesc.

R. îi sare de gât şi îl pupă. B. se fâstâceşte. Am o vagă presimţire că o să ne întoarcem toţi şi mai îndrăgostiţi de cum eram când am plecat.

Începem să fumăm. Puştoaica zice că ea nu vrea, a mai fumat doar de vreo patru ori şi i-a fost rău de fiecare dată.

"Auzi, deja a început să-mi pară rău că te-am luat cu noi. Ce-i cu fiţele astea pe capul tău", o apostrofează sor-sa.

Dacă ne-ar vedea baba din vagonul de alături... Mă pufneşte râsul.

Într-un fel, îi dau dreptate lui R. Nu legat de iarbă, e foarte bine zic eu că puştoaica nu fumează din maimuţăreală şi pentru a fi cool. Legat însă de atitudine... D. e amorezată numai de mine. Nu îi place B., probabil e sătulă de aştia de vârsta ei, se dau la ea treizeci pe oră. Pe sor-sa nu prea o suferă... sau cel puţin aşa credeam până să... dar ajungem şi acolo. Pe scurt, puştoaica e puţin din alt film. Dar eu o iubesc şi aşa. O iau în braţe.

"Noroc cu M., lui întotdeauna i-au plăcut loseriţele. Tocilaro", râde R.

Terminăm o ţigară şi ne apucăm de alta. Parcă a fost cam slabă. B. e singurul care pare luat, priveşte în gol şi zâmbeşte.

Decid să bag şi puştoaica în atmosferă. Îi suflu puţin fum în gură. Se îneacă. O bat pe spate. Îşi revine şi începe să mă sărute. O carte, soni, de andrei ruse, zboară din rucsacul meu şi o loveşte în cap. Se aude un sunet sec, buf.

"Auuu!"

"Ce faci, javră, te lingi cu iubitul meu", R. moare de râs. "Am glumit, fă! Eşti proastă tare azi", îi mai spune sor-sii.

Bag soni la loc în rucsac, să nu se murdărească. Mă uit urât la R.

B. propune să zică fiecare în locul cui, dintre noi, ar vrea să fie şi de ce. E mişto.

D. e prima. Zice că ar vrea să fie în locul lui B., pentru că e într-a 9-a şi la liceu e marfă. Sunt mai puţini manelişti. În plus, cunoşti lume mai interesantă. Scapi de meditaţii şi înveţi numai la ce-ţi place. Ai tăi îţi dau bani de concerte, că doar eşti la liceu. Sunt chefuri tari. Sunt baluri, petreceri. B. zice că vrea să fie în locul meu ca să o fută pe R. A doua parte nu e explicită, doar se subînţelege. Zice că vrea să fie în locul meu pentru că i-ar plăcea să scrie cărţi şi să trăiască de capul lui, fără a da nimănui soco-

teală. R. zice că vrea să fie în locul lui R. Destul de previzibil. D. sare la R. că nu respectă regulile. B. o apără pe R., spunând că nu s-a precizat că nu ai voie să zici că vrei să fii în locul tău. B. și R. schimbă niște zâmbete porno rău.

Mă gândesc că poate R. e pentru B. ce sunt eu pentru D. Diferența de șase ani dintre ei lui i se pare foarte excitantă. O admiră pentru coaie, o admiră că e pe picioarele ei, că e cu mine. Îi place că îi domină pe toți. Îi place părul ei negru și creț. Da, și parfumul, tuturor ne place parfumul lui R. Nimeni nu are un parfum al lui care să îl definească atât de bine. Doar ea.

Bine că nu am geam. Dacă aș avea geam, aș da într-o reverie filosofico-poetică până la constanța. Fuck, am și uitat să mai trag din țigară.

R. începe să-l sărute pe B. B. o ia în brațe și își trece mâinile prin părul ei. Îl răsfiră, și toată cambuza, cum îi zicea pe vremuri un amic cu care călătoream numai între vagoane, se umple de mirosul de spumă de păr, fum de țigară (alterat puțin de iarbă, de data asta) și ce pula mea o mai fi. R. începe să se miște provocator.

Mă întreb pentru o fracțiune de secundă dacă show-ul nu e prea porno pentru minoră, după care mă pufnește râsul din nou. Stai, că am și futut-o...

Minora pare cam tristă. Trebuie să am o discuție, când ajungem, cu R. Cred că o traumatizează puțin. Nu am avut frați, din fericire, dar îmi imaginez cum e. Nu îi dă voie să se exprime. De fapt, D. e foarte asemănătoare lui R., și toate chestiile pe care vrea ea să le facă le-a făcut sor-sa mai înainte. Chestie care o inhibă. Da, cred că știu cum se simte. De unde și ura asta aparentă față de sor-sa.

Mă uit la gagică-mea cum se sărută și se pipăie cu altul și nu mă simt deloc ciudat. Știu că în clipele astea e mai mult ca nicicând a mea, poate mai mult decât a fost vreodată. Nu pentru că nu găsește la el ceea ce caută, ci tocmai pentru că găsește. Nu știu cum să explic, dar e ca și cum s-ar săruta și s-ar pipăi cu mine.

D. nu are cum să înțeleagă. Nu știu, poate chiar e o chestie de vârstă, unele lucruri nu ai cum să le înțelegi la 14 ani. Simți ceva din ele, dar nu le înțelegi propriu-zis. Nu am crezut asta până acum, dar în momentul ăsta tind să o cred.

B. i-a băgat mâna sub tricou și îi mângâie sânii. R. se descheie la pantalonii de piele, îi ia o mână și i-o bagă înăuntru. Poartă chiloții pe care i-am șterpelit eu de la o tarabă din piață acum un an. I-au plăcut mult, cred că încă îi mai plac. B. respiră din ce în ce mai greu, în fond are doar 15 ani. E prima dată când îl văd mergând atât de departe cu o gagică și culmea, asta e chiar gagică-mea. Funny like shit. Mai trag un fum.

Puștoaica se urcă pe mine și începe să mă sărute. Fix în momentul ăsta apare nașul.

"Biletele dumneavoastră, vă rog!"

Nu am stabilit cine se va ocupa de problema nașul. De fapt, am uitat complet complet de naș. Nici nu știu dacă avem bani mărunți. De fapt, pula mea, dacă am uitat și berea...

Nașul e de treabă. Îi dăm 120 de mii de lei vechi. Pentru toată "gașca", 3 lei de căciulă mai exact. E mulțumit.

"Distracție plăcută", ne urează și ne face cu ochiul.

Tare, deci sexul nu e interzis în tren.

Reiau pupatul cu D. R. a început să îi facă laba lui B. Cred, pentru că de unde stau nu pot să văd foarte bine. Dar se mișcă ca și cum i-ar face laba. B. stă cu ochii închiși un timp, după care îi deschide și mă privește fix. Îi zâmbesc. Nu știu, poate până la urmă nu o place atât de mult pe R.

Îi bag din nou puștoaicei limba-n gură, dar de data asta îmi imaginez că e B.

B. propune dintr-o dată să facem schimb.

"Tu cu D. și eu cu R., sau cum?", îl întreb.

"Da, și așa", zice.

Lui R. însă nu-i convine.

"Cu M. mi-o trag toată ziua", argumentează.

Vine cu o idee tare: mai bine ne grupăm pe sexe.

"Cum pula mea pe sexe?", întreb nedumerit.

"Așa, adică tu cu B. și eu cu sor-mea", zice.

Fuckin' interesting. Mai ales ele două.

Schimb locul cu R. Încep să mă sărut cu B. În sfârșit. B. aprinde și al treilea joint. "O să ne facem pulbere", râde.

Tragem cu coada ochiului la gagici. Se ling pe bune, D. i-a pus sor-sii mâna pe cur, iar R. se luptă cu sutienul roșu. Wtf? E doar de impresie sau o fi pe bune? Cum rămâne atunci cu invidia, competiția, ura chiar? Par că se înțeleg de minune în clipele astea. Par să o mai fi făcut de câteva sute de ori. E clar, noi doi nu vom înțelege niciodată psihologia femeii sărite puțin de pe fix.

Baba care a făcut-o târfă pe D. vrea să treacă în vagonul celălalt, prin cambuză. Nu știe că trebuie să apese pe mâner și ușa se va deschide automat. Încearcă să-și vâre degetele ofilite cu gheare roșii între uși, să tragă de ele. Observ faza și încep să râd ca prostu' și să arăt cu degetul baba. O vede și R. și îi arată muie. B. o întreabă pe R. dacă vrea să-i dea foc babei sau măcar s-o arunce din tren. R. nu răspunde, e ocupată cu sor-sa. Baba se întoarce în vagonul ei. B. zice că îi dăm foc în constanța, în gară.

Nu ne mai sărutăm, noi doi. Stăm și fumăm și ne uităm la gagici. R. a reușit să îi dea puțin jos sutienul. Cred că a făcut-o mai repede decât o fac eu de obicei. Îi linge sfârcurile. Recunosc că sunt puțin șocat. Trebuie să stau serios de vorbă cu gagică-mea, în legătură cu D.

Mă gândesc că niciodată nu voi înceta s-o consider pe R. gagică-mea. Dacă m-ar anunța că îmi dă papucii și pleacă cu altul peste mări și țări, tot gagică-mea ar fi. Chiar dacă nu s-ar mai întoarce. Chiar dacă ar muri. Indiferent cu cine aș fi eu... Va fi mereu a mea.

"Băăăăă, feteștiu'!'", zbiară B. "Hai în pula mea să luăm bere!"

Eu cred că aș rezista și fără bere, doar cu jointurile. Totuși, s-ar putea să ni se facă sete.

B. se pregătește să coboare, R. îi întinde o bancnotă de 500 de mii, B., galant, refuză, R. i-o mai întinde o dată, B. refuză din

nou, zice că are el bani, R. îl amenință că i-o bagă pe gât și B., speriat, o acceptă. Sare din tren din mers.

"Ia și o cola zerooo", strigă puștoaica, cu un sân încă descoperit.

"Mă fut în cola zero a ta, o să bei bere ca toată lumea! Bony, nu lua nicio cola!", strigă R.

B. nu mai aude, a fugit pe peron.

Trec cinci minute, trec zece. Ne gândim dacă să mai aprindem un joint și să îi păstrăm și lui. R. zice că ea ar mai băga unu', sunt cam slabe. Se anunță la un moment dat că trenul București-constanța pleacă de la linia 1. B. nu apare. Mă duc să mă uit după el. Pula mea, pe peron beznă să-ți bagi deștele-n ochi. Nici urmă de B.

Trenul se pune în mișcare. Îl strig. Nimic.

Mă întorc la gagici.

"Să-mi bag pula, dacă a rămas ăsta jos, mor până la constanța fără bere", se plânge R.

Și pe mine parcă mă încearcă setea. Pula mea, o fi crezut că stă trenul mai mult...

D. se plânge că îi e frig și vine să mi se cuibărească în brațe. Eh, asta e, zic, ne găsim noi cu B. pe plajă mâine... Mobilul nu-l are la el, e în rucsac.

Trece juma' de oră, nu mai fumăm nimic, ne-am cam deprimat cu toții. R. o privește cu ură pe sor-sa. Ochii ei negri parcă ar vrea să îi ardă puștoaicei tot ce are inocent pe dinăuntru, o urăște pentru că e încrezătoare, fericită, îndrăgostită, proastă. D. o privește cu spaimă pe R. Se bagă în mine. R. se ridică, scuipă și pleacă la budă.

Până la cernavodă mergem într-o mutenie aproape completă. R. își face de lucru cu șireturile de la bocanci și cu lanțurile de la blugi. Puștoaica ține ochii închiși, nu vrea să mai întâlnească privirea sor-sii, și pare că a ațipit. Amândouă așteaptă ceva și mi-e aproape teamă că așteaptă acest ceva de la mine. Mă gândesc că a mai trecut o vară. Mi-aș dori acum să încep un nou an de facultate, să am restanțe, să am preocupări concrete. Să învăț,

să dau examene și pe urmă să merg la bere. Să stau în fiecare zi la bibliotecă și să citesc cu totul altceva decât pentru examene. Să cunosc oameni noi. Să lucrez la licență... Să fiu mai puțin profund, mai puțin diabolic, să-mi pansez, pentru un timp măcar, rănile.

Când aproape ajungem în cernavodă, din senin, mai precis din vagonul de alături, apare și B.

R. îi sare în brațe. "Bereeeeeeeeeee!!!"

Îl pupăm toți, mai puțin D., care e bosumflată că nu i-a luat cola zero.

"Unde pula mea ai fost, mă, am crezut că ai rămas în fetești!"

Ne explică că nu a mai nimenit vagonul nostru, era beznă și zburau niște gândaci foarte naspa prin aer, așa că s-a urcat la plesneală. Cum s-a urcat însă, a dat nas în nas cu o năși că. A stat la discuții cu năși ca, el îi zicea că s-a văzut biletul, năși ca nu, să-i mai arate o dată biletul. L-a salvat o tipă mișto, care i-a spus năși cii că e cu ea și că într-adevăr s-au văzut biletele. Drept recompensă, a băut vreo doi litri de bere cu gagica.

"Să te fut în gură, păi tu ne bei berea cu pizdele?", râde R., puțin nervoasă. Îi smulge din mâini celălalt pet de noroc.

"Pff... și altceva în afară de noroc n-ai găsit?", comentează gagică-mea. Întotdeauna când primește ceea ce a așteptat mult timp, nu o mai mulțumește, vrea ceva mai bun.

Ne apucăm să bem și mai aprindem un joint. Berea e bună, e rece. Iarba intră mai bine. Nici nu ne dăm seama când ajungem la constanța.

Ne dăm jos, mergem să ne mai aprovizionăm cu două peturi de bere la doi litri. De data asta luăm ciuc. O vedem și pe gagica care ne-a băut berea cu B. E fuckable, dar supunem la vot și hotărâm că n-are rost să-i zicem să vină cu noi. Bilete nu luăm, așa că ne punem să așteptăm trenul spre mangalia. Trenul vine o pulă. Mai așteptăm vreo zece minute. Impacientați, întrebăm un naș de ce nu vine trenul. În timp ce vorbesc cu nașul, nu îmi pot stăpâni râsul și îmi dau seama că iarba nu a fost neapărat slabă, ci doar cu efect întârziat. Nașul ne explică: este vorba tot

de trenul cu care am venit, el merge la mangalia.

"Păi și de ce ne-am mai dat jos?", îl întreb pe naș.

Nașul mă privește nedumerit în timp ce eu explodez într-un râs isteric.

"Pentru bere, bă!", zice B., râzând și el.

Nașul încearcă să ne explice că trenul e același și totuși nu e, că, deși e același fizic, el s-a schimbat ca identitate din bucureșticonstanța în constanța-mangalia. Mă gândesc că e prea profund și ne depășește. Dar o să dezbat ideea asta mai târziu, totuși.

III. Tot în tren (constanța-mangalia)

// acolo ești tu
cu tot cu pizdă & țâțe
deși nimic estetic în sticla ce se înfige atât de ușor
& senzația asta de vomă
când tot ce pot să mai ascult e doar
kabanjak & chinese reverie
la început melodia / pe urmă dorința
ghemuiți/ bolnavi / poate doar beți.
(marius iulian stancu, *la început melodia / pe urmă dorința*)

Ne urcăm și ne hotărâm să căutam locul unde am stat și până la constanța. Nu îl găsim, dar găsim în schimb un compartiment aproape gol, doar cu o familie cu un copil, două babe, un moș și un cățel, semn că mulți au coborât ca să meargă în mamaia. Ne trântim pe banchetă. Constatăm că, de fapt, sunt doar două locuri libere.

"Să-mi bag pula în cfr-u' mă-sii, au micșorat compartimentele", zice B.

"O fi de la iarbă", își dă cu părerea R.

Babele cască ochii când intră și D. și încep să schimbe priviri

cu subînțeles legate de sutienul ei.

"Da, sunt curvă, sunt minoră și mă duc pe litoral la produs. Îmi este permis să iau un loc în compartimentul dumneavoastră?", zice D.

R. e în culmea fericirii, pentru prima dată de când am plecat din București e mândră de sor-sa. Îi trage o limbă peste bot. Babele cască ochii și mai mari.

"E sor-mea mai mică! O dulce", le explică R.

Noi doi suntem leșinați de râs, eu și B. Ieșim să bem berea.

După 5 minute, vin și gagicile. Bem. Începem să discutăm dacă e ok să scrii la școală, la lucrări și teze adică, ca pe mess. D. zice că bineînțeles că e ok. Cum altfel să scrii, dacă așa ești tu obișnuit? Adică să te prefaci, să te forțezi să scrii ca oamenii mari? R. îi zice că e petardă. Cum pula mea să scrii într-o teză "yo crd k emynesku vb aycy dsp yubyre"? D. zice că ea fix așa ar scrie. R. o face cocălăriță. Pentru prima dată, B. nu este de acord cu zeița. Zice că D. are dreptate. Face parte din identitatea generației lor, zice el. În plus, contează conținutul, ce scrii propriu-zis, nu cum o faci. Eu nu-s de acord, firește. Începem să discutăm în contradictoriu, B. îmi smucește berea, sticla se varsă pe tenișii cu sclipici ai unei maneliste care fumează lângă noi și vorbește la mobil. B. e beat și pus pe socializat:

"Vai, domnișoară, chiar n-am vrut! Pe cuvânt că n-am vrut! Luați o gură de bere ca să mă iertați."

Cocălărița se ferește, oripilată, de sticla de ciuc la 2 litri și de țepii din brățările lui.

B. insistă cu toate astea și reușește să îi verse bere și pe tricoul cu sclipici. Cocălărița dă să plece, vorbește în continuare la telefon, ne înjură, dar B. vrea neapărat să se revanșeze. Încearcă să o rețină, i se așază în față, îi pune piedică, cocălărița absorbită de convorbire nu-l observă, se împiedică și scapă mobilul pe jos.

"Ce-i, păpușă, te supără ăștia?", zice un manelist de vreo 100 și ceva de kile din compartimentul alăturat.

N-avem chef de scandal, așa că intrăm la babe. Conversația însuflețită din compartiment dintre babe, moș și familiști încetează brusc.

"Dă-te-n pula mea mai încolo să încap și eu!"

"Da' ține-o pe D. în brațe și gata."

"Unde pula mea e rucsacul?"

"Vezi că stai pe țigări, în pula mea. Și dă-mi și mie bere!"

"Muie, nu-ți dau nimic!"

"Bag pula în bigudiurile mă-tii!"

"Sugi pula, mama e cheală!"

Cam așa decurge conversația noastră. Da, știm, facem de râs specia metaliștilor, acum cele șase personaje și jumătate din compartiment, esențiale de altfel pentru continuitatea universului, pentru supraviețuirea lui, vor trăi până la moarte cu convingerea că rockerii sunt niște sataniști perverși și niște bețivi. Dar ni se rupe grav. Și chiar îi compătimesc pe cei care se tem de ceea ce cred niște ofiliți și niște frustați despre felul lor de a se îmbrăca și a vorbi.

În plus, suntem foarte, foarte teribiliști. Cum pula mea ne-am găsit toți patru?

Entuziasmul nostru se mai potolește. Bem în tăcere.

B. e cel mai luat. Încerc să pătrund în mintea lui. E un gol nesfârșit în momentul ăsta. Se gândește la mine, la R., la maică-sa. Ar vrea să îi dea un sms maică-sii să îi spună că e în tren și că totul e super, dar îi e frică că vom râde de el că e ghei, îi dă raportu' mă-sii.

D. e tristă și neliniștită. E o adolescentă superbă, își pune întrebări în legătură cu toate chestiile care contează într-adevăr pe lume. Cel mai mult o sperie că nu își poate imagina niciodată cum va fi ea când nu va mai fi adolescentă. O sperie chestia asta, mi-a zis că uneori s-a gândit că poate e din cauză că nu va trăi peste 18 ani. Nu cred, și mie mi se întâmpla asta. Problema e că atunci când avem 14 ani ne gândim că viața noastră la 20 de ani va fi radical diferită de cea de acum. Și nu e musai să fie așa, nu toți ne schimbăm radical în doar câțiva ani. Eu nu trăiesc diferit de cum trăiam la 14 ani, dar trăiesc complet diferit de cum îmi

imaginam la 14 ani că voi trăi la 25.

O preocupă și faptul că, de câteva luni, își dorește să fie mai normală. Vrea o gașcă normală. Vrea să fie aproape tocilară (R. o știe pe sor-sa extrem de bine, de fapt ea ne știe pe toți, ea înțelege totul, totul... Gagică-mea e zeița supremă, mama abisurilor interzise oricui). Vrea părinți care să o certe pentru o notă mai mică de 8. Vrea să primească o palmă când vine beată acasă. Ar vrea ca alor ei să le pese că nu mai e virgină. Să o întrebe la ce facultate vrea să dea când o să fie mare. Vrea ca sor-sa să nu mai fie such a crazy bitch. Să iasă împreună în baruri și să vorbească despre tipi. Să înjure împreună maneliștii pe stradă, să le arate muie. Să scrie nume de trupe pe ziduri. Să scuipe mașini. Să rupă afișe care anunță concerte de manele la sala palatului. Pentru că o iubește, o admiră, dar din cauză că e atât de agresivă, de insensibilă, nu-i poate spune sau arăta asta.

R. se uită pe geam. Clipește des din genele negre, date cu rimel, pe care am văzut de atâtea ori prinse bobițe mici de lacrimi. I-am făcut și poze cu rimelul scurs pe față, era minunată. Din când în când, nodul din gât i se mișcă în sus și în jos cu greutate. Buzele îi tremură puțin. Știe și ea, ca și mine, ce îi frământă pe ăștia mici.

Se gândește că oamenii normali își trăiesc viața conduși de frică. Îi e milă de D. și B. că trăiesc cu frică de toate prostiile, că sunt interesați de ceea ce cred alții despre ei. O iubește pe D. și i-o spune în gând. Ar vrea să fie mai maternă cu ea, mai blândă uneori dar... nu poate. De fiecare dată când o încearcă tandrețea față de sor-sa, aia mică spune o prostie și ea se enervează și o înjură. O irită inocența, credulitatea și superficialitatea sor-sii. E convinsă că nu va face niciodată copii. Urăște copiii. I se par proști, neterminați, incompleți.

Privește pe geam, la casele dărâmate care trec, care îți rămân pe retină mult prea puțin, nici măcar o secundă, la câini, la vaci. La țăranii care repară câte ceva prin curte. La copiii care se joacă lângă calea ferată. Animalele sunt singurele chestii frumoase pe lume. Satan loves animals. Da, și trece vara. Tocmai s-a crăpat

de ziuă.

Se gândește la mine. Se gândește la mine când se gândește la orice altceva. Mă vede și atunci când se uită la vaci. Ar vrea să îmi propună să fim și noi, măcar pentru o perioadă, normali. Să fim un cuplu obișnuit. Să plecăm noi doi undeva, să stăm într-o cămăruță mică-mică dintr-o cabană, să bem bere și vin fiert și votcă și să ne citim unul altuia poezii, scrise de noi sau de alții, să ascultăm muzică și să ne desenăm portretele. Să facem sex doar eu și ea, doar noi, să fie ceva intim și romantic, măcar o dată, să fie altfel, mai mult de o dată oricum ar fi plictisitor. Să mâncăm, ca la început, jumătate de corn cu ciocolată sau o eugenie, o zi întreagă. Să vorbim despre viitor. Poate chiar... nu știu. Maybe one day we'll get married and we'll have a small house just for us, we'll write crazy books and we'll be famous. Să renunțăm la tot căcatul ăsta teribilist, de parcă în fiecare clipă am încerca să demonstrăm cuiva – dar cui, în pula mea, CUI? – cât de mișto suntem noi. Să renunțăm la a fi nefericiți, să nu mai lăsăm bucăți din noi pe unde apucăm, fără rost, pentru nimeni. În același timp își dă seama că așa cum suntem acum, așa suntem noi, ăștia suntem adevărații noi. Trăim exact cum ne vine. Ăsta e gradul nostru maxim de naturalețe, de sinceritate. Dacă am trăi altfel, nu am trăi pe deplin, nu am trăi cu toată ființa noastră. Am da doar o parte din noi în iubirea asta, care, totuși, așa cum e acum e atât de ciudată...

Dacă suntem singurele ființe pe lumea asta care nu se tem de nimic, care iau totul în râs, chiar și moartea sau mai ales moartea, asta înseamnă că nu mai suntem oameni? Sataniștii sunt totuși și ei oameni, crede.

E ciudat. Nu s-a mai simțit niciodată atât de mult EA, atât de împlinită. Și totuși... e atât de obosită.

"Vreau să ajung undeva, simt că nu mai suport să fiu pe drum, vreau să ajung să mă odihnesc, dar știu bine că, acolo unde ajung, va trebui imediat să o iau din loc spre altă parte. Nu pot sta, pentru că ceva îmi spune că dacă stau acum, dacă mă opresc acum, pierd tot. Înțelegi?", îmi spune.

Da, baby. Înțeleg.

Și eu mă uit pe geam. Pe fundal însă se profilează chipul ei, cu nasul cârn și turtit, de rățușcă, cum îi ziceau ai ei când era mică. Ciudat, D. are trăsături mult mai normale, e considerată aproape perfectă după orice criterii estetice, dar mie R. mi se pare de câteva mii de ori mai frumoasă. Iubesc nasul ăla. Și tot restul.

Priveliștea de dincolo de geam e pusă în umbră de profilul ei. Imaginea ei se suprapune peste tot, totul trece în fundal și devine neinteresant, neimportant, lipsit de substanță. Cum ar mai putea avea ceva sens dincolo de trăsăturile ei, de buclele negre și de mirosul ăsta pe care nu-l voi uita niciodată?

Imaginea ei s-a suprapus de foarte mult timp și peste viața mea, și de atunci aproape nimic din ceea ce fac nu mai are sens cu adevărat. Poate că e vremea să înlătur foița asta de deasupra vieții mele. Sau poate că e timpul, dimpotrivă, să-i dau mai mult contur. Cred că a venit momentul în care trebuie să aleg.

Văd și eu ce vede ea și gândesc aproape ce gândește ea. Nu știu nici eu ce anume ne face să fim, lipsa asta a fricii de moarte. Dar, e clar, ne face neumani. A-umani. Haha, a-umani sună fain.

Dar sigur nu ne e frică de nimic? Nu mai știu... sunt la fel de obosit ca R.

O fi de la iarbă.

Dacă mă uit spre geam dintr-un alt punct îmi dau însă seama că poate ea nu e deloc acolo. Tot ceea ce am crezut, tot ceea ce a dat sens vieții mele în ultimii doi ani ar fi putut să nu fie decât o iluzie. Poate că R. a fost scuza mea, alibiul meu de la a mă eschiva de la adevărata menire, ce ar fi putut fi aceea de a distruge mocirla asta, de a curma suferința speciei umane.

Sunt clipe în care o văd mult prea perfectă, prea minunată ca să nu îmi dea de bănuit. Uneori nu pot fi sigur că e reală. Dacă ea într-adevăr există, de ce aș fi găsit-o eu? Ce semnificație are chestia asta, că ea mi-a apărut în cale mie, doar mie?

Încercăm să ne dăm seama dacă ne-am schimbat unul pe altul, de când suntem împreună. Dar cum? Dacă eu nu îmi pot imagina anii ăștia fără ea, cum aș putea să știu ce aș fi fost dacă nu aș fi cunoscut-o? Ce a fost al ei la început și ce al meu? Ar fi fain să ne putem împărți sentimentele așa cum împărțim lucrurile, la despărțire. Să fie totul clar, lipsit de echivoc. Oare ar fi fain? Poate că nu. M-am schimbat pentru ea și ea s-a schimbat pentru mine. M-am prefăcut pentru ea, m-am înstrăinat de mine pentru ea. Am fugit de ceea ce sunt, pentru a-i face pe plac. După, mi-am dat seama de multe ori că m-ar fi plăcut mai mult dacă aș fi rămas eu, cel adevărat.

Poate că R. e doar o creație minunat de perversă a nebuniei mele, la fel ca berbecul cu două rânduri de coarne care în ultimul timp mă vizitează tot mai des. El nu găsește niciodată bricheta, ea nu găsește un mod de a mă iubi așa cum sunt, de a mă înțelege și de a depăși teama asta ridicolă de ceva ce nu știe prea bine ce e. În rest, berbecul e perfect, mi-a devenit un bun prieten. E mizantrop, așa cum bănuisem de la început. Nu mă mai sperii niciodată de el, când apare impozant, uriaș, fioros pentru un neinițiat, în penumbra camerei mele, în starea ciudată și plăcută dintre trezire și somn. Uneori îmi arată coarnele dracului. E satanist și mizantrop. E adolescent, a fost pui până în urmă cu câteva luni. Se prostește, are ochelari de soare și le schimbă ramele des. Nu vorbește. Dacă ar fi real, poate că ar vorbi mai mult. Firește, în mintea mea noi vorbim, dezbatem. I-am povestit și lui B. de berbec. Nu i s-a părut ciudat, a zis că fiecare din noi ar trebui să aibă un animal imaginar care să îi țină din când în când de urât.

Parcă am merge cu trenul ăsta de săptămâni întregi. Ne definește atât de bine, noi patru împreună versus restul lumii, separați de tot, închiși aici, noi împreună. Eu și R. niște demoni adevărați, iar ăia mici niște discipoli. Ei doi, îndrăgostiți de noi pentru finalitatea pe care o văd în noi, pentru ființele depline care cred că suntem noi – și cât de departe sunt de adevăr! – și noi fix pentru opusul chestiei ăsteia, pentru infinitul lor de

posibilități, pentru lumile paralele în care noi am putea fi altceva decât ceea ce suntem acum, prin ei. Ca și cum ar fi copiii noștri. Poate că și noi suntem departe de adevăr. Parcă mergem dintotdeauna cu trenul ăsta și, la o adică, am putea duce o viață foarte mișto noi patru, pentru totdeauna într-un tren. Doar să nu ni se termine banii de bere. Să putem coborî oricând în diferite gări și să mai luăm bere. Să nu se termine nici gările niciodată.

Copacii au început deja să se arămească pe ici pe colo. Nu au încă frunze de toamnă, dar este în aerul cu care își afișează frunzele verzi o presimțire a sfârșitului pe care înainte obișnuiam să o iubesc atât de mult. Mă tem că îmi pierd respectul și atracția față de moarte. Și neînfricarea, și indiferența. Am fost de prea multe ori aproape de ea, ca să o mai văd ca pe ceva misterios și fascinant. Nu este decât o bășină împuțită chiar și ea, ultima speranță că universul are ceva interesant și unic de oferit. Moartea e naşpa, în cele din urmă.

Și da, poate că, la urma urmei, și mie îmi e frică.

Îmi amintesc amuzat de zilele de sclavie, cele trei luni în care am fost "jurnalist". Au fost folositoare, cel puțin acum știu ce nu vreau să mai fac niciodată. Singurele luni în care am avut un job și mi-am câștigat proprii bani de bere pe trei-patru zile, deși munceam 30 sau 31, primele și ultimele zile de sclavie. Au fost interesante. Nu-i înțeleg pe cei care aleg să fie toată viața sclavi. Niște deținuți măcar supraviețuiesc cu speranța grațierii sau evadării. Dar ei, nu numai că nu au o astfel de speranță, dar nici măcar nu și-ar dori să o aibă. Se îngrozesc la gândul că cineva ar putea să îi elibereze. Se milogesc de gardian să mai pună un lacăt celulei lor. Să le pecetluiască sclavia.

De ce să nu trăiești măcar o lună, o săptămână sau măcar o zi ca un om liber? Și pe urmă să te sinucizi, dacă altă scăpare nu e... Cum poți să alegi o viață întreagă, toate zilele de acum încolo, de sclav?

Ne disprețuiesc și în același timp ne invidiază în secret pe noi, aștia liberi. Foarte bine. Să mă sugă.

Aș muri de frică să știu că voi ajunge în ultima zi a vieții mele și, privind în urmă, voi vedea că nu am trăit pentru mine. Dar știu sigur că asta nu se va întâmpla. Narcisismul și nihilismul, două noțiuni incompatibile poate, m-au făcut să trăiesc exclusiv pentru mine.

Plecarea asta la mare, acum, când e aproape toamnă, are ceva profetic. Plecăm ca să încercăm să rămânem împreună, cu toții. Să rămânem ceea ce suntem. E cumva o plecare inutilă, vine prea târziu și nu mai poate repara nimic între noi. E puțin falsă, puțin forțată. Ne seamănă. Poate că viețile noastre până în momentul ăsta au fost și ele puțin forțate. Ne-am luat de piept cu lumea. Da, e adevărat, am învins, am demonstrat mereu că noi suntem cei adevărați. Dar, chiar și numai pentru o clipă, ne-am oglindit în ochii monstrului hidos, balaurului cu zeci de capete, care ne-a deformat imaginea pe retina sa și ne-a servit ceva nu tocmai plăcut. Ne-am văzut naşpa.

Dacă ne-am sinucide împreună? Poate că așa am scăpa, într-un final, am scăpa cu adevărat și am face-o împreună. N-am mai fi încorsetați în nimic și nu am mai avea de dat nicio luptă.

No more money, no more fancy dress...

Mă gândesc că are nume de vrăjitoare. Am văzut cândva un film cu o vrăjitoare pe care o chema ramona.

Să dispărem toți patru și să nu lăsăm nimic în urmă. Dacă am lăsa ceva, am compromite toate chestiile în care am crezut, tot ceea ce am trăit, ar însemna că am dat ceva din noi lumii ăsteia de căcat.

E ca un copac, simte că se apropie moartea, că moartea nu va fi pentru noi chiar moarte, dar că într-o zi vom uita cine am fost în momentele noastre sublime, vom deveni oameni normali, cu slăbiciuni, cu minciuni, care se vor înconjura de falsitate ca de cel din urmă colac de supraviețuire. Vom crește, ne vom maturiza și poate chiar vom avea nesimțirea să râdem de noi, cei de acum. Poate că nu ne vom mai putea înțelege pe noi, cei care am fost, așa cum părinții nu-și înțeleg niciodată copiii.

Are dreptate. Am obosit, cu toții. Nu cred că e de la iarbă.

Am trăit mult prea intens lunile astea, am ars tot ce aveam mai sincer în noi, ceva ce ar fi trebuit să ne ajungă pentru mult timp de acum încolo, poate chiar toată viața. Pe ce ne vom construi viețile diabolice de acum încolo? Ne vom retrage în coșciuge și vom dormi până când va trece iarna, pentru a o lua apoi de la capăt? De s-ar putea...

Ne vom despărți, probabil. Ea știe.

Și aș vrea enorm de mult să nu ne despărțim.

...Când mă credeam mai diabolic și mai nihilist a apărut ea, ca să îmi arate că eu eram de fapt doar o umbră a adevăratului demonism și nihilism. M-a plasat în umbra ei, ea, adevărata diavoliță pe care a scuipat-o universul într-o clipă de inconștiență, în care idiotul nu s-a gândit deloc la consecințele aducerii pe lume a unei astfel de ființe.

Mergi cu mine până la capăt diavolița mea, lumina mea.

Am ajuns în gara mangalia și e deja toamnă.

28. A fost odată

Ultimele zile în care soarele a luminat ne-au izbit ca un șoc. A intrat în viața mea repede a luat foc în noroiul fericirii noastre întregul pământ s-a cutremurat nu voi mai dormi niciodată. (*candy*, 2006)

Mi-am amintit. Mi-am amintit cum te-am întâlnit pentru prima oară. Mi-am amintit totul, până la cele mai mărunte detalii, și încă e un mister pentru mine cum pula mea am putut să uit, mai ales că anul în care te-am cunoscut fusese unul banal, nu prea se întâmplaseră chestii, nu cunoscusem pe mai nimeni interesant, da, păsările cântau ca de obicei în copaci, beam și mergeam în vamă și pe munte, cred că încă mai eram atât de imbecil încât mai zdrăngăneam la chitară pentru pizdele de-o noapte, în rest trăiam singuratic. Citeam mult. Cred că scriam poezii, dar nu-mi mai pot aminti nici măcar un vers. Sau despre ce scriam.

Te-am cunoscut într-un bar de rockeri din București, unde ai lucrat vara ca barmaniță. Treceai într-a doișpea și citeai multă filosofie, te pregăteai ca anul viitor să dai la facultate. Eu eram deja în anul trei. Nu prea mergeam la cursuri, mă enervau profii la culme, colegii încă și mai rău, erau cel mult patru persoane cu care puteai bea fără să-ți vină să-ți verși mațele de la atâta pseudo-intelectualism, iar pizdele în facultate erau o glumă proastă.

Băusem multe beri și mă enervam că de vreo oră se bagă încontinuu manowar. Cred că eram în perioada anti-manowar. M-am dus la bar să îmi mai iau o bere și să cer children of bo-

dom – nu știu de ce tocmai children of bodom. Era acu' mulți ani. Sau așa pare, cel puțin. Mi se pare că a trecut juma' de viață de atunci așa încât acum, când îți văd imaginea clară, când te văd în amintire stând în spatele barului, cu părul negru cârlionțat, cu inele pe fiecare deget, cu multe lanțuri, țepi la gât și ace de siguranță, cu ruj negru pe buzele pline, rotunde, mă minunez de ce dracu' imaginea asta e în culori vii și nu în sepia. Atât de demult mi se pare.

Am avut pe moment impresia că ești o fetiță și, deși spălai paharele în spatele barului, nu aveai cum să fii TU barmaniță. M-am gândit că ești fiica barmaniței blonde, pe care o știam de ceva timp.

Ți-am zis (fuck, îmi aduc aminte până și tonalitățile vocilor noastre din ziua aia de vară fierbinte, în care nu aveai ce pula mea să faci decât să te îmbeți și să te oftici că ai rămas în București pentru restanțe):

"Poți să-i zici tu maică-tii să schimbe muzica, în pula mea?", după care am cerut încă o bere.

Ai tras calmă un fum din țigară, l-ai ținut câteva secunde în piept, ți-ai scuturat puțin pletele crețe, l-ai expirat pe nasul tău turtit și ai stins cu încetinitorul țigara într-o halbă plină cu mucuri și capace de bere. M-ai privit fix în ochi:

"Da' spune-i tu maică-tii să sugă o pulă de cal și după aia să se împuște, nu vrei?", apoi mi-ai desfăcut o bere.

M-am gândit că ești o puștoaică teribilistă care se crede tare pentru că are și ea grijă câteva ore de bar. M-am întors la masă. Cred că te-am înjurat. Am răbdat în continuare, cu stoicism, încă două ore de manowar. Nu-ți plăcea manowar, și ai fi schimbat muzica dacă n-aș fi venit eu să cer asta.

După ce am mai comandat cam a noua sau a zecea bere, ai venit după mine și te-ai așezat la masă, cu o halbă în față. Nu mi-ai zis apoi niciodată de ce. Era sfârșitul programului, lumea plecase deja prin cluburi, aia câțiva loseri care mai rămăseseră în august în București. Mi-ai zâmbit și am început să vorbim. Îmi plăceau mult nasul, ochii și vocea ta, mă speriai în schimb

prin teribilismul tău. Erai cea mai teribilistă gagică pe care o cunoscusem vreodată. Inocența și sentimentalismul aveam să le descopăr de abia peste câteva luni. Le țineai foarte bine acoperite sub crusta asta de rebelă, nonșalantă și agresivă, cu care pe de o parte seduceai, pe de altă parte puneai lumea pe fugă. Erai diferită când beai și când erai trează. Erai trează doar câteva ore, dimineața, uneori.

Am vorbit despre muzică, despre oameni, despre facultate, despre cărți. Nu mai știu spre sfârșit ce am vorbit, pentru că mă îmbătasem. Am stat cu tine până pe la vreo 3 dimineața, când ai închis barul, deși ai fi putut s-o faci mult mai devreme, pentru că de pe la vreo 12 rămăsesem singurii clienți. Te-am condus pe jos până acasă. Stăteai cu părinții, dar mi-ai spus că e ca și cum ai sta singură, pentru că nu vă băgați în seamă, nu vă vorbiți. Mi-ai spus că ai o soră în clasa a cincea care te calcă rău pe nervi.

N-am încercat să te sărut sau vreo chestie de genu' ăsta, deși erai amețită, dar nici măcar nu mi-a trecut prin cap. Erai genul de ființă lângă care chestiile pe care le faci în mod obișnuit se anulează, care te schimbă într-un mod intens și durabil, I guess. Sau poate nu-mi plăceai așa de mult, deși nu cred să fi fost asta. Îmi plăceai. Mi-ai plăcut în fiecare zi și în fiecare clipă a vieții noastre împreună.

Săptămâna aia am mers în barul tău în fiecare zi. Nu era un bar prea naspa, dar nu de asta mergeam. Veneam la 5, când deschideai, și plecam împreună, odată cu ultimii clienți. Brusc, nu mi s-a mai părut o nefericire atât de mare că am rămas în București, că am restanțe – pentru care, firește, nu învățam deloc – că nu am cine știe ce bani. Nici nu aveam nevoie de bani. Nu mâncam mai nimic, pentru că mă îndrăgostisem, mă îndrăgosteam, iar puținii bani de bere nu îi mai cheltuiam, pentru că din a treia zi ai început să îmi dai să beau gratis. Lungeai berea la halbă și îți tratai pe gratis toți prietenii. Știam toți că bem bere îndoită, dar ni se părea sublim gestul tău, de a o lungi ca să ajungă la toți. Cam atunci, în cea de-a treia zi, am început să descopăr și partea ta inocentă, am avut o vagă presimțire a tot ceea ce ești și m-am

îndrăgostit iremediabil.

Am descoperit că nu sunt singurul. Aveai cel puțin vreo zece admiratori care, ca și mine, veneau în petarda aia de bodegă numai ca să te vadă pe tine, ca să bea o bere din mâna ta, desfacută de degetele tale diabolice, să îți spună "bună, R." și "pa, R., ne vedem mâine", să asculte muzica aleasă de căpșorul tău demonic și, dacă aveau noroc, să stai cu ei la o bere spre sfârșitul programului.

În cea de-a patra zi, pe la 2, când am plecat din bar, ai zis că vrei să te plimbi și am dat o tură prin cișmigiu. Mi-ai zis atunci pentru prima dată chestiile pe care mi le spui și azi, despre dracu', despre sinucidere, despre cum respiră universul prin tine, despre ce simți când ai orgasm, despre oameni proști, despre cât de mult ți-ai dori să rămâi singură, singură de tot, ultimul specimen uman. Pe atunci, mi s-au părut cele mai profunde chestii ever. Azi știu că sunt niște prostii incoerente, dar atunci... Am încercat să ne-o tragem pe o bancă de lângă mbl (vechiul, adevăratul mbl), dar după vreo cinci minute ai zis că nu ai chef. Am continuat să ne plimbăm până pe la 9-10 dimineața, să stăm pe bănci, era la un moment dat să cădem în lac. Am râs, ne-am tăvălit pe iarbă. Am făcut ce am face și acum.

Pe la 11, ai plecat direct la meditații. Te-am așteptat în fața blocului două ore, cu ochii ațintiți la fereastra apartamentului unde știam că ai intrat, așteptând nu știu ce, un semn, ceva, orice. Deveneai, deja, Zeița. Poate chiar deveniseși.

Erai imprevizibilă, erai minunat de deșteaptă, erai interesantă, erai nebună, erai alertă, erai ca un drog sau ca un energizant. Erai aproape înspăimântător de frumoasă și de dark. Îți plăcea să vorbești despre moarte, despre sinucidere, despre metal, despre droguri și despre draci. Mai ales despre draci. Când vorbeai, cu o ușoară admirație, poate chiar infatuare, despre diavol, ochii îți luceau și atunci erai mai inocentă ca oricând. Erai puțin rârâită. Toate amănunte astea sunt argumentele mele împotriva ideii că ai fi doar o invenție a minții mele. Uneori mă gândesc că, dimpotrivă, parcă sunt prea multe amănunte. După meditații, am împărțit un corn cu ciocolată și am mers să bem bere în fire. Am băut până la 5, când ai intrat în tură. A fost prima noapte în care am stat lângă tine, la bar, dincolo de tejghea, urmărind, pervers, invidia și ura admiratorilor tăi, care vedeau pentru prima dată că au fost înfrânți, așa că s-au cărat mai devreme ca de obicei.

Îmi amintesc hainele tale, știu exact, în cele șapte zile – irepetabile, care nu vor mai fi niciodată, în niciun alt univers, nicăieri, care acum mai există ca niște flori moarte doar în firava noastră memorie de unde vor fi șterse într-o zi, mult prea curând – ale primei noastre săptămâni împreună, ce ai purtat, ce accesorii ai avut. E drept, nu îți schimbai ținutele prea des și nu prea făceai baie. Mi-a plăcut chestia asta la nebunie, mi se părea ceva foarte nefeminin. Erai totuși feminină, aveai sâni, aveai cur, aveai de toate.

În cea de-a șasea zi ne-am tras-o, cred. Asta nu îmi mai amintesc atât de bine, știu că s-a întâmplat într-o dimineață în camera ta, după ce ne-am trezit. Venisem groaznic de beți în urmă cu câteva ore și adormisem. Știu că surioara ta băgase capul pe ușă în timp ce ne-o trăgeam și i-ai aruncat o scrumieră de metal cu dark funeral în cap, care a ratat-o cu câțiva milimetri. Mi-ai spus că mereu îi arunci chestii în cap și că mai totdeauna o nimerești, din care cauză, probabil, e retardată. După ce ne-am futut îmi amintesc că am tras pe nas ketamină, pe care o țineai, deja sub formă de praf, într-o cutiuță de farduri. O luai cu tine la bar și mai trăgeai în budă. Când erai binedispusă, le-o mai împrumutai și altora. M-am bucurat că ne drogăm cu aceeași chestie, bem cam aceeași bere, ascultăm cam aceleași trupe, mergem prin aceleași baruri și anul următor urma chiar să fim colegi de facultate, fie și numai pentru două semestre.

În cea de-a șaptea zi ți-am făcut cadou o brățară de piele pe care scrisesem un vers: Sunt șarpele cu pene albastre din visul tău idiot. Îți scriam încontinuu poezii, erai cea mai mișto muză la care putusem spera vreodată, îți scriam uneori în timp ce stă-

team lângă tine, la bar, pe tejgheaua împuțită. Eram într-o stare minunată. Eu eram Lucifer, tu erai Lilith. În cea de-a șaptea zi, ai devenit iubita mea.

Am futut sesiunea de restanțe, te-au dat afară de la bar, fără să-ți dea salariul pe ultima lună. Ai râs, erai fericită. Am plecat împreună în vamă. Aveam puțini bani, dar am stat până când a venit mijlocul lui octombrie și nu am mai putut dormi în cort, pentru că ne trezeam cu oasele atât de înghețate încât ne lua jumate de zi ca să ne revenim. Ne-am drogat mult, am făcut chetă în fiecare zi și am băut atât cât am avut. Eram foarte fericiți. Când a plecat și ultimul turist, pe la mijlocul lui septembrie, ne-am împrietenit cu niște țărani din sat. Le recitam câte o poezie, le vorbeam de nietzsche și, pentru că eram suficient de ciudat eu și suficient de frumoasă tu, primeam bere. Puțină, dar tot era ceva. Mă gândesc acum că probabil am fi fost fericiți pe atunci și fără bere.

După aproape două luni, ne-am întors în București. Mă temeam că poate revenirea la vechea viață și vechii noștri prieteni va strica ceva din ceea ce simțeam, va deveni totul mai prozaic și mai trist. N-a fost așa. Ne-am triat împreună prietenii, păstrându-i doar pe cei care ne erau pe plac amândurora. Ai început școala, am început facultatea. L-ai cunoscut și tu pe A. și am început să mergem în fiecare noapte la el, la chefuri. Am început să ne drogam ceva mai mult și am avut prima noastră ceartă. A pornit de la un pahar de plastic pe care tu, drogată, l-ai aruncat în veceu să vezi dacă plutește, pe urmă l-ai îndesat cu un băț și i-ai înfundat lui A. buda, care după câteva ore a refulat și rahatul s-a împrăștiat prin toată baia, iar pizdele cu care A. plănuia să și-o tragă s-au cărat din cauza asta. Atunci mi-ai ars pentru prima dată o palmă și eu te-am îmbrâncit.

Ne-am împăcat după mai puțin de o oră și, mă gândesc, iubirea noastră pe atunci încă nu era compromisă, era încă inocentă, dacă pe atunci am fi știut cu adevărat ce vrem, am fi putut-o salva. Aveam resursele pentru a fi cei mai mișto și mai

fericiți iubiți ever. Romeo și julieta black metal. Am fi fost cel mai tare cuplu, lumea ar fi vorbit peste tot despre noi, mă rog, nu că acum n-ar face-o. Dar ceva s-a întâmplat. Și oricât mi-aș chinui creierii distruși de alcool ca să îmi dau seama ce anume a fost, când a fost, nu reușesc. Nu mai știu.

Țin minte că venise iarna, prima noastră iarnă împreună, primul crăciun, primul revelion, am strâns o gașcă mare, de vreo 25 de oameni și am plecat la munte, țin minte că te iubeam la fel de mult ca atunci când te cunoscusem. Descoperisem în sfârșit echilibrul tău, știam că ești de toate, te credeam perfectă. Îți acaparaseși – și, încă mai cred că pentru totdeaună – statutul de Zeiță. Eram fericiți. Și atunci... atunci ce s-a întâmplat? Cum am ajuns ceea ce suntem azi? Au fost de vină orgoliile noastre, dorința de a demonstra celuilalt că îi suntem superiori? Au fost drogurile? Ne-am plictisit?

Niciun răspuns nu pare plauzibil. Nu cred că a fost nimic din toate astea. Sau da, poate că, până la urmă, ne-am plictisit. De fericire, de a fi îndrăgostiți, de a sta atât de mult timp împreună, de a ne înțelege atât de bine. Ajunsesem în punctul ăla mișto în care îmi ghiceai gândurile, eu râdeam înainte ca tu să spui o glumă pentru că știam ce aveai să spui, ce beculeț ți-a aprins o anumită discuție în minte. Cred că a fost cea mai perfectă jumătate de an din viața mea.

A venit pe urmă primăvara și, odată cu ea, au apărut tot felul de temeri. Mă speriam când mă gândeam că ne iubim atât de mult. Mă gândeam că mă vei transforma într-o ființă docilă, bleagă, că îmi voi uita magnificul rost pe lume – firește, încă nu aflasem care e ăla. Mă gândeam că, lângă tine, nu voi putea crea nimic niciodată, pentru că mă faci fericit și sterp. Mă uram pentru că eram fericit. Eram speriat că nu mai sunt singur pe lume, că nu mai sunt responsabil doar pentru mine, ci și pentru tine, eram speriat că pierd ceva. Treceam probabil prin criza mijlocului vârstei de după adolescență, mă uram pentru că încă nu știu cine sunt, aveam impresia că ar fi trebuit să aflu până acum. Da, recunosc, am fost idiot și cred că știu care a fost momentul

în care am încetat să ne iubim la fel de inocent ca până atunci.

Am început să mă port naşpa, să te umilesc în public, să te lovesc uneori, să îţi arăt nepăsare şi uneori chiar ură. Voiam să-ţi demonstrez că eşti doar o pizdă şi că nu îmi eşti de ajuns. Nu ştiu, poate că aş fi vrut să pleci, să mă părăseşti. Şi acum mai cred că poate ar fi trebuit să o faci. Tu însă, rănită, ai stat, cu intenţia de a mă face şi pe mine să sufăr, pe de o parte, şi cu speranţa naivă că este doar o fază trecătoare, pe de altă parte. Voiai ca totul să fie ca înainte, pentru că înainte fuseseşi fericită. N-a mai fost niciodată ca înainte.

Am început să petrecem mai puţin timp împreună. Am început să ne drogăm separat, să mergem la chefuri diferite. La fel ca în urmă cu juma' de an, ne-am separat găştile. Pe la mijlocul primăverii m-ai înşelat pentru prima oară. Ca şi cum atât aş fi aşteptat, într-o săptămână te-am înşelat cu vreo 8 pizde. Te-ai enervat şi m-ai înşelat a doua oară. Ai dispărut o lună.

Am continuat să mă port din ce în ce mai naşpa. M-am enervat într-o noapte şi te-am tăiat cu cuţitul pe umăr. Mi-ai spus că ai să porţi cu mândrie cicatricea aia toată viaţa, va fi crucea întoarsă de pe mormântul iubirii noastre. Nu ştiu dacă ai încercat şi atunci să te sinucizi. E posibil.

Mergeam împreună prin bodegi, beam câteva beri, ne certam, după care te lăsam acolo şi plecam cu alta. Ţi-am spart o sticlă de bere în cap la un moment dat şi, deşi îţi curgea sânge, te-am lăsat acolo, în bodegă şi m-am întors acasă singur. Voiam să te duci dracului, să dispari. Plecam uneori noi doi cu taxiul şi pe la mijlocul drumului începeam să te înjur, îi ceream să oprească şi te împingeam jos din maşină. Te îmbrânceam uneori din senin pe stradă şi cădeai în bălţoace, iar eu mă amuzam cu perversitate cum îţi sfâşiai ciorapii pe care ţi-i puseseşi pentru mine, cum îţi umpleai de mizerie rochia decoltată pe care o cumpăraseşi pentru mine. Mergeam în cluburi şi, de faţă cu tine, începeam să mă ling cu alta. Te făceam curvă de faţă cu toţi amicii tăi. Îţi fumam ultima ţigară din pachet, ştiind că nu ai bani să îţi cumperi altul, privind-o încet cum arde, negrăbindumă să trag din ea, fără să îţi dau măcar un fum, ştiind că îl vrei cu disperare, privindu-ţi cu răutate ochii blânzi, încercănaţi şi roşii. Manifestările mele de tandreţe faţă de tine erau din ce în ce mai rare, dacă nu chiar inexistente. Şi totuşi te iubeam, încă te iubeam.

Pentru trei săptămâni ai avut alt iubit oficial. Ne întâlneam însă toţi trei şi ne înţelegeam bine. Am făcut şi sex în trei într-o noapte, după ce ne-am drogat două zile cu toţii împreună. A fost mişto, cred. Nu mai ţin minte.

Într-o zi însă, era la începutul verii, mi-am dat seama, nu mai ştiu în ce context, că nu pot trăi fără tine. Nu mi-am dat seama de chestia asta cât ai fost tu plecată, ci chiar într-un moment în care erai lângă mine. Am înţeles că te iubesc şi că n-am să pot fugi de tine. Am avut şi o scurtă presimţire a faptului – pe care astăzi îl ştiu atât de bine – că nu am de ce să fug. Că am putea fi la fel de fericiţi ca în toamna noastră împreună. Că suntem noi şi restul lumii, că suntem singurii care înţeleg totul în univers şi că ar trebui să facem, cel puţin, o alianţă. Dar poate că era atunci prea târziu. Nu ştiu, încă.

De atunci, adunăm cioburi. Le căutăm prin cele mai ascunse cotloane, încercăm să cârpim vasul pe care l-am spart şi de fiecare dată lipseşte câte ceva. Mai căutăm, ni se pare că în sfârşit am găsit şi ultima piesă care va face ca iubirea noastră să fie din nou ce a fost. Niciodată nu merge. Chiar am rupt ceva ce nu mai poate fi refăcut? Nu ştiu, nu cred.

Aştept cu înfrigurare fiecare zi, pentru că mi se pare că ea va fi cea multaşteptată în care vom regăsi ce am pierdut. Şi nu vom mai pierde niciodată. Vom fi din nou copiii inocenţi ai Diavolului.

Te-ai schimbat puţin, între timp. Părul îţi este mai puţin creţ, ochii nu-ţi mai sunt blânzi şi nu mai lucesc nici chiar atunci când vorbeşti despre draci. De fapt, nu prea mai vorbeşti. Nici măcar despre draci. Te-ai închis în cinismul şi dezamăgirea ta, nu mai aştepţi ca nimeni pe lume, nici măcar eu, să te

înțeleagă. Urăști oamenii, urăști universul, pentru că până și eu te-am dezamăgit. Ţi s-au lăsat foarte puţin sânii, dar ești la fel de frumoasă. Time went by. Eu am fost, probabil, ultima ta speranță de a comunica cu specia umană. Nu îmi mai spui ce te doare, gândurile ţi se sechestrezi cu încăpățânare doar pentru tine.

Ai învățat multe lucruri, ai citit cu disperare, ai ajuns foarte deșteaptă, ironiile tale usturătoare, neîmblânzirea ta – cu care te-ai născut – li se par tuturor minunate. Ai iubiți, iubite, discipoli, fani, ești un model pentru sute de pizde, ești imaginea pe care o au în minte câteva sute de masculi atunci când și-o iau la labă. Ţi se dedică piese. Apari pe copertele albumelor metal și ale volumelor de poezii postmoderniste.

Ai ajuns până la urmă, așa cum ai vrut, cea mai mișto gagică care a existat vreodată pe pământ. Dar, de atunci, am început să te iubesc un pic mai puțin.

Și încă mai aștept ca tu, cea adevărată, să te întorci la mine, să-mi redevii, doar mie, Zeiță.

și nu vreau să te întorci
*ci vreau să nu fi plecat niciodată...**

*(mircea cărtărescu, *femeie, femeie, femeie...)*

29. Silence solitude oblivion

moarte, aș vrea să mă odihnesc
puțin
în vaginul Tău
(ștefan bolea, *venetzia în roma*)

autumn morning
I laugh loud
autumn morning
because I will never remember this
wonderful time
autumn morning
commit suicide in
autumn morning
(lacrimas profundere, *autumn morning*)

A mai trecut un an. E din nou toamnă, puțin frig, și am 25 de ani. Mă gândesc de multe ori ce am să fac cu tot ceea ce am adunat în anul ăsta, cel mai întunecat și pervers de până acum, cu toate ființele care m-au atins în trecăt și mi-au stabilit, măcar pentru câteva secunde, firul emoțiilor și gândurilor. După ce criterii întunecat și pervers nu știu, probabil că după toate.

În unele clipe îmi dau seama că tot ceea ce am trăit în ultimele luni nu mi-a folosit la nimic. Sunt deja bătrân, când i-am cunoscut pe ei știam prea bine cine și ce sunt. Au venit prea târziu, au venit inocenți și sublimi, dar prea târziu, la fel ca toate lucrurile minunate pe care le trăiești pe lume.

M-au ajutat să simt, dar nu m-au ajutat să înțeleg. Înțelesesem.

În plus, nici măcar nu mai știu... R., chiar ai existat? Au fost reale toate întâmplările noastre? De ce am impresia că sentimentele mele au fost fabricate la comandă, așa cum inventezi rapid, într-o noapte, personaje credibile pentru un nou roman?

Am știut dintotdeauna că voi rămâne singur, dar am încercat, ca orice javră muritoare patetică, să mă mint, să îmi spun că nu-i adevărat. Am crezut că, fiind ființe asemănătoare, ne vom înțelege unii pe alții. Că vom rămâne împreună.

Toți și-au pierdut în clipa asta materialitatea, nu mai sunt decât niște umbre palide în creierul meu bolnav. Singura ființă care rămâne, în ceasurile profunde peste care nu ești sigur dacă vei trece, în nopțile după care poate nu vei mai privi niciodată soarele sau, dacă o vei face, el va fi un soare mort, intrat în putrefacție, ești tu. Sperăm să amânăm cât mai mult clipa confruntării cu noi înșine, dar ea vine inevitabil până la urmă, și poate chiar atunci când te aștepți mai puțin. Doar eu cu mine, doar așa îmi aduc aminte tot ceea ce am înțeles vreodată.

Suntem suma clipelor noastre, și în fiecare clipă suntem altcineva, deși rămânem identici.

Într-un fel, nu sunt cu nimic mai bogat față de cum eram în urmă cu un an, pentru că nu am făcut decât să descopăr chestii pe care le aveam deja în mine. A fost o lungă, uneori nesfârșită, cădere în mine însumi, unde mi-am întâlnit partea cea mai diabolică, partea pe care nicio altă ființă nu ar îndrăzni să o privească în ochi și să-i declare credință.

Au dispărut cu toții și m-au lăsat singur. Mă întreb din nou dacă au existat într-adevăr. Găsesc urme peste tot ale existenței lor, dar pot fi oare sigur că nu le-am pus eu acolo, ca să mă justific, ca să arunc vina pe umerii fragili ai altor ființe? Întrebarea asta revine, înfricoșătoare, iar și iar și iar și iar. Amenință să devină leitmotivul vieții mele de acum încolo.

Poate că R. nu și-a perindat pașii diabolici prin lume niciodată. Nici ea, nici ceilalți. Poate că perfecțiunea nu există, sau cel puțin nu există în afara ființei mele. Poate că R. a fost doar eu,

doar în mintea mea, doar o fărâmă din mine.

Poate că am fost, dintotdeauna, doar eu.

Poate că nu a existat vreodată nici măcar lumea.

Mă gândesc că am înțeles atâtea și că voi uita, cât de curând, totul. Am mai uitat și în alte dăți. Totul. Voi vrea poate să uit, ca să continui să trăiesc. Poate că n-am să pot uita, și nu voi mai vrea atunci să trăiesc. Soundtrack-ul vieții mele a ajuns la sfârșit. De mine depinde dacă voi apăsa vreodată repeat. În acest moment, ambele variante îmi sunt indiferente, ambele merg. Pentru că ceea ce am acum, certitudinea mea ultimă, este momentul ăsta, înțelegerea supremă la care am râvnit toată viața, amanta incomparabilă cu niciun alt extaz din univers, care, iată, s-a întors la mine. Știu în sfârșit cine și ce sunt. Dar știu că pe soundtrack nu va mai apărea vreo piesă nouă, încă neascultată, niciodată.

A fost greu; m-am cucerit pe mine vărsând sânge. Sânge negru, sânge diavolesc, care ucide orice viață acolo unde se revarsă. De asta am rămas singur, pentru că am otrăvit totul. Am secat fântânile și am rămas cu provizie de apă pentru un singur om. Știu însă acum tot ce însemn și care este rostul meu în lume. Și dacă voi uita din nou – și firește că așa se va întâmpla – voi ști cel puțin că acolo, într-un grăunte de timp, cândva, în acel irepetabil și fermecat moment, am știut, am înțeles. Și am fost totul. Am fost o așchie ascuțită și murdară din inima Lui, și acum trebuie să mă întorc acolo de unde am plecat.

Și dacă viața noastră nu e decât o lungă pregătire pentru moarte, a mea a fost, în anul ăsta, o scufundare în moarte, o pregătire mai intimă decât oricare pe lume. Am privit-o în față, am atins-o. Am mângâiat-o, am îmbrățișat-o. Pe urmă am râs.

Eu care sunt acum, în clipa asta, nu voi mai fi niciodată. Am să continui să trec prin lume, asta dacă voi alege prima variantă, cea a uitării, și să culeg tot ce e mai pervers din lucrurile ce mi se întâmplă. Voi înțelege multe chestii noi, poate, pe care de fapt le-am știut mereu, dar le-am uitat. Am să trăiesc mai departe pentru frumusețe, suferință și moarte.

Dar eu, din această clipă, ce pare din nou să nu se mai sfârșească, o noapte deasă fără gânduri, n-am să mai fiu. Voi dispărea, mă voi transforma în altceva, poate în ceva mai uman, în ceva mai puțin diabolic. Poate că va urma pentru mine hăul negru fără fund care mă speriase pentru prima dată pe când aveam cinci ani și adulmecam mirosul morții prin geamul tramvaiului 36.

Mă înconjoară tristeți nemărginite, ca în orice început de toamnă, și poate că acum mi-aș fi dorit mai mult decât oricând să nu rămân față în față cu mine. Voiam să amân confruntarea, până ce voi fi pregătit. Dar voi ați dispărut, poate că nici n-ați existat, iar eu nu voi fi niciodată pregătit. Sunt o ființă atât de slabă, chiar dacă sunt cel mai puternic dintre muritori. Tatăl mi-a dat doar înfățișarea Sa, nu mi-a dat și forța Lui, mi-a dat doar o parte superficială din El pentru a-i înșela pe alții, pentru a-mi bate joc de univers, pentru a-l scuipa în față, dar nu mi-a dat tăria de a supraviețui provocării ăsteia. Am învins universul, i-am arătat că nu este decât un vierme, că se târăște în tenebre, că imploră milă clipă de clipă, dar acum, în final, mă las învins de mine. Am devenit prea puternic, prea minunat și nu mă pot privi în oglindă, pentru că oglinda se sparge în mii de cioburi. Dacă voi alege să trăiesc, va trebui să ascund pentru totdeauna ceea ce sunt, adevărata mea identitate. Natura mea diabolică, care îmi este fericire și chin.

Nicicând, în niciun alt timp sau spațiu, în nicio altă istorie, în niciun alt eon, nu voi mai fi eu. Pentru că bietelor ființe alese de diavol, care își înțeleg rostul clipă de clipă, condamnate să stea la stânga sa pentru vecie în purgatoriu și să privească necontenit mărirea și decăderea lumilor, toată desfășurarea asta ridicolă lipsită de viață, lipsită de sânge, lor, celor mai minunate ființe pe care universul ăsta de căcat le-a vomitat vreodată, nu le este nicicând dată a doua șansă de a fi pe pământ.

octombrie 2009

Cuprins

Intro 9
1. Rotting christ satanizează măneciul 10
2. Crăiasa zăpezilor nesfârșit de negre 25
3. Despre mine pe scurt 28
4. Pentru R., cu dragoste 53
5. Coșmar 57
6. Lonely day 58
7. Nepotul Satanei 81
8. Mi s-a spart o țeavă 94
9. Droguri 100
10. I'll be brian slade, you'll be curt wild 110
11. Lolita goth junioară 120
12. La ore 128
13. Sunt jurnalist? 140
14. Sunt jurnalist! 147
15. Cum au invadat șerpii vama veche 172
16. La secție 177
17. Oameni fără fețe 183
18. Câini morți 189
19. Pizde 193
20. Milf 220
21. Cum am ciopârțit-o pe andreea bănică 231
22. Miercuri cu mama 238
23. Elfi vs. orci 245
24. Cum (nu) ne-am făcut frați de cruce 255
25. Fum de țigară, spumă de păr și ce pula mea o mai fi 262

26. Moarte, iad, sânge 272
27. Sataniști 279
28. A fost odată 303
29. Silence solitude oblivion 313

Cărți de Cristina Nemerovschi la editura Herg Benet:

Sânge satanic (ed. 1)
Sânge satanic (ed. a 2-a)
Pervertirea
Ani cu alcool și sex
nymphette_dark99
Sânge satanic (ed. a 3-a)
Pervertirea (ed. a 2-a)

Din trilogia *Sânge satanic* au apărut:

Sânge satanic
Ani cu alcool și sex

În pregătire: vol. 3

www.hergbenet.ro
www.libraria.hergbenet.ro

Herg Benet Publishers

Bun de tipar: septembrie 2013. Apărut: 2013.
Editura Herg Benet, Str. Dr. Burghelea 22,
sector 2, Bucureşti, România.
E-mail: editor@hergbenet.ro

CNI
CORESI
Tipărit la C.N.I. „CORESI" S.A.

HERG BENET
PUBLISHERS